Susan Johnson

Blaze, dragostea mea...

Traducere de Mariana Millio

Editura ELIS
Bucureşti - 1997

Următorul citat este extras dintr-o introducere scrisă de Henry Steele Commager pentru lucrarea *The Far Western Frontier* (*Frontiera Vestului Îndepărtat*) a lui Ray Aleen Billington, publicată în 1956.

„Nici o altă naţiune nu s-a extins vreodată atât de rapid sau atât de departe, impunând un stres de nesuportat structurii politice şi economice — adăugând că ceea ce impresionează cel mai mult în legătură cu expansiunea americană este uşurinţa, simplitatea şi caracterul aparent inevitabil al întregului proces."

Jon Hazard Black n-ar fi fost de acord cu această apreciere.

Capitolul 1

Boston, februarie 1861

Braţe puternice, cafenii, mângâind alene o spinare caldă...

O femeie fragilă emanând o mireasmă de trandafiri...

Umbre şi clar-obscururi pe un culoar pustiu...

Lambriul din lemn de nuc de care se rezema el părea tare. Sub degetele sale, mătasea de Lyon, fină şi încălzită, îi umplea de plăcere simţurile. Savurând lent acea senzaţie, mâinile lui urcară uşor de-a lungul spatelui femeii strâns lipite de el, alunecară peste decolteul împodobit cu dantele şi sfârşiră prin a-i cuprinde umerii goi şi parfumaţi.

Ea mirosea şi a violete, iar când el întoarse discret capul ca să arunce o privire în coridorul întunecos, maxilarul lui atinse în treacăt buclele aurii şi parfumate, mătăsoase ca penele.

— Sper că nu te supără că te-am convins să vii aici, sus, fu preambulul şoptit cu timiditate.

— Nu mă supără, replică glasul masculin puţin răguşit.

— Eşti cel mai superb bărbat pe care l-am văzut vreodată la nord sau la sud de linia Mason-Dixon[1], continuă ca un tors vocea cu accent sudic, dulce ca mierea, alunecoasă ca nisipul, în timp ce un trup voluptuos se mişca provocator, apăsând evidenta erecţie a bărbatului.

Un murmur uşor răspunse plăcutului compliment, în vreme ce ochii negri ca o noapte fără lună priviră în jos, spre frumoasa femeie din braţele sale.

Bărbatul înalt, cu ten bronzat şi cu chip fără cusur, asemănător cu o sculptură greacă, cu un neîmblânzit păr negru ca pana corbului şi cu ochi de antracit, purta veşmintele regale ale indienilor din preerie: costum din

[1] *Linia Maxon-Dixon*: graniţa dintre statele Maryland şi Pennsylvania, considerată ca limită nordică a statelor în care, înainte de abolirea sclavagismului, erau folosiţi sclavi. (n.t.)

piele de elan, împodobit cu ciucuri, hermină şi pene; mocasini brodaţi cu fâşii de mărgele aurii, roşii şi negre. Un superb colier din gheare de urs şi pene i se desfăşura pe pieptul parţial dezgolit. Pieptul acesta foarte musculos constituia în prezent obiectul atenţiei fascinate a doamnei, care îi mângâia contururile cu atingeri prelungi, zăbovitoare. Şi cele două siluete, strâns lipite una de alta pe coridorul abia luminat de la etajul al doilea, purtau o conversaţie redusă la maximum, murmurată printre mişcările languroase ale trupurilor şi mângâierile unor mâini rătăcitoare.

— De unde eşti? şopti femeia îmbrăcată într-o extravagantă rochie ce amintea de curtea regală franceză.

Mâinile ei alunecară în jos, strecurându-se pe sub centura pantalonilor.

— Din Montana[1], răspunse într-o răsuflare aspră bărbatul cu chip vulturesc.

— Cărui trib îi aparţin toate astea? întrebă ea cu glas dulce, ca un gângurit.

Şi în timp ce întrebarea părea să se refere la costumul lui, degetele ei îi atingeau sexul întărit provocator.

El înghiţi în gol şi abia pe urmă răspunse:

— Absarokee[1].

Şi imediat simţi cum mâna micuţă îşi întrerupse explorarea. Interpretându-i corect ezitarea, preciză în şoaptă, folosind denumirea cunoscută de lumea din afară:

— Muntele Ciorii[1].

Degetele indiscrete reîncepură să se mişte, pornind în sus, desfătându-se cu atingerea musculaturii dure ca stânca de sub mâinile ce alunecau lent, şi senzaţia pielii aspre şi întunecate turna foc în fiecare nerv al trupuiui ei. Îşi imagina anii de exerciţiu şi antrenament fizic, aproape că inhala mirosul exotic al nesfârşitei preerii şi al muntelui. El era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor, puternic şi tăcut — încarnarea naturii majestuoase şi a libertăţii.

[1] *Muntele Ciorii*: în limba engleză — *the Crow Mountain (n.t)*

Oare de ce n-o sărutase încă? — se întrebă ea cu oarecare iritare, deşi era foarte clar că el nu era imun la farmecele ei. Lillebet Ravencour nu era obişnuită cu un autocontrol atât de hotărât. Încă de când împlinise şaisprezece ani, bărbaţii se aruncaseră la picioarele ei. Într-un foşnet de mătase îşi mişcă trupul lângă al lui, cu o uşoară legănare însuşită cu mult timp în urmă — nuanţa perfectă, de o subtilitate ambiguă, dintre sugestie şi timiditate — se apăsă în tăria bărbătească şi o simţi umflându-se lângă trupul ei, deşi bărbatul pe care-l cuprindea uşor cu braţele nu scoase nici un sunet. *Acum mă va săruta*, gândi ea, şi faţa drăgălaşă, încadrată de bucle aurii, se ridică spre el, în aşteptare.

Dar el nu o sărută. În schimb, mâinile lui puternice o împresurară şi, ridicând-o printr-o mişcare lină a muşchilor coapselor şi ai bicepşilor, puse capăt preludiului lor de împerechere. O purtă rapid către cel mai apropiat dormitor, faldurile bogate de mătase de culoarea primulei vălurind peste braţul lui, curgând în urma lor pe coridor asemenea unor râuri sclipitoare.

Apoi — doar câteva clipe mai târziu — o sărută. Îi sărută tot trupul, în timp ce o dezbrăca fără grabă. Gura, buzele şi limba lui mângâiară fiecare curbă, rotunjime sau adâncitură, fiecare vârf semeţ şi fiecare netezime delicioasă. O sărută în locuri în care niciodată până acum nu mai fusese sărutată, locuri intime, şi la început, când răsuflarea lui caldă o atinse acolo, ea îşi zise că va muri... Dar n-a murit, bineînţeles, şi când limba lui înaintă — o limbă care lingea şi excita — ea ştiu că niciodată nu fusese atât de aproape de paradis.

Îşi recăpătă pentru scurt timp raţiunea când bărbatul se ridică pentru a-şi dezbrăca propriile-i veşminte. Azvârlindu-şi mocasinii, ei îşi trase peste cap cămaşa din piele, cu o scuturare rapidă şi bărbătească.

— Dacă intră cineva? şopti ea, urmărindu-l cum cu o mână îşi aruncă pe noptieră colierul şi cu cealaltă îşi coboară de pe şoldurile înguste pantalonii de piele.

Debarasându-se de pantalonii cu franjuri, el îi lăsă acolo

unde căzură, la câţiva centimetri de un morman de jupoane dantelate ce reprezentau şase luni de muncă manuală depusă de o duzină de ţărănci. Înalt, cu umeri laţi, cu un trunchi şi şolduri total lipsite de grăsime, el străbătu mica distanţă ce-l despărţea de pat, lăsând să i se vadă superba erecţie.

Privirea lui Lillebet coborî, ca magnetizată de acea privelişte, şi focul dintre coapsele ei se înteţi.

— Nu-ţi face griji, o linişti, în timp ce deja îi acoperea trupul cu al lui.

Atent la erecţia pulsantă care aluneca lent în frăgezimea feminină, îşi ridică ochii încadraţi de gene lungi spre faţa femeii. Pleoapele ei erau strânse, gura puţin deschisă, răsuflarea întreruptă din când în când de mici gemete gâfâite. Doamna părea mulţumită.

La o depărtare de trei cvartale, pe o stradă puţin în pantă şi îndeajuns de înălţată pentru a oferi o frumoasă privelişte asupra sclipitorului râu Charles, o tânără cu un păr roşu ca flacăra stătea la fereastra dormitorului ei, privind afară, în întunericul adânc şi umed.

— Încă o noapte ceţoasă! se plânse cu un oftat, lăsând perdeaua de dantelă grea să cadă peste geamurile înguste ale ferestrei. Presupun că mâine va fi iar o zi prea ploioasă pentru a merge la călărie.

Femeia mai în vârstă care pregătea patul nu dădu atenţie nici oftatului, nici remarcii dezamăgite.

— Vino să-ţi împletesc părul, domnişoară Venetia.

În cămaşă de noapte, fata străbătu în picioarele goale pardoseala acoperită cu un covor de pluş roz şi se lăsă să cadă pe pat.

— Fir-ar să fie, dacă nu ies curând să călăresc, o să mor de plictiseală!

— Domnişoară Venetia — o mustră fosta ei doică, devenită cameristă personală — fii atentă la feiul în care vorbeşti. Dacă te-ar auzi mama dumitale, te-ar trimite la

culcare fără cină vreme de o săptămână.

— Deoarece n-o s-o văd decât la ora ceaiului în rarele zile în care este acasă şi nu o doare capul, nu-i probabil să mă audă vreodată, Hannah. În afară de asta, tatei nu-i pasă dacă mai înjur din când în când. Spune că trebuie să-ţi eliberezi cumva frustrările. Şi faptul de a fi fată înlătură orice alt mod imaginabil de a mi le elibera. Cu excepţia mersului la cumpărături, desigur, ocupaţie cu care îşi petrece mama viaţa.

— Ei, lasă, drăguţa mea, situaţia nu-i atât de rea.

Fata cea zveltă se lăsă să cadă pe spate pe pat, într-o atitudine letargică, părul ei roşu răvăşit alcătuind un contrast supărător cu rozul cuverturii. Ca şi întreaga decoraţie a camerei, acoperământul patuiui fusese ales de o mamă încăpăţânată, care nu putea accepta nuanţa ieşită din comun a podoabei capilare a fiicei sale. Posomorâtă, domnişoara Venetia îşi azvârli braţele peste cap şi oftă iar.

— Vai, Hannah, ba este! E groaznic! Singura plăcere din viaţa mea este să călăresc şi n-am mai făcut asta de o săptămână. Zilnic ploaie, ploaie, ceaţă, ploaie, frig...

Un alt oftat, adânc şi teatral, răsună în încăperea bogat mobilată.

Era o noapte îngheţată de iarnă, caracteristică pentru Boston: umedă şi ceţoasă; şi felinarele cu gaz de pe stradă, învăluite într-o ceaţă groasă, împrăştiau o ciudată lumină fantomatică.

Dar într-una din opulentele camere de oaspeţi ale casei în stil neo-gotic de pe Beacon Street, doar la mică depărtare de fata care se văita din cauza frigului, noaptea era departe de a fi rece. De fapt, era foarte fierbinte, şi lucrul era dovedit de trupul strălucind de transpiraţie al bărbatului suplu, cu piele întunecată, care-i dăruia plăcere femeii excitate şi înfierbântate de sub el. Lăcomia lui insistentă i se părea ei o sălbăticie barbară; trupul splendid şi

mâinile îndârjite îi înnebuneau simţurile. O copleşea o dorinţă de a fi posedată — înfierbântându-i pasiunea până la delir. Gemea, scâncetele slabe de plăcere devenind răsuflări întretăiate la fiecare presiune lentă a şoldurilor zvelte şi dure ce-şi lăsau greutatea peste ea. La fiecare retragere, degetele ei se înfigeau în pielea arămie până când şalele bărbatului sângerau sub zgârieturi.

Imun la urmele de gheare de pe spinarea sa, el murmura în rotunjimea lină a gâtului ei delicat vorbe de iubire, şoapte senzuale, cuvinte rostite într-o limbă necunoscută, şi asta o excita şi mai mult... o aducea la o culme de plăceri tot atât de intensă pe cât era şi ritmul impetuos al sexului ce se mişca adânc înăuntrul ei.

O mică muşcătură a dinţilor albi şi puternici în carnea fragedă a gâtului ei îi invadă simţurile surescitate cu un val de pasiune. Buzele ei umede se întredeschiseră într-un ţipăt când extazul ajunse la paroxism, sfâşiindu-i trupul, fără încetare, ca şi ploaia ce bătea în geam.

Bărbatul aruncă o scurtă privire spre uşă, cu gândul la oaspeţii de la parter şi se grăbi să-i acopere gura cu a lui, înăbuşind strigătul extaziat. După ce-i potoli foamea de dragoste îşi îngădui şi el satisfacţia climaxului.

Apoi, culcat pe spate, înconjurând-o blând cu braţul pe femeia de lângă el, se întrebă dacă ea era genul care punea întrebări în legătură cu scalpurile. Cu patru ani în urmă, el pătrunsese în societatea bostoniană, o modestă avere în aur conferindu-i posibilitatea de a fi acceptat instantaneu, şi de atunci descoperise că femeile de lume reacţionau faţă de el în două moduri: fie cu scârbă, fie cu o poftă carnală de netăgăduit. Femelele cu cel de-al doilea comportament se împărţeau în două categorii: cele care îşi arătau simpatia şi o tandră compătimire faţă de trista situaţie a aborigenului american, şi cele care se interesau de numărul de scalpuri luate de el.

O mână palidă înaintă uşor în susul pieptului său, întrerupându-i cugetările. De parcă i-ar fi pus întrebări unui copil cu mintea slabă, frumoasa şi delicata femeie

şopti lent, cu accentul ei muzical şi tărăgănat:

— Ai ucis... mulţi... *duşmani*?

Vreme de o clipă, bărbatul rămase complet nemişcat, de la părul negru şi lucios ce-i cădea răvăşit pe umeri până la brăţările împodobite cu hermină, pe care nu avusese timpul — sau răbdarea necesară — de a şi le scoate. Apoi buzele i se răsfrânseră într-un zâmbet şi, strecurându-şi mâinile pe sub braţele ei, o ridică la pieptul lui. Privind frumosul chip despărţit doar prin câţiva centimetri de al său, spuse cu glas foarte, foarte calm:

— Anul acesta am găsit la „Harvard" atât de puţini duşmani, încât treaba cu ucisul a mers extrem de slab.

Câteva clipe mai târziu, buza de jos a doamnei fu împinsă în afară, schiţând o strâmbătură cochetă:

— Ei, bine... nu mi-ai spus înainte.

— Nu m-ai întrebat, replică el zâmbind.

— M-ai făcut să merg mai departe decât intenţionam.

— Cu riscul de a contrazice o doamnă, acest punct de vedere e discutabil, spuse el, cu o undă de veselie în ochi.

Remarca îi fu întâmpinată cu un surâs lent, senzual.

— Ce faci în Boston... altminteri?

Mica pauză verbală fiind condimentată de o sugerare plină de graţie, îşi strecură totodată aţâţător piciorul fin printre ale lui.

— În afară de *asta*, vrei să spui, şopti el, în timp ce libidoul său, stârnit cu uşurinţă, reacţiona la şoldurile catifelate care începuseră să se mişte lent deasupra lui. Ei bine, mă duc la şcoală, răspunse scurt, convins că doamna nu aştepta o explicaţie amănunţită, care ar fi trebuit să înceapă cu goana după aur în California şi cu tratatele încheiate în 1851 de guvernul Statelor Unite cu triburile din preerie.

Tatăl lui înţelesese efectul inevitabil al acelor migraţii masive către vest şi când singurul său fiu împlinise vârsta necesară, îl trimisese în est, la şcoală. Raţiunile complexe care motivau prezenţa lui la „Harvard" fură explicate succint, ţinând seama de moment, de loc şi de şoldurile

catifelate şi unduioase ale femeii:

— Tata a insistat să învăţ comportamentul albilor.

Ea îşi coborî capul şi urmări uşor cu limba conturul buzelor lui.

— Tu, spuse abia şoptit, ai putea să dai lecţii.

Ochii lui aveau o expresie amuzată, glasul îi fu ca de catifea:

— Vă mulţumesc, doamnă.

Mângâindu-l şi desfătându-i, mâinile ei uşoare alunecară peste muşchii umerilor lui, coborând de-a lungul pieptului şi urcând din nou.

— Ai un nume? întrebă ea, degetele strecurându-i-se în părul negru ce-i învăluia umerii.

Replică laconic, printr-o întrebare:

— Alb sau indian?

— Ambele, zise ea, dându-i la o parte părul lung şi negru ce-i acoperea umărul.

— Aici sunt cunoscut ca fiind Jon Hazard Black. Numele meu de absarokee este *Is-bia-shibidam Dit-chilajash-Hazard*, Puma Neagră.

Repetând strâmbătura drăgălaşă — un gest pe care Hazard îl considera deosebit de potrivit cu farmecul ei ameţitor, femeia îşi lăsă limba să alunece peste buza inferioară şi spuse:

— Tu nu m-ai întrebat cum mă cheamă.

— Iartă-mă, minţi Hazard politicos. Erai atât de înnebunitoare. *Eşti* atât de înnebunitoare, se corectă imediat, în timp ce ritmul şoldurilor ei începea să-i schimbe din nou direcţia gândurilor. Spune-mi cum te cheamă...

Urmărind uşor rotunjimea feselor ei, mâinile lui se opriră o clipă când ea îi răspunse în şoaptă. Dar apoi alunecară lent în sus şi, împotriva a ceea ce-i spunea raţiunea — deoarece ştia că gazda lui din această seară avea să simtă foarte curând nu numai lipsa lui, dar şi pe cea a tovarăşei lui — îşi reluară masajul languros. Pentru moment, bărbăţia lui întărită contrazicea cu înfocare raţiunea sănătoasă. Lillebet cea cu piele catifelată, care — aşa cum

descoperise el chiar adineauri — era cumnata gazdei lui, îşi adânci privirea în ochii lui şi murmură dulce:

— Atât de curând?

— După cum vezi, — replică el cu un surâs fermecător, însuşit în timpul unor conversaţii asemănătoare cu femei de viţă nobilă nerăbdătoare să fie seduse — farmecele tale — adăugă cu glas răguşit în timp ce degetele lui ca de bronz coborau spre intimitatea ei trandafirie şi se strecurau înăuntrul unei umezeli fierbinţi şi lunecoase — mă fascinează.

La „Harvard" învăţase nu numai să soarbă vin de Xeres şi să dezbată teme filozofice, ci şi toate variantele din Noua Anglie ale universalului limbaj al dragostei. Îi sărută vârfurile degetelor, unul câte unul, şi când îi linse ombilicul ea şopti:

— Te rog, Hazard!

— Îndată.

— Nu, acum! Oh, Dumnezeule, te rog!

Degetele lui suple continuaseră s-o mângâie în profunzime, cu o pricepere stăpânită pe care i-ar fi invidiat-o orice maestru.

— Sst!...

O sărută uşor, apoi, cu un gest excitant, îşi trecu mâna liberă iar şi iar peste rotunjimea sânilor ei, oprindu-se doar cu puţin înainte de sfârcurile ale căror vârfuri îi aşteptau atingerea. Şi când, după ceea ce păru o veşnicie în care orice răsuflare înceta, degetul lui mare şi cel arătător se închiseră peste un vârf trandafiriu şi traseră uşor, femeia gemu — un scâncet slab, tremurător. Alunecând de-a lungul trupului ei cu o mişcare languroasă, o purtă din nou pe valurile plăcerii. Părul i se prinse în ceva, şi simţi o smucitură bruscă în clipa în care cordeluţa din piele care-i strângea părul negru şi răzvrătit se smulse, eliberându-i-l.

— Te rog!

Şi gândul la cordeluţa pentru păr pieri. Fără efort, o săltă pe femeia cu păr auriu şi cu ochii rugători şi-şi lăsă întregul sex întărit să alunece în teaca iubirii care-l aştepta.

Apăsă uşor pe şoldurile ei zvelte. Capul femeii căzu pe spate în clipa în care scoase un ţipăt slab, un sunet tremurător de plăcere, şi mâinile ei micuţe începură o mângâiere continuă, delicată ca atingerea unui fulg, peste pieptul lui Hazard. Ridicând-o puţin o dată sau de două ori, el imprimă ritmul senzual pe care ea îl preluă, călărindu-l lent, alene. El se culcă pe perne, închise ochii, şi în timp ce cu mâinile îi mângâia coapsele, se desfăta lăsându-se pradă plăcerii care creştea treptat. Urechile lui, învăţate prin practică şi necesitate să prindă cel mai slab zgomot, auziră uşi deschizându-se şi închizându-se de-a lungul coridorului, şi partea raţională a creierului său îi sugeră să întrerupă, de dragul prudenţei, acel exerciţiu al plăcerii... sau măcar să stingă lumina. Partea impetuoasă a minţii lui ştia că în Boston nu exista om sau fiară de care să se teamă, aşa că nu luă în considerare nici una din alternative. În plus, se afla acum mai presus de raţiune, apropiindu-se de un orgasm resimţit intens.

Când uşa se deschise, îşi ridică privirea ca să evalueze primejdia şi, timp de o scurtă clipă, ochii lui negri şi înceţoşaţi de pasiune îi întâlniră pe cei ai gazdei sale. Un fulger de mânie trecu peste faţa acesteia înainte ca uşa să se închidă. *Vor fi necesare o explicaţie şi o scuză prezentate cu tact*, îşi spuse în gând, chiar înainte ca femeia de deasupra lui să i se prăbuşească în braţe; şi atunci îşi îngădui să se elibereze, pulsând înăuntrul ei, inundându-i interiorul cald şi dulce cu căldura lichidă a actului său de iubire.

Peste o jumătate de oră era din nou la parter, singur, cu costumul rearanjat, rezemându-şi umerii laţi de unul din pilaştrii decorativi ai săiii de bal, cu un pahar de coniac în mână şi lăsându-şi privirea ochilor negri să hoinărească printre membrii aristocraţi ai societăţii bostoniene. Dintre aceştia lipsea o persoană, care se afla la etaj împreună cu coaforul ei profund disperat. Acesta era convins că totuşi camerista care-şi slujea stăpâna avea să repună totul în

ordine şi că dna. Theodore Ravencour avea să reapară în întreaga ei eleganţă pompadouriană. Costumaţia exotică a lui Jon Hazard Black strălucea în toată splendoarea ei şi numai cei înzestraţi cu mai mult spirit de observaţie aveau să remarce că şuviţa din piele împletită care mai înainte îi reţinea părul negru şi des, lipsea acum, fiind înlocuită de o panglică bleu împrumutată în grabă de la rochia înzorzonată a lui Liliebet. Undeva, prin învălmăşeala de cearceafuri şi perne de mătase, se afla o cordeluţă din piele şi, cu un zâmbet poznaş interior, el spera că aceasta avea să fie găsită de o servitoare care va aranja patul şi nu de ocupanţii de peste noapte ai camerei.

Nu se afia la parter de mai mult de cinci minute când gazda lui, Cornelia Jennings, străbătu zâmbitoare sala de bal, în aparenţă fără o intenţie anume.

Hazard nu se lăsă înşelat, ştia că el era ţinta ei, şi îi urmări fascinat lenta înaintare. După o vreme apăruse lângă el şi, când fu îndeajuns de aproape încât vorbele să nu-i fie auzite de alte urechi, îi şopti vehement:

— Cum ai putut, Jon?! Doamne, este cumnata mea! Nu-ţi pasă absolut deloc de mine? şuieră printre dinţi, în ochi aprinzându-i-se o sclipire de indignare.

Coborându-şi privirea spre chipul ei frumos şi tulburat, Hazard răspunse pe un ton foarte liniştitor:

— Bineînţeles că-mi pasă. Te ador, Cornelia. Eşti, draga mea, cea mai drăguţă... gazdă ... din Boston.

Furată de iscusitul compliment, tânăra femeie îşi îndreptă atenţia spre probleme mai urgente. Ochii ei de un cenuşiu deschis, îşi pierduseră expresia mânioasă şi se aprinseră de o caldă emoţie când se uită la bărbatul înalt, îmbrăcat în haine din piele de elan.

— Vai, Hazard, oftă gazda lui în timp ce mâna ei, ascunsă de faldurile voluminoasei fuste, se strecura într-a lui. Au trecut patru zile. Mi-ai lipsit!

Ochii negri ai lui Hazard exprimau înţelegere.

— Ştiu. Examene, iubito... şi un tutore care refuză să fie complezent.

Cunoscându-i reacţiile sensibile, degetele ei delicate se strânseră peste ale lui şi, într-o agitaţie de voal de mătase, îl trase departe de perete.

— Am la etaj coniacul tău preferat.

Privirea lui ispititoare se încrucişă cu a ei, în care se citea o întrebare arzătoare, şi bărbatul porni încet către scară. El o privi dintr-o parte, reflectând, apoi se uită zâmbitor în ochii calzi, rugători. *Când ceva trebuie să fie făcut, poate fi făcut*, îşi zise Hazard în gând. Căpătase de tânăr acest sol de curaj. Şi cu doamnele doborâte de dragoste din Boston, descoperise această nouă aplicaţie practică. Trăgând adânc aer în piept, îşi dădu pe gât coniacul şi se lăsă condus încă o dată la etaj.

Capitolul 2

Şi pentru a doua oară în două ore se pomeni pe cearşafuri de mătase, folosindu-şi cât putea mai bine aptitudinile pentru a-şi însuşi plăcutele poiiteţuri mondene ale clasei superioare ale societăţii bostoniene.

Anii de şcoală petrecuţi de Hazard la Boston îmbinau o existenţă dublă. Fără a se plânge, era căutat pentru farmecul lui şi atracţia senzuală ce-l caracteriza. Înclinat spre flirt şi distracţii, aşa cum i se cuvine unui războinic absarokee, accepta cu uşurinţă mulţimea de favoruri feminine a căror ţintă era. Dar în afară de trândăvia dezinvoltă a aventurilor amoroase, îşi dedica cea mai mare parte a zilei cerinţelor şcolii. Ascultător faţă de dorinţele tatălui său, îşi folosea timpul cu pricepere, credincios misiunii căreia îi era ursit: aceea de a se educa el însuşi pentru a-şi ajuta clanul să se adapteze la viitor. Niciodată nu uita pentru ce fusese trimis departe de ai săi.

Încurajat de unchiul lui, Ramsey Kent — un baronet din Yorkshire, adoptat de tribul absarokee prin căsătoria cu mătuşa lui — Hazard studia geologia sub îndrumarea celebrului naturalist elveţian Agassiz, care fusese invitat

în 1847 să predea o serie de cursuri la „Harvard", ulterior oferindu-i-se o catedră, şi care rămăsese acolo. Muzeul „Agassiz" de la „Harvard", înfiinţat cu doi ani înainte de înscrierea lui Hazard la colegiu, deveni al doilea cămin al lui. Ca voluntar, ajutând la catalogarea nou-alcătuitei colecţii, găsi în curând în Louis Agassiz un prieten cald şi blând. Deja trecut de cincizeci de ani, Agassiz era un om volubil şi plăcut, cu un devotament copilăresc faţă de ştiinţă şi cu un viu interes faţă de politica zilei. Unele dintre cele mai plăcute momente ale lui Hazard erau cele petrecute în încăperile prăfuite ale muzeului, discutând cu profesorul. Învăţa de la Agassiz, asculta şi, cu idealismul viu şi aprig al tinereţii, discuta uneori cu el probleme de politică.

Prin Agassiz, Hazard îi cunoscu pe Holmes[1], Emerson[2], Lowell[3] şi Longfellow[4], află pentru prima dată despre mişcarea pentru drepturile femeii şi luă cunoştinţă de ideile aboiiţioniste şi secesioniste, ce animau intens societatea aceior vremuri. Reforma socială piutea în aer.

Când simţea nevoia unor desprinderi de studiile sale, Hazard ceda insistenţelor unor colegi mai puţin studioşi.

— Vino cu noi, Hazard, e timpul să-i tragem un chef.

— Am prea multe de făcut.

— La dracu'!... lasă-le baltă până mâine! Haide! Începem la „seara de joi" a mamei. M-a făcut să promit în mod special că-l voi aduce pe „tânărul acela drăguţ din Yellowstone".

Un zâmbet rapid îi sublinie cuvintele:

— Ultima dată ai fermecat-o până-n vârful penelor ei de egretă, cu dizertaţia aia despre Longfellow şi Hiawatha[5].

— Poate data viitoare, Parker, refuză Hazard politicos.

— Va fi acolo şi sora mea, Amy.

[1] *Holmes*, Oliver Wendell (1809-1894): scriitor american (n.t.)
[2] *Emerson*, Ralph Waldo (1803-1882): filozof american (n.t.)
[3] *Lowell*, James Russell (1810-1891): scriitor american (n.t.)
[4] *Longfellow*, Henry Wadsworth (1807-1882): poet american (n.t.)
[5] *Hiawatha:* erou al pieilor-roşii, imortalizat de poetul Longfellow (n.t.)

—'E prea tânără.

—Te gândeşti la Beth, Hazard. Amy este sora mea căsătorită cu Witherspoon. A întrebat anume de tine. Ceva în legătură cu ochii tăi negri şi posomorâţi, cred.

Hazard îşi amintea de acea soră, chiar dacă-i uitase numeie. Avea părul ca de abanos, tenul palid, sâni care atrăgeau atenţia şi soiul de privire pentru care se crease expresia „ochi de dormitor". Odată stătuse vis-à-vis de el la masa de seară, dar nu îndeajuns ca Hazard să descopere dacă Amy dăruia mai mult decât priviri amoroase.

— Nu ştiu... fu răspunsul echivoc al lui Hazard, în a cărui memorie reveneau acei sâni de neuitat.

— Spune-i şi tu, Felton, că trebuie să vină, îl îndemnă Parker pe tânărul blond şi slăbuţ care tocmai trecea pragul.

— Trebuie, Hazard, declară Felton laconic. Seara de primiri a mamei lui Parker este pentru începători. A şi închiriat o cameră la „Shawdlings". Azi e ziua de naştere a lui Munroe, şi i-am promis că i le vom duce pe Sarah şi pe prietenele ei legate cu o fundă.

— Pentru asta nu aveţi nevoie de mine.

— Dar cine dracu' l-ar putea împiedica pe Munroe să nu distrugă localul dacă nu tu? N-ar asculta de nimeni altul!

— Şi-n afară de asta, Hazard, adăugă Parker, Amy spunea că soţul ei e plecat la lacul Erie pentru o săptămână. Nu ştiu de ce a vrut să menţioneze asta, spuse înălţând o sprânceană ironică.

— Erie... repetă lent Hazard, analizând interesantele posibilităţi.

— La o depărtare de două sute de mile şi nici un tren de noapte, îi reaminti Parker.

Felton şi Parker schimbară priviri amuzate.

Hazard zâmbi şi el.

— Daţi-mi zece minute să mă dichisesc, spuse pe un ton calm.

Aşadar, printre colegi de studiu, de cameră şi preocupări ştiinţifice, primăvara ultimului an petrecut de Hazard la „Harvard" a fost extraordinar de activă. Lucrările pentru şcoală şi articolele scrise necesitau o anumită cantitate de energie, ca şi relaţiile simultane cu cumnatele de pe Beacon Street şi o atentă Amy Witherspoon, reuşind surprinzător de bine să le satisfacă pe toate trei.

Acest mod de viaţă fu perturbat când, în aprilie, tensiunile care fierbeau mocnit între Nord şi Sud explodară la Fort Sumter. De Crăciun fuseseră deja trasate liniile de luptă. După vacanţă, nici unul dintre colegii de clasă ai lui Hazard originari din statele sudice nu s-a mai înapoiat. Carolina de Sud se retrăsese din uniune, se alcătuise un Congres Confederat, iar maiorul Anderson se afia în interiorul zidurilor fortului Sumter. Legislaţia Carolinei de Sud autoriza confiscarea tuturor arsenalurilor, armelor şi forturilor cuprinse între graniţele ei. Pe 3 ianuarie, guvernatorul Georgiei, Brown, a ordonat capturarea forturilor Pulaski şi Jackson, la Savannah; pe 4, autorităţile din Alabama au luat în stăpânire fortul Morgan; în ziua de 10, autorităţile din Mississippi au intrat în stăpânirea forturilor şi a altor proprietăţi ale Statelor Unite aflate între graniţele Mississippi-ului; pe 12 au fost confiscate şantierul naval şi proprietăţile de la Pensacola; pe 28, rebelii din Louisiana au pus mâna pe şalupa de pază a coastei din subordinea Statelor Unite şi pe monetăria de la New Orleans; şi pentru a încheia lista, generalul Twiggs al Texas-ului le-a predat rebelilor forţele armate şi propietăţile Statelor Unite aflate în mâinile sale.

Izbucnirea războiului de secesiune era doar o problemă de timp şi toată lumea ştia asta.

Încă de pe 16 ianuarie, guvernatorul Andrew, la numai unsprezece zile după instalarea sa în funcţie, i-a ordonat aghiotantului general să emită ordinul general nr.4, prin

care rezerviştii din Massachussets erau aduşi în apropiere de zona de luptă. Totodată, legislativul a emis un comunicat conform căruia „convingerea generală a populaţiei din Massachussets este că preşedintele ar trebui să impună apiicarea legilor Statelor Unite, să apere Uniunea şi să protejeze propietatea naţională" şi în acest scop, „statul îşi oferă cu voioşie toate mijloacele, civile şi militare, pentru a-i da posibilitatea de a proceda astfel".

Câteva zile mai târziu, pe 11 februarie, la Cambridge s-a ţinut un mare miting. Primăria oraşului era supraaglomerată. Hazard ascultă scurta cuvântare a lui John Palfray:

„Carolina de Sud a pornit o revoluţie, şi şase state au urmat-o, părăsind guvernarea noastră".

Richard H.Dana Jr. a ţinut discursul zilei. A spus că Sudul era în stare de rebeliune; el însuşi era împotriva raidurilor lui John Brown şi indiscutabil pentru Uniune. Se opunea compromisului Crittenden şi ţinea la credinţa faţă de Massachussets. Acest miting exprima sentimentele majorităţii.

Când s-a tras asupra Sumter-ului, Massachussets-ul era mai bine pregătit. Armata lui de rezervişti îşi petrecuse nopţile iernii şi ale primăverii săpând, recrutând şi organizându-se. În ziua de 15 aprilie 1861, guvernatorul Andrew a primit de la Washington o telegramă prin care i se cerea să trimită imediat o mie cinci sute de oameni.

La trei zile după atacul de la Sumter, Parker năvăli în camera lui Hazard, urmat la doi paşi de Felton şi Munroe.

— Ne înrolăm. Trebuie să te „înscrii" în compania lui Jennings!

— Compania lui Jennings? *A soţului Corneliei? Puţin probabil.* Nu mulţumesc, acesta nu-i războiul meu.

— Nu-ţi pasă de sclavi?! exclamară cu toţii.

Îi păsa, desigur, şi ei ştiau asta. Câtăva vreme Hazard asistase pe tăcute la întrunirile împotriva sclaviei, din simpatie faţă de orice fiinţă omenească aservită.

— Jennings are uniformele cele mai frumoase de la nord de Richmond! declară Felton cu entuziasm.

— Nu-i un motiv pentru a te lăsa împuşcat în ele.

— Războiul nu va dura mult.

— Va fi încheiat în toamnă, aşa spun toţi.

— E o şansă de a te încununa de glorie, Hazard. Va fi o distracţie pe cinste!

Hazard văzuse destul crime şi moarte pentru a nu fi de acord cu aspectul „distractiv" al unei asemenea acţiuni, dar nu-i contrazise pe entuziaştii lui prieteni.

— Atunci, petrecere frumoasă. De îndată ce se încheie şcoala, eu mă îndrept către vest. Dacă vă aflaţi vreodată prin Montana, căutaţi-mă.

— Avem nevoie de tine, Hazard, insistară ei. Cine altul ar putea găsi urmele duşmanului aşa ca tine, să strige ca tine şi să călărească un cal — la dracu'! — de parcă ar face parte din tine? încheie Munroe, cu glasul fremătând de exaltare.

— N-am văzut niciodată vreun om sărind *pe* şi *de pe* un cal în galop aşa cum faci tu, Hazard, remarcă Felton cu calm. Nici măcar la circ.

— Spune că vei veni! îl rugă Parker. Eşti perfect pentru compania de cavalerie a lui Jennings.

— Îmi pare rău, nu pot, replică Hazard.

Dar când în ziua următoare, maiorul Jennings veni el însuşi să-i ceară să se înroleze în companie şi-i oferi rangul de căpitan, lui Hazard îi fu mai greu să spună *nu.*

— Hai să bem un coniac şi să discutăm despre asta, domnule Black.

Şi când Hazard îi propuse: „Spune-mi Jon", Jennings ştiu că stătea de vorbă cu un om raţional.

Nici unul din ei nu pomeni ceva despre Cornelia, protocolul masculin referitor la „relaţiile discrete" funcţionând fără greş. Ambii înţelegeau că în societatea pe care o frecventau , femeile aveau locul lor, dar războiul ce se apropia se afla strict în afara acestei sfere şi rezultatul lui depindea de considerente raţionale şi nu de emoţii.

— Am nevoie de dumneata, spuse Jennings. Altfel n-aş fi aici. Întocmesc o companie de cavalerie, şi cu dumneata ca cercetaş cred că aş putea iucra al dracului de eficient.

Ai o reputaţie formidabilă.

— Îţi mulţumesc, domnule maior, dar le-am spus deja lui Parker şi lui Felton ceea ce simt. Nu este războiul meu.

— Oamenii în sclavie sunt problema tuturor. În mod cert dumneata ar trebui să simpatizezi cu ...

Privirea rece a lui Hazard îl opri la mijlocul frazei.

— Îmi pare rău dacă te-am jignit — continuă Jennings calm, încântat să constate că atinsese o coardă sensibilă şi decis să exploateze la maximum acea sensibilitate — dar s-ar putea ca pentru dumneata să fie instructiv în alte privinţe. O înţelegere a modului de lucru al armatei ţi-ar fi cu siguranţă de folos.

— Presupun că aşa ceva aş putea citi undeva, într-o carte, fără a fi împuşcat de Johnny Reb, replică Hazard tot atât de calm, deşi ochii lui negri îşi pierduseră caimul.

— Banii ar schimba lucrurile? Sunt gata să-ţi ofer oricât vrei.

— Nu am nevoie de bani.

— Iartă-mă. După cum vezi, sunt gata să încerc orice.

— Sunt convins că poţi găsi pe altcineva.

— Nu cu pregătirea dumitale. Voi fi de o sinceritate brutală. Ştim amândoi că în împrejurările date, dacă aş avea o altă soluţie, aş adopta-o. Dar oamenii mei au nevoie de dumneata, şi de aceea mă aflu aici, să discut problema personal. Tineri cu caş la gură de felul lui Parker, Felton şi Munroe vor muri primii dacă oameni ca dumneata, cu experienţă, nu-i pot învăţa câteva lucruri rudimentare necesare supravieţuirii. Sarcinile noastre vor consta în principal în a face raiduri; a organiza detaşamente de pază, a efectua recunoaşteri — toate acestea cu tactici neortodoxe. Nu-i ceva ce se învaţă în saloanele din Boston.

— *Dumneata* unde ai învăţat? întreabă Hazard, curios să ştie cine era bărbatul cu care trăia Cornelia.

Jennings avea lustrul delicat pe care îl permit două sute de ani de avere, dar sub exteriorul de gentleman exista o duritate solidă... şi un fel firesc de a aborda direct lucrurile. Hazard nu se putea împiedica să-l admire.

— Am luptat cu Scott în Mexic, în '47. Pe atunci eram şi eu unul dintre acei tineri ageamii. Numai că unul al dracului de nervos, atâta tot. Am trăit îndeajuns de mult cât să învăţ şmecheriile. Şi asta-i ceea ce te rog să faci. Să mă ajuţi să-i învăţ pe prietenii dumitale cum decurg lucrurile.

Hazard rămase tăcut. Se uita afară, pe fereastră, la cireşul înflorit de peste drum de „Cafeneaua Tânărului", se gândea la prunii sălbatici, acum în floare în văile joase de acasă, îşi amintea discursul înflăcărat al lui Douglas, de săptămâna trecută, şi povestirea mult mai sfâşietoare a unei femei care-şi pierduse soţul şi fiul în timpul încercării lor de evadare spre nord. Nu părea drept ca un copil şi tatăl său să fie vânaţi cu câini.

Întorcându-şi privirile de la peisajul însorit de afară, Hazard spuse:

— S-ar putea să mă duc acasă din când în când.

— Oricând. Absolut oricând! încuviinţă Jennings, strângând mâna lui Hazard ca un om sincer încântat. Nu-ţi pot spune cât de mult îţi apreciez hotărârea asta. Cât de mult o apreciază compania. În mod neoficial ţinem de regimentul I, dar ne vom deplasa pe teren înaintea lor. Când poţi fi gata? întrebă într-o răsuflare.

— Două săptămâni. Am de pregătit o ultimă lucrare scrisă.

— Te-aş putea ajuta la asta?

— Prefer s-o fac eu însumi.

— Desigur, se grăbi maiorul să încuviinţeze, fiind avertizat în legătură cu ideile ciudate ale lui Hazard cu privire la treburile şcolare. Atunci aşa rămâne, două săptămâni. Toţi prietenii dumitale vor fi încântaţi. Urmează să alcătuiască al doilea val de asalt, dacă al meu ar da greş.

— Eşti convingător, domnule maior, răspunse Hazard politicos, zâmbindu-i cu graţie.

Dar Tyler Jennings nu triplase averea tatălui său fără a avea o inteligenţă ascuţită şi ştia că nu de argumentele sale fusese câştigată bătălia zilei. Avea impresia că hotărârea lui Hazard fusese luată înainte de discuţia lor.

— Sunt al naibii de norocos că vei călări împreună cu noi, Jon, spuse, întinzând mâna spre el. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere. Crezi, domnule maior, că-i vom elibera într-adevăr pe sclavi, sau eşti de părere că nu-i decât încă un război pentru bani?

— Îi vom elibera de-adevărat. Ai dracului să fim dacă n-o vom face. Începem peste două săptămâni.

Siguranţa maiorului îi smulse lui Hazard un zâmbet.

— Noapte bună, domnule maior.

— Seara bună, Jon, răspunse Jennings, pornind spre uşă.

După trei paşi se întoarse spre el.

— Trimite-i măsurile dumitale croitorului meu, Walton.

— Le are deja.

— Ah!... Mi s-a părut mie că haina asta e croită de el. Îi vom transmite să-nceapă lucrul la uniforma dumitale chiar mâine. Ai vreo preferinţă?

— Un petic pe umărul stâng: o pumă neagră.

Sprâncenele lui Jennings se ridicară aproape imperceptibil.

— Numele dumitale?

— Da.

— S-a făcut.

De la 13 aprilie când a căzut fortul Sumter şi până pe 20 mai, organelor responsabile li s-au acordat o sută cincizeci şi nouă de aplicaţii pentru a chema sub arme companii din Massachussets, şi toate acestea au părăsit Bostonul cu strigăte de voioşie şi urări de „Domnul să vă aibă în pază!" din partea mulţimilor entuziaste.

După ce prin intermediul lui Ramsey Kent trimisese părinţilor săi o succintă înştiinţare, Hazard se pregăti pentru ceea ce politicienii şi ziarele din nord considerau că avea să fie „un scurt război de-o vară". Corpul VI Cavalerie sosi la Annapolis în dimineaţa de 3 mai şi îşi instală tabăra.

O săptămână mai târziu se aflau în Virginia. În iulie,

deruta de la Bull Run, unde optsprezece mii de oameni în uniformă albastră au încercat să scape prin fugă, a demonstrat că visul la un război de trei luni era o iluzie.

Compania lui Jennings era doar una dintre cele şapte companii de cavalerie care luaseră parte la bătăiia de la Bull Run, însă frontul dârz pe care-l desfăşuraseră în timp ce acopereau retragerea precipitată a celorlalte companii salvase probabil o mare parte a armatei, care altminteri ar fi fost anihilată de cavaleria lui Stuart. Nordul fusese convins că avea să zdrobească rebeliunea imediat. Cavaleria era o armă costisitoare, şi autorităţile federale nu încurajaseră înrolarea voluntarilor în cavalerie. Datorită aspectului accidentat şi împădurit al câmpului de operaţiuni militare precum şi îmbunătăţirilor aduse armelor de foc, opinia veteranilor decisese că rolul cavaleriei avea să fie lipsit de importanţă şi secundar.

Bull Run i-a făcut să-şi schimbe părerea. De asemenea, a modificat şi prezumţiile nordiştilor cu privire la o zdrobire rapidă a forţelor secesioniste.

Cavaleria uşoară a lui Jennings era perfect adecvată pentru a efectua raiduri, depinzând de posibilităţile locale pentru subzistenţă, distrugând linii de cale ferată, poduri, depozite, provizii şi linii de telegraf. Raidurile constituiau un mod de viaţă pentru Hazard, pe care anii îndelungaţi de exerciţiu îl cizelaseră la perfecţie. În curând, compania lor fu cunoscută, neoficial, sub denumirea de „Pumele", şi renumele îi preceda.

Hazard l-a cunoscut pe Custer încă de la început, când acesta a venit călare la Abbottstown pentru a-şi lua în primire primul său post de comandă ca general de brigadă. Cel mai tânăr general al armatei americane purta o uniformă de catifea neagră împodobită cu fireturi de aur, şi mustaţa lui blondă şi bogăţia de păr blond cârlionţat atrăgeau imediat atenţia. Hazard a fost unul dintre numeroşii ofiţeri de teren prezentaţi noului general. Îmbrăcămintea fastuoasă nu l-a impresionat pe Hazard. Indienii absarokee erau mult mai strălucitori în veşmintele lor. Şi spre

deosebire de ceilalţi ofiţeri care priveau cu antipatie avansarea lui Custer şi stilul lui romantic, Hazard ştia că, în timp, victoriile şi nu hainele îi fac pe generali. El însuşi văzuse destui oameni îmbrăcaţi superb daţi afară pentru modul slab în care luptau, iar gloria lui Custer era în creştere.

Aşa că atunci când s-au întâlnit s-au cântărit din ochi unul pe celălalt, deoarece uniforma hibridă a lui Hazard, constând din pantaloni din piele de elan franjuraţi şi tunica croită de Walton trezise imediat interesul lui George Armstrong Custer. De asemenea, amândoi îşi purtau părul lung, şi aveau în comun tinereţea.

— Faci parte din „Pumele lui Jennings"? întrebă Custer.

— Da, domnule, replică Hazard laconic.

— Dar presupun că nu eşti originar din Boston, insistă Custer.

— Nu, domnule.

La răspunsul criptic, Custer zâmbi. Auzise povestiri despre escapadele lui Hazard, despre cercetaşul indian al lui Jennings, care mânuia explozibilele cu o iscusinţă magică. Era în stare să instaleze o mină cu o extraordinară precizie şi o reglare a timpului nemaipomenită. Tot el era — din câte se spunea — primul om care ataca şi ultimul care se retrăgea în incursiunile destinate aruncării în aer a podurilor de cale ferată. Şi în multe situaţii, când scăparea părea imposibilă, Hazard găsea soluţia salvatoare. Se întâmplase o dată ca urmărirea să nu ofere echipei lor de raiduri prilejul de a arunca în aer locomotiva, aşa că-i dăduseră foc şi se îndreptaseră spre tabăra lor, smulgând şinele şi aruncând în aer podurile în urma lor. În raidul acela capturaseră optzeci de piese de material rulant şi primiseră felicitări personale din partea preşedintelui Lincoln. Pentru acea acţiune, Jennings fusese avansat locotenent-colonel, iar lui Hazard i se acordase tresa cu frunză de stejar a gradului de maior.

Aşa că generalul Custer remarcă, zâmbind:

— Noroc că te avem de partea noastră, domnule maior Black.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Mai putem recruta şi alţi oameni de acolo de unde te tragi, domnule maior? Dumneata eşti de nepreţuit.

— Sunt singurul de care ai mei se pot iipsi.

— Păcat.

— Da, domnule, conveni Hazard, afabil.

Însă în lunile următoare drumurile lor se încrucişară adesea, şi ajunseră să-şi recunoască reciproc dispreţul nepăsător faţă de primejdie, încrederea nelimitată şi respectul inerent faţă de chemarea destinului.

„Pumele lui Jennings" au luptat de la Bull Run până la Appomatox luând parte la marile atacuri de la Chamellorsville şi Gettysburg, de la Gaines' Mill şi Brandy Station. Dar de cele mai multe ori luptau acolo unde era nevoie de ei, călare sau pedestru, cu sabia, cu puşti Spencer sau cu revolvere Colt. Pedestru, au ţinut în şah linii lungi ale infanteriei inamice, cu Sheridan la Dinwiddle Court House; cu brigada lui Gamble la Upperville, ghemuiţi în spatele unor ziduri de piatră, au oprit în loc un atac distrugător. Au ajutat la împrăştierea atacului lui Pikett, la Gettysburg, şi au fost vârful de lance la Petersburg.

În sfârşit, aproape se terminase. Trenurile lui Lee, cu escortă puternică, au fost găsite îndreptându-se către Burkeville, într-o încercare de a scăpa spre sud. Un prilej favorabil pentru un atac al lungii coloane al confederaţilor care s-a ivit la Sailor's Creck, unde Custer cu divizia III de cavalerie, care includea „Pumele lui Jennings", a atacat forţele armate care păzeau trenul şi i-au pus pe fugă, capturând trei sute de vagoane.

Acest succes, ajutat de poziţia diviziei de cavalerie a lui Crook, instalată de-a curmezişul liniei de retragere a lui Lee, a avut efectul de a izola trei dintre diviziile de infanterie ale confederaţilor. Când corpul VI s-a deplasat în sus, în spatele armatei Virginiei de Nord, forţele armate au fost capturate aproape în întregime. Captura i-a inclus pe generalul Ewell şi pe şase dintre generalii acestuia, cincisprezece tunuri, treizeci şi unu stindarde

de luptă şi zece mii de prizonieri.

La vremea aceea, Sheridan i-a scris lui Grant: „Dacă se insistă, cred că Lee se va preda".

Iar preşedintele Lincoln i-a telegrafiat lui Grant următorul mesaj succint: „Să se insiste".

S-a insistat.

Vreme de două zile armata federală a presat. Rezultatul a fost o luptă crâncenă, dar într-o noapte din aprilie 1865, disperarea s-a abătut asupra Virginiei de Nord. Obosită, deznădăjduită şi înfometată, armata lui Lee, alcătuită din oameni curajoşi şi îndrăzneţi, era terminată.

A doua zi, un steag de armistiţiu a cerut încetarea ostilităţilor, şi războiul s-a încheiat.

În ziua de după predarea de la Appomattox, Hazard a primit vestea morţii părinţilor săi, într-o mult întârziată scrisoare căreia îi trebuiseră două luni până să sosească. Ramsay scrisese în timp ce era bolnav.

Expediată mai întâi la Fort Benson, printr-un negustor de blănuri, scrisoarea coborâse încet de-a lungul fluviului Missouri şi apoi, de la St.Joe, străbătuse ţara de-a curmezişul. Când o primi Hazard, pe plic era adăugat un mesaj brutal de concis, din partea comerciantului de blănuri: *Kent mort 10 febr.* Cumplitele veşti cuprinse în scrisoare referitor la moartea rudelor sale l-au zguduit pe Hazard până-n adâncul sufletului.

O echipă de incursiune care se aventurase prea aproape de un vagon de tren în care se aflau bolnavi de variolă adusese din nou boala în Yellowstone. Înainte ca detaşamentul de incursiune să se fi înapoiat acasă, variola îşi şi făcuse apariţia, şi când au ajuns în tabără, mai mult de jumătate din membrii lui zăceau bolnavi. Flagelul s-a întins cu iuţeală. Tabăra s-a destrămat în mici grupuri, fiecare pornind în altă direcţie, împrăştiindu-se prin munţi în speranţa de a se îndepărta de molimă. Pe toată durata iernii, boala îşi continuase ravagiile, până

când i-a venit timpul să înceteze. Au fost trimişi mesageri prin toată regiunea, din tabără în tabără, şi ce mai rămăsese din naţiune s-a strâns lângă căpetenia de la Big Horn River, rândurile mândrului popor fiind acum mult subţiate.

Hazard nu-şi pierduse numai ambii părinţi, ci şi pe puţin o jumătate din clanul lui. Când primi vestea plânse. Apoi îşi tăie părul... şi imediat după aceea îşi pregăti desagii de şa. Ritualul biciuirii trupului trebuia să mai aştepte până avea să ajungă acasă. Pentru drumul lung la care pornea va avea nevoie de toată puterea lui. Războiul se terminase, şi în multe privinţe, în zilele de doliu ce aveau să vină, părea că şi viaţa lui luase sfârşit.

Tatăl lui constituise pentru el un ideal. Curajos, cinstit, blând — tot ce ar fi dorit un fiu. În calitatea sa de căpetenie, ar fi putut fi un bărbat plin de mândrie, dar niciodată nu fusese aşa. Îi asculta pe toţi cu amabilitate, şi Hazard, pe măsură ce creştea, încerca să-i semene. Mama lui fusese o femeie înaltă, chipeşă, şi singura soţie a tatălui lui. Cu zâmbetul ei putea aduce strălucire zilei, şi iubirea ei neprecupeţită îl încălzise şi-l susţinuse întotdeauna pe Hazard.

Fu o tristă, posomorâtă întoarcere acasă, la sutele de morminte şi la membrii îndoliaţi ai clanului, când, trei săptămâni mai târziu, Hazard intră călare în sat.

După ce se îngrijise de locurile de veşnică odihnă ale părinţilor săi, îşi biciui antebraţele, pieptul şi picioarele, şi în senzaţia sângelui ce i se scurgea lent din răni se îmbina un profund şi cumplit sentiment de pierdere.

Tânăra fată care cândva ofta la fereastra dormitorului ei în nopţile ploioase din Boston se transformase într-o femeie zveltă şi voluptuoasă, izbitor de frumoasă. În ochii azurii, plini de o nestăvilită curiozitate, se citea acum o nouă maturitate. În acei ani văzuse multe din obiceiurile societăţii cu binecreştere, precum şi cu bune maniere. Coama ei de păr roşu ca flacăra era neschimbată, gura atrăgătoare şi răsfăţată devenise doar mai ispititoare, în

timp ce despre temperamentul neâmblânzit şi tendinţa de a-şi descărca frustările prin izbucniri explozive unii spuneau în şoaptă că numai puţin lipsea să nu fie drăgălaşe. Mulţi apreciau că înfrunta viaţa cu ceva mai multă independenţă decât se considera că ar fi fost pe deplin respectabil. Aceste nefericite însuşiri erau trecute cu vederea ţinându-se seama de privirea mai mult decât iubitoare a tatălui ei şi de enorma avere a acestuia.

Indiferent de bârfe, Venetia „Blaze"[1] Braddock, cu frumuseţea ei îndrăzneaţă, nu rămânea niciodată fără vreo douăzeci de pretendenţi înflăcăraţi. În timp ce flirta, necăjea, intimida sau încuraja în modul scandalos caracteristic ei, nu găsise în şirul de bărbaţi îndrăgostiţi nici un bărbat cu care s-ar fi gândit să se mărite. Blaze avea nouăsprezece ani şi cele mai nemiloase matroane din societate remarcau cu satisfacţie că în curând n-o va mai lua nimeni.

Cauza acestei situaţii era chiar frumuseţea ei sălbatică, şopteau matroanele uşor invidioase. Dăduse cu piciorul tuturor „partidelor" bune, de la Baltimore până la Bar Harbor; dacă rămânea fată bătrână, nu avea decât ceea ce merita. De-ar fi ştiut ce se spunea, Blaze Braddock ar fi râs batjocoritor. Blaze Braddock nu avea nici o intenţie de a se *stabili* pur şi simplu la cineva pentru a se căsători.

Şi indulgentul ei tată era de acord.

— Când îl vei găsi, iubito, vei şti, îi spunea.

Nu mărturisea că el însuşi găsise adevărul acestei afirmaţii în afara propriei sale căsătorii, care acum era lipsită de orice, cu excepţia micilor răutăţi. Pentru fiica lui mult iubită spera o soartă mai bună.

— Până atunci distrează-te, cu binecuvântarea mea.

— Încerc, *papa*, dar majoritatea bărbaţilor sunt plictisitori.

— Au învăţat bunele maniere, asta-i tot, dragă.

— Nu despre maniere vorbesc. Vreau să spun că interesele lor sunt atât de... lipsite de valoare, încheie ea

[1] *Blaze* (lb.engl.) = vâlvătaie, flacără, foc (n.t.)

cu exuberanţă. Ştii, *papa*, cât de goi sunt creierii celor mai mulţi dintre ei? Cu o zgârietură a unghiei ai atinge baza. Şi când vin eu cu un subiect de conversaţie care ar putea fi cât de cât interesant, ei se uită la mine inexpresiv şi pe urmă schimbă vorba, spunându-mi cât sunt de frumoasă.

— Ei, bine, chiar eşti, fetiţa mea. Le sucești capetele.

— Ştiu că sunt frumoasă, replică Blaze cu calm, deşi nerăbdarea o făcu să rostească grăbit ultimele cuvinte. Dar, Dumnezeule, tată, la ce dracu o să-mi folosească asta dacă între timp mor de plictiseală, cu toţi bărbaţii ăştia nesăraţi pe care-i cunosc?

— Să nu te audă mama ta înjurând. Ştii părerea ei în privinţa asta.

Blaze înălţă uşor din umeri, acea mustrare fiindu-i atât de familiară încât nu mai necesita nici un răspuns. Apoi, deodată, chicoti şi, îndreptându-şi spre tatăl ei privirea ochilor albaştri şi scânteietori, spuse:

— Ar fi amuzant, tăticule, dacă măcar o dată aş da drumul unui şir de înjurături în faţa ei şi m-aş uita să văd cum îi iese fumul prin urechi!

Billy Baddock încercă să nu zâmbească. Întotdeauna evitase în mod politicos discuţiile deschise despre neînţelegerile dintre el şi soţia lui.

— Aş zice că i-ar ieşi flăcări înalte de-o jumătate de metru din nări, remarcă Blaze cu voioşie, şi chicoti iar.

— Nu zău, dragă... începu colonelul.

Dar o imagine a mutrei lui Millicent după „un şir de înjurături" îi izbi deodată imaginaţia şi în adâncul gâtlejului îi răsună un chicot.

— Ar fi o privelişte grozavă, conveni râzând, dar acum promite-mi...

— Ştiu, *papa*, recunoscu Blaze cu regret, în timp ce zâmbetul îi pierea cu încetul. Niciodată n-aş face asta. Dar la ceaiurile acelea stupide ale ei tentaţia e mare. Mă iubeşti, *papa*? întrebă pe neaşteptate, deoarece gândul la mama ei îi provoca întotdeauna o senzaţie de pierdere.

— Mai mult decât orice pe lume, şopti el liniştitor.

Frumoasa mamă a lui Blaze, femeia de origine sudică, oricum nu arătase vreodată vreun interes pentru familie şi habar nu avea de modul de viaţă emancipat al singurului ei copil. În rarele ocazii când discuta cu soţul ei şi venea vorba despre fiica lor, Millicent Braddock remarca scurt: „Îţi seamănă prea mult, William". Nu era un compliment. „Îţi mulţumesc", spunea el întotdeauna, de parcă n-ar fi observat răutatea observaţiei. „Crezi că Blaze are nevoie de cizme de călărie noi, sau de o nouă haină de blană?" întreba el apoi, încercând să ajungă pe un teren comun în care să fie posibilă o conversaţie civilizată. Millicent avea un gust excelent, în privinţa asta nu-i putea face nici un reproş, şi se baza pe judecata ei — cel puţin în copilăria lui Blaze — în alegerea unei garderobe potrivite pentru fiica lui. Mai târziu, el şi Blaze se duseseră singuri în escapadele lor de cumpărături, deoarece la vremea aceea Blaze căpătase ea însăşi un simţ sigur în ceea ce privea moda.

Dacă ar fi crezut în divorţ, căsnicia ar fi luat sfârşit cu ani în urmă, însă în mediul lor social rareori se recurgea la o asemenea soluţie. Când aveai avere, a-ţi trăi viaţa separat constituia o alegere civilizată.

Aşa se face că în primăvara anului 1865, familia William Braddock, împreună cu alţi investitori înstăriţi din Boston şi New York, călătoreau comod spre vest, într-un tren particular cu vagoane amenajate elegant.

Călătoria reprezenta o vacanţă petrecută pe-ndelete şi un priiej de a verifica pământurile şi terenurile lor miniere de curând achiziţionate. La condiţiile atmosferice se adăuga splendoarea primăverii, şi în timp ce bărbaţii discutau afaceri şi doamnele bârfeau, Blaze visa cu ochii deschişi la aspra şi sălbatica ţară a Montanei. Pentru o tânără căreia viaţa în societate i se părea categoric plictisitoare, şi pe care n-o interesau soluţiile folosite ca antidot împotriva plictiselii feminine — cumpărăturile şi adulterul — o vară în Montana oferea promisiunea unei provocări. În călătoria ei spre vest era însoţită de flacăra unei emoţii neobişnuite.

Hazard îşi petrecu o lună cu poporul său, după care

se mută în Diamond City, unde tocmai fuseseră cedate drepturile asupra celor mai recente terenuri alocate mineritului.

Investitorii estici sosiră în ţară dinspre capătul de cale ferată din afara Omahei, după douăzeci de zile petrecute comod în trăsuri echipate special, şi se instalară în cel mai bun hotel din Virginia City. Doamnele rămâneau în elegantele lor camere de zi, aventurându-se doar, printre cele opt hoteluri, şaptesprezece bistrouri, două biserici, două teatre, două săli de biliard, cinci case de joc elegante, numeroasele bordeluri şi şaptezeci şi trei de cârciumi înşiruite de-a lungul Străzii Mari a oraşului, ce se întindea pe o milă. Cantităţile enorme de noroi ce se datorau ploilor de primăvară făceau ca plimbările să devină imposibile. De asemenea, doamnele fuseseră avertizate în legătură cu cazurile de violenţă, omucidere şi beţie ce puteau fi întâlnite în această mare şi grosolană comunitate.

Bărbaţii plecau călare în zona de sus a regiunii, pentru a supraveghea noile mine. Blaze îl însoţea pe tatăl ei.

Taberele miniere erau adunate de-a lungul râurilor de munte necesare pentru trecerea prin zăgaze sau cernerea aurului, şi când se răspândea vorba despre descoperirea vreunui nou zăcământ, apăreau peste noapte oraşe înjghebate în pripă. Deşi Blaze nu se aştepta la privilegii speciale în calitatea ei de singura femeie din grup, tatăl ei avea grijă ca, atunci când era posibil, să aibă peste noapte o cameră personală. Când condiţiile erau mai umile, era întinsă o pătură care să-i servească drept paravan.

În nopţile petrecute sub cerul liber, ea şi tatăl ei dormeau alături în sacii lor de dormit grosolani, deseori stând de vorbă până în zori. Era prima dată când tatăl ei vorbea despre copilăria lui. Bolta cerească luminată de stele îi amintea de verile în care, ca tânăr, dormise în aer liber. O diferenţă plăcută faţă de coliba înghesuită care constituia căminul ui.

— Cum de te-ai hotărât să părăseşti Irlanda? a întrebat Blaze când îi pomenise despre tinereţea lui.

— Toţi mureau sau muriseră de foame.

— Ţi-a fost teamă să pleci singur?

Tatăl ei privea în sus, spre cerul ţintuit cu stele, şi când răspunse, glasul îi era tot atât de blând pe cât fusese şi cel al mamei lui muribunde, când, cu mulţi ani în urmă, îi adresase ultimele ei cuvinte:

— Străzile sunt pavate cu aur.

A urmat o scurtă pauză până să-şi întoarcă privirea spre Blaze, adăugând pe un ton normal:

— Este ceea ce credem toţi în satul nostru. Şi s-ar putea să fie al naibii de aproape de adevăr, pe coasta asta a muntelui. Astăzi ne-am declarat drepturile asupra câtorva loturi de teren promiţătoare, adăugă cu voioşie, alungând amintirile melancolice.

— Câţi membri are acum grupul tău? se interesă Blaze, adoptând acelaşi ton degajat.

— Fred zice că până astăzi o sută optsprezece, şi mai avem cale lungă de străbătut.

După ce călătoriseră două săptămâni, grupul de investitori sosi în Diamond City. Posibilitatea descoperirii unui nou zăcământ enorm plutea în aer. În numeroase loturi de explorare apăruse o culoare promiţătoare, indicând o vână foarte bogată, şi grupul de investitori cumpăra loturi cât mai repede cu putinţă.

În acea după-amiază Blaze se hotărâse să rămână în oraş, dar în curând căldura devenise apăsătoare în mica ei cameră de la hotel. După o săptămână de ploaie, umiditatea te înăbuşea ca o mască de blană. Înăuntru nu se putea respira, decisese ea, după ce deschisese ferestrele construcţiei din lemn negeluit ce slujea drept hotel, însă fără a simţi vreo uşurare. Cu siguranţă că afară trebuia să se simtă briza.

Deşi în tabăra minieră erau puţine femei şi cele vizibile aveau o anumită meserie, Blaze nu se temea; era pricepută la mânuirea celor două mici Colt-uri prinse în tocurile de pe şoldurile ei. Era de asemenea plină de încredere în

capacitatea ei de a-şi purta singură de grijă. Pantalonii din camgarn maro pe care-i purta vârâţi în cizme înalte şi cămaşa asortată din mătase, făcuseră ca buzele dispreţuitoare ale mamei sale să se ţuguiască atunci când o părăsiră în Virginia City, dar tatălui, îmbrăcămintea ei i se părea eminamente practică.

— Dumnezeule, Millie! exclamase. Nu-mi spune mie că vrei s-o ştii printre tufe în catifea şi volănaşe.

— Nu vreau ca ea să *umble prin tufe*, cum te exprimi tu atât de colorat. Aş vrea, William, ca măcar o dată să-ţi aminteşti că Venetia este o domnişoară binecrescută. Sau cel puţin s-au făcut eforturi în acest sens, adăugă ea pe un ton zeflemitor.

— Dumnezeule Atotputernic, femeie! explodă el.

Ei îi displăcea şi mai mult limbajul acesta, şi dacă William n-ar fi fost de mai multe ori milionar când îi vorbise pentru prima oară în felul ăsta la balul de primăvară din Richmond, în urmă cu douăzeci de ani, i-ar fi sugerat în faţă să se întoarcă la câmpurile lui de cartofi din Irlanda, unde cu siguranţă îi era locul.

— Blaze este o persoană, continuă el, nu o zaharicală pe cale de a se topi în ploaie. Regiunea asta frumoasă şi călătoria îi va face plăcere.

— Foarte bine, William, procedează cum ţi-e voia. Ţi-am adus la cunoştinţă părerile mele şi, ca de obicei, le-ai ignorat. Sper ca tu şi Venetia să aveţi o aventură edificatoare în *tufe*.

Prin urmare, îmbrăcată în veşmintele pe care mama ei le socotea scandaloase, într-o regiune pe care mama ei o considera barbară, Blaze, cu un mers suplu, care cu dezinvoltură nu ţinea seama de nici una dintre aceste păreri, urcă dealul pornind din valea săpată de un torent şi se depărtă de oraş, sperând că pe un teren mai înălţat avea să prindă din când în când adierea vântului. Ploaia continuă din ultimele ziie lăsase terenul muiat în cele mai bune locuri, în timp ce în cele mai rele era mai degrabă asemănător cu nisipurile mişcătoare. Înainte să fi străbătut un sfert de

milă prin aburul greu ridicat de căldură, lui Blaze i se lipea neplăcut cămaşa de piele. Suflecându-şi mânecile, şi-o deschele cât de mult îngăduia respectabilitatea, dar alegerea materialului de culoare maro închis fusese o greşeală, deoarece acesta absorbea fiecare rază arzătoare de soare. Se rugă să vină o adiere de vânt, un pic de răcoare, orice care să domolească acea căldură pârjolitoare.

La jumătatea urcuşului colinei, în dreptul „arborelui spânzurătorii" de care auzise vorbindu-se şi unde gărzile locale reuşiseră să spânzure în ultimele două luni o sută doi bandiţi, poteca ajungea la o fundătură de noroi neîntrerupt. Blaze scoase o înjurătură bine pronunţată. Gândul de a se înapoia în camera de hotel nu era deloc atrăgător, dar cu viteza asta avea să moară coaptă sub dogoarea soarelui. Făcând o recunoaştere pe câţiva metri în susul terenului stâncos ce mărginea poteca, căută vreo posibilitate de ocolire a lungii fâşii de noroi. După zece metri, solul se transforma în şisturi alunecoase, orice pas putând fi periculos. În timp ce contempla terenul dificil, privirea îi căzu asupra siluetei pe jumătate ascunsă a unui indian care dormea la umbra unui ienupăr de munte.

Străbătând mica distanţă ce-o despărţea de locul în care era el culcat, se opri la picioarele lui şi-l înghionti cu vârful cizmei. În decursul ultimelor săptămâni, Blaze întâlnise mai mulţi cercetaşi indieni şi nici unul nu i se păruse deosebit de înspăimântător. Şi în plus, se născuse cu mai multă îndrăzneală decât se obişnuieşte.

— Scoală-te! Am nevoie de ajutor.

Bărbatul nu se mişcă. În mod inconştient, ochii ei de culoarea safirului remarcară trupul înalt, bine clădit, îmbrăcat doar cu pantaloni de piele şi mocasini brodaţi cu mărgele. Era superb. Trunchiul cu muşchi netezi era bine conturat, chipul era caracterizat printr-un nas drept modelat cu fineţe, iar părul, legat la spate cu o bentiţă de piele, parcă era din mătase neagră. Câteva clipe rămase tăcută sub cerul dogorâtor, atrasă aproape hipnotic de acest specimen sălbatic. Remarcă dantelăria fină de cicatrice de pe trupul

splendid, ce părea lustruit, şi se întrebă care le-o fi povestea. O tăietură în diagonală se strecura sub pieiea strânsă pe trup, şi ochii ei îi urmăriră traseul probabil până când o decenţă neobişnuită îi aminti că o astfel de insistenţă ar putea fi primejdioasă.

Revenind conştientă de locul în care se găsea, împunse iar piciorul încălţat în mocasini, repede şi de astă-dată mai cu putere, poate ca o reacţie la conştiinţa ei trezită şi agitată.

Atunci el se răsuci pe o parte, şi frumoşii ochi cu gene lungi se deschiseră lent. Cu o privire de apreciere, Jon Hazard Black văzu o femeie zveltă şi delicată; părul îi strălucea pe umeri — chihlimbar topit, ochii îi erau mari, gura dulce şi plină, şi când vorbi, glasul îi răsună poruncitor:

— Nu m-ai auzit?

Obişnuită cu servitori şi prea învăţată să fie răsfăţată într-o lume care nu-i refuza nimic, tonul lui Blaze conţinea o notă de iritare şi de comandă. Astăzi condiţiile erau agravante. Fusese insuportabil de cald, întâmpinaşe greutăţi în drumul ei în susul colinei şi-i era ciudă că nu plecase cu tatăl ei, ca de obicei. Asprimea sfărâmă într-o clipă iluzia perfecţiunii.

— Trece-mă în braţe peste asta! porunci ea, arătând spre întinderea de noroi. Eu... dau... dolari.

Scoase din buzunar o monedă de aur de douăzeci de dolari şi i-o întinse indianului.

Singurul răspuns al bărbatului nemişcat fu dat de ochii acestuia. Hazard, fiu al unei căpetenii şi căpetenie de drept el însuşi, reacţiona slab la ordinele date de femei. Asta când era în toane bune. Altminteri nu reacţiona deloc. Astăzi nu era una dintre cele mai bune ziie ale lui. Era încă furios după cearta avută cu un agent care acţiona pentru un oarecare grup de minerit care voia să cumpere lotul lui. Când el spuse că nu era de vânzare, individul nu voise să-l creadă. L-ar fi crezut, desigur, dacă s-ar fi pomenit în faţă cu ţeava unei puşti, dar lui Hazard nu-i plăcuse niciodată să fie ameninţat. Şi tocmai se cufundase într-un

somn binemeritat când venise femeia asta. Supraviețuirea în aceste tabere miniere ca și în munți depindea adesea de un somn iepuresc, dacă totuși dormeai.

— Patruzeci de dolari, spuse Blaze scurt, scoțând încă o monedă de aur, închipuindu-și că o mărire a ofertei avea să forțeze un răspuns.

Nici o tresărire nu agită trupul musculos și indiferent. El era mai puternic decât ea. Asta nu era o confruntare. Pleoapele cu gene negre se coborâră din nou, reluându-și odihna.

— Nu înțelegi? explodă Blaze. *Cară-mă... peste noroi.*

Neprimind nici acum vreun răspuns, Blaze bătu în pământ cu piciorul ei mic încălțat în cizmă, și comise greșeala de a-și scoate pistolul. Era cel mai prostesc lucru pe care-l putea face, și dacă ar fi fost mai puțin obosită de soare și mai puțin frustrată, și-ar fi dat seama.

Cu o mișcare iute, fulgerătoare și elastică, asemenea unei pantere care atacă, Hazard fu în picioare și revolverul fu zvârlit din mâna ei cu muchia tare a palmei lui. Cu o rapiditate care o făcu să-i clănțăne dinții, Blaze se pomeni rostogolindu-se la pământ. Țintuită sub un trup dur, inima începu să-i bată înnebunită. *Sfinte Doamne*, își zise în sinea ei. *Este mânios, pe jumătate dezbrăcat, și e indian!* Ce făcuse?

— Cățea proastă! mârâi ei, cu ochii fierbându-i de furie.

— Îmi pare rău, strigă ea, moartă de spaimă.

Răsuflarea i se opri la jumătatea gâtului și pulsul îi zvâcnea cu putere. *O s-o omoare, o s-o violeze, o s-o scalpeze?*

Privirea lui Hazard se depărtă de fața ei, căzând pe pieptul ei, chiar deasupra bluzei încheiate, și se întrebă dacă pielea de sub linia decolteului pudic era netedă și aurie. Mânia din ochii negri se domoli, și expresia i se schimbă, îmblânzind linia aspră a gurii. Mâinile indianului țineau strâns sub trupul lui încheieturile mâinilor ei, sânii lui Blaze fiind zdrobiți de pieptul lui gol — nimic nu-i despărțea, în afară de mătasea subțire ca o foiță. Blaze putea să-i numere bătăile inimii și le simțea întețindu-și ritmul. Eliberându-i o mână, el luă între degetul mare

şi arătător mătasea maro a bluzei ei şi trase uşor decolteul, dând la iveală dantela cămăşii şi rotunjimea unui sân alb ca zăpada. Sub privirea lui Hazard, ochii ei se deschiseră mari. Niciodată nu văzuse el lacuri de un albastru atât de intens.

Cu o groază crescândă, Blaze simţi sexul întărit împingând în coapsa ei, şi înţelese de ce i se acceleraseră lui bătăile inimii. *Oare trebuia să ţipe? În acest caz el ar omorî-o?*

— Te rog... repetă, ochii albaştri implorându-l.

Vârfurile degetelor lui urmăriră uşor conturul maxilarului ei, împletindu-se apoi în părul ei răvăşit, şi o clipă Hazard se gândi la diverse moduri în care i-ar putea face ei plăcere. De multă vreme nu mai avusese o femeie, deoarece nu voise să se folosească de prostituatele din tabără. Ezită o secundă, ochii lui de cărbune ascunzându-i gândurile, dar raţiunea învinse. Cu un oftat adânc, îşi îndepărtă mâna. O ridică pe Blaze în picioare, şi un timp rămaseră faţă-n faţă. Luă de jos pistolul ei şi i-l puse cu grijă la loc, în toc. Ea remarcă mâinile lui frumoase, cu degete zvelte şi tari, şi cu muşchi foarte puternici. Fără un cuvânt, el o ridică în braţe, merse înapoi, până la potecă, şi înaintă cu greu prin noroi.

La început uimită de acţiunile lui neaşteptate, Blaze simţi în curând o deosebită uşurare. Dar înainte ca lungul drum să se încheie, o nouă îngrijorare o cuprinse . Fu invadată de o senzaţie încă necunoscută, tremurătoare, de căldură interioară, care nu avea nimic de-a face cu soarele. Ţinută strâns la pieptul gol a lui Hazard, simţea bătăile puternice ale inimii lui, arsura pielii lui lipite de a ei, umărul lui, tare şi liniştitor, sub mâinile ei. Privirea ridicată spre profilul dăltuit, la o depărtare de numai câţiva centimetri, îi trimise un fior tulburător de-a lungul şirii spinării.

Hazard simţi agitaţia tremurătoare şi, uitându-se în jos la fermecătorul chip încadrat de bucle roşietice strălucitoare şi la trupul ispititor se blestemă că avea scrupule. Era excitat şi, dacă nu ar fi văzut atât de multă teamă în ochii mari şi azurii, s-ar fi gândit să se lase în voia dorinţei.

Ajungând la un teren mai înălţat, Hazard o puse pe Blaze jos, pe propiile ei picioare. Cu un surâs timid şi cerându-şi iar scuze, ea îi oferi cele două monede de aur. El scutură din cap şi, luându-le, i le strecură înapoi, în buzunar. Un gest destui de banal, cu rezultate neobişnuite. Când degetele lui puternice alunecară în buzunarul strâmt al pantalonilor lui Blaze, dând drumul monedelor, neaşteptata intimitate îi arse pe amândoi ca fierul roşu. Hazard îşi smuci înapoi mâna printr-o muşcare aproape violentă şi, întorcându-se brusc cu spatele, se îndepărtă. Blaze Braddock, zguduită pentru prima oară în viaţa ei de atingerea unui bărbat, rămase într-o stare de profundă tulburare.

Un amestec de uimire şi dorinţă puneau în încurcătură mintea ei în mod normal raţională. Senzaţia era fără precedent; cauza probabilă era în contradicţie cu tot ce credea ea. Realitatea ei era limpede şi raţională. Niciodată nu crezuse într-un romantism capricios. Cu un efort vizibil îşi alungă stânjeneala şi, scuturându-şi capul, îşi fixă privirea spre creasta colinei din faţa ei. Continuându-şi drumul, îndepărtă cu conştiinciozitate orice alte gânduri în legătură cu întâlnirea ei cu indianul, mergând cu paşi mari astfel ca, pentru restul zilei, să i se alăture tatălui ei. Îl găsi cu câteva parcele noi în josul văii şi îşi petrecu timpul instruindu-se în problemele contractelor de cumpărare, înţelegerilor de asociere şi declararea drepturilor de proprietate asupra loturilor.

Mai spre seară, când soarele apusese şi când în sfârşit dinspre munte venea răcoare, Blaze refăcu în sens invers călătoria ei de la Diamond City, de astă dată călare. Când grupul de călăreţi trecu prin noroiul care o necăjlse în acea dimineaţă, Blaze aruncă o privire dincoio de potecă, spre copacul unde dormise indianul. Locul era pustiu, aşa cum se şi aşteptase, dar apoi ochii ei de un albastru întunecat parcurse peretele văii. Oare spera să-l revadă? Să prindă o imagine fugară a acelui chip superb şi a siluetei care zăbovise în gândurile ei, în ciuda nemiloaselor eforturi făcute pentru a o respinge? Absolut ridicol! *Era un indian,*

îşi reaminti ea. „Un indian primitiv", ar spune mama ei. Incapabil să rostească mai mult decât câteva cuvinte englezeşti poticnite, din câte îşi aducea ea aminte. Dar când privirea îi căzu pe o sclipire de lumină, sus de tot, pe coasta muntelui, şi când îşi dădu seama că era fereastra luminată de foc a unei cabane, inima i se zbătu în cuşca toracică şi un brusc vai de căldură îi invadă simţurile.

— Blaze, repetă tatăl ei, nu m-ai auzit? Vom fi înapoi, la Virginia City, la timp pentru „balul regional". Îmi închipuiam că o să te bucuri aflând asta.

— Oh, îţi mulţumesc, tăticule, se grăbi ea să răspundă, luându-şi cu greu privirile de la coasta întunecată a muntelui şi de la sclipirea luminoasă. Săptămâna asta, ai spus?

— Sâmbătă seara, drăguţa mea. Şi dau un peni ca să aflu la ce te gândeşti. Nu vrei să-i spui bătrânului tău tată ce anume ţi-a absorbit gândurile pe durata ultimelor câteva mile? Ai fost pierdută într-o ceaţă a dracului de groasă.

— Ei, nu-i nimic, tăticule. Cred c-am moţăit puţin. A fost o zi lungă.

— Pentru câtăva vreme de-acum încolo va fi ultima noastră zi petrecută pe câmpuri. Mâine pornim înapoi, spre Virginia City. Poimâine seara vei avea şansa să te bucuri de confortul hotelului. Fir-ar să fie! O baie fierbinte într-o cadă adevărată va fi foarte plăcută.

— La aşa ceva spun şi eu „amin"! declară Blaze cu entuziasm.

Cu ajutorul unei doamne cu care era prieten, Hazard se însănătoşise după ritualul de biciuire a trupuiui şi după aceea se dedicase visului tatălui său. Pentru viitorul membrilor săi, clanul lui avea nevoie de aur; alte soluţii nu existau. Depunerile de nisip şi minereuri la care lucrase unchiul lui, Ramsey Kent, nu se comparau ca potenţial cu zăcămintele nou descoperite. De când fuseseră descoperite în 1862 primele zăcăminte importante, la Grasshopper

Creck[1], din valea săpată de râu fusese scos aur în valoare de treizeci de milioane de dolari. În 1863 şi 1864 fuseseră găsite alte două filoane enorme, la Alder Gulch[2] şi Last Chance Gulch[3]. Acelaşi lucru s-a repetat de-a lungul anului 1864 la Prickly Pear Valley[4], Confederate Gulch[5], Diamond City[6] şi Emigrant Gulch[7]. Perioada de succes continua.

Aşadar, Hazard lucra aici pe două loturi, trudind din greu la ceea ce părea să fie terenuri foarte profitabile.

Însă de când cu întâlnirea cu femeia cu păr roşcat, în calmul serilor următoare, Hazard constată că gândurile îi rătăceau, îndreptându-se adesea către închipuiri în legătură cu ea. Norul vaporos de păr ruginiu, pieiea ei rumenită de soare şi ochii de un albastru intens, mai ales trupul seducător, erau imagini ce se repetau iar şi iar. Îl necăjea faptul că ea pătrundea nepoftită în gândurile lui. Îl enervase cu atitudinea ei poruncitoare; probabil făcea parte din gloata aceea de bogătani porniţi să cumpere toate terenurile aurifere din vale. Oferta ei de patruzeci de dolari pentru o treabă de două minute era grăitoare pentru nepăsarea bogaţilor, pe care Hazard o cunoscuse atât de bine la Boston. Tipul acela de femeie, frumoasă şi răsfăţată, era în stare să-l enerveze întotdeauna. *În ziua aceea trebuia să o posed,* îşi zicea în mod egoist. *Dacă aş fi făcut-o, toate aceste imagini moleşitoare nu mi-ar mai fi dansat prin faţa ochilor.* Avea nevoie de o femeie, asta era tot. Trecuse prea mult timp; şi — *la dracu'!* îşi zise el cu o înţelegere întârziată a situaţiei şi cu sânge rece — ar fi putut să se apere, chiar dacă ea ar fi strigat că-i violată. Terenul lui de minerit era în

[1] *Grassopper Creck* (lb.engl.) = Râul Lăcustei (n.t.)
[2] *Alder Gulch* (lb.engl.) = Valea Plopilor tremurători (n.t.)
[3] *Last Chance Gulch* (lb.engl.) = Valea Uitimei Şanse (n.t.)
[4] *Prickly Pear Gulch* (lb.engl.) = Valea Perei Ascuţite
[5] *Confederate Gulch* (lb.engl.) = Valea Confederatului (n.t.)
[6] *Diamond City* (lb.engl.) = Oraşul Diamantelor (n.t.)
[7] *Emigrant Gulch* (lb.engl.) = Valea Emigrantului (n.t.)

principiu inatacabil. Acesta constituia unul din motivele pentru care alesese zona: poziţia loturilor, pe vârful muntelui, i-ar fi permis unui bărbat să ţină la distanţă o întreagă armată vreme de o lună sau chiar mai mult. Şi indiferent cine ar fi fost soţul sau protectorul ei, sigur nu avea să depună *acel* soi de efort pentru a-i răzbuna onoarea.

— La dracu'! bombăni el, de astă-dată cu voce tare.

Şi neiuând în seamă motivele subconştiente legate de părul de culoarea flăcărilor şi de o piele ca piersica, Hazard se hotărî brusc să accepte invitaţia lui Lucy Attenborough de a se duce la sfârşitul săptă-mânii viitoare la „balul regional" din Virginia City. Cunoştea în acel oraş o duzină de femei care ar fi fost mai mult decât bucuroase să-l revadă, incluzând-o, desigur, pe Lucy, cea care-l invitase, şi asta reprezenta un prilej perfect pentru a pune capăt prea îndelungatei lui abstinenţe.

Nu concepea posibilitatea ca femeia pe care o ţinuse în braţe — şi care îi bântuia gândurile — să fie prezentă la bai.

Capitolul 3

Seara „balului regional" fu una dintre aceie seri de vară plăcut călduţă, descrisă de pictori şi poeţi. Aerul mirosea a iarbă proaspătă, a pământ reavăn, şi era îmbălsămat de mireasma dulce a micilor frunze de plop tremurător care abia începeau să se desfacă din muguri. Soarele coborâse în spatele colinelor înconjurătoare, într-o revărsare de flăcări aurii ce brăzdau un cer sclipitor. Era o privelişte care dădea o strălucire atrăgătoare până şi necioplitului oraş minier.

Blaze contempla asfinţitul de aur topit de la fereastra salonului său; tatăl ei se afla la parter, discutând afaceri, iar mama se îmbrăca, folosind în acest scop un timp cu o oră mai mult decât i-ar fi trebuit oricărei alte femei. O servitoare veni să-i aducă un pahar de şampanie şi compliimente din partea tatălui ei şi, în timp ce stătea tolănită în fotoliul de pluş roşu din faţa ferestrei, Blaze se bucura

de încheierea zilei şi de începutul serii.

Metri întregi de dantelă crem şi mătase de culoarea fildeşului pe care erau cusute manual mii de perle de cultură se despărţeau cu generozitate peste crinolina ei, revărsându-se în faiduri moi spre pardoseală. Corsajul bine strâns pe corp şi revelator al rochiei sale era susţinut de întăriturii din os de balenă, astfel încât dantela transparentă drapată sub umerii ei goi era pur decorativă. Ţesătura şi dantela de culoare deschisă puneau în evidenţă în mod spectaculos tenul ei de piersică şi părul ce amintea de o caisă aurie. De urechi îi atârnau cercei lungi cu diamante şi perle, strălucind în contrast cu pieiea ei delicată. Însă realitatea contrazicea imaginea perfecţiunii. Şuviţe nedisciplinate îi modificau deja pieptănătura aranjată cu grijă. Spre disperarea coafezei sale, cârlionţii lui Blaze aveau o înclinare spre răzvrătire, şi coafura ei netezită cu măiestrie îşi recăpăta tendinţele firesti.

Zveltă, cu picioare lungi, cu pielea satinată a umerilor şi cu sânii pe jumătate lăsaţi la vedere ca o invitaţie spre plăceri, Blaze era sigură că avea să facă să se întoarcă multe capete după ea.

Un cap masculin care nega orice astfel de intenţie se sprijinea de suportul pentru cap al unei mari căzi din porţelan trase lângă fereastra camerei sale de la al doilea etaj al celui mai nou hotel din Virginia City: „The Planter's House"[1]. Scăpat de murdăria şi oboseala mai multor săptămâni de minerit solitar, Hazard se odihnea în cadă, gustând pe îndelete plăcerea unui pahar mare de coniac.

Viaţa devenise mai agreabiiă. Imaginile tulburătoare ale unui păr de culoarea aurie a toamnei fuseseră înlocuite de realităţi carnale mai palpabile, sub forma mai multor gazde din Virginia City, cu diverse înfăţişări care, în ultimele câteva ziie, îşi petrecuseră mai mult sau mai puţin

[1] *The Planter's House* (lb.engl.) = Casa Colonistului (n.t.)

timp în camera 202. Simţul unor îndatoriri sociale presante constase, în ceea ce-l privea pe Hazard, în amuzarea în pat a unor doamne. De fapt, se aştepta ca una dintre ele să se înapoieze în mai puţin de zece minute. Lucy insistase că avea să fie timp *înainte* de bal şi, după lungile şi singuraticele săptămâni petrecute la Diamond City, Hazard nu era să zică *nu*.

Una peste alta, era extrem de mulţumit. Dorul ciudat după femeia cu un neobişnuit păr roşu dispăruse acum, copleşit de satisfacerea printr-o abundenţă sexuală din cele trei zile de la Virginia City. *Închipuirile acelea n-au fost decât dorinţe trecătoare datorate unei abstinenţe prelungite,* îşi spunea Hazard în mod raţional, *nu aveau de-a face în mod special cu femeia îmbrăcată în pantaloni strâmţi.* Şi acum, când abstinenţa fusese domolită, roşcata putea fi alungată din gândurile lui.

La auzul bătăii uşoare în uşă, îşi sorbi până la fund coniacul şi strigă:

— Intră!

Când întoarse capul către uşă, ochii lui negri trecură rapid peste bruneta elegantă, îmbrăcată în mătase roz garnisită cu volane din benzi de broderie belgiană ce abia îi susţineau sânii plini, împiedicându-i să se reverse afară din corsaj. Hazard deveni brusc atent când Lucy Attenborough păşi în cameră, închise uşa şi se rezemă de ea.

— Să ies din baie, întrebă el încetişor, uitându-i-se în ochi, sau vrei să intri tu aici?

— Nu pot, Jon... îmbrăcămintea mea... părul...

— Scoate-ţi îmbrăcămintea, scumpa mea. Cu părul tău voi fi atent. Scoate-ţi totul pe-ndelete, zise cu un glas senzual. Aşa îmi place.

Ea nu se mişcase de lângă uşă, dar în timp ce-şi privea amantul ochii îi luceau de dorinţi ascunse. Hazard era cel mai superb bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, ochii lui nemişcaţi o ispiteau cu o atracţie primejdioasă, chipul lui acvilin era atât de frumos încât capetele se întorceau în urma lui. Stând acum în cada de baie — gol,

bronzat, cu mici picături de apă strălucindu-i pe trupul cu umeri laţi — era mai bărbat decât zece soţi de-ai ei luaţi la un loc. Arcuindu-şi spinarea, îi susţinu privirea ochilor neclintiţi şi simţi cum creşte căldura arzătoare şi cum îi mângâie corpul cu limbi de flacără.

— Cum faci asta? Cum poţi să mă faci să simt aşa? întrebă cu răsuflarea tăiată, roşind de plăcere.

— Farmecul personalităţii, răspunse Hazard zâmbind, împreună cu o limpede aducere-aminte a ultimelor patru săptămâni fără nici o femeie, adăugă tachinând-o. Vino Lucy, eşti prea departe.

Orice femeie din oraş, s-ar fi dat peste cap pentru el, şi Hazard ştia asta. Lucy nu îndrăznea să se întrebe cât de multe trecuseră deja prin această aventură. Apropiindu-se, intensitatea propriei ei dorinţe o făcu să se înfioare.

— Niciodată nu ştiu, Jon — spuse cu un surâs tremurător şi sincer — dacă vreau să mă violezi sau să mă tratezi ca pe o mireasă virgină.

Seducătorii ochi negri, plimbându-şi lent privirea spre a aprecia posibilităţile, o cercetară atent.

— De ce nu ambele soluţii? Hotărăşte, o invită el, pe care din două o vrei mai întâi.

La scurt timp după aceea, două mâini brune se ridicară, prinseră şi susţinură trupul zvelt, gol şi nerăbdător, în vreme ce soţia preşedintelui de tribunal, cufundându-şi la început un picior delicat, apoi pe-al doilea, i se alătura lui Hazard în apa caldă şi mângâietoare, Şi el fu foarte atent. De asta îl adorau femeile, pentru că nu era grăbit, era blând şi ... atent.

Mult mai târziu, când fiecare bucăţică din trupul lui Lucy era încordată de dorinţă, când fiecare centimetru al pielii ei catifelate fusese învăluit de o senzaţie caldă, ea îşi deschise trupul lăsând să pătrundă apa şi încă ceva. Atingând culmi delicioase, scânci implorând eliberarea.

— Răbdare, scumpo, murmură Hazard. Nici n-am început.

Şi blânda intensitate a acestei declaraţii o făcu să tacă.

După aceea, pardoseala deveni alarmant de udă, când mici valuri se revărsară peste bordura căzii, însă, conform făgăduielii, părul doamnei rămase neatins.

O oră mai târziu, se ajutară reciproc să se îmbrace, şi înainte de a pleca, Lucy, sărutându-l cu pasiune, îl imploră pe neaşteptate:

— Te rog, Jon, dacă te înapoiezi mâine în munţi... încă o dată?

El ezită.

— Mă doreşti? insistă ea.

— Mă gândesc doar cum să-ţi apăr îmbrăcămintea de ... sălbaticul brutal, răspunse el zâmbind.

— Adică de tine? preciză în şoaptă tânăra doamnă.

— Adică de mine, repetă Hazard, cu blândeţe.

Asta era ceea ce adora ea cel mai mult la el: sălbăticia şi non-conformismul lui. Ochii ei, susţinându-i privirea, erau plini de pasiune şi dorinţă.

— Dracu' s-o ia de rochie! şopti.

— Slujitorul dumneavoastră, doamnă.

Aşa că Hazard o avu pe soţia preşedintelui de tribunal în ciuda jupoanelor şi a pantalonaşilor garnisiţi cu dantelă; şi — remarcă el mai târziu — picioarele ei încălţate cu conduri de mătase lăsară doar urme uşoare pe haina lui neagră, de seară.

Când Lucy plecă spre a-şi găsi soţul la bal, Hazard, parcă plutind într-un nor de mulţumire, îşi aranjă îmbrăcămintea şi îşi mai turnă o porţie de coniac. Îi lăsase timp lui Lucy să-şi prezinte scuzele înainte de sosirea lui. O jumătate de oră mai târziu, închise uşor uşa camerei cu covor ud, ieşi pe Strada Principală, şi se îndreptă spre „balul regional" dat de preşedintele tribunalului.

O trăsură deschisă veni pentru familia Braddock, conducându-i pe o mică distanţă până la marea clădire din piatră care slujea drept sediu temporar organelor legiuitoare. Era singura construcţie din Virginia City care

dispunea de un spaţiu utilizabil ca sală de bal.

Birjarui lor le arăta cu mândrie cele mai elegante locuinţe şi magazine.

— Cel de acolo este magazinul universal al lui McBundy. A adus pietrele de la o depărtare de trei sute de mile, în care cu boi. Făţos, nu-i aşa? După sălciile alea e casa familiei Forsyth. O vedeţi, cea cu turn? Şi dincolo, pe ridicătura aia, e locuinţa lui Chessman. I-au trebuit doi ani în cap ca s-o construiască.

În timp ce Millicent strâmba dispreţuitor din nas la vederea talmeş-balmeşului de ornamente gotice cu trei caturi, Blaze spuse politicos:

— E drăguţ, seamănă cu un palat alb.

— Şi chiar asta şi e. Un palat, sigur că da.

Şi casa lui Chessman era chiar ca un palat, strălucind slab în lumina asfinţitului — un exemplu al ciudatei îmbinări dintre bogăţie şi mizerie, atât de des întâlnită în oraşele născute peste noapte în zonele miniere. Existau alături unele de altele, cabane din buşteni, corturi şi locuinţe elegante. Cu posibilităţile de a te îmbogăţi rapid, oferite de mineritul aurului, un miner sărăcit se putea îmbogăţi peste noapte. Şi când se întâmpla aşa ceva, mulţi îşi cheltuiau noile bogăţii pe extravaganţe excesiv de costisitoare.

Virginia City oferea tot ce se putea cumpăra cu bani, de la stridii ambalate în gheaţă, până la rochii cusute de mari case de modă. Toate mărfurile erau aduse fie pe uscat, fie în susul fluviului Missouri, şi deşi taxele navale le ridicau mult preţul, întotdeauna exista cineva dispus să plătească. Nu se compara cu agricultura, în care munceai şi aşteptai, şi în cele din urmă te alegeai cu un trai modest. Mineritul aurului, îşi întindea momeala celor dornici de îmbogăţire imediată, şi îi mulţumea pe mulţi înclinaţi spre jocurile de noroc. Se câştigau averi care se pierdeau şi se refăceau, iar banii erau cheltuiţi la scară princiară. Deşi nu avea decât trei ani, Virginia City oferea opulenţă şi un trai luxos oricui şi le putea permite.

— Nu zău, cum poate cineva să trăiască aici? Totul

este atât de... lipsit de gust! se plânse Millicent. Şi prăfuit, acum că s-a uscat *noroiul*, adăugă pe un ton enervat.

— Nu te poţi aştepta imediat la un oraş deja aşezat. Asta ia timp, replică soţul ei, adresându-i un zâmbet de scuză birjarului.

— Nu există nici o scuză, William, pentru soiul *acesta* de lucruri, indiferent cât ar fi de neaşezat, replică ea, indicând cu evantaiul de mătase în direcţia unui cort din apropiere, pe care o firmă pictată grosolan proclama că persoana care-l ocupă este Montana Belle.

Un şir de bărbaţi stând în picioare în afara uşii făcute din pânză de sac glumeau şi-şi treceau unul altuia o sticlă de whisky, aşteptând să le vină rândul.

— Este una dintre principalele artere de circulaţie. Aş zice, continuă Millcent cu înveninare, că ar trebui măcar să găsească un loc...

— Aţi auzit ce orchestră mare va cânta în seara asta? interveni Blaze, vârându-se în vorbă aşa cum de foarte multe ori făcuse de-a lungul anilor, când conversaţia părinţilor ei se transforma în ceartă.

— Sunt de la Chicago, din câte am aflat, se grăbi tatăl ei să răspundă, bucuros să schimbe subiectul. Ţine minte să-mi rezervi un dans, scumpo. Ştiu cât de repede se umple carnetul tău de dans.

— Fii atentă cu fusta, Venetia. Probabil toţi poartă pinteni, decretă mama ei pe un ton tăios.

— Da, mamă, spuse Blaze îndatoritoare.

Birjarul tocmai oprea trăsura pentru a-i lăsa să coboare, şi seara era prea frumoasă ca să te cerţi, indiferent pentru ce.

Colonelul William Braddock, doamna Braddock şi domnişoara Braddock fură întâmpinaţi cu amabilitate de preşedintele tribunalului şi de tânăra lui soţie, care, la cererea guvernatorului, îndeplineau cu acest prilej rolul de gazde. În seara asta, Lucy Attenborough părea deosebit de atrăgătoare, fapt cu care erau de acord toţi cei care o cunoşteau. Îmbujorată, plină de viaţă, le zâmbea cu

căldură tuturor, chiar şi bărbatului vârstnic de lângă ea— soţul ei.

— Să nu te miri — îi spuse o matroană în vârstă tovarăşei sale cu tot atâţia ani pe umeri care şedea alături de ea, pe marginea pardoselii de dans — dacă în curând vom auzi despre un eveniment fericit în familia Attenborough. Mireasa asta tânără îi zâmbeşte lui George cu o expresie asemănătoare adoraţiei. Totuşi, la seama, când eram de optsprezece ani, nimeni nu m-ar fi putut convinge *pe mine* să mă căsătoresc cu un bărbat de şaizeci, indiferent cât de mult aur avea.

Micile oraşe fiind aşa cum sunt, treburile fiecăruia fiind treburile tuturor, însoţitoarea ei, cu un aer mulţumit de sine şi pe un ton insinuant, remarcă:

— Nu ne putem ruga decât ca, dacă va avea un copil, pielea lui să nu fie prea închisă la culoare. Dar copilul ar fi superb, fără îndoială superb. Cât e ziua de lungă, Lucy vizitează locurile cele mai ciudate.

Oricât de nebazate pe fapte ar fi aceste bârfe, parfumul păcatului era irezistibil şi, în mai puţin de o oră, intriga făcuse ocolul încăperii, răspândită cu iuţeala fulgerului.

Lăsând-o pe Millicent într-un mic salon, ca să bea vin de Xeres şi să clevetească împreună cu celelalte soţii care îşi însoţeau soţii în călătoria lor în vest, colonelul Braddock o escortă pe Blaze în sala de bal, pentru a-i solicita primul dans. Se cânta o mazurcă vioaie, săltăreaţă şi veselă, şi cei care dansau se avântau în ritmul ei cu o plăcere plină de entuziasm. Chiar şi în mijlocul unei încăperi aglomerate Blaze ieşea în evidenţă; tenul ei avea o strălucire caldă, rochia extrem de bogată, presărată cu perle, constituia un înveliş de mătase pentru frumuseţea ei. Fu imediat asediată de admiratori şi parteneri de dans, atraşi după cum era şi de aşteptat de uimitoarea ei drăgălăşenie. Colonelul cedă cu graţie locul în avantajul cavalerilor fiicei sale, şi ea se depărtă într-un vârtej, în braţele unui domn înalt şi blond care i se prezentase cu accentul dulce şi tărăgănat al unui texan. Tânărul dansa bine, îi spuse că e mai frumoasă decât

clopoţeii ce înfloreau acasă şi, cu o sinceritate pe care ea o consideră pe moment deconcertantă, îi propuse să se căsătorească în dimineaţa următoare. Blaze refuză cu un zâmbet politicos şi fu scutită să mai dea alte explicaţii datorită intervenţiei următorului ei partener, care o deranjă la rândul lui cu insistenţele sale.

Se distra bine, deoarece pentru ea dansul fusese întotdeauna o plăcere; oamenii erau deschişi şi simpatici, şi conversaţia, când putea s-o îndepărteze de la complimente, se referea adesea la minerit, care o fascina de-a dreptul. Într-o desfăşurare normală a lucrurilor, poate că ar fi trecut ceva timp până să-l remarce printre sutele de oaspeţi plini de însufleţire pe bărbatul înalt, cu păr negru, îmbrăcat într-un elegant costum de seară. Totuşi, de astă dată, în clipa în care el intră în încăpere — calm, zvelt, impunător, cu mersul acela vioi şi suplu care era o dovadă de dezinvoltură şi siguranţă de sine — toate conversaţiile încetară, capetele se întoarseră, şi o tăcere stânjenitoare se lăsă în imensa sală de bal.

Poate că el n-a intrat niciodată într-o încăpere fără ca vorbăria să înceteze în jurul lui, reflectă ea. Era în mod vădit un om care trăia în aer liber, chiar dacă purta butoni cu diamante şi costum de seară, şi o privire mai atentă îi dezvălui faptul că, neîndoios, era indian. Cu o tresărire, Blaze îl recunoscu pe indianul *ei.* Inima începu să-i bată nebuneşte. Dar lăsând la o parte palpitaţiile, neţinând seama de frumuseţea şi originea lui, oare de ce continuau toţi oaspeţii din încăpere să nu-şi ia ochii de la el? Stând în mijlocul spaţiului de dans, deoarece partenerul ei îşi încetase brusc paşii, Blaze văzu cum bărbatul cel izbitor de frumos se opreşte câteva clipe în loc, luând notă de tăcere, de senzaţia de aşteptare şi de zumzetul crescând al comentariilor.

Privirea ochilor negri trecu cu nonşalanţă peste încăpere, întârzie pe Lucy, apoi, cu o indiferenţă perfectă, parcurse grupurile alcătuite la întâmplare din persoanele oficiale care constituiau şirul celor care făceau primirea. Îndreptându-se spre acestea într-o strălucire a butonilor cu

diamante, îi saiută pe funcţionarii de mai mică importanţă.

— Bună-seara. Plăcută vreme. Da, neobişnuit de caldă pentru iunie, remarcă el cu o dezinvoltură ce dovedea obişnuinţa relaţiilor sociale.

În comparaţie cu el, demnitarii păreau nervoşi. Buna şi drăguţa Lucy Attenborough, următoarea la rând, îşi ridică ochii adresându-i un zâmbet fulgerător, şi bărbatul vârstnic de lângă ea, cu capul chel lucind de transpiraţie, îi urmări privirea cu o încruntătură ucigătoare.

Ignorând încruntătura, Hazard îi înapoie zâmbetul la rândul lui şi-i întinse mâna soţiei preşedintelui de tribunal, aceasta din urmă îmbujorându-se pe neaşteptate. Cu complimente bine meşteşugite, el îi luă pentru câteva clipe degetele între ale lui, apoi, trecând mai departe, îşi întinse mâna către preşedintele tribunalului.

— Bună-seara, spuse pe un ton plăcut. Aud că sesiunea legislativă a luat în fine sfârşit. O uşurare pentru dumneavoastră, desigur.

— Da, acum voi avea mai mult pe care să mi-l petrec acasă, replică preşedintele tribunalului cu ochii plini de un resentiment rece.

— Sunt convins, domnule, că soţia vă va fi recunoscătoare.

Ochii lui Hazard, larg deschişi, erau calmi.

Vreme de o clipă, bărbatul mai în vârstă şovăi, în timp ce Hazard realiza intensitatea mâniei lui. Dar, aşa cum auzise toată lumea, inclusiv judecătorul Attenborough, acesta era individul care luna trecută ucisese trei oameni. Nu-l necăjeai cu imprudenţă pe un om care se bucura de reputaţia de a fi capabil să tragă cinci gloanţe în trei secunde. Hotărându-se, Attenborough întinse mâna şi strânse degetele bronzate şi suple ale lui Hazard.

— Petrecere frumoasă, domnule Black.

— Vă mulţumesc. Aşa va fi.

Un oftat de uşurare aproape unanim se auzi din întreaga încăpere suficient de puternic ca să se înalţe ca o adiere până la plafonul boltit. Muzicanţii, care cântaseră o

melodie confuză într-un ritm greu de definit, reveniră imediat la cadenţa şi intensitatea nivelului sonor de mai înainte. Oaspeţii îşi reluară dansul. Conversaţiile explodară, plăcut înviorate de scandalul public care era gata-gata să nu mai poată fi evitat.

Indianul înalt, cu păr negru lucios ce abia îi mângâia ceafa, mai schimbă câteva fraze politicoase cu judecătorul, care, pe drept, îl tratã cu suspiciune şi cu rezerve. Tânăra lui soţie făcea prostia de a-l privi pe Hazard cu ochi plini de adoraţie, pe care el îi evită cu grijă în timp ce le ura ambilor soţi o seară plăcută.

De la şirul care oficia protocolul de primire, trecu direct în sala de jocuri. Hazard Black nu se înapoie în sala de bal decât cu puţin înainte de miezul nopţii, şi atunci o cută îi încreţea fruntea. Cauza acelei expresii posomorâte era un bilet care-i întrerupsese jocul de cărţi. De parcă în seara asta zvonurile n-ar fi fost şi aşa al dracului de aproape de punctul de aprindere (în timpul jocului respinsese cu îndemânare destui de multe aluzii înţepătoare ca să ştie ce anume frământa gândurile tuturor), Lucy, care părea că pierduse orice simţ al discreţiei, îi trimisese un bilet printr-o servitoare de-a ei. Lucy era una dintre femeile cu cea mai mare agresivitate sexuală din câte cunoscuse el vreodată. Faptul de a fi căsătorită cu un bărbat de şaizeci de ani influenţa fără îndoială această dispoziţie; dar după ştirea tuturor, Hazard Black nu căuta niciodată necazuri, şi singurul motiv pentru care, ca urmare a cererii ei scrise, se întâlnea cu ea pe verandă era acela de a evita perspectiva şi mai primejdioasă de a o vedea intrând, în urmărirea lui, chiar şi în sala de jocuri.

Spaţioasa verandă se întindea în jurul întregii clădiri de două caturi şi, din întâmplare, dincolo de uşile sălii de bal era slab luminată. Nişte boschete ascundeau portalul, şi dacă un randez-vous devenea imperios necesar, aşa cum dădea de înţeles mesajul lui Lucy, cel puţin locul era discret. Hazard se îndreptă cu paşi hotărâţi spre micul alcov de lângă intrarea din spate. În prima noapte în care se

cunoscuseră, el şi Lucy se balansaseră în leagănul de pe această verandă, ascunşi în spatele tufişurilor înalte.

O găsi lipită de uşa din spate, cu fruntea rezemată de canat, ţinându-şi o batistă pe obrajii uzi de lacrimi. În timp ce se apropia venind din spatele ei, izbucnirea de furie provocată de grava indiscreţie a biletului ei se domolise. Părea atât de tristă, atât de pierdută, şi el ştia că viaţa ei alături de Attenborough nu era ceea ce-şi dorise. Cuprinzându-i cu blândeţe umerii catifelaţi, îşi îngropă faţa în buclele de pe ceafa ei, murmurându-i cuvinte de mângâiere, simţind cum încordarea din umeri îi slăbeşte. Răsucindu-se în braţele lui, ea îi înconjură gâtul cu braţele şi îi strigă:

— Jon, nu pot suporta să te văd şi să nu te ating!

Privind în ochii ei umezi, el spuse cu glas prietenesc:

— Îmi pare rău că te-am evitat, scumpa mea, dar cu siguranţă ai auzit bârfele din seara asta. Sunt al dracului de nerușinate, şi dacă Attenborough este stârnit îndeajuns, s-ar putea simţi obligat să mă provoace la duel.

Judecătorul Attenborough provenea dintr-o veche familie georgiană şi încă mai considera că onoarea se apără cu pistoalele în duel.

— Nu vreau asta, continuă Hazard, şi nici tu nu vrei. Ar putea fi rănit, chiar ucis. Te rog, Lucy, o rugă el cu blândeţe, fii raţională.

Deşi îl dorea pe Hazard cu o patimă lacomă, frizând obsesia, Lucy nu era pregătită să renunţe la locul pe care-l avea alături de soţul ei şi de cele trei milioane de dolari ale lui. În definitiv, George nu putea să trăiască o veşnicie, şi oricât de frumos şi de înflăcărat ar fi fost Jon, prin comparaţie el n-avea un ban. Oftând din greu, ea îşi înălţă privirile printre genele înlăcrimate şi spuse calm:

— Ştiu, Jon, că ai dreptate. Numai că te doresc atât de mult, şi tu pleci mâine. N-ai putea să mai rămâi o zi?

Mintea lui socoti rapid toate urgenţele din programul lui, cântărindu-le în raport cu lacrimile şi dorinţele lui Lucy, precum şi cu enervanta ei lipsă de discreţie în condiţii

de stres. Cu un surâs de acceptare, capitulă.

— Îmi pot amâna plecarea până după-amiază. Asta te-ar mulţumi?

— Oh, Jon! Ai face asta?

— Te voi aştepta mâine dimineaţă. Vino când vei putea să scapi.

— Voi fi la tine odată cu răsăritul soarelui. În felul acesta te voi avea mai mult timp, izbucni ea.

Entuziasmul ei îl făcu să zâmbească.

— Dar ia seama, Lucy, o mustră el uşor, desfăcându-i mâinile cu care-i înconjura gâtul şi ţinându-le într-ale sale. Ai grijă, te rog. Puţină prudenţă n-ar fi deplasată. Dacă nu sunt obligat să fiu cu ochii pe uşă, îţi pot acorda ţie mai multă atenţie.

— Făgăduiesc, iubitule. Voi fi prudenţa personificată. Nimeni nu va şti că mă aflu în hotel.

— Ar fi bine, draga mea, pentru că astăzi cu siguranţă au ştiut *toţi*.

Se aplecă, îi sărută blând buzele şi apoi, deschizând uşa o împinse uşor prin ea.

— Du-te la oaspeţii tăi. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Întorcându-se spre el, ea îi întinse o sărutare din vârful degetelor şi, ascultătoare, se înapoie în sala de bal.

Hazard se rezemă cu toată greutatea de uşă şi lăsă să-i scape un oftat. Fusese evitat un dezastru extrem de periculos. Prefera să nu fie obligat să-l împuşte pe preşedintele tribunalului, ţinând seama de ceea ce reprezentau judecătorii în zonele de frontieră şi de faptul că pedepsele împotriva indienilor sporeau în proporţie directă cu lăcomia de pământ şi aur a albilor. Scoţând din buzunar o ţigară de foi şi-o aprinse, şi trase alene fumul în piept. Aici, afară, era înconjurat de pace. Noaptea de vară era însăşi perfecţiunea, iar el avea nevoie de câteva clipe pentru ca nivelul de adrenalină să revină la normal. Îi era recunoscător lui Lucy că se calmase atât de uşor. Accentul de isterie din glasul ei îl alarmase; se temea de o scenă în public sau de o cerere imposibil de satisfăcut.

Deşi Lucy constituia în pat o plăcere de netăgăduit, de fapt nu era nimic mai mult decât atât şi, vreme de câteva clipe neliniştitoare, el se temuse că ea se pregătea să-i ceară ceva nebunesc.

Amintindu-şi de leagănul din colţul verandei, se hotărî să stea afară, să-şi fumeze ţigara şi să-i lase timp lui Lucy să circule din nou prin sala de bal, înainte de a-şi face şi el din nou apariţia. Lumina nopţii de vară îl încadră şi-l ilumină pe bărbatul înalt în timp ce se îndrepta cu paşi mari către ungherul slab luminat al verandei. Ajungând la extremitatea alcovului, se opri brusc în loc, o rază argintie de lună luminându-i faţa.

— Drace! exclamă Hazard în şoaptă. Drăcia dracului!

Smulgându-şi ţigara din gură, mârâi pe un ton usturător.

— După câte văd, nu eşti numai o căţea proastă, dar şi una care trage cu urechea. Sper că te-ai distrat bine!

Stând în leagăn, ca o apariţie albă şi sclipitoare în rochia ei de mătase, Blaze înţepeni la auzul cuvintelor lui şi o mie de perle de cultură străluciră ca nişte licurici în lumina lunii.

— *Nu* am ascultat în mod intenţionat, replică ea tăios. Dacă ţi-ai fi putut ţine câteva secunde mâinile desfrânate departe de soţia preşedintelui de tribunal, continuă pe un ton biciuitor, mi-aş fi făcut cunoscută prezenţa din prima clipă în care aţi sosit, mi-aş fi cerut scuze şi aş fi plecat. E numai vina ta, dracu' să te ia!

Urmă o tăcere ostilă. Înjurătura îl blocă pe moment. *Ar fi putut fi exprimată mai bine,* gândi el, dar cel puţin îi reamintea ce anume era ea. Uitase că sub mătasea foşnitoare şi silueta admirabil modelată se afia un temperament imperios. *Niciodată până acum nu fusese lovit cu piciorul de o femeie, niciodată nu fusese atras de o femeie, niciodată nu fusese tratat cu dispreţ de o femeie,* enumeră el rapid în gând. Şi până acum, niciodată nu fusese înjurat de o femeie. Femeia asta încăpăţânată stabilea de una singură recorduri de un soi care-i zgândărea temperamentul violent. Cu un autocontrol de sine extraordinar, îşi înghiţi diverse răspunsuri, mulţumindu-se să spună:

— Ai un limbaj vulgar.

— Iar tu ai o minte vulgară, replică Blaze cu răceală.

— Găseşti că sexul este vulgar? În plus şi păcătos, desigur. Mi-e milă de soţul tău. Nopţile trebuie să fie reci.

Vorbea cu o engleză cultă, glasul lui avea o intonaţie batjocoritoare, accentul îi era uşor vestic.

Bărbia ei se înălţă în semn de protest faţă de manierele lui neelegante şi, vreme de câteva clipe ameţitoare, lumina lunii scoase în evidenţă rotunjimea gâtului ei şi proeminenţa sânilor.

Nici un bărbat nu-i vorbise vreodată atât de jignitor, şi când vorbi, glasul ei era corect dar rece ca gheaţa:

— Pentru mine, sexul, aşa cum te exprimi tu rafinat, este o noţiune încă în discuţie. Aşa cum am descoperit, păcatul este de cele mai multe ori obsesia unor minţi înguste şi vicioase, care nu au nimic altceva mai bun de făcut. De soţul meu nu e nevoie să-ţi fie milă. Nu am nici unul. Şi când voi avea, sunt sigură că voi fi în stare să-i asigur căldura necesară într-un mod potrivit unei soţii.

— Limba ta usturătoare seamănă destul de bine cu cea a unei neveste, replică Hazard cu grosolănie. Din nefericire, bărbaţii preferă alt soi de căldură.

Într-un vârtej de perle sclipitoare, Blaze sări în picioare, cu ochii scânteind de furie.

— Domnule...

— Black, o informă Hazard politicos, cu o uşoară înclinare a trupului.

— Domnule Black, replică ea, albă de mânie şi agresivă, te consider demn de dispreţ!

Hazard se uită în jos, la scrumul înroşit al ţigării sale, apoi ochii îi reveniră spre Blaze, învăluind-o într-o privire întunecată şi vicleană.

— Iar eu te consider pe tine... periculoasă, ripostă coborându-şi glasul până la nivelul unei şoapte.

— Periculoasă? întrebă ea.

— Foarte, întări el pe un ton sec.

După câteva clipe de tăcere, expresia lui se schimbă

şi ea văzu farmecul politicos pe care obişnuia să-l folosească în mod frecvent.

— Vrei să-mi dai cuvântul tău că nu vei repeta nimic din ce ai văzut?

Propunerea fu primită cu răceaiă, cererea fu interpretată ca o palmă peste faţă. Jignită, Blaze trase adânc aer în piept, ceea ce avu rezultate alarmante în ceea ce priveşte rotunjimea catifelată a sânilor palizi ce se înălţau deasupra dantelei. În mod inconştient, în ochii negri ai lui Hazard se aprinse o lucire admirativă şi el îşi uită imediat mânia clocotitoare.

— Ţi-ar plăcea un angajament scris? întrebă ea, simţindu-i-se în glas o foarte slabă urmă de ironie. De fapt, *ştii* să citeşti? insistă, vocea devenindu-i mai mult decât dulce. Din câte îmi amintesc, la Diamond City, fără costum de seară şi butoni de diamant te prezentai drept alt tip de bărbat. *Ştii* să citeşti? Sau te pricepi mai bine la tăvălitul femeilor pe pământ?

Hazard auzi cuvintele caustice nevenindu-i să-şi creadă urechilor şi cu un sentiment de revoltă crescândă. Buzele i se întredeschiseră, apoi se închiseră într-o linie dreaptă şi îngustă. Într-o secundă îşi recăpătă stăpânirea de sine şi se adaptă la obrăznicia ei:

— De citit, citesc puţin, murmură pe un ton reţinut, luptându-se să-şi păstreze calmul în faţa nemaipomenitei purtări a femeii şi, în afară de a le tăvăli, le fac femeilor tot felul de alte lucruri, adăugă cu glas răguşit.

În cele din urmă îl întărâtase dincolo de limitele politeţii însuşite. Sensibil în legătură cu originea lui indiană, era lucru garantat faptui de a considera tradiţia nescrisă şi cunoştinţele indienilor ca fiind inferioare în comparaţie cu tema rapace a progresului rasei albe — stârnea tot ce era mai rău în el. *Şi atitudinea asta poruncitoare e obositor de exagerată,* gândi el. *Pentru o femeie.* O clipă, în ochii negri ai lui Hazard apăru o sclipire de ironie ucigătoare.

— De ce să nu-ţi arăt ce le fac femeilor? spuse, rostind lent cuvintele şi imprimând o intonaţie bajocoritoare

fiecărei silabe. Să-ţi arăt acele lucruri care, pe femeile de felul lui Lucy, le fac întotdeauna să comită indiscreţii.

Ochii lui o explorară lent, din cap până-n picioare, zăbovind pe-ndelete pe decolteul modern.

— De ce nu experimentezi personal câteva dintre stimulentele pieilor roşii sălbatice — *alternativele noastre faţă de lectură.*

Glasul uşor zeflemitor sfârşi într-o şoaptă senzuală, ochii lui îngustându-se, ajungând să semene cu cei ai unui animal de pradă. Aruncându-şi ţigara, înaintă cu paşi lini.

Într-un foşnet de mătase, Blaze se retrase în leagăn, uitându-se sfidător peste umăr.

— O să ţip, reuşi să spună, conştientă, pentru prima dată în viaţa ei că se afiă în faţa unui bărbat pe care nu-i putea supune voinţei sale.

— Eşti liberă să-ncerci. Nu vei izbuti să scoţi vreun sunet înainte ca eu să te fi făcut să taci. Şcolile oamenilor albi te pot învăţa să citeşti, dar tradiţiile indiene te-nvaţă să te mişti iute şi silenţios. Şi când te afli în faţa primejdiei, în nici o carte nu poţi citi cum să te aperi.

Pe măsură ce se apropia, mirosul de coniac devenea inconfundabil.

— Eşti beat! îi strigă Blaze pe jumătate ca o insultă, pe jumătate cu disperare. Un afurisit de beţi...

— Nu termina cuvântul ăsta, i-o reteză Hazard cu asprime, în ochi aprinzându-i-se văpăi.

Dacă această acuzaţie i-ar fi fost adusă de un bărbat, şi-ar fi plătit îndrăzneala cu sânge.

— Niciodată nu mă îmbăt, adăugă rostind silabele limpede. Spre deosebire de alte triburi, indienii absarokee n-au fost niciodată stăpâniţi de licoarea lui Masta-cheeda. Este o problemă de mândrie, încheie el cu simplitate.

Continua să înainteze încet spre ea, cu o graţie felină deosebită, bucurându-se efectiv de teama din ochii ei. Revelaţia faptului că sub faţada de autoritate poruncitoare nu se afla decât o femeie tremurândă era nemiloasă, dar binevenită şi îi plăcea. Această realitate, sau poate

uimitoarea frumuseţe şi formele ei voluptuoase, mai mult decât descoperirea în sine, emiseră binecunoscute semnaie de dorinţă. Simţi umflătura care creştea sub stofa fină a pantalonilor săi. Mâna lui se ridică încet, cu o delicateţe domoală, şi când degetele lui suple îi prinseră uşor bărbia, cerceii scumpi cu diamante agăţaţi de urechile ei se legănară, asemenea unor prisme de lumină.

— Mai întâi, îi spuse el calm femeii înţepenite de spaimă, le sărut.

Şi îşi coborî capul spre al ei, aşteptându-se ca ea să se smulgă din strânsoarea lui. Deoarece nu o făcu, cealaltă mână a lui alunecă peste mătasea de pe spinarea ei şi o trase treptat mai aproape de el.

Blaze simţi mâinile blânde pe pieiea ei, degetele înăsprite de muncă ţinându-i bărbia uşor dar neîndurător, deloc înclinate să-i dea drumul. O extraordinară stare de tulburare îi invadă simţurile, o năvală confuză de sentimente, acelaşi soi de dor neliniştitor şi de teamă tremurătoare pe care le trăise atunci când el o purtase în braţe, în Diamond City. Şi pe urmă nu mai avu timp să gândească, deoarece buzele lui calde le atinseră pe ale ei, alunecară uşor înainte şi înapoi peste buzele ei pline şi catifelate, silindu-le să se întredeschidă, într-o tăcere ce-i tăia respiraţia, făcând să dispară totul în jurul ei. Mireasma lui o invadă şi senzaţia unei prezenţe fizice care o copleşea îi inundă mintea.

Îl auzi gemând uşor, apoi, el îşi împinse limba înăuntrul gurii ei, gustând, lingând, îngemănându-se într-un lung şir sălbatic şi senzual de retrageri şi pătrunderi. Şi în timp ce limba şi gura lui o devorau, îi sărutau şi ispiteau gura caldă şi dulce ca mierea, el îi potrivi cu blândeţe trupul lângă al lui, ridicând-o puţin pe vârfurile picioarelor astfel încât să se adapteze mai bine cu neîndoielnica lui erecţie.

— Pe urmă, murmură el lângă gura ei, cu o intonaţie deosebit de tulburătoare, după ce le sărut aici, le sărut...

Mâna lui îi eliberă bărbia şi alunecă în jos, de-a lungul gâtului ei cu miros de liliac, peste rotunjimea catifelată a

sânilor, zdrobind mătasea şi perlele, trăgând în jos decolteul, scăpând-o de ţesătura ce-o încorseta. Aerul nopţii suflă cald peste sânii ei, trezind o plăcere languroasă, şi apoi capul lui brun se aplecă. Chiar înainte ca gura lui să acopere un sfârc trandafiriu care deja se întărea într-o caldă anticipare, el îşi încheie fraza:

— ...aici.

Blaze simţi mângâierea uşoară a respiraţiei lui în clipa în care gura lui se închise, umedă şi înfometată, pe vârful excitat. Senzaţia care-i fulgeră trupul fu atât de chinuitor de violentă încât genunchii i se înmuiară, şi dacă Hazard n-ar fi susţinut-o, ar fi căzut. Alungând în mod spontan o mulţime de restricţii sădite în ea încă din copilărie, copleşită de simţiri noi aprinse de atingerea iscusită şi convingătoare a lui Hazard, de gura lui neobosită şi de incredibila senzaţie a trupuiui lui lângă al ei, Blaze îşi ridică mâinile, le lăsă să se strecoare în părul negru şi lung, şi apăsă, mai aproape, buzele ispititoare. Gura, nasul şi bărbia lui Hazard apăsau bogăţia de fruct copt a sânului ei, şi prin sângele ei curgeau flăcări; inima îi bătea nebuneşte şi ea ardea purtată de valurile fierbinţi ale unei stranii şi încântătoare dorinţe născute adânc înăuntrul ei.

Cu uşurinţa obişnuită lui, Hazard trecu repede dincolo de limita prudenţei şi, percepând semnele cu simţ de expert, o ridică pe Blaze în braţe. Aruncă în jur o scurtă privire, apoi se uită în jos, la trupul pe jumătate dezgolit din braţele lui, şi ştiu că n-o putea duce departe. Luând o decizie rapidă, coborî treptele şi străbătu mica fâşie de gazon, până la bucătăria de vară. Uşa era încuiată dar, continuând s-o ţină în braţe, se propti cu spatele de panou şi apăsă cu toată greutatea lui lemnul de brad. Zăvorul slab cedă şi se pomeniră înăuntru. Închizând uşa cu călcâiul, Hazard rămase o vreme nemişcat, până când ochii lui putură distinge contururi în întuneric. Cât timp aşteptă, gura lui reîncepu să se joace cu a ei, sigură de sine, încrezătoare, posesivă. Îi supse limba până când ea scânci — un sunet slab, de capitulare, şi în cele din urmă,

pentru că nu mai putea aştepta, Hazard se îndreptă cu precauţie către silueta unei mobile. În drum spre ea, se izbi de un fotoliu, dar cu piciorul îl dădu la o parte din drum şi, după aceea, străbătu repede cei câţiva paşi până la masă. Splendidul lui păr negru atinse ca o mângâiere obrazul lui Blaze când el o lăsă cu gesturi blânde pe suprafaţa de lemn şi, aplecându-se mult, îi atinse uşor buzele cu ale lui. Când Hazard încercă să se ridice, ea se agăţă cu mâinile-i calde de faţa lui, aşa că el sărută iarăşi linia plină de graţie a gurii ei, trecând peste câteva momente dincolo de ea, spre a urmări conturul maxilarului ei, spre sfârcurile întărite, precum doi stranii boboci de trandafir. Când o atinse acolo, ea ţipă uşor, scoţând mici gemete de plăcere, în timp ce limba lui mângâia; îl ţinea lipit de ea, de parcă nu s-ar fi putut sătura de sălbăticia dulce a gurii şi dinţilor lui, care-i chinuiau sfârcurile, făcându-le să ceară îndurare. Ori de câte ori ridica el capul, ea îl împingea înapoi.

— Rămâi, te rog... rămâi, şopti întretăiat, simţind cum bătaia inimii îi pulsa în noi locuri ciudate, răspândindu-se pe cărări de flăcări rapide de la vârfurile sânilor ei până la focul vibrant dintre copse.

Dar el nu putea să aştepte la nesfârsit; voia mai mult decât mângâieri. Descieştând mâinile insistente, le ţinu de o parte şi de alta a trupuiui ei şi înălţă capul ca să guste buzele ei întredeschise. Pătrunzând cu limba, posedă cu forţa, devastă, ceru cu iăcomie. Şi o lăsă tremurând.

Mâna lui se strecură rapid pe sub maldărul de mătase şi jupoane, alunecă în susul căldurii catifelate a piciorului şi coapsei, şi apoi...

Cu ciaritate, o voce bărbătească strigă de undeva, foarte aproape:

— Blaze! Blaze! Unde eşti?

Ea încremeni. Apoi ridicându-se în capul oaselor, acoperindu-şi cu mâini tremurătoare sânii, şopti cu gias disperat:

— Nu!

— Ba da! ripostă Hazard, stăpânit în momentul acela de

un singur gând şi întinzând mâna pentru a captura iarăşi moliciunea mătăsoasă a umerilor ei goi şi fiind foarte sigur că nimeni nu avea să năvălească în bucătăria de vară părăsită. Gura lui se apropie ca s-o recucerească pe-a ei.

— Lucrurile care-ţi plac nu sunt rele pentru tine, *bia*, murmură el lângă buzele ei, utilizând cuvântul de alint folosit de indienii absarokee care li se părea femeilor foarte liniştitor. Voi, feţele-palide, priviţi lucrurile cu totul greşit.

— Nu! protestă ea din nou, cu un ţipăt uşor, zbătându-se să se elibereze şi împingându-l departe de ea cu mâini surprinzător de puternice.

Şi mai înainte ca Hazard să poată decide dacă ea chiar voia asta sau nu, Blaze se dăduse jos de pe masă. Uluit şi frustat, el o privi cum fuge către uşă. Cu câteva mişcări rapide îşi îmbrăcă iar corsajul rochiei, îşi rearanjă faldurile de dantelă, deschise uşa şi dispăru în noaptea de vară.

În umbrele cenuşii din bucătăria de vară, Jon Hazard Black trase o înjurătură. Din adolescenţă nu mai fusese lăsat chinuit de o dorinţă neconsumată. Furios, se năpusti afară din clădire, mânios în general pe femeile lipsite de logică şi în special pe una anume. Câteva clipe ascultă muzica vioaie de dans ce se auzea din strălucitoarea sală de bal, şi apoi, ajungând la concluzia că în seara aceea nu mai era în stare să se poarte politicos, se înapoie la hotelul lui şi se culcă.

A doua zi, Lucy Attenborough primi din partea lui Hazard mai multă atenţie decât de obicei. Hazard îi făgăduise dimineaţa, dar petrecu împreună cu ea vreme îndelungată. În cele din urmă, mult mai târziu, când căldura după-amiezei se domolise şi moleşeala unei ziie bine folosite îi învălui pe ocupanţii camerei 202, singurul indian absarokee care prospecta aur în Diamond City părăsi patul moale şi femeia caldă şi, ieşind din Virginia City, se îndreptă spre nord, către cabana lui din vârful muntelui.

Capitolul 4

Următoarele câteva săptămâni au fost o neîntreruptă muncă grea şi istovitoare. În picioare de cu zori, Hazard construia zăgazuri, săpa canale de scurgere, sfărâma cu târnăcopul şi arunca în aer roca, pătrunzând mai adânc în puţul de mină pe care-l tăiase în coasta colinei. La prânz mânca repede ceva şi pe urmă muncea până la apusul soarelui. Trupul lui, deja foarte musculos şi oţelit prin anii de exerciuţiu, căpăta o nouă vigoare. Regimul extenuant continuă fără întrerupere, zi după zi. La sfârşitul lungii ziie de muncă, Hazard era de obicei mult prea istovit ca să mai poată măcar gândi. Se simţea îndemnat numai spre somn, nu spre reflecţii contemplative. Însă în rarele ocazii în care pentru a dormi îi trebuiau mai mult de treizeci de secunde, imaginea mereu repetată a unui păr de un roşu aprins şi a unui ten ca de piersică i se strecura nepoftită în minte.

Blaze avea dimpotrivă mult timp liber, şi acele părţi neocupate din timpul ei erau tot mai des luate în stăpânire de amintiri vii despre un bărbat senzual şi îndrăzneţ. Nu-i plăceau acele amintiri captivante; nici un chip bărbătesc nu se insinuase vreodată în felul acesta în simţurile ei. Şi odată cu imaginea venea, desigur, amintirea reacţiei inexplicabile, pe care i-o provocase el. Stânjeneala o făcea să roşească ori de câte ori îşi aducea aminte de uimitoarea ei nerusinare, de cât de aproape fusese de a păcătui. Numai glasul tatălui ei, care rupsese vraja înfierbântată, o salvase. Fără acea intervenţie, ar fi fost gata să se supună de bunăvoie amantului atât de convingător al lui Lucy Attenborough... şi al câtora încă? Individul era un afemeiat de cea mai rea speţă, decisese ea după ce ascultase zvonul scandalos referitor la Hazard. Toată lumea ştia câte o poveste despre purtările lui faţă de femei. Era tipul de bărbat care se folosea de femei ca de

nişte jucării frivole, cu un dispreţ bărbătesc plin de dezinvoltură, despre care ea nu se putea convinge că ar fi ţinut de cultură.

În definitiv, tratarea femeilor ca nişte recipienţi utilizabili pentru pasiunea masculină nu era ceva nemaiîntâlnit în lumea albilor. Admitea cu tristeţe că acest lucru era foarte evident în lumea privilegiată a celor bogaţi în care trăia ea. Cu toate acestea, în propria ei lume Blaze refuza să se încadreze perfect în categoria rezervată tinerelor doamne bogate. Necesitatea de a te mărita „bine", toate nimicurile frivole cărora li se acorda atâta impor-tanţă, precum şi îmbuibarea, cumplita plictiseală a societăţii „moderne"— toate acestea erau scrise în viitorul ei tot atât de sigur pe cât este că soarele apune. Şi acest soi de existenţă goală, ce te face iresponsabil, o obseda cu o imagine grotescă a infernului. În mod conştient sau nu, toată viaţa luptase împotriva concluziei finale, a unei căsătorii „corecte". Cu trecerea anilor, crize de lacrimi de nemulţumire se împotriviseră din când în când capriciului răutăcios al sorţii care o trimiseseră în lumea aceasta ca fiinţă feminină sensibilă. Bărbaţii nu erau încorsetaţi întruna şi nici nu li puneau oprelişti prin sute de reguli de etichetă formaliste. Era *foarte nedrept*. Totuşi, datorită propriei sale firi extrem de hotărâte precum şi unui tată care o susţinea, dând frâu liber personalităţii ei capricioase, Blaze, la cei nouăsprezece ani ai ei, evitase multe dintre restricţiile ce-i stăteau în cale. Spre deosebire de contemporanele ei, nestăpânita sete de cunoaştere a lui Blaze fusese încurajată de averea tatălui său. În casa cu vedere spre râul Charles intraseră un întreg şir de profesori specializaţi în diverse discipline, de la cele mai obişnuite la cele mai ciudate. Blaze urmase studii tradiţionale: matematică, geografie, istorie, precum şi unele discipline mai neobişnuite: astronomia, limba arabă, bioiogia, metalurgia şi arta chinezească a bronzuriior. Era frumoasă, inteligentă, extrem de egocentristă, puţin sfidătoare şi nespus de plictisită de societatea inutilă în care trăia.

După încă o săptămână în Virginia City, supusă zilnicei sporovăieli frivole ale prietenelor mamei sale, Blaze îl imploră pe tatăl ei să piece iar împreună cu ea în taberele miniere. Măcar acolo simţea că trăieşte.

În zorii zilei de sâmbătă, Blaze părăsi Virginia City împreună cu tatăl ei, un grup de doisprezece bărbaţi dintre asociaţii de afaceri ai acestuia şi cei trei ghizi ai lor. Săptămâna următoare o petrecură mergând pe traseul filoanelor de aur, discutând cu prospectorii, cumpărând terenuri oriunde era posibil, discutând preţul aurului şi întrebându-i pe proprietarii de loturi cu privire la ceea ce găsiseră. Cei treisprezece bărbaţi din grup se asociară pentru a cumpăra cât mai multe mine cu putinţă. Aveau resurse pentru a instala uzine de îmbogăţire a minereului şi fabrici de prelucrare, ceea ce implica cheltuieli pe care cei mai mulţi investitori nu şi le puteau permite. În plus, posedau experienţă în tehnici miniere din zone ale Statelor Unite şi din Europa prin care mineritul cuarţului ar fi fezabil.

Blaze ascultă în timp ce tatăl ei, asociaţii acestuia şi minerii discutau despre depistarea filoanelor, săparea puţurilor, desprinderea minereului, ridicarea lui la suprafaţă, sfărâmarea lui şi extragerea aurului din masa de material măcinat care rezulta din el. Începu să înţeleagă problemele legate de ventilaţie, sisteme de ridicare şi armare minieră. Descoperi că explozibilele de calitate superioară şi metodele mai bune de forare le permiteau muncitorilor să obţină într-un timp mai scurt eliberarea din stâncă a rocii cu conţinut de aur. Află despre morile de sfărâmare şi despre mai primitivele *arrastra*, folosite de mexicani şi sud-americani pentru a sfărâma roca auriferă. Începu să-şi dea seama de dificultăţile şi complexitatea mineritului aurului.

Vremea îi favoriza printr-o temperatură blândă, în contrast cu dogoarea din pecedenta lor călătorie, şi activitatea era plină de voioşie. Când era posibil, dormeau în hoteluri (un eufemism optimist pentru patru pereţi şi un acoperiş), altminteri îşi instalau tabăra în aer liber, sub cerul înstelat. Regiunea era o combinaţie de munţi stâncoşi, îmbrăcaţi în

păduri de pin, şi fermecătoare văi înverzite, udate de pâraie iuţi şi limpezi. Acolo unde era cu putinţă, echipa urmărea drumuri de căruţă, iar în zone mai puţin umblate mergea pe cărări înguste, făcute de căprioare. Mireasma pinilor îmbălsăma aerul, şi lăstărişul; sub înaltele păduri virgine, potecile lipseau aproape cu desăvârşire. Un covor de ace de pin acoperea solul aspru şi pe aşternutul ruginiu de ace căzute creşteau flori sălbatice, într-un belşug de culori. Pentru o tânără care-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă enervându-se împotriva lanţurilor de mătase ale societăţii bostoniene era Paradisul. Cu toate acestea, deşi viaţa în aer liber i se părea rustică, Blaze rămânea un produs al clasei de sus, căreia îi aparţinea. Absorbită de farmecul zilelor aspre şi sălbatice petrecute pe cărările muntelui, niciodată nu se întrebase cum se prepara mâncarea sau cum se pregăteau atât de confortabil locurile de instalare a taberelor, şi nici măcar cum de calul ei era înşeuat şi gata de drum în fiecare dimineaţă. O trecere cu vederea uşor de înţeles, la o femeie crescută într-o casă îngrijită impecabil de patruzeci de servitori.

Două săptămâni mai târziu, grupul se opri la Diamond City, în ultima parte de drum a întoarcerii lor spre Virginia City. Timp de trei zile, toată lumea a fost ocupată cu tragerea concluziilor şi finalizarea tuturor problemelor încă nerezolvate legate de tot ce cumpăraseră până atunci.

Spre sfârşitul dimineţii următoare, Yancy Strahan, şeful de echipă al coloneluiui Braddock, dădu buzna în salonul micii case închiriate de grup şi, pe un ton scârbit, îşi exprimă furia împotriva „afurisiţilor de indieni" în general şi a „blestematului de indian" în special.

— Nemernicul ală! explodă el, într-o versiune mânioasă a accentului său tărăgănat din regiunea lui de baştină. M-a ameninţat că mă împuşcă dacă nu plec de pe lotul lui într-un minut! Păi n-au rezervaţia lor, pe undeva pe-acolo? Dracu' să-i ia de sălbatic obraznic!

— Despre al cui lot e vorba? întrebă unul dintre bărbaţii aşezaţi în jurul masei mari de lemn de stejar.

— Sunt loturile 1014 şi 1015. Tabăra asta de mineri permite două loturi pentru fiecare om, şi astea sunt chiar în mijlocul parcelei noastre, răspunse Yancy mânios.

— Cum îl cheamă pe individ?

— Hazard şi nu-mai-ştiu-cum, replică Yancy, fierbând de furie. Unul din numele alea idioate, indiene. Pe-aici i se spune doar Hazard, şi toţi se feresc din calea lui.

— E primejdios?

— Luna trecută a ucis trei oameni. Se zice că primul trişa la cărţi, şi a sărit la indian când acesta i-a reproşat. Lumea povesteşte că tipul nu a avut nici o şansă. A fost lichidat înainte să-şi fi scos pe jumătate pistolul din toc. Umblă vorba că Hazard e cel mai rapid din zonă.

— Putem ajunge la el? întrebă cineva, glasul fiind tot atât de ambiguu ca şi cuvintele.

— Depinde de metodă, răspunse Yancy pe un ton sec. Ceilalţi doi pe care i-a omorât încercau să intre pe furiş pe lotul lui. Au urcat într-o noapte pe deal, din direcţii diferite. I-a ras pe amândoi.

— Noaptea?

— Se zice că nu doarme niciodată. Dar, la naiba! Orice om are preţul lui.

— Ai încercat...?

— Afurisitul de zi-i-pe-nume nu m-a lăsat să mă apropii îndeajuns cât să-i fac o ofertă. Orice sugestii ar trebui să ţină seama de asta.

Stând alături de tatăl ei, Blaze simţea cum inima îi bate tot mai repede, cu fiecare referire la Hazard. Aşadar era acolo. Populaţia acestor tabere miniere se muta adesea dintr-un ioc într-altul, dacă un lot nu era productiv. Şi ea nu fusese nici foarte sigură că el ar fi fost *realmente* un prospector. După ce-l văzuse la Virginia City în haine de seară, tulburarea îl înceţoşase impresia pe care i-o făcuse înainte. În mod evident, poveştile lui Yancy erau adevărate, individul era expert în multiple domenii: era şi ucigaş, nu numai... afemeiat şi prospector. Îi era cumva greu să-şi închipuie... latura ucigaşă... după ce simţise atingerea

blândă a mâinilor lui. Părea că era bine şcolit şi în materie de omucidere, deşi — martor era Dumnezeu că-n taberele astea lipsite de lege de cele mai multe ori dreptatea ţi-o făceai singur şi pe loc. Blaze ştia că prima lege în acest teritoriu, poate singura lege, era autoapărarea, şi nimeni nu te dispreţuia pentru faptul de a păstra ceea ce îţi aparţinea[III]. „La vest de Red River nu se pun întrebări", suna străvechea lege.

Conversaţia continuă în ritm rapid. Loturile lui Hazard constituiau un element vital pentru loturile deja cumpărate. Dacă pământul lui nu putea fi achiziţionat, existenţa lui avea să cauzeze în viitor probleme de neînchipuit, datorită legii apexului [IV]. Bărbaţii deciseră că, din câte se părea, loturile lui Hazard îmbrăţişau vârfurile unui filon de aur. Potrivit actualului statut legal al mineritului, stabilit prin legea minerilor în primii ani ai „Goanei după aur" din California, dacă un propietar de lot deţinea vârful unui pilon aflat între graniţele lotului său, el putea să urmărească acel filon de-a lungul marginilor terenului său, pe toată distanţa pe care se întindea filonul. Dacă filonul lui Hazard se prelungea şi în loturile existente de o parte şi de alta a lotului său, avea dreptul să exploateze în mod legal aurul de sub aceste loturi. Asta putea să însemne milioane. Sau nimic. Filoanele de aur erau capricioase, însă nici unuia dintre oamenii de la „Buhl Mining" nu-i plăcea să riste inutil.

— Oare nu era şi el la „balul regional" din Virginia City? întrebă Turledge Taylor, vicepreşedinte al societăţii „Consolidated Mining". Nu poate fi sută la sută indian şi să fie invitat acolo.

Nu ştia că Lucy Attenborough alcătuise lista de oaspeţi.

Un alt gias oferi o precizare:

— Din câte ştiu este fiul unei căpetenii. Părinţii i-au murit iarna trecută, când variola a ucis mulţi dintre indienii *Crow* [I] din munte. Şi-a crestat tot trupul, aşa cum fac ei în semn de doliu. Aşa îşi exprimă durerea. Am auzit că el s-a

[I] *Crow* (lb.engl.) = Cioară. Vezi nota nr.VI la sfârşitul cărţii (n.t.)

sfârtecat destui de rău. Ciudat popor.

Auzind asta, gândurile lui Blaze alergară înapoi, amintindu-şi de prima lor întâlnire, când văzuse cicatricele care se încrucişau pe pieptul lui Hazard.

— Unde ai auzit toate astea? întrebară două glasuri la unison.

Câteva clipe omul păru stânjenit şi, înainte de-a răspunde, se uită la Blaze, parcă cerându-şi scuze.

— Mi-a povestit despre asta una din fetele Rosei.

În afară de Blaze, toţi ştiau la care dintre fetele lui Rose se referea. Una dintre tinerele prostituate de la cel mai la modă bordel din Confederate Gulch îi picase cu tronc lui Ed. Avea doar paisprezece ani, şi în ultima vreme el îşi lăsase multe din treburi în sarcina subordonaţilor în aşa fel încât să rămână la Confederate Gulch.

— Din câte zice Fay, are braţele şi pieptul pline de cicatrice. Rose l-a îngrijit o perioadă de timp.

— S-ar părea că nu avem de-a face cu un miner obişnuit, interveni bărbatul din stânga lui Blaze. Dacă nu poate fi cumpărat cu bani, ce-ar fi să-i oferim un alt lot în schimb? Sau, eventual, am putea trata cu el pentru un mic procentaj. Probabil este vreun metis, şi doar puţin mai civilizat decât ceilalţi. Sau doar mai şiret.

— Am auzit că a studiat la „Harvard", spuse Frank Goodwin. Asta în cazul în care vorbiţi despre individul cu păr lung care stătea la masa noastră de joc, la „balul regional". Dracu' să-l ia! Aproape că m-a curăţat, încheie el, încruntându-se.

— Greu de crezut, continuă Frank.

— E şi mai greu de înghiţit, bombăni alt bărbat.

— Nu, vreau să spun că-i greu de crezut că a urmat cursuri la „Harvard". Ştiu că uneori îi admit pe siamezi şi chinezi şi uneori pe franţuji, ba chiar câte un duce rus, din când în când, dar nu şi pe un metis. Drace, asta n-o cred.

— La dracu', nu-mi pasă dacă este îndeajuns de civilizat cât să se culce cu regina Angliei! explodă Yancy, fără a mai ţine seama de prezenţa lui Blaze. Avem nevoie

de parcela aia. Problema e, cum o obţinem?

— De ce să nu mă duc eu să discut cu el? propuse Blaze calmă.

— Nici nu poate fi vorba! ripostă scurt tatăl ei. Ai auzit doar. De curând a ucis trei oameni.

— Dar, tată, el părea absolut... amabil faţă de femei, încheie ea pe un ton liniştit. L-am auzit vorbind soţiei preşedintelui de tribunal şi eu însămi am conversat scurt timp cu el. Dacă-i vorba despre acelaşi bărbat, nu cred că i-ar face vreun rău unei femei. Cel puţin, eu aş putea ajunge destui de aproape pentru a discuta cu el.

Se exprimară imediat diverse opinii, amestecându-se într-un zumzet de glasuri masculine. Blaze aşteptă cu răbdare. Propunerea ei era singura soluţie raţională, până la strângerea unei armate. Yancy nu reuşise să se apropie de el suficient de mult cât să-i poată vorbi, şi de ambele dăţi fusese izgonit sub ameninţarea puştii. Fără tentativa ei, grupul avea să se înapoieze la Virginia City cu o parcelă mai puţin dintr-o zonă de minerit extrem de profitabilă.

— Eu zic să încercăm, spuse Frank.

— Eu mă opun! se răsti colonelul Braddock.

Îndreptând spre tatăl ei o privire calmă şi raţională, care întotdeauna avea darul de-al convinge că ceea ce dorea ea nu era atât de nebunesc pe cât părea, Blaze ripostă:

— Tată, de fapt mă pot apăra singură. Ştii că sunt destui de pricepută la mânuirea Colt-urilor mele.

Nu pomeni nimic despre faptul că dacă acel Hazard era acelaşi indian peste care dăduse în mai, în Diamond City, ar fi trebuit, pentru apărarea ei, să se bazeze mai mult pe toanele lui bune decât pe rapiditatea cu care-şi folosea ea pistoalele.

— Te rog, tăticule, îl imploră, cu zâmbetul ei devastator.

Colonelul Braddock şovăi, cu ochii pe chipul plin de încredere în sine al fiicei sale, în timp ce colegii lui îl îndemnau să-şi dea acordul.

— Zău aşa, Billy, suntem în plină zi. Ce se poate întâmpla?

— Noi o să stăm chiar la poalele colinei, adăugă un alt bărbat.

— N-o să-i facă rău unei femei. Îi plac femeile; umblă zvonul că a avut o mulţime.

La auzul acestei remarci încruntătura lui Billy Braddock se accentuă, şi Turledge interveni pe un ton liniştitor:

— Adu-ţi aminte că Attenborough l-a invitat la bal. Părea tot atât de gentleman ca oricare dintre noi.

— Turledge are dreptate, tată, Dacă n-ar fi fost acceptabil, n-ar fi fost invitat la bal.

Bineînţeles că Blaze ştia foarte bine pentru cine era el acceptabil. Dar nu era deloc necesar să menţioneze acest lucru. Se uită la tatăl ei plină de speranţă. Ea era singurul lui copil; o iubea şi — la dracu'! — niciodată nu ştia cum să-i refuze ceva. Blaze conta pe asta. Încă un „te rog" tăcut şi, neavând încotro, el îşi dădu acordul.

Capitolul 5

Sub un soare strălucitor, în capătul de sus al unei cărări presărate cu pietriş, Jon Hazard stătea în picioare, dur, zvelt, al dracului de curios şi cu puşca ţinută de-a curmezişul braţelor. În afara bătăii oricărei arme de foc fabricate până atunci, privea cu ochii mijiţi peisajul încins de soare ce se întindea în faţa lui, urmărind cu calm grupul de bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte întunecate aflat la o mie de metri în josul muntelui, fiind mai ales intrigat de ascensiunea lentă a unei femei cu picioare lungi şi cu părul asemenea unui nor de asfinţituri sclipitoare. Cărarea era dificilă, presărată cu sfărâmături de stâncă, toate acestea fiind extrem de utile pentru a putea evalua pe cineva care s-ar fi apropiat.

Femeia purta pantaloni din stofă neagră vârâţi în cizme de călărie englezeşti, înalte şi foarte lustruite. Hazard se întrebă în treacăt ce slujitor fusese pus să lustruiască cizmele atât de strălucitoare. O bluză de pânză albă,

cu zeci de mici pliseuri, punea în valoare luminozitatea aurie a tenului, de care-şi amintea atât de bine şi care, de când o văzuse ultima oară, se bronzase căpătând o nuanţă foarte nepotrivită pentru o doamnă. *Probabil că-şi uitase umbrela de soare la Virginia City,* gândi el ironic. Ştia pentru ce urca ea dealul. Recunoscuse grupul de bărbaţi cu veşminte bogate de la poalele muntelui.

Când ea se apropie la zece metri, Hazard îşi schimbă aproape imperceptibil poziţia şi îşi luă degetul de pe trăgaciul puştii. Privirile li se întâlniră, ea se îmbujoră, apoi păli, în aşa fel încât faţa-i delicată părea înconjurată de reflecţii trandafirii. Undeva, în adâncul ochilor lui negri şi reci apăru un licăr de admiraţie.

— Mi-ai întrerupt masa de prânz. Lasă-ţi pistoalele afară.

Fără a aştepta vreun răspuns, îi întoarse spatele, deschise uşa şi intră înăuntru.

Părăsindu-şi pistoalele, Blaze trecu de mica verandă şi rămase în picioare la intrare. Hazard stătea deja la masă şi mânca. Partea de sus a trupului său cu o musculatură perfectă, marcată ici şi colo de cicatricele palide ale unor răni vindecate, o descumpăni — atât răbojul amintirilor de luptă, cât şi goliciunea. El purta numai pantaloni din piele de antilopă şi mocasini; părul îi era răvăşit şi umed de pe urma muncii sub soarele de amiază; un uşor luciu de transpiraţie îi accentua frumuseţea trupuiui.

— Pot să intru?

— Desigur, zise.

Când Blaze intră în mica încăpere, el se ridică, se duse la uşă şi o închise. Ochii lui negri îşi concentrară toată atenţia asupra ei. Ochii lui Blaze se îndreptară fără voie spre gura lui, şi ea îşi aminti focul arzător al sărutărilor acestor buze.

Mâna lui uşor arcuită arătă într-un gest rapid spre masă.

— Ai vrea să-mi ţii tovărăşie? întrebă într-o şoaptă politicoasă, de parcă niciodată n-ar fi gustat dulcele „bun-venit" al dorinţei ei. Mâncarea nu-i la înălţimea standardelor dumitale, sunt convins — remarcă pe un ton calm, deşi

în glas i se simţea, dimpotrivă, o căldură jucăuşă — însă este suficientă pentru a-ţi ţine trupul şi sufletul la un loc.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse Blaze bărbatului cunoscut de cei mai mulţi oameni sub numele de Hazard.

Propriile ei amintiri despre el deveniră brusc prea vii. Doruri neaşteptate şi senzaţii necunoscute ei o făceau să fie prea nervoasă ca să poată mânca. Alimentele lui erau simple: pâine prăjită, un cotlet mare — de elan sau de vânat, bănui ea — cafea şi un castron enorm de tinichea, plin cu zmeură.

— Măcar încearcă zmeura, o pofti el, ducându-se spre masă. Băiatul de la prăvălia lui McTaggert şi-a petrecut toată dimineaţa culegând-o.

— Nu, mulţumesc, repetă ea, decisă să atace direct problema.

El îi părea mai tulburător decât se aşteptase, şi amintirile de la „balul regional" prea intense ca să le alunge cu nonşalanţă. Îndreptându-şi în mod inconştient umerii, spuse cât putea de calm:

— Mă aflu aici ca să-ţi fac o ofertă de afaceri.

El îşi ridică rapid ochii şi privirea lui o prinse pe-a ei. Câteva clipe Blaze nu văzu decât doi ochi luminoşi şi o expresie de amuzament indulgent.

— O propunere de afaceri. Înţeleg.

Încordarea lui Blaze slăbi. Ştiuse că el avea să fie raţional dacă reuşeai să te apropii de el, îndeajuns cât să-i vorbeşti. Metodele lui Yancy Strahan de tratare a afacerilor nu-i plăcuseră niciodată nici ei. Acum problema nu mai era decât să se cadă la învoială la un preţ.

Hazard se întrebă căruia dintre oamenii de afaceri de la poalele muntelui îi aparţinea ea. În noaptea balului spusese că nu era măritată, totuşi călătorea împreună cu grupul acela de bărbaţi. Indiferent care o fi fost, probabil c-o adusese din est — era mult mai rafinată decât femeile pe care le găseai pe-aici. Înţelegea ce anume atrăgea după sine propunerea de afaceri. Acum şi-l putea imagina pe omul de afaceri — protector, spunându-i ce să facă ...

cum să-l abordeze... ce să spună; folosind-o pentru a încerca să-l convingă pe el în alt mod — cu o mită şi cu o momeală veche de când lumea. Aşadar, iat-o aici, prea nervoasă ca să stea cu el la masă. Nesigură cu privire la ce să se aştepte din partea unui indian sălbatic care nu mai departe decât azi-dimineaţă ameninţase că-l va împuşca pe ultimul lor reprezentant.

— Lotul dumitale se învecinează cu câteva proprietăţi promiţătoare, începu Blaze.

— la loc. Ai vreun nume? o întrebă el şi se reîntoarse la mâncarea lui.

Ea avu o scurtă ezitare, deoarece prezenţa lui era descumpănitor de invadatoare, ca şi cum cuvintele şi privirea lui ar fi atins-o.

Ridicându-şi ochii de la friptura pe care era ocupat să şi-o taie, Hazard insistă:

— Ai vreunul?

— Domnişoara Braddock.

După care luă loc.

Aha! Destul de pretenţios din partea unei femei întreţinute. Nu Mary Braddock, sau Amy, sau Cora, ci „domnişoara Braddock". Oare şi în pat o fi tot atât de rafinată? se întrebă în glumă. Apoi continuă să mănânce, în timp ce Blaze, cu o voce reţinută, plină de demnitate, îi ceru scuze pentru nepoliteţea lui Yancy şi începu să enumere parcelele din jurul lui care fuseseră cumpărate de „Buhl".

— Prin urmare, vezi, domnule Black — continuă ea, mai sigură pe sine fără privirea lui fixată asupra ei — ca reprezentant al societăţii „Buhl Mining" sunt gata să-ţi ofer un preţ foarte avantajos pentru lotul dumitale.

Hazard lăsă pe masă furculiţa şi cuţitul şi îşi împinse la o parte farfuria.

— Deci eşti reprezentantul companiei „Buhl Mining", replică el, prietenos. Doar de dragul discuţiei, hai să zicem că te cred.

Se ridică de pe scaun şi, dând ocol mesei, se apropie cu paşi elastici de ea şi o ridică în picioare.

— Bun, şi acum, şopti prinzându-i umerii, ce anume vrei să-mi oferi pentru lotul meu?

Privirea lui se fixă pe faţa uluită a lui Blaze, pe bronzul de pe pomeţii obrajilor ei, pe creasta fină a nasului, pe gura cu buze pline. Ţinută de aproape, părea mică, şi buzele ei catifelate, întredeschise de mirare, erau ciudat de ispititoare. Mâna lui se îndreptă spre nasturii bluzei ei şi, cu degete negrăbite, începu să-i descheie unul.

— Sunt gata... adică, societatea „Buhl" este gata să-ţi ofere... orice doreşti, se bâlbâi Blaze cu glas scăzut, fascinată de ochii, de atingerea lui, de senzaţiile care se treziseră la viaţă odată cu brusca lui apropiere.

— Orice? şopti el calm.

Degetele lui bronzate alunecară sub pânză şi mângâiară rotunjimea dulce a unuia din sânii catifelaţi.

— Îmi place cum sună asta.

Atingerea pielii ei semăna cu cea a unor petale de trandafiri, catifelate, iar cămaşa subţire de sub bluză nu constituia deloc un obstacol pentru dorinţa lui subită. Ea deschise gura să răspundă, dar în clipa aceea degetul lui mare şi arătătorul atinseră sfârcul prin ţesătura dantelată, şi cuvintele ei îi rămaseră în gât. Încet, cu blândeţe, el frecă şi excită fiecare sfârc până când acestea deveniră tari şi dureroase. Încă n-o sărutase, mulţumindu-se să urmărească senzualitatea care-i modifica expresia feţei.

Ea stătea foarte liniştită sub mâinile lui. Atitudinea supusă era slujba ei. Dar lui nu-i păsa. I se oferea o pauză plăcută în munca zilei şi ar fi fost un prost s-o refuze. Putea să-şi petreacă timpul cu ea — doar de asta fusese trimisă. Aşa că nu aveau să fie întreruperi. Putea foarte bine să se bucure de darurile prefăcătoriei colective.

Ochii ei erau pe jumătate închişi, respiraţia îi deveni şuierătoare când el întinse mâna făcând să alunece pânza răcoroasă de pe umerii ei în josul braţelor, peste mâinile micuţe, eliberând-o de pe trupul ei. Palmele lui alunecară, coborând pe netezimea spatelui ei. Ce fragilă părea sub mâinile lui bătătorite! Trăgându-i bluza afară din pantaloni,

o puse cu grijă pe un scaun. Cămaşa de un alb imaculat, mai mult dantelă decât mătase, abia dacă-i ascundea sânii drepţi, ce împungeau materialul uşor, şi sfârcurile ţuguiate care apăsau, parcă implorând, prin lenjeria subţire.

Instinctiv, braţele ei se ridicară, să se acopere.

— Foarte drăguţ gest. Extrem de clasic, aprecie Hazard, dându-i la o parte braţele protectoare, dar înainte de a te f... vreau să te privesc.

Folosea în mod deliberat cuvântul grosolan, pentru a-i reaminti atât ei cât şi lui că acest scenariu era cumpărat de compania „Buhl Mining" — propietarul ei şi adversarul lui. Ea se îmbujoră şi păru tulburată, dar ochii albaştri ca cerul erau neajutoraţi când se uitară în profunzimile negre şi neşovăielnice ale ochilor lui.

Cu o încetineală voită, el îşi coborî capul s-o sărute, excitat fără voia lui de faptul că o silea să renunţe la obişnuita ei graţie şi ţinută. Indiferent dacă era sau nu artificială, tulburarea plină de nevinovăţie era de un erotism provocator, şi zvâcnetul din vintrele lui mărea proeminenţa ce-i apăsa pantalonii de piele. Când buzele li se atinseră, ea scânci uşor, şi de astă-dată gura ei se deschise cu propria-i voie sub a lui. Prin gestul acesta i se oferea mai degrabă o mare căldură decât o supunere, şi când el îi gustă dulceaţa gurii, ea se jucă uşor cu a lui, îngemănând-o cu a ei şi aţâţându-l, apoi retrăgându-se în mod fermecător. El observă imediat diferenţa: reacţiona ca o fată care-şi învăţase bine lecţia precedentă. Se minună de delicata impresie de naivitate pe care se pricepea ea s-o mimeze, acordându-i notă mare ca actriţă, şi aşteptându-se la o după-amiază foarte plăcută.

— Mmmm... ! murmură el sub apăsarea catifelată a gurii ei. Dacă tu eşti acel „orice" sunt gata să cumpăr.

Mâinile îi alergară înspre şalele ei, atrăgând-o mai aproape de el, potrivindu-i partea de jos a trupului pe al său, până când sexul lui vibrant fu ca o forţă vie între ei.

— Nu înţelegi... reuşi să şoptească Blaze, în timp ce blânda agresiune de du-te-vino a dorinţei lui Hazard îi

ardea coapsele, abdomenul, apăsând ca un fier roşu pe propria-i dorinţă dureroasă.

— Înţeleg, *bia*.

Glasul aspru-blând şoptea lângă urechea ei, sexul lui întărit urmărind alene un drum în sus.

— Înţeleg perfect.

Gura lui lăsă o urmă ca de foc pe gâtul ei, şi dinţii lui ronţăiră uşor umărul.

Ea se înfioră, avu impresia că moare sub foamea reţinută a micilor muşcături, şi în cele din urmă, braţele ei îşi părăsiră poziţia de-a lungul trupuiui şi, într-o mişcare lentă, se ridicară să se agaţe de umerii lui puternici. Continuând să lupte împotriva ceţurilor de dorinţă care o învăluiau, şopti ca prin vis:

— Ar trebui să discutăm despre bani... Parcela ta...

— Parcelele, o corectă el cu mintea în altă parte, mâinile pornindu-i deja în sus.

Îi îndepărtă braţele din jurul gâtului său şi i le puse cu grijă pe lângă trup. Apoi, apucând bretelele subţiri ale cămăşii ei, le făcu să alunece în jos, revenind pentru a trage uşor mătasea cu broderie fină care acoperea rotunjimea sânilor ei. Corsajul de mătase rezistă, nefiind conceput pentru a fi scos în felul acesta. Stăpânit acum de un singur gând, Hazard improviză o soluţie. Ridicându-i cu o mână sânii desăvârşiţi, trase uşor ţesătura întinsă, făcând-o să treacă peste rotunjimile pline. Blaze îi simţi mâinile ca nişte flăcări pe pielea ei, şi apăsarea lor neşovăitoare; simţi cum materialul vaporos alunecă peste vârfurile întărite ale sfârcurilor ei, lăsând-o visând de dorinţă. Începu să tremure, simţi mătasea părului lui atingându-i ca o mângâiere pielea, şi căldura năvăli ca un vârtej ameţitor, coborând dinspre sânii ei sensibili către o nouă şi irezistibilă dorinţă. Legănându-se pe îndrăzneţele graniţe ale necunoscutului, şopti blând:

— Realmente... ar trebui să discutăm... despre...

— Mai târziu, o întrerupse Hazard cu mare blândeţe, chiar înainte de a sorbi cu gura sfârcul, întreaga aureolă, şi

cu dinţii şi cu limba se jucă uşor cu ele până când Blaze fu încredinţată că va muri de plăcere.

Într-un colţ îndepărtat al minţii, Blaze îşi dădu seama că trebuia să fugă, să înceteze predarea nebunească în faţa acestui bărbat care o speria şi totodată o excita. Era curată nebunie... dar o nebunie căreia nu avea puterea să-i reziste.

Hazard nu se gândi decât o clipă la felul în care femeia atrăgătoare, trimisă lui ca o dulce mită, îi corupea principiile — doar pentru foarte scurt timp — şi apoi capul se ridică, mâinile i se îndreptară în jos, şi începu să descheie cureaua îngustă din piele legată în jurul mijlocului ei subţire.

Blaze era strânsă cu spatele de peretele de lângă mica masă, strivită între zid şi tăria vibrantă din partea de jos a trupului lui Hazard. Şoldurile lui zvelte se mişcau ritmic, frecându-se de ea într-un dans lent de pofte carnale, care producea un tremur al degetelor cu care desfăcea catarama de aur de pe talia ei. Blaze îi simţea întreaga lungime, bărbăţia lui în erecţie, izbind ca un berbec în căutarea unei căi de intrare. Şi când în cele din urmă el deschise clama şi dădu drumul curelei, fu ca şi cum ar fi deschis pasiunea ei, până acum cufundată într-un somn adânc. Lăsând cureaua să cadă pe pardoseală, o trase pe Blaze mai aproape, îşi strecură o mână sub fesele ei şi, ridicând-o pe vârfurile picioarelor, o sili să satisfacă imensa urgenţă a dorinţei lui.

Asemenea magneţilor ce se îndreaptă spre polii pământului, mâinile lui Blaze alunecară în susul pieptului bronzat al lui Hazard, i se ridicară pe umeri şi, înnodându-şi braţele în jurul gâtului lui puternic, ea se topi în trupul lui.

— N-ar trebui să fac asta, şopti într-un dulce suspin de capitulare.

Tipica frază timidă, şi ceea ce suna ca un suspin exersat cu grijă fură cele care brusc, ca o rupere de nori care te udă leoarcă, îl făcură pe Hazard să-şi recapete raţiunea.

Un timp ce dură cât ai număra până la zece rămase încremenit, privind în jos, la chipul perfect. *Fir-ar al dracului!*

ocări în gând, mânia aprinzându-i-se în câteva secunde, *oare era pe cale să cadă în braţele stricatei ăsteia, ca o simplă bucată de carne dorită?* Nu că ar fi avut vreo intenţie să-şi vândă lotul, dar întreaga uşurinţă cu care ea îşi oferea trupul îl degrada pe el însuşi.

Brusc, cruda şi deliberata acţiune întreprinsă împotriva lui de către „Buhl Mining" fu mai importantă decât dorinţa ce-i curgea prin vene. Şi, tot atât de brusc, ştiu că nu voia să fie corupt. Trăgând de furie aer în piept şi făcând apel la fiecare fărâmă de voinţă sădită în el de dura tradiţie a indienilor absarokee, Hazard îşi înăbuşi emoţiile copleşitoare care-l îndemnau să se folosească de această femeie şi, în mod foarte deliberat, îi desfăcu braţele din jurul gâtului şi se depărtă de ea. Întorcându-i spatele, făcu cei câţiva paşi până la scaunul lui şi se aşeză, încercând cu toată tăria puternicei lui voinţe să se concentreze asupra a ceva... orice în afară de violenţa cu care o dorea pe femeia asta.

Simţindu-se deodată rece şi părăsită când el se depărtă, Blaze, cu ochii întunecaţi de plăcere ca urmare a unor noi şi puternice dorinţe ce-i învingeau raţiunea, nu se opri să gândească, ci doar acţionă:

— Vino înapoi! imploră cu glas slab.

Simţurile ei, trupul ei trezit la o nouă viaţă tânjeau după o vrajă ce-i scăpa şi, neştiind de ce simţea aşa atunci când o atingea Hazard, Blaze ştia numai că dorea acel ceva pe care el fusese pe punctul de a i-l da.

Hazard nu reacţionă. Acum, când senzaţia de sufocare de la început trecuse, respiraţia lui grăbită, aspră, i se auzea din adâncul pieptului. Schiţând o strâmbătură de iritare, se agită negăsindu-şi locul pe scaun, dar rămase acolo unde era, luptând cu tărie împotriva chemării arzătoare a trupului său.

Oricât de inocente i-ar fi fost cunoştinţele referitoare la aceste lucruri, Blaze ştia că el nu vroise să se oprească. Ceva îl silise să se îndepărteze. Şi mai ştia cu o feminitate inocentă că ea putea să submineze acea rezistenţă. Şi acela

fu momentul în care ieşi la suprafaţă răsfăţata domnişoară Braddock, cărela în viaţa ei nu i se refuzase nimic, poruncitoarea domnişoară Braddock, al cărei sânge luase foc.

— Vino aici! repetă ea, de astă-dată înciudată, nefiind obişnuită să fie strunită, şi în glas i se strecură o intensă enervare. Vreau să te simt...

— Ai face mai bine să pleci, mârâi el. Pur şi simplu pleacă dracului de aici! adăugă cu grosolănie, zăvorând adânc înăuntrul lui orice frământare etică sau neetică.

Auzi tocurile cizmelor ei bătând în pardoseală şi se încordă, încheieturile degetelor devenindu-i albe în contrast cu pielea lui brună. Imaginea ei sprijinită de perete cu sânii uşor umflaţi sub mâinile lui, ochii ei mari, calzi şi umezi de cât îl dorea — această imagine pe care şi-o reamintea intens îi mări din nou erecţia.

— Nu vreau încă să plec, şopti ea încet, ca o fetiţă care doreşte ceva ce nu poate avea.

Tonul era cel al tineretului bogat, plin de încăpăţânare, şi el se întrebă în treacăt dacă nu cumva ea nu era o stricată, ci vreo tânără doamnă bogată căzută în dizgraţie.

Cugetările lui determinate de sentimente contradictorii fură întrerupte în secunda următoare, deoarece mâna ei îi atinse părul.

Ea îl simţi încremenit după primul şoc, care-i tăiase respiraţia şi, în timp ce degetele ei mici, subţiri şi palide, netezeau părul lui negru şi lucios, Hazard rămase nemişcat, aproape ţinându-şi răsuflarea. Pe urmă mâna ei alunecă în jos, pe umărul lui, palma ei caldă odihnindu-se uşor pe el, şi un val de copleşitoare dorinţă sexuală trecu peste Hazard. Nu se mai putea convinge că era vorba de corupţie. Singurul lucru la care era în stare să se gândească în legătură cu ea erau picioarele ei lungi încolăcite în jurul lui.

Blaze îşi concentra atenţia asupra degetelor ei albe puse pe pielea lui: feminitate fragilă pe forţă masculină brună, contrastul erotic al virilităţii brute de sub degetele ei, asemenea unui trandafir delicat pe o nicovală. Apoi văzu cum Hazard începe, în mod automat, să respire din

nou, simţi cum căldura pielii lui începe să se mişte. *Ar durea?* se întrebă pentru prima dată în viaţa ei. *Ar putea ea să primească toată această forţă şi să mai fie vreodată aceeaşi? De ce era atrasă către acest bărbat necivilizat, înzestrat cu iscusinţa formidabil de civilizată a unui curtezan rafinat?*

Hazard se mândrise întotdeauna că alegea şi culegea. Cu farmecul şi înfăţişarea lui plăcută, întotdeauna putuse să facă asta. Şi pe ea — pe *ea, anume* — nu putea s-o atingă. Acesta era motivul pentru care fusese trimisă aici, sus. Ar cădea în capcana lor subtilă fără măcar să se zbată. Trebuia să spună *nu* şi s-o gonească de aici. Vreme de nu mai puţin de cinci minute, toate motivele lui pentru a refuza să reacţioneze la atingerea ispititoare şi la cuvintele convingătoare părură raţionale, şi pe urmă mâna ei alunecă în josul spinării lui, şi întregul mecanism de simţire şi gândire se prăbuşi cutremurându-se, prizonier al acelei mâini reci. Rămase complect nemişcat, zguduit de chinul minţii lui, până când durerea pustiitoare din vintrele lui, neţinând seama de nici un scrupul, îl sili să reacţioneze. Răsucindu-se brusc, îşi înălţă privirea spre ea. Apoi, ridicându-se pe neaşteptate, făcu doi paşi, siiind-o să se apropie de perete. O mână se înălţă şi se propti lângă umărul ei stâng. Cealaltă urcă şi ea lent, atingându-i în trecere sânul, înainte de a se sprijini lângă urechea ei dreaptă. Se aplecă spre ea, căldura trupuiui bărbătesc scăldând simţurile ei înfierbântate, şi cu glas scăzut spuse:

— Ştii ce o să fac dacă rămâi.

Ochii ei erau măriţi şi tot mai întunecaţi, lăsând să se citească în ei dorul neclintit. Chiar şi cu toată severitatea lui, glasul lui Hazard avea asupra ei un efect cald, excitant — ca atunci când te apropii prea mult de o flacără. Fascinată, atrasă împotriva oricărei raţiuni, nu se mişcă. Şi atunci faţa lui se încordă subit.

— Fir-ar să fie!... Ducă-se dracului! Pleacă! N-o să-ţi meargă, se răsti el. Spune-le că n-o să aibă efect, adăugă o ultimă oară pe un ton aspru, şi îşi lăsă mâinile în jos.

— Nu vreau să plec, zise ea foarte simplu.

Şi nu te puteai înşela în privinţa ofertei din ochii ei.

Fir-ar să fie! blestemă el în gând şi, doar cu vârful degetelor, îi atinse cu delicateţe umerii — o atingere tot atât de ezitantă ca şi sentimentele lui ambigue.

— Tu nu vrei să pleci. Eu nu vreau să pleci, rosti el ca un profesor de şcoală care explică o temă neplăcută. Presupun că toţi cei din tabără ştiu că eşti aici. Eşti deja pe jumătate dezbrăcată, continuă cu o iluzie de calm. Dacă-i pe-aşa — spuse, şi în glas îi apăru o nuanţă de exasperare — am putea trece la treabă.

Şi mâinile încleştate pe umerii lui Blaze erau ca nişte menghine de oţel, şi de astă dată sărutul lui fu dur, brutal, posesiv. Palmele grăbite ale lui Hazard alergară în josul spatelui ei catifelat, îi cuprinseră fesele ca într-un căuş şi o trase cu violenţă aproape de el. Acum nu mai exista nici un rafinament. Îi dăduse toate şansele de a pleca: acum nu mai simţea nici o remuşcare. Foamea a douăzeci de ziie, erecţia şi frustarea din precedenta jumătate de oră îşi adunară efectele ca o furtună ce se năpusteşte peste munţii stâncoşi, în timp ce, în mod uimitor, fermecătoarea femele se desfăta sub intensitatea dorinţei şi pasiunii creşcânde care puneau stăpânire pe el. Răspunse nevoii lui cu un timp ce părea că se topeşte şi cu mici ţipete de dorinţă. *Dacă joacă teatru,* gândi el cu brutalitate câteva clipe mai târziu, purtând-o în braţe către patul de campanie din colţ, *ar trebui să primească o primă suplimentară pentru un realism uluitor.* Punând-o cu grijă în picioare, se tolăni pe pat, fără a-şi lua ochii de la extraordinar de frumoasa femeie ce stătea în faţa lui, şi cu glas rece îi spuse:

— Foarte bine. Dezbracă-te. Încă nu mi-am luat desertul. Ai putea fi prea bine chiar tu un desert.

Blaze, cu privirile în pământ, se înroşi, conflictul interior luptându-se cu dorinţa.

Privirea ochilor negri a lui Hazard alunecă peste ea, remarcând roşeaţa şi ezitarea cu un cinism imposibil:

— Nu-i nevoie de timiditate, zise tărăgănându-şi vorbele. Dar nu te grăbi. Dispunem de toată după-amiaza.

Ea ştia desigur foarte bine ce *anume* aştepta din partea ei, motivul pentru care fusese trimisă aici, sus, dar dacă avea chef să prelungească distracţia, el era de acord.

— Apropo, murmură cu intonaţie catifelată, sfârcurile tale sunt cele mai senzuale pe care le-am văzut vreodată.

Fu ca şi cum vocea lui gravă s-ar fi întins şi i le-ar fi atins, şi Blaze simţi un nou val de dorinţă zvârcolindu-se adânc înăuntrul ei.

El văzu creşterea perceptibilă a vârfurilor trandafirii.

— Nu mă face să aştept prea mult, spuse cu glas foarte scăzut. Mi-ar plăcea să te ating... pretutindeni.

Blaze se agită la auzul cuvintelor îndrăzneţe, la căldura care, ca un răspuns, pulsa prin trupul ei.

— Nu ştiu... ce să fac, murmură, încleştându-şi degetele în stofa pantalonilor ei.

Sprâncenele negre ale lui Hazard se arcuiră de mirare faţă de ridicolul vorbelor ei sau datorită unui ciudat *sentiment de respect*.

— Ah... foarte drăguţ! exclamă, prin tonul lui aprobator răzbătând o uşoară batjocură. Exact atâta modestie cât se cuvine. Îmi place.

— Ajută-mă, şopti ea, stând în picioare în faţa lui, ca o viziune alcătuită din goliciune, păr de un arămiu strălucitor şi piele albă.

— Perfect. Un talent deosebit. Câtă inocenţă pură! Mai târziu te voi ajuta. Mă pricep foarte bine la „ajutatul" femeilor. Dar acum, *bia*, distrează-mă. Termină cu dezbrăcatul.

Cuvintele, făgăduinţa, anticiparea arzătoare, toate acestea îi biciuiră dorinţa. Cu inima bătându-i nebuneşte, Blaze îşi ridică pe *jumătate* braţele, se apropie o clipă, apoi, cu hotărâre, îşi apucă în mâini cămaşa strânsă în jurul mijlocului şi încercă să tragă dantela vaporoasă peste sâni.

Cămaşa se agăţă în ceva.

— Vino aici, spuse Hazard serviabil.

Ea străbătu distanţa de vreo jumătate de metru care îi despărţea şi mai înainte ca reacţia de spaimă să ajungă în ochii ei, Hazard tăie veşmântul cu o mişcare iute a

cuţitului său. Reînfigându-l în teaca legată de piciorul lui, spuse cu dezinvoltură:

— Sunt convins că acela care a cumpărat asta îşi poate permite să-ţi ia alta. Acum cizmele, o îndemnă, lăsându-se iar pe spate şi împreunându-şi mâinile la ceafă.

Ca în transă, împinsă de o dorinţă atât de puternică încât lumea din jurul ei părea să dispară, Blaze îi dădu ascultare.

Hazard remarcă graţia mişcărilor ei, curbura sinuoasă a şirii spinării, piciorul zvelt, sânii formidabili legănându-se uşor dintr-o parte într-alta când ea se aplecă şi pe urmă, când îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, ca să-şi scoată cizmele. Îndreptându-şi trupul, ea rămase în picioare, înfiorându-se puţin, deşi era o după-amiază călduroasă.

Sesizându-i uşorul tremur şi ezitarea, ochii lui Hazard se îngustară.

— Eşti cumva specialistă în aţâţarea bărbaţilor, scumpa mea? Fiindcă dacă eşti, s-ar putea să fiu înclinat să-ţi dau banii înapoi, mai târziu.

Erecţia îi devenise acum dureroasă şi, cu sau fără protocol, nu avea chef să aştepte mult mai mult.

— Pantalonii! porunci.

În tonul şi în expresia lui era o schimbare capricioasă şi în nevinovăţia ei, o clipă de incertitudine o zăpăci. Nerăbdător, cu ochii arzând de patimă, Hazard se ridică în capul oaselor, întinse mâna, şi o trase spre el.

— Ispititoareo, murmură el, mâinile lui alunecând pe şoldurile ei şi cuprinzându-i mijlocul, eşti foarte bună, dar pentru mine a durat prea mult...

Degetele lui se îndreptară spre nasturii pantalonilor ei.

— Prima dată ar fi trebuit să fie a mea, zise cu glas coborât şi răguşit, descheind nasturii.

O clipă mai târziu, pantalonii erau daţi jos. La vederea trupului ei frumos, cu picioare lungi, acoperit acum numai cu nişte pantalonaşi scurţi de dantelă, Hazard începu să-şi audă bătăile inimii răsunându-i în timpane. Cu degetele vizibil tremurânde dezlegă panglica, şi chiloţii căzură pe

pardoseală. El o trase cu un pas mai aproape şi ea era acum complet goală. Trăgând-o între picioarele lui, urmări cu degetele rotunjimea şoldului, trecând peste coapsă, alunecând în sus, către pielea cu frăgezime de petală pe care o căuta.

Ea gemu slab, clătinându-se sub atingerea mâinilor lui. Susţinând-o, el şopti încet:

— Ce drăguţ din partea ta, să vii în vizită.

Şi în timp ce rostea această parodie a unui politicos schimb de cuvinte, vârfurile degetelor lui mângâiau catifeaua palidă din interiorul coapselor ei, deplasându-se în sus cu iscusinţa unui cunoscător. Sfârcurile ei se măriseră ca nişte ornamente cu pietre scumpe, şi Hazard cunoştea semnificaţia acestor erecţii deosebite. Degetele lui atinseră căldura umedă, şi fierbinţeala care-l întâmpină făcu să-i apară pe trup un luciu de transpiraţie. Cuprinzându-i cu braţele şoldurile, o trase mai aproape, se aplecă înainte şi sărută cârlionţii mătăsoşi.

— Nu! gâfâi Blaze, smucindu-şi şoldurile înapoi, speriată de nebunia pasiunii ei.

— Nu?

Apucând-o strâns, Hazard îşi ridică privirea şi scutură din cap, părul negru şi lucios atingând ca o mângâiere senzuală, albul coapselor ei.

— Nu spune nu, *bia*... asta nu-i prevăzut în contract, şopti el. Adu-ţi aminte, numai *da*-uri, numai supunere.

Faţă de slaba ei rezistenţă, Hazard o împinse cu fermitate înapoi, ţintuindu-i cu mâini puternice şoldurile şi, foarte lent, pătrunse cu limba adânc în căldura ei dulce ca mierea care părea că-l aşteaptă. Ea se zvârcoli neputincioasă sub strânsoarea lui de oţel, mişcările ei înnebunite nefăcând decât să accelereze înaintarea limbii lui, atât de blând mângâietoare.

Peste câteva clipe, Hazard îi smulse un geamăt întretăiat şi, tremurând, ea icni, lăsând să-i scape mici suspine de extaz.

— Aşa-i mai bine, spuse el cu blândeţe, apăsându-şi

gura de cârlionţii mătăsoşi. Îmi place o târfă în călduri, adăugă el într-o şoaptă aproape inaudibilă, înainte ca limba lui să atingă încă o dată dulceaţa ei.

O plăcere reciprocă nespusă se revărsă în torente prin simţurile lor, de parcă nişte zăgazuri prea multă vreme închise s-ar fi deschis brusc prin forţă. Blaze nu simţise niciodată un bărbat acolo şi era pierdută într-o minunată ţară a extazului.

După clipe îndelungate, Hazard îşi înălţă capul şi, cu glas liniştit, spuse:

— Uită-te să vezi ce-mi faci.

Şi palmele lui alunecară senzual peste sfârcurile ei întărite. Îndemnaţi fie de atingere, fie de intonaţie, ochii ei se deschiseră încet şi priviră în jos, aţintindu-se asupra grăitoarei umflături din pantalonii de piele moale.

— Te doresc, domnişoară Braddock. Poţi vedea asta, nu-i aşa? zise cu glas arzător ca o flacără lichidă. Vreau să te ating, domnişoară Braddock... peste tot. Vreau să-ţi simt pielea caldă lângă a mea.

Privirea ei fascinată nu se depărtase de dovada virilă a dorinţei lui, şi nici nemişcarea trupului ei gol nu se schimbase, cu excepţia unui uşor fior. *Oare, până la urmă, să i se pară imposibil să meargă până la capăt?* se întrebă Hazard. *Oare, indiferent de ordinele primite, ideea de a face dragoste cu un indian era mai mult decât putea să suporte, în ciuda uşurinţei cu care i se excita senzualitatea? Poate că avea prejudecăţi, necunoscute chiar şi binefăcătorului ei, care se opuneau acelui pas final?* Ştia că trupul ei era pregătit, semnele erau evidente. Concluzia la care ajunsese prin deducţie îi înfierbântă firea iute până la un punct insuportabil. Dumnezeule! iată o târfă cu mai multe scrupule decât orice femeie albă pe care o cunoscuse vreodată. Dacă n-ar fi fost atât de detestabil, i s-ar fi părut amuzant. Teama ei îl enerva, îl scârbea. Putea s-o violeze, desigur. Nimeni nu avea să-l oprească. Dar niciodată nu violase o femeie, şi chiar şi acum, la mânie, perspectiva nu i se părea atrăgătoare. Dumnezeule, doar nu avea nevoie chiar în aşa hal de o femeie! Târfa n-are

decât să plece. Inspirând adânc, ca să-şi înăbuşe dorinţa dureroasă, spuse cu un glas scăzut, în care se simţea brusc răceala:

— Hai să terminăm cu bâlciul ăsta. Îmbracă-te şi ieşi de-aici. Spune-le că ţi-ai dat silinţa. Eu am o mulţime de treburi de făcut.

Când, printr-o mişcare nervoasă, se lăsă iar pe spate, auzi un *Nu* rostit cu calm. Mirarea îi făcu să-şi înalţe sprâncenele frumoase şi ochii lui negri o priviră cu atenţie pe femeia atrăgătoare, al cărei păr roşcat cădea liber pe umerii ei; observă cu un ochi de cunoscător vârfurile încă întărite ale sfârcurilor ei şi văzu cum mâinile ei mici se încleştează în pumni, pe lângă coapsele ei.

— Ah! drăcia dracului! bombăni.

Apoi, întinzând braţul, îi atinse o mână. Degetele lui suple se împletiră blând cu ale ei.

— Îmi pare rău că ei te silesc să faci asta. Totul e inutil.

Glasul grav şi calm era politicos, tonul amabil.

Umilită, Blaze Braddock, care se mândrea cu autostăpânirea ei de nezdruncinat, a cărei reputaţie în societatea bostoniană lăsa în umbră obişnuitele calităţi feminine, simţea cum în ochi încep să i se adune lacrimi.

Hazard le remarcă strălucirea, văzu cum buzele încep să-i tremure, şi o trase pe genunchii lui.

— Gata. Nu plânge. Nu-ţi face griji, nu te vor bate. Oricum, e imposibil ca ei să-şi fi închipuit în mod serios că tentativa asta avea să reuşească.

— Nu de-asta, şopti Blaze cu cuvinte întretăiate şi cu lacrimile revărsându-i-se pe obraji.

Cum ar fi putut să-i explice tot tumultul emoţiilor din sufletul ei, sau senzaţia inexprimabilă ce te cuprinde când îţi pierzi raţiunea. Nu vreun funcţionar ai societăţii miniere constituia cauza tremurului şi lacrimilor ei; nu de ei se temea. Ceea ce o înspăimânta era marginea prăpastiei necunoscute pe care se legăna ea, plăcerile neîngăduite ale iubirii, care o tentau cu o dorinţă intensă, faptul că îl dorea pe acest bărbat într-un mod pe care până acum nu-l cunoscuse.

— Atunci, ce este? Spune-mi.

Glasul lui era politicos dar plictisit, conţinând aceeaşi nuanţă de reticenţă care i se simţea în acţiuni. O ţinea la pieptul lui cald, iar mâinile o mângâiau liniştitor însă absent.

— E prea complicat, răspunse Blaze, cu un suspin de capitulare.

Îşi rezemă capul pe umărul lui, lăsându-şi părul de culoarea focului să-i cadă în valuri peste braţ. Odată cu acel suspin uşor, fu alungată ultima fărâmă de indecizie de ordin moral. Niciodată nu se simţise atât de minunat de bine, niciodată nu se scăldase, ca acum, într-o plăcere caldă, niciodată nu fusese conştientă de fiecare nerv ce-i tresărea în corp.

Auzind uşorul suspin şi simţind cum capul ei îl atinge umărul, Hazard se încordă vreme de-o clipă. Suspinul şi gestul acesta echivalaseră cu o capitulare, iar el le înţelegea. Şi ce-i cu asta? Cât de important era pentru el să-şi astâmpere nevoile carnale şi să reziste ispitei? N-ar fi mai bine s-o îmbrace, s-o dea pe uşă afară, şi să nu-şi tulbure intenţiile de bază, care nu aveau nici o legătură cu femeia aceasta? Dar în clipa aceea buzele ei calde îi atinseră uşor gâtul — o mângâiere ca de-ncercare, asemănătoare cu atingerea unui fulg. Din nu se ştie ce motiv misterios, ea se răzgândise. Totuşi, reflexele lui încă mai erau înfrânate de incertitudine, în vreme ce complicaţiile neobişnuite ale acestei situaţii îi domoleau libidoul normal. Nu era vorba numai de sex şi de plăcere. Era ceva pus la cale, cumpărat şi plătit. Fir-ar să fie!... Nu ştia ce să facă.

Însoţit de o azvârlire foşnitoare a părului ei înmiresmat, capul lui Blaze se ridică de pe umărul lui. Degetele ei trecură ca-n joacă peste pieptul lui lat, îndrep-tându-se lent către toracele lui, oprindu-se şovăitor în jurul mijlocului, acolo unde începeau pantalonii de piele.

Vreme de o clipă, Universul stătu în loc... până când, pe neaşteptate, mâna ei se strecură pe sub centura pantalonilor, către sexul ce vibra, împingând pielea veşmântului, şi Hazard lăsă să-i scape un suspin şuierător.

— Sărută-mă, şopti Blaze încet, ridicându-şi spre el prospeţimea feţei.

Într-o clipă, aurul, corupţia, complicaţiile, toate consecinţele fură cântărite şi date la o parte, iar el ştiu ce avea să facă. Culcând-o pe pat se ridică în picioare şi îşi scoase pantalonii şi mocasinii. Dezlegându-şi cuţitul prins în teacă, îl puse la îndemână.

Patul era scurt şi îngust, neputând cuprinde decât o singură persoană. Genunchii lui puternici mototoliră cearşaful, şi când se adăugă întreaga lui greutate, arcurile protestară, iar patul se mişcă puţin pe pardoseala de lemn când el trase femeia sub el şi-i desfăcu larg coapsele.

Gura lui o acoperi lacom pe-a ei, şi în timp ce-i gusta acea dulceaţă, sexul lui excitat se împingea în căldura umezită de mai jos. Trecând peste preliminarii, renunţând şi la slaba stăpânire de sine pe care-o mai avea, el făcu puţina călăuzire necesară şi, o clipă mai târziu, fu uimit când constată că înaintarea alunecoasă îi era împiedicată. *Imposibil,* îşi zise, simţind sub el uşoara mişcare a şoldurilor ei. Împinse iarăşi, cu respiraţia tăiată de plăcerea anticipată, şi ea gemu puţin, deşi el nu pătrunse mai adânc decât prima dată. Imposibil sau nu, părea că în mod incredibil, avea de-a face cu o virgină. Timp de o fracţiune de secundă, uluit, rămase nemişcat în aceeaşi poziţie, apoi se prăbuşi fără vlagă lângă ea. *Oare cu ce păcătuise ca să poată merita o frustare atât de chinuitoare?* se întrebă în sinea lui, blestemând toate spiritele din univers.

— De ce te-ai oprit? şopti Blaze cu disperare, cuprinzându-i braţul cu mâna fierbinte.

El îşi răsuci brusc capul spre ea şi, nevenindu-i să creadă, explodă:

— Eşti fecioară!

— Şi potrivit tradiţiei tale, ăsta e un păcat?

Ochii ei albaştri îl priveau larg deschişi, cu inocenţă, dar sub genele pisiceşti ardeau de o dorinţă intensă.

— Nu, răspunse el calm, amintindu-şi cât de liber trata tradiţia indienilor *crow* relaţiile sexuale.

— Ei, bine?

— Dumnezeule! exclamă el, invadat de un val de dorinţă. Unde dracu te-au găsit?

— Sunt din Boston, replică ea încetişor. E-n regulă?

Şi întinse mâna, vrând să-l atingă pe bărbatul care aprinsese focul ce ardea adânc înăuntrul ei.

El îşi arcui trupul, depărtându-se de ea.

— Fir-ar al dracului! Şi câţi ani ai? întrebă bănuitor, străduindu-se fără succes să nu se uite la ea — îmbietoare şi accesibilă, cu părul auriu roşcat răspândit pe pernă.

Deşi avea trup de femeie...Dumnezeule Sfinte!... o fecioară? Cu siguranţă nu avea prea mulţi ani.

— Destui, răspunse în şoaptă Blaze, a cărei mână aluneca în jos, de-a lungul braţului lui Hazard, îndreptându-se apoi spre şoldul lui.

Îl dorea cu disperare şi niciodată nu i se întâmplase să nu obţină ceea ce dorea.

Degetele lui îi înşfăcară încheietura mâinii, oprind-o.

— Dă-mi un răspuns ca lumea, afurisito!

— Nouăsprezece.

De ajuns, aprecie bărbăţia lui, devenită dureroasă. *De ajuns,* repeta ca un ecou pasiunea lui flămândă. *Credeam că nu-ţi plac virginele,* insinuă spiritul întunecos al raţiunii lui, *şi-n afară de asta...*

Blaze se întinse în sus, să-i ronţăie buzele, spulberând orice alte aspecte practice care ar fi urmat după „şi-n afară de asta". Limba ei caldă pătrunse lent în gura lui, iar degetele lui se descleştară de pe mâna ei. Hazard gemu, prinzând-o cu putere de umeri, ştiind că ar fi trebuit să reziste... şi, odată cu următoarea bătaie înnebunită a inimii lui, înţelese că vremea raţiunii trecuse. Cu senzaţia că era tras inexorabil către un vârtej, întrebă într-o şoaptă abia auzită, ţinută în frâu de propiile-i reţineri:

— Eşti sigură?

Ea dădu din cap. Faţa îi era despărţită de a lui doar prin câţiva centimetri, privirea îi era atât de fierbinte încât el putea simţi cum radiază de căldură.

— Sper că nu voi regreta, murmură el, rostogolindu-se deasupra ei.

Aici, chiar sub trupul lui extraordinar de excitat, se afla fiica iubită şi răsfăţată a cuiva, încercând să guste un fruct exotic oprit, şi după ce el îi dăduse de trei ori şansa să fugă, al naibii să fie dacă nu voia să-i împlinească acel capriciu. Dând la o parte orice responsabilitate sau mustrări de conştiinţă datorate în mare măsură unei pofte sexuale aţâţate mult prea mult de ispititoarea domnişoară Braddock, Jon Hazard Black decise că în viaţă sunt lucruri care trebuie să-şi urmeze cursul, şi se pregăti să facă ceea ce făcea el atât de bine. Nu trebuia decât să ia ceea ce abia aştepta să-i ofere tinereţea ei. Împinse, nici brutal, nici blând, dar cu hotărâre. Uimită şi cu respiraţia tăiată, ea scoase un ţipăt. Şi asta a fost tot. Cu sărutări blânde, Hazard îi amuţi strigătul. Îi şopti cuvinte de mângâiere, în graiul domol al poporului său, rămânând nemişcat în timp ce vorbele de iubire o învăluiau. După o mică pauză, începu să se mişte încet înăuntrul ei, blând, cu menajamente, înaintând de fiecare dată cu câte puţin, retrăgându-se cu grijă, reîncepând, până când ea îl întâmpină de la sine cu bucurie, nemaivoind să-l părăsească. Feciorelnica domnişoară Braddock scotea acum gemete slabe şi mici suspine de plăcere, încurajând înaintarea lui cu o înţelegere intuitivă şi cu mâini pline de hotărâre.

— Acum nu mai doare? întrebă Hazard în şoaptă, lângă urechea ei.

— Totdeauna e atât de bine? replică ea într-un suspin, în timp ce buzele ei le atingeau uşor pe ale lui.

Deoarece întrebarea lui primise răspuns, el se retrase îndeajuns ca ea să-şi dea seama încă o dată de înţelesul noţiunii de „bine", şi apoi încă o dată, şi... iar, până când, foarte curând, plăcerea ei se transformă în voluptate. Nu mai exista nici o timiditate, sfiiciune sau şovăială. Acum ea se agăţa de el, se contopea cu el, îşi unduia şoldurile zvelte pentru a-l atrage şi mai adânc. Îndatoritor, el o pătrundea lent, fără ezitare. Adaptându-se cu entuziasm la

ritmul lui, arcuindu-se cuprinsă de patimă ca să-l întâmpine, devenind brusc acaparatoare în domolirea dorinţei ei, în câteva minute ajunse să-i zguduie fiecare fibră. Uimitoarea ei dorinţă o făcea să fie erotică, sălbatică, de nestăvilit precum incendiul unei păduri. Împreunarea lor nu era potrivită cu o doamnă şi nici cu un gentleman; gâfâiau, se îmbrăţişau cu violenţă, răsturnându-se, căzând, lovindu-se, aşa cum lui nu i se mai întâmplase niciodată până acum.

Când o atingea el, sau când ea îl atingea pe el, era ca şi cum ar fi dispărut întregul univers, nerămânând nimic altceva decât o dorinţă nebună, insaţiabilă. Şi în cele din urmă, când el simţi că se apropie supremul abandon, când simţi că începe cea dintâi convulsie a ei, îi veni în întâmpinare, eliberându-se cu formidabile spasme vibrante.

Câteva secunde mai târziu, sprijinindu-şi în coate greutatea trupului, scăldat în sudoare, gâfâind, Hazard îşi recăpătă suficientă putere cât să vorbească.

— *B-icu bia,*[1] şopti, sărutând uşor obrajii ei îmbujoraţi.

Erecţia lui, arzând spasmodic, o mai dorea încă. Sexul lui inactiv dar tot rigid se odihnea în îngusta ei intrare vaginală. Blaze se mişcă uşor şi ridică o mână, să-i atingă faţa. Fără un cuvânt, cu ochi visători, urmări cu un deget delicat obrazul lui ferm şi oftă mulţumită. Apoi mâinile ei alunecară în jos, de-a lungul spinării lui, trăgându-l mai adânc, şi chipul pe care-l ridică spre el purta întipărit un zâmbet vag plin de voluptate.

— Mai vreau, ceru cu neruşinare, acum încrezătoare în propriile ei puteri.

— Nu ştii, replică el cu un zâmbet vag, că majoritatea bărbaţilor nu sunt la fel de rezistenţi ca femeile?

— Dar tu nu eşti ca majoritatea bărbaţilor, nu-i aşa?

Vocea de contralto suna ca torsul unei leoaice.

— Te vreau acum, adăugă ea.

— Treaba asta nu reacţionează întotdeauna la ordine, domnişoară Braddock. Mai ai multe de-nvăţat.

[1] *B-icu bia* = femeie asemănătoare unui cântec (n.a.)

— Învaţă-mă, şopti ea, ridicându-şi gura spre a lui.

Fu o sărutare lacomă, agresivă, îndrăzneaţă, şi în ora care urmă, cei doi îşi consumară pasiunea de moment ca nişte animale tinere, uneori cu o furie de nesăturat, alteori cu o tandreţe blândă, întotdeauna — în ceea ce-l privea pe Hazard — cu atenţiile picante şi deosebit de importante ale cunoscătorului. Femeia arzătoare şi aprigă din braţele lui atingea de fiecare dată climaxul cu o sălbăticie imensă şi cu un abandon total, în cele din urmă, fiind mulţumită.

În patul îngust, Hazard stătea pe jumătate culcat pe-o parte, ţinând-o pe Blaze aproape de el. Gura lui atinse uşor bogăţia răvăşită a buclelor roşii ca flacăra.

— Eşti un negociator al dracului de serios, o necăji el în glumă. Dacă „Buhl Mining" foloseşte destui de des această metodă de negociere, nu-i de mirare că vând toţi.

Cu glas visător, ea murmură în adâncitura umărului lui:

— Intenţia era doar să discut cu tine.

— Conversaţia dumitale este nespus de fermecătoare, domnişoară Braddock.

— Blaze, îl încurajă ea, pe deplin încântată de atingerea, gustul şi mireasma lui. Iar vina este a dumitale, domnule Black. Ţi-a spus cineva vreodată cât de iscusit eşti în arta seducţiei?

Modest, el nu răspunse.

Ridicându-şi faţa, ea îşi adânci privirea strecurată printre genele somnoroase în ochii lui, în care licărea o luminiţă amuzată.

— Ei bine... nu aşa se vorbeşte? insistă ea în şoaptă.

— Ba da, răspunse el, zâmbind cu indulgenţă faţă de întrebarea pusă de ea fără prefăcătorie.

— Ah! exclamă ea cu uimire în glas, dându-şi brusc seama, când întâlni privirea amuzată a lui Hazard, că fusese naivă.

Necăjită de propria-i stângăcie, se grăbi să schimbe subiectul.

— Ai ai şi un alt nume, sau ar trebui să continui să-ţi spun domnul Black?

— Mai am câteva alte nume, dar cei mai mulţi oameni îmi zic Hazard. E simplu.

— Şi se potriveşte? întrebă ea cu prudenţă.

— Nu chiar, spuse Hazard după o vreme, cu tot atâta prudenţă, deoarece m-am abătut din drumul meu pentru a evita unele necazuri[1].

— De curând ai ucis trei oameni.

Vasăzică ea *auzise* asta. Curajos din partea ei, să vină aici, sus, în ciuda acestor poveşti.

— Ei au fost primii care au sărit asupra mea, preciză pe un ton calm.

— L-ai fi ucis pe Yancy, azi-dimineaţă, dacă te-ar fi ameninţat?

— Nu, doar dacă şi-ar fi ridicat puşca şi m-ar fi ochit.

— Unora dintre bărbaţi le era teamă că mă vei ucide.

— Drace, nu, câtă vreme existau soluţii mai interesante. Şi-n afară de asta, adăugă cu farmec, tu nu eşti o ameninţare... ci o deosebită plăcere.

— Şi totuşi *vei lua* în considerare ideea de a vinde, nu-i aşa, Hazard? Îţi vor da un preţ bun. Poţi să iei banii şi să trăieşti bine vreme îndelungată.

Blaze nu intenţionase să se întâmple toate astea. Orele precedente fuseseră o fantastică şi inexplicabilă revărsare de pasiune şi senzaţii care pur şi simplu o copleşiseră. Hazard părea să fie un om raţional; oferta ei era mai mult decât raţională. De fapt, chiar generoasă. Era sigură că el avea să accepte. Deocamdată, scăldându-se într-un soi de binecuvântat paradis de mulţumire trupească şi sufletească, nu se gândea la altceva.

— Parcela mea nu-i de vânzare, spuse.

Glasul îi era total lipsit de timbru; de pe chip i se şterse orice expresie.

[1] Cuvântul englez *hazard* înseamnă întâmplare, întâmplător, şansă, noroc, primejdie, risc, a se expune la riscuri (n.t.)

Urmă un moment de uimire, ca în prima clipă a unui cataclism. Apoi, de parcă ar fi înţepat-o ceva, Blaze se săltă într-un cot, cu ochii plini de mirare.

— De ce nu?

— De ce aş face-o? întrebă el cu glas înşelător de blând.

— Ei, na-ţi-o! Pentru bani, bine'nţeles! ripostă ea.

— Nu mă interesează să-mi vând mina, în schimb m-ar interesa să te cumpăr pe tine. Trebuie să port tratative cu „Buhl" — întrebă el cu o uşoară ironie în glas — sau eşti un agent cu putere de decizie?

— Am foarte multă putere de decizie, se răsti Blaze, fierbând de furie. Şi mai sunt şi fiica coloneluiui Billy.

Rosti cuvintele cu o aroganţă voită, aşteptându-se ca informaţia să schimbe lucrurile, aşa cum se întâmplase în toată viaţa ei.

Şi le schimbă. Hazard era profund uimit. Toţi cei din taberele miniere auziseră de colonelul Billy B. Acesta se afla în fruntea grupului care cumpăra toate parcelele aurifere din Montana. Hazard nu-şi închipuia că societatea „Buhl Mining" era chiar atât de disperată. Ascunzându-şi surprinderea, spuse cu un glas fără urmă de căldură:

— În cazul acesta nu cred că-mi pot permite luxul de a te cumpăra.

— Obişnuieşti să cumperi femei, domnule Black? întrebă dispreţuitor.

— Nu, tu eşti prima. Am ghinion că trupşorul tău fierbinte depăşeşte puterea mea de cumpărare.

Însoţit de un icnet scurt, braţul lui Blaze se avântă să lovească, dar mâna lui fu mai rapidă, prinzându-i încheietura mâinii într-o strâmtoare ce ameninţa să-i sfărâme oasele, mai înainte ca palma ei să ajungă la obraz.

În timp ce amândoi clocoteau de o mânie tăcută, fiecare din ei înfuriat de violenta celuilalt, de afară se auzi pocnetul unei puşti. Trântind-o pe Blaze pe pat, Hazard îi porunci cu un glas coborât, plin de venin:

— Rămâi aici! Nu te mişca!

Azvârlind la o parte aşternuturile învălmăşite, într-o

secundă fu în picioare, plasându-se lângă fereastră, dezbrăcat, doar cu hamul pistolului petrecut peste umăr.

— Ăsta-i un semnal?

Blaze scutură din cap.

— Nu ştiu.

Se întoarse spre ea, evident bănuitor.

— Nu te mişca, repetă, altminteri s-ar putea să fiu obligat să te ucid.

Îşi trase pantalonii şi, luându-şi puşca, se îndreptă spre uşă. Părul negru îi era răvăşit, ochii îi străluceau ca jăratecul, nările îi erau dilatate de mânie. Cu o mână pe zăvor, zise cu un glas lipsit de orice emoţie:

— Dacă ieşi din cabana asta, o să te *ucid*. Nu glumesc.

Era un ton rece şi brutal pe care, până acum, nu-l folosise niciodată faţă de o femeie.

— Rămâi în pat şi ţine capul jos. Dacă asta face parte din spectacolul tău...

Nu-şi încheie fraza. Răsucindu-se brusc, cu o mişcare extrem de violentă, Hazard deschise uşa, se strecură afară prin ea, o trânti în urma lui, şi dispăru mai înainte ca expresia de spaimă să se fi întipărit pe faţa lui Blaze.

Lui Jon Hazard Black nu-i trebui mult timp pentru a le face cunoscute planurile sale bărbaţilor de la poalele colinei — bărbaţii înarmaţi cu puşti, bărbaţii cei lacomi, însetaţi de pământul sau de sângele lui. Exprimarea lui fu precisă, rostită cu un glas mânios ce răsuna asemenea unui clopot. Stătea acolo, în picioare, profilându-se pe cerul de vară, negru precum diavolul, puternic, de o asprime brutală, şi nimeni din grupul ce se afla la poalele muntelui nu fu nici măcar o clipă înclinat să se îndoiască de ceea ce spunea el.

— Parcela mea nu este de vânzare. O ţin pe domnişoara Braddock ostatic pentru cazul când vreunul din voi s-ar gândi serios să mă atace. La primul semn de înşelătorie o voi ucide. Bună ziua, domnilor.

Cuvintele, rostite cu un glas tunător ca să străbată marea distanţă, ajunseră şi la cabană, şi fiecare din ele

arse ca o flacără mintea îngrozită a lui Blaze. *Oare avea s-o ţină aici? Nu putea,* îşi zise în gând, dar în aceeaşi clipă înţelese că totuşi putea foarte bine s-o facă. Coborâse din pat şi când el intră în cabană ajunsese la jumătatea distanţei către uşă.

— Nu! Biestemat să fii! ţipă ea, în mod iraţional. Nu mă poţi ţine aici!

Luând dintr-un cârlig de lângă uşă o cămaşă de-a lui, el i-o azvârli.

— Nu-ţi *cer* permisiunea, spuse cu calm, şi dacă ţi-ai fi putut reprima înclinaţia femeiască de a te vârî în treburile altora — adăugă el, pe un ton tăios — nu te-ai fi aflat acum aici, dezbrăcată şi ţinută de mine ca ostatic. Oricare ar fi motivul care te îndeamnă, domnişoară Braddock, să te amesteci în lumea unui bărbat, să te amesteci, o dată mai mult în *viaţa mea* — spuse Hazard, vocea întretăindu-i-se de enervarea cu greu stăpânită — această fixaţie este cea care te-a adus în situaţia în care te afli în momentul de faţă. Pe tine însăţi să te învinovăţeşti.

Silindu-se să-şi îndepărteze privirea de la atrăgătoarea ei goliciune, atât de izbitoare încât îl stânjenea, îi porunci cu severitate:

— Pune-ţi cămaşa! Eşti al dracului de tulburătoare.

Pielea ei inspira duceaţă şi căldură, iar sânii ei superbi, rotunzi şi încă trandafirii ca *urmare a* îmbrăţişărilor pasionate, stăteau fermi şi ispititori, ca două fructe coapte, gata să fie culese. Goală, tremurând de furie, lui îi părea o provocare ameţitoare şi irezistibilă. Dumnezeule, arăta extraordinar de bine! Pătimaşă, dispreţuitoare, semeaţă şi ... prea al naibii de ispititoare. Abţinându-se cu greu, se feri să se lase momit de ea, aşa cum făcuse înainte cu atâta uşurinţă, când toate principiile lui înalte fuseseră alungate de o atingere a buzelor ei. Se întoarse să-şi agaţe iar puşca în cârligul de deasupra uşii.

— Ticălosule! *Nu* mă poţi ţine ostatică! strigă Blaze clocotind de furie şi dând drumul unei serii de obscenităţi, pe care Hazard le ascultă ţinându-şi spinarea compro-

miţător de rigidă. *Nu* poţi face asta, încheie ea într-o descărcare ce-i tăia respiraţia, stând în picioare ţeapănă, palidă, neînfrântă, strângând într-o mână cămaşa, nevenindu-i să creadă ceea ce se întâmpla cu adevărat.

Hazard se răsuci brusc în loc şi o privi îndelung, cu o sclipire ameninţătoare în ochi.

— Doamne Sfinte, nebună ce eşti! Zici că nu pot? exclamă izbucnind în râs — un sunet scurt şi neplăcut. Dar tocmai am făcut-o, domnişoară Braddock, şi dacă ai pune un capac peste egoismul tău nestăpânit, ţi-ai da seama că acum nu te afli în est, cu tăticul şi cu prietenii lui, şi cu toate relaţiile lor. Aici, în afară de mine nu-i nimeni care să spună dacă pot sau nu pot. Aşa că n-ai decât să-ţi răceşti gura cât pofteşti despre cum, sau ce, sau pentru ce, dar atâta vreme cât sunt la capătul bun al puştii mele pot face orice vreau.

— Tata o să te ucidă! şopti în cele din urmă, încleştându-şi pe cămaşă mâinile tremurătoare.

— Puţin probabil... dacă te vrea vie. Ţi s-a promis o privelişte a puştii mele de la o distanţă spectaculos de mică, dacă s-ar apropia cineva de mine. Gata, pune-ţi cămaşa putoare mică, prefăcută şi lacomă ce eşti, că de nu, te f... chiar acolo unde stai. Muierile dezbrăcate au asupra mea un efect previzibii. Fără îndoială — continuă Hazard cu un zâmbet batjocoritor — pentru asta ai venit aici sus, nu-i aşa? N-aş vrea să fiu nepoliticos faţă de concepţia companiei „Buhl Mining" în ceea ce priveşte etica afacerilor. De fapt, care îţi erau ordinele: de trei ori? De patru? Cât se presupunea că valorează parcela mea?

Blaze îmbrăcă în grabă cămaşa şi, cu degete nesigure, îi încheie nasturii sub privirea ochilor negri şi dispreţuitori care o scrutau necruţător. Când termină, fiind acum acoperită până la jumătatea coapsei, Hazard, brusc enervat de discuţia inutilă, spuse:

— Atâta vreme cât locuieşti aici, referitor la număr ne putem tocmi mai târziu. Deocamdată, ar fi bine să stabilim regulile. Eu îmi petrec majoritatea timpului afară...

Expresia lui Blaze rămase neclintită.

— O să fug.

— Poate n-ai observat, remarcă Hazard impasibil, că uşa are un zăvor. Dacă ai de gând să-mi faci necazuri, o să te încui înăuntru.

— N-ai îndrăzni aşa ceva! se răsti ea scurt, uiuită la gândul *captivităţii.*

El lăsă să-i scape un oftat prelung şi numără în gând până la zece.

— Aş face-o şi o voi face, dacă insişti în ideea de a fugi de-aici.

— Nu-mi pot închipui cum ar fi posibil să mă sileşti să rămân, ripostă cu dispreţ Blaze, ale cărei capricii conduseseră perfect lumea timp de nouăsprezece ani.

— În cazul acesta ai o imaginaţie neobişnuit de siabă. Cunosc o sumedenie de moduri prin care să te fac să rămâi aici, domnişoară Braddock, şi câteva dintre ele nu sunt plăcute. Nu intru în amănunte. Ţi-ar deranja digestia.

— Ai abuza de o doamnă? abia suflă ea, uiuită.

— Scuzele mele, desigur, zise Hazard cu o politeţe plină de ironie, dar nu-mi amintesc să te fi invitat. În aceste împrejurări, de tine depinde cum vei fi tratată. Sper ca ordinele să-mi fie respectate, atâta tot.

— Eşti un afurisit de tiran meschin!

— Nu, replică el cu răbdare, oftând uşor. Sunt doar un bărbat care încearcă să-şi vadă de propriile-i treburi. Consider că *meschini* şi *tirani* sunt calificative care se potrivesc mai bine celor de la „Buhl Mining", ticăloşiei lor mărunte şi nedreptăţilor lor dictatoriale. Dar despre concepte economice putem discuta altă dată. Toate serile mele sunt libere. Aşadar, continuă el pe un ton lipsit de inflexiuni şi categoric, mă aştept ca tu să prepari mâncarea, să speli hainele şi să întreţi un minimum de ordine în cabana asta.

— Eşti *nebun*? Eu nu-s servitoare!

— Dacă nu vei face toate astea — continuă el, şi câteva clipe glasul i se înăspri, depăşind tonul voit calm —

te voi face să-ţi pară rău. Dacă tot urmează să te afli aici, în mâna mea, va trebui să devii utilă... în toate modurile obişnuite, încheie el, ochii negri, reci ca gheaţa, privind-o în faţă pe frumoasa palidă de indignare.

Blaze încremeni, evită insinuarea, şi pe un ton plin de revoltă replică:

— Nu mă pricep să gătesc. Nu ştiu cum se spală şi cum se face curăţenie. Tot ce ştiu să fac este să ofer coniac sau vin de Xerex, şi să întreţin o conversaţie.

— Ah, foarte bine, spuse Hazard cu bunăvoinţă, cel puţin, până când îţi vei însuşi îndemânarea la treburile casnice, vom fi într-o plăcută stare de beţie. Sunt convins că în curând te vei descurca. Între timp, poate c-ar fi înţelept să aranjăm să ni se trimită aici, sus, o lădiţă cu sticle de coniac.

— Ai într-adevăr de gând să mă ţii aici?

Jon Hazard Black înclină capul.

— Cât timp? întrebă ea cu un glas aspru.

— Atât cât va fi necesar pentru a convinge afurisita aia de companie minieră că vorbesc serios atunci când spun că nu vând, răspunse categoric Hazard.

Rapid şi dur ca un ricoşeu, ea strigă, plină de venin:

— Te urăsc, sălbatic demn de dispreţuit ce eşti! Tot ce se spune despre indieni e adevărat. Nu aveţi nici onoare, nici decenţă!

Deja frustată de captivitatea ei, Blaze, care niciodată nu fusese o fire slabă şi nici nu cedase vreodată, dădu frâu liber mâniei sale:

— Eşti un barbar! Aş vrea să-i omoare pe toţi...

Vreme de cinci minute pline de ură, el ascultă, cu ochii arzând de mânie, şi în cele din urmă sări la ea, înfingându-şi degetele ca nişte gheare de oţel în umerii lui Blaze.

— Poţi să mă dispreţuieşti cât pofteşti, scrâşni el printre dinţi, dar n-o să te las să-mi insulţi poporul cu epitetele tale de ignorantă. Există mai multă onoare şi decenţă în micul meu trib decât în toate Statele Unite. Şi valorile şi credinţele indienilor sunt menţinute cu riscul vieţii lor.

Voi, feţele-palide, distrugeţi şi depreciaţi tot ce atingeţi.

Respiraţia îi era şuierătoare, ochii negri — de o răceală brutală, lipsită de orice blândeţe, lăsând să i se vadă sentimentele rănite.

— Şi acum, ascultă ce-ţi spun, căţea răsfăţată ce eşti, şi ascultă-mă cu atenţie — continuă el tăios, vorbind repezit, abia stăpânindu-şi furia. Vei face ce ţi se spune şi atunci când ţi se spune. Şi dacă mai aud un singur cuvânt de dispreţ la adresa poporului meu, o să-ţi biciuiesc fundul drăgălaş în aşa hal încât n-o să te poţi aşeza pe el o săptămână, dacă nu şi mai mult.

Câteva clipe, ea rămase în picioare, fixându-şi privirea mânioasă a ochilor limpezi în cei impenetrabili, ai lui Hazard. Oricât de furioasă era, Blaze tăcu, hotărâtă să nu experimenteze ultimatum-ul acesta, care implica o violenţă şi mai înspăimântătoare decât ameninţarea însăşi. Scăpărarea provocatoare din ochii ei se stinse.

— Eşti foarte deşteaptă, aprecie Hazard după o scurtă tăcere, pe un ton mai blând. Înveţi repede.

— Nici că am de ales! capitulă ea cu acreală.

— Un răgaz mexican.

— Ce-nseamnă asta?

— Pentru moment, amândoi scăpăm cu viaţă, explică el cu blândeţe, bătând-o uşor cu palma peste obraz.

Văzând-o că tresare, se mulţumi să zâmbească.

— Crezi — o întrebă cu calm — că a ucide pentru principii personale este ceva ce se clasează mai sus pe scara virtuţilor decât a ucide pentru un profit? Fără îndoială — îşi dădu singur răspunsul, ridicând plictisit din umeri — vom afla destui de curând. Ne aşteaptă o experienţă edificatoare, nu crezi, domnişoară Braddock?

— *Chiar eşti* un ucigaş, zise ea cu glas coborât. Aveau dreptate.

— Deocamdată, replică Hazard posomorât, mă preocupă mai ales problema rămânerii în viaţă, decât cea a morţii.

— Te aştepţi să mori? întrebă ea, neîncrezătoare. Pentru parcela asta?

—De când am de-a face cu noţiunea oamenilor albi cu privire la cultivarea civilizată a pământului, am învăţat să mă aştept la tot ce-i mai rău, şi rareori am fost dezamăgit.

— Compania „Buhl" e altfel, protestă Blaze.

— În ceea ce te priveşte, s-ar putea să crezi asta, eu nu-s totuşi de aceeaşi părere, o contrazise el cu simplitate. În orice caz, continuă el cu calm, am intenţia să le dovedesc că pot crea mai multe necazuri decât se aşteptau ei. Nu vreau să vând.

— Atunci eşti un prost, replică ea, cu puţin din vechea ei sfidare.

— Crede ce pofteşti. Am depăşit vârsta la care să fiu nevoit să-mi dovedesc valoarea în faţa indiferent cui. Am propriile mele motive — spuse cu aceeaşi politeţe plictisită — pentru a dori să rămân în viaţă şi să-mi păstrez parcela. Aşa că, dacă-i necesar, voi lupta pentru asta.

— Chiar dacă asta înseamnă să mai ucizi? insistă Blaze, care nu se temea niciodată şi de nimeni pentru mult timp.

— Nu fi naivă, domnişoară Braddock, zise cu o ironie plină de răceală, în legătură cu recordul de brutalitate al celor de la „Buhl". Vor ucide ori ei, ori eu, iar cel care va pierde va căpăta un bilet de liberă trecere către o altă viaţă. Câştigătorul va călători bineînţeles prin această lume nesigură ca un om foarte bogat.

Brusc, ochii lui căpătară o expresie îndepărtată, şi se duse spre ferestruica de lângă uşă, profilul lui conturându-se pe fundalul cerului luminos. Era adevărat. Nu era îngăduit decât un singur învingător, şi în zilele lui mai proaste vedea în imaginaţie cumplite scene de înfrângere, pline de frământări fără de sfârşit, în care ţara era invadată de valurile distrugătoare ale înaintării către vest.

Hazard nu-şi făcea nici o iluzie în legătură cu cruzimea companiei „Buhl Mining" şi a reprezentanţilor ei. Îi văzuse venind şi luând într-un mod sau altul pământul pe care-l râvneau, fără nici un principiu şi fără milă. Îi văzuse luptându-se pentru putere, văzuse cum oameni lipsiţi de

idealuri doreau mai degrabă să-şi distrugă adversarii decât să se mulţumească să-i deposedeze. Ştia tot atât de bine că ei ar fi ajutaţi de multe dintre oficialităţiie teritoriale care, cel mai adesea, erau oameni cu conştlinţe flexibile şi concepţii limitate în ceea ce priveşte răspunderile sociale. Dar ştia să lupte la fel de nemilos ca şi ei, şi ştia şi că victoria putea să vină tot atât de brusc ca şi înfrângerea. Avea nevoie de parcela aceea, care promitea să fie bogată; îi era necesară pentru poporul lui. În calitate de căpetenie, ca urmaş al tatălui său, lui îi revenea responsabilitatea de a avea grijă de clan. Era ceva ce fusese sădit în el toţi acei ani ai educaţiei sale — datoria sfântă faţă de clan — şi acum, când tatăl lui murise, respecta acea obligaţie.

După Tratatui din 1851 de la Laramie, nesemnat de nici un indian absarokee [VI], dar semnat de patruzeci de căpetenii de pe Câmplile Nordice, se făcuse simţit începutul sfârşitului vechilor tradiţii. Tatăl lui ştiuse asta, înţelesese că a aştepta pasiv ca teritoriile să le fie luate unui câte unul era o atitudine tot atât de prostească precum aceea de a declara război Washigton-ului. De aceea plecase Hazard la şcoală în Est — din respect pentru visul de vizionar al tatălui său cu privire la poporul lui. Urma ca el să-şi însuşească toate cunoştinţele practice ale lumii albilor, în aşa fel încât clanul lui să se poată adapta la schimbările inevitabile ce aveau să intervină în modul lor de viaţă. Şi când tatăl lui murise, Hazard se înapoiase acasă spre a-i lua locul, ca să-şi slujească poporul chiar şi cu preţul vieţii, dacă avea să fie necesar. În îndeplinirea acestei sarcini şi în satisfacerea acestei necesităţi era condus de mândrie şi de uh devotament intim.

Tribul lui trebuia să posede aur ca să cumpere puşti şi alimente, şi pentru a migra, dacă era nevoie, către terenuri încă neamenințate de lăcomia albilor. Le trimitea aurul prin intermediul unor mesageri păstrând foarte puţin pentru sine, şi dacă nu se înşelase, cu loturile 1014-1015 avea o foarte mare şansă de a asigura prin minerit, viitoarea securitate a clanuiui său. Avea mare respect faţă de

puterea spiritelor şi eficacitatea talismanelor şi a rugăciunilor, dar când era vorba de a ieşi învingător împotriva invaziei albilor, Hazard prefera să se bazeze pe puterea de convingere conţinută în aproximativ un milion de dolari în aur. Stătea în picioare, total nemişcat, privind peisajul scăldat în lumina soarelui de după-amiază şi cugetând autocritic, perfect convins că până la urmă aurul va ieşi învingător în confruntarea cu făgăduielile albilor[VII].

În concluzie, următoarele câteva luni vor fi interesante, având în vedere firea foarte pătimaşă de care dă dovadă doamna în pat. Nu peste mult timp, va trebui să ne cunoaştem unul pe celălalt... mai bine, îşi spuse Hazard, alungându-şi oboseala. *Dacă vom trăi. Băc'dak' K'o'mbăwiky (Cât trăiesc, mă descurc),* reflectă el îmbiat de fatalism, şi se întoarse iar către noua şi foarte frumoasa lui tovarăşă.

Capitolul 6

Când pe cer răsări luceafărul de seară, Hazard o legă pe Blaze de trupul lui în două locuri, mijlocul şi încheietura mâinii, şi apoi, culcându-se obosit pe patul îngust, dormi neîntrerupt toată noaptea pentru prima dată după cinci zile.

Stând culcată fără a face cea mai mică mişcare, Blaze ascultă răsuflarea regulată a lui Hazard până când ritmul acela lent şi uşor păru să facă parte din propria-i respiraţie, până când căldura bărbatului uriaş, strâns lipit de ea, i se strecură în simţuri dând naştere unui inexplicabil val de plăcere pe care nu putea nici să şi-l controleze, nici să-l nege. Îşi întoarse capul spre el, şi apoi se răsuci încetişor până când privirea ei îl putu cuprinde în întregime.

Brusc, aşa cum i se întâmplase întotdeauna, fu izbită de nespusa lui frumuseţe, de farmecul pe care somnul îl transforma acum într-o adevărată splendoare. Privi jocul luminii şi umbrei pe pometii duri ai obrajilor lui, urmări cu ochii simetria perfectă a nasului dăltuit cu fineţe. Gura lui sculpturală era extrem de senzuală — *aici nu era nici un pic*

de asprime, remarcă ea. Şi doar cu greu se reţinu să nu atingă cu vârful degetelor conturul acelei guri senzuale. Chiar şi sprâncenele lui erau ca două delicate făpturi înaripate — făpturi mătăsoase şi negre, care cereau în şoaptă să fie atinse. Blaze îşi încleştă cu putere degetele, luptând împotriva dorinţei copleşitoare. Şi când, pe neaşteptate, genele lui dese fluturară puţin, ea îşi ţinu respiraţia, temându-se că ochii negri şi pătrunzători s-ar putea deschide, surprinzând proprii ei ochi aţintiţi asupra lui. Dar el doar oftă uşor, întărind în mod inconştient strânsoarea.

Dar mai târziu, în confuzia şi tumultul unui semi-somn haotic şi ale unor coşmaruri, când logica ei se războia cu emoţiile, simţi că-i revine curajul iniţial şi resentimentul faţă de imensa lui aroganţă de a o lua ostatică.

— Nu mă poţi ţine aici! o auzi el şuierând printre dinţi când apăru prima lumină a zorilor.

Mormăind încet şi încă pe jumătate adormit, se întoarse pe partea cealaltă. Ca urmare, cureaua de piele împletită care-i lega se strânse mai tare, trăgând-o lângă spinarea lui. El auzi vag un icnet slab şi îi simţi trupul încordându-se. Apoi tăcere. *O tăcere binecuvântată,* gândi el, amintindu-şi de temperamentul ei înflăcărat.

Ea îşi repetă fraza, într-o şoaptă usturătoare. Hazard întredeschise o clipă un ochi, aruncând o privire peste umăr, şi întâlni ochii albaştri duşmănoşi.

— Îmi pare rău, murmură cu sinceritate, deoarece ştia deja că viaţa lui devenise extrem de complicată din cauza unei anumite domnişoare Venetia Braddock.

— Îţi pare rău? *Ţie* îţi pare rău? repetă ea, nevenindu-i să creadă.

Şi pe urmă începu să-i recite culpele de care se făcea vinovat, până când el, exasperat, îşi ieşi din fire şi strigă:

— *Încetează!*

Dar ea nu avea de gând să tacă, vorbele revărsându-i-se din gură, furioase şi pline de sfidare, ca nişte măciuci cu care îi izbea capul. Ca să oprească torentul de furie

nedreaptă trebuia s-o sărute. *Acelaşi efect l-ar fi putut avea şi o mână pusă peste gura ei,* recunoscu ei în timp ce buzele lui le acopereau pe ale ei, dar logica părăsi îndată terenul, cedând în faţa unei inexplicabile dorinţe de a o face să tacă în acest mod mai plăcut. *Buzele ei sunt dulci şi primitoare,* gândi el, găsindu-şi în mod inconştient un loc confortabil între picioarele ei. Ce caldă era... şi catifelată. Slăbind cureaua încolăcită de mâna lui, îşi petrecu degetele prin mătasea părului ei, ţinând-o ca pe un dar preţios, în vreme ce limba lui explora interiorul delicios al gurii ei. Nu se putu abţine. Şi nici nu voia. Ea era aici, la dispoziţia lui, să fie luată. Şi în străfulgerarea unei secunde îşi dădu seama cât de mult îi lipsise apropierea unei femei. Ea îi dădea sentimentul întoarcerii acasă, o senzaţie de desfătare şi o profundă pace sufletească. Când îşi desprinse gura de a ei, vraja idilică se sfărâmă.

— Tu... tu... animal ce eşti! izbucni ea, răsucindu-şi bătăios capul în mâinile lui şi privindu-l cu ochi arzând de furie. Individ odios...

— ...sălbatic, încheie el în şoaptă, sărutând-o din nou.

De astă dată, sărutul fu o invadare dură, posesivă, care făcu uz de toată experienţa căpătată în mod atât de plăcut în decursul anilor. Când, peste lungi minute, îşi ridică gura pentru a doua oară, iscusinţa lui aplicată fără grabă şi cu siguranţă o lăsase tremurând şi cu respiraţia tăiată. Cuvintele de protest se modificaseră, sunând acum mai mult ca un suspin:

— Asta... niciodată... nu va...

— ...aduce nici un aur din mine, şopti Hazard, în ale cărui vorbe răzbătea un zâmbet. Ai dreptate, dragă *bia*... şi voi încerca să te duc foarte curând în bucătărie — spuse el, accentându-şi zâmbetul — încât să-mi poţi prepara micul dejun. Eşti gata să-ncepi să-ţi înveţi îndatoririle?

La început nu răspunse. Nu putea. Nu voia. Nu ştia nici ea ce vrea. Dar degetele lui se strecurară între coapsele ei şi aiunecară în sus ca o vrăjitorie diabolică, mai întâi foarte lent, ispititor, aşteptând ca ea să ceară mai mult.

Şi când ea reacţionă arcuindu-şi şoldurile, degetele lui suple îşi făcură loc în frăgezimea ei. Ea scoase un ţipăt şi îşi împleti braţele strâns în jurul gâtului lui.

Sub apăsarea mâinilor ei, el se săltă puţin şi, uitându-se în jos, la faţa ei frumoasă şi îmbujorată, întrebă iar:

— Eşti gata să-ţi înveţi îndatoririle?

Degetele lui continuau să mângâie domol, şi la fiecare mişcare delicată ea gemea uşor. Aplecându-se spre ea, buzele lui şoptiră deasupra gurii ei:

— Spune *da*, fetiţă bogată. Spune că vei face mâncare pentru mine.

— Da.

— Şi că vei face curăţenie pentru mine.

— Da, zise ea într-o suflare.

— Şi că vei face orice altceva.

— Ah... te rog, da.

Degetele lui se eliberară printr-o alunecare, şi el îşi aşeză cu blândeţe trupul peste al ei.

— Acum! imploră ea.

— Îndată, spuse el, lăsându-se în jos.

Următoarea rugă pe jumătate rostită se pierdu într-un geamăt şoptit când el alunecă, tare şi lung, în căldura nerăbdătoare a feminităţii ei. *Cum putea ea,* se întrebă el cu mulţumire, *să-i creeze senzaţii atât de chinuitor de plăcute?*

Cum poate el, se întreba ea, cu un fior plin de ruşine şi arcuindu-se în întâmpinarea pătrunderii lui, asemenea unei lăncii, *să ştie cât de mult îl doresc?*

O oră mai târziu, când degete blânde dezlegaseră de mult cureaua de piele şi când Jon Hazard Black satisfăcuse cererile ostaticii sale de tot atâtea ori cât ar fi făcut-o orice bărbat capabil, el o sărută o ultimă oară, se ridică din patul răvăşit şi spuse:

— Mă duc să mă scald în pârâul din spatele cabanei. N-ai vrea să vii şi tu?

— E rece?

— Înviorător.

— Ştiu eu cum sunt apele de munte. Nu, mulţumesc.

— Cum dorești. Micul-dejun peste zece minute?

— Asta-i o invitație?

— Nu chiar. Să-i zicem... cerere diplomatică.

Văzu cum maxilarul ei începe să capete expresia de încăpățânare.

— Foarte diplomatică, o iinguși el, întinzând mâna ca să-i atingă gura drăgălașă cu un deget autoritar. Liniștește-te, domnișoară Boston, nu sunt un căpcăun. Te voi ajuta.

— Atunci lasă-mă să plec! replică Blaze într-un suflu, temându-se să rămână la el din motive care nu aveau absolut nimic de-a face cu terenurile miniere.

— Aș vrea să te pot elibera, zise cu calm, dar limitele frontului de luptă au fost trasate. Mă tem că-i prea târziu.

— Văd că vorbești serios.

— Ai dus o viață ferită de greutăți, domnișoară Boston, oftă el.

Aruncându-și după gât un prosop, continuă să vorbească pe un ton potolit, ca și cum ar fi discutat despre avantajele folosirii cărților de vizită în cadrul reiațiiior sociale.

— Ei sunt porniți să mă ucidă. Consider că asta e ceva serios. De aceea te afli aici. Și de aceea rămâi.

O bruscă strălulgerare a dinților lui albi păru să minimalizeze substratul primejdios al vorbelor rostite:

— Ouăle fierte îmi plac moi.

Plecase cu pași silențioși, iar ea rămăsese culcată vreme de câteva minute. Oamenii nu se ucid unii pe alții doar pentru o bucățică de pământ muntos, nu-i așa? În mod cert nu tatăl ei și prietenii lui. Sau erau cumva în stare de așa ceva? Pentru prima oară în mintea ei se strecură o vagă îndoială.

Înfășurându-se în cearșaf, Blaze se duse spre fereastră și, uitându-se afară, îl zări pe Hazard, pe jumătate ascuns de un pâlc de pini. Soarele strălucea pe părul lui ud și lins. Apoi el se cufundă, doar ca să reapară peste câteva clipe la o depărtare de câțiva metri, scuturându-și capul, iar din părul lui negru, șiroind de apă, se împrăștiară o

mulţime de picături sclipitoare precum cristalul.

Când el porni înapoi, spre cabană, tot numai graţie suplă şi musculatură, Blaze se duse spre uşă, cu gândul de a-l întâmpina cu un gest prietenesc. La urma urmei, dacă era cu adevărat o ostatică — şi se părea că acesta era cazul; când vorbea Hazard, indiferent de cât de calm îi era tonul, nu exista nici un echivoc în privinţa asta — putea la fel de bine să-şi joace rolul cu graţie. Trase zăvorul uşii. Uşa nu se deschise. Smuci cu mai multă hotărâre. Nimic. Înjură. Blestemat să-i fie sufletul neîncrezător! O încuiase înăuntru!

Când intră în cabană, Hazard aruncă o privire pe masa goală, apoi se îmbrăcă, făcând economie atât de mişcări cât şi de haine, doar cu pantalonii din piele şi cu mocasini.

— N-ai vrea să prepari micul-dejun? îi spuse femeii care, ţeapănă, îi întorcea spatele şi fără nici un cuvânt, se uita afară, pe fereastră.

— M-ai încuiat înăuntru! izbucni Blaze, răsucindu-se spre el, cu obrajii roşii de mânie şi ţinând strâns cearşaful în dreptul sânilor, într-o atitudine defensivă.

— Cu parcela asta, nu-mi pot asuma riscuri, îi explică el. Nu-i nimic personal, adăugă. Astea-s regulile războiului, atâta tot. Şi acum, dacă-ţi cer să pregăteşti micul-dejun?

— Şi dacă spun *nu*?

— Aş vrea să n-o faci.

— Aş vrea să nu fiu ostatică.

— O luăm de la capăt, doamna mea, replică Hazard prozaic. E rândul tău să faci următoarea mişcare.

— Nu mă pricep să gătesc, ţi-am spus!

— Iar eu ţi-am zis c-o să te ajut, ripostă el cu răbdare, păstrându-şi atitudinea relaxată şi expresia îngăduitoare.

— Nu ştiu ce să prepar, bătu ea în retragere.

— Ce mănânci de obicei la micul-dejun? o întrebă el, cu o răbdare politicoasă. Voi mânca şi eu acelaşi lucru.

— O ceaşcă de ciocolată fierbinte şi căpşuni, răspunse ea, de parcă ar fi trebuit să fie ceva evident.

— În fiecare zi? Chiar şi iarna? întrebă el, temându-se de răspuns.

— Tata le aduce din import. Te deranjează? replică ea pusă pe harţă, în timp ce mintea îi era cuprinsă de o senzaţie de irealitate.

Cum se întâmplase că ea, Blaze Braddock, purta această conversaţie incredibilă, la o oră atât de nemaipomenit de matinală, cu un personaj practic necunoscut, care-şi petrecuse întreaga viaţă trăind în aer liber? Oricât de curtenitoare i-ar fi fost tonul şi intonaţia, indianul ăsta o bătea la cap să *gătească* pentru el. Ea nu ştia nici măcar cum funcţionează o sobă de gătit.

Fără urmă de enervare, el răspunse:

— Nu, câtuşi de puţin. Presupun că banii pentru întreţinerea ta contribuie cu o sumă frumuşică la bugetul Boston-ului. Ciocolată fierbinte, îmi convine, adăugă, de parcă problema ar fi fost rezolvată spre satisfacţia amândurora. Cât priveşte căpşuniile, să văd dacă Jimmy poate găsi câteva în după-amiaza asta. Până atunci, mulţumeşte-te cu zmeura, dacă delicatul tău simţ al gustului nu are nimic împotrivă.

Blaze îşi înăiţă privirile; ochii îi străluceau de lacrimi.

— Vrei să încerci? o îndemnă Hazard, deloc mirat că o femeie cu educaţia ei, nu era o gospodină pricepută.

Blaze dădu din cap, apreciind blândeţea din glasul lui.

— Bun. Tu vezi ce faci cu ouăle. Eu o să aduc laptele de la izvor şi vom trece la treabă, zise el, cu un zâmbet larg.

Ea nu rezistă să nu-i răspundă cu un surâs.

— Unde sunt păsările? întrebă.

Hazard izbucni în râs.

— Asta-i problema lui McTaggert. Eu unul nu-l întreb niciodată. Ouăle sunt în găleata de tinichea.

Trebui s-o înveţe cum să aprindă un foc, să-i arate unde era ţinută apa, să-i explice amănuntele sistemului său de păstrare a alimentelor şi, în cele din urmă, amuzat la culme când cearşaful în care se înfăşurase ea se desfăcu în clipa în care Blaze uită să-l ţină strâns, îi porunci cu un gias

încordat de intensitatea cu care se străduia să-şi stăpânească râsul.

— Pune-ţi ceva pe tine, domnişoară Braddock. O să termin eu.

Complectară gustarea cu pâine şi unt, deoarece ouăle se dovediră jalnic de cleioase.

— Of, Dumnezeule! murmură Blaze, pe un ton de scuză.

— Nu-i nimic, replică Hazard cavalereşte, şi mai iuă o felie de pâine.

— Probabil nu va dura mult, se grăbi Blaze să adauge. Mă refer la gătit. Sunt sigură că tata îi va convinge pe ceilalţi.

— Asta-i bine, spuse el, deşi în sinea lui nu credea aşa ceva.

Hazard se ridică de la masă.

— Îţi mulţumesc pentru micul-dejun. Mă voi întoarce pentru prânz.

La jumătatea drumului spre uşă, ezită, se întoarse înapoi şi spuse:

— Dacă vrei să... ştii... uşurează-te înainte să plec.

— Aşa încât să te poţi uita? îl întrebă ea indignată.

Urmă o mică pauză până când Hazard îşi răsturnă capul pe spate şi izbucni în râs.

— Te pomeneşti, întrebă după ce-şi redobândi calmul, că am trecut cu vederea vreun stimulent sexual bostonian? Aş putea să mă uit, desigur, dacă-ţi place, spuse cu un glas în care se simţea o notă de amuzament.

Privirea lui Blaze fu glacială.

— Am de ales o altă soluţie?

— Nici una confortabilă, răspunse Hazard cu tandreţe.

Îmbrăcată în costumul de stofă negru, ea se repezi afară din cabană, trecând pe lângă el ca o furtună.

Discret, el rămase înăuntru, dar prudent, începu să numere. Dacă ea nu se înapoia până la două sute, va trebui să lasă s-o caute. Acum când ideea de ostatic era acceptată, asta părea să fie o soluţie al dracului de simplă. Ajunse la o sută nouăzeci şi trei şi începuse să-şi încingă pe umăr cureaua cu tocul revolverului, când auzi

paşii ei pe pietrişul de la nordul cabanei. Degetele lui îşi încetară mişcarea rapidă, lăsând nelegat cuţitul purtat la picior, iar adrenalina care începuse deja să anticipeze vânătoarea în josul colinei fu pusă la păstrare. Dar când Blaze intră în mica încăpere, glasul lui nu trădă nimic din neîncrederea faţă de ea.

— Ţi-au plăcut facilităţile mele de afară?

Blaze se uită la el pătrunzător. Oare îşi bătea joc de ea? Expresia care-i întâmpină privirea era caldă şi rezervată, doar cu o umbră de zâmbet, şi sinceră. Îi potoli proasta dispoziţie. Când se afla în momentele lui cele mai bune, era imposibil să rămâi supărat pe Hazard.

— Priveliştea este superbă.

— Am sperat să-ţi placă. Noi, indienii absarokee, numim asta *„Bare race usiram matsa-tsk"*, ceea ce înseamnă „inimile noastre sunt bucuroase". Ăsta-i efectul pe care-l are asupra ta priveliştea acestor munţi.

Auzind intonaţia dulce a cuvintelor murmurate melodic, asemenea unui imn, ea experimentă sunetele:

— Bara raice...

Oţelindu-se împotriva căldurii stărnite în el de felul copilăresc în care Blaze repeta cuvintele, pronunţate greşit dar cu o confuzie drăguţă a ultimelor trei silabe, Hazard, zguduit, îşi reaminti legământul lui.

— Ei, bine, dacă înveţi să spui la fel de drăguţ *da*, zise el tărăgănând puţin cuvintele, ne vom înţelege de minune.

— Chiar trebuie să fii mereu atât de al dracului de provocator? îl întrebă pe un ton usturător.

— Pentru o femeie al cărei libidou se simte mai bine când ea se află în postura de adversar, eşti prea obişnuită să ţi se facă întotdeauna pe plac, ripostă Hazard.

— Pentru o femeie! explodă Blaze, în ai cărei ochi începură să se aprindă scântei. Ce naiba legătură are asta cu absolut orice?

— Numai aceea că, asemenea ţie, am călătorit câteva mile de-a lungul şi de-a latul continentului şi ai fi putut observa — declară Hazard pe un ton categoric, luând o

cămaşă din piele de capră dintr-un cui de lângă uşă — că trăim într-o lume a bărbaţiior.

Ieşise deja pe uşă înainte ca ceaşca de tinichea să izbească canatul uşii din lemn de brad. În timp ce se retrăgea, el constată că ea era foarte îndemânatică la aruncat. Bufnitura cănii azvârlite răsunase la câţiva centimetri de locul în care se aflase capul lui doar cu câteva secunde mai înainte.

— Prânzul la amiază! îi strigă de afară, fixând zăvorul în poziţia închis, în timp ce vesela lui continua să se lovească de perete într-o succesiune rapidă de trosnete.

Blaze stătea în picioare, printre sfărâmăturile a ceea ce constituise cândva vesela lui Jon Hazard Black şi-i adresa toate insultele ce le putea scoate din repertoriul ei bine înzestrat. Nu pentru că Jon Hazard Black ar fi meritat într-adevăr vreunul din mulţimea de calificative pe care i le acorda ea, ci mai degrabă fiindcă acesta era prima persoană din viaţa marcată de egoism a lui Blaze care avusese îndrăzneala de a-i da ei ordine.

— Vom vedea noi — fir-ar al dracului! — cine şi ce face! bombăni ea în tăcerea cabanei presărate cu cioburi.

Capitolul 7

Aşa cum decurseră lucrurile, prânzul se dovedi a fi sărăcăcios şi tăcut, demn de remarcat numai datorită rearanjării în mod spectaculos a interiorului cabanei. După ce navigase printre cioburi cu picioarele încălţate în mocasini cu talpă subţire, Hazard găsi în dulap câteva felii de carne uscată, râcâi cioburile de veselă de pe unt, şi se apucă să-şi mănânce a doua masă a ziie alcătuită doar din pâine şi unt. Mestecă sub privirea profund acuzatoare a lui Blaze şi, după ce termină, spuse, oftând uşor:

— Să ştii, Boston, că va trebui să cureţi toate astea.

— Ia ascultă...

— Mai întâi ascultă tu, pe urmă ţi se va acorda un timp

egal. Stai jos.

Câteva clipe păru că ea nu i se va supune. Hazard schiţă cu mâna un gest de invitaţie către un scaun şi-i adresă zâmbetul lui deosebit de cuceritor, căruia puţini îi puteau rezista.

— Te rog, zise, oferindu-i o înclinare împăciuitoare a capului, care o convinse să ia loc. Deoarece acesta este un... aranjament — începu el, aşezându-se pe colţul mesei — pe care nici unul dintre noi nu-l anticipase, propun să-l menţinem cât se poate de civilizat. Bineînţeles, ţinând seama de lipsuriie evidente ale acestei mici cabane. Nu am de gând să trăiesc cu istericale în acest spaţiu restrâns, aşa că *trebuie* să cureţi toată mizeria făcută. Dar, de ajuns cu asta. Ceea ce-i mai important este că-mi dau seama că ceea ce s-a întâmplat va avea probabil repercursiuni asupra viitorului tău, şi pentru asta îmi cer scuze, dar nu eu am început tot ce se întâmplă... nu eu am iscat şi nici n-am vrut ceva din toate astea. Dar din păcate s-a întâmplat, şi deoarece acum tu constitui asigurarea mea împotriva maşinaţiilor companiei „Buhl", consider că ar fi mai bine să evităm soiul de... ăă... intimitate care a vut loc ieri. Şi ţinând seama de faptul că acesta este în fond un aranjament de afaceri eu unul aş prefera...

— Nu-i nevoie să continui, interveni Blaze, glasul ei adoptând aceeaşi detaşare rece ca şi al lui Hazard.

Simţindu-se atât umilită cât şi uşurată, înţelegea la fel de bine ca şi el că propunerea lui era singura alternativă raţională într-o situaţie extrem de neplăcută.

— Dacă am căzut de acord, atunci...

Hazard îşi lăsă fraza neterminată. Blaze încuviinţă dând din cap şi spuse:

— Te asigur, domnule Black, că-mi voi controla fără probleme impulsurile. Mă rog, totuşi — adăugă ea, ridicându-se de pe scaun şi scuturându-şi cu un gest enervat părul auriu-roşcat, în timp ce în blândeţea tonului reapăru o nuanţă usturătoare — ca tata să ajungă foarte curând la o înţelegere cu dumneata.

— La asta nu pot spune decât „amin", domnişoară Braddock, conveni Hazard, remarcând delicioasa îmbufnare a tovarăşei sale. Îmi alătur rugăciunile cu ale dumitale.

Capitolul 8

În momentul acela, colonelul Braddock mergea pe urmele unui ghid indian din tribul *bannack* de-a lungul unei cărări de munte, într-o călătorie al cărei scop era găsirea unui intermediar din clanul lui Hazard. Deoarece acesta nu voia să-l lase pe nici unul dintre ei să se apropie de el, pentru colonel era imperios necesar să găsească un negociator acceptabil. Ameninţătorul ultimatum al lui Hazard umpluse de groază sufletul lui Billy Braddock. Fiica lui reprezenta pentru el sensul vieţii sale, întregul lui univers, şi pentru a o vedea în siguranţă ar fi renunţat de bunăvoie la tot ce poseda. Iubirea lui faţă de ea fusese necondiţionată încă din prima clipă în care o văzuse în ziua naşterii ei — toată numai nevinovăţie fragilă şi trandafirie. Şi din acea primă clipă jurase că fiica lui avea să se bucure de toată iubirea şi tot luxul de care dusese lipsă propria-i copilărie. Şi nu-şi economisise nici timpul, nici banii pentru a-şi duce la îndeplinire jurământul.

Încă înainte ca să poată merge, tatăl şi fiica deveniseră inseparabili. La etajul superior al „blocului Braddock", situat în centrul Boston-ului, fusese instalat un apartament pentru copil, şi cu binecuvântarea plină de uşurare a lui Millicent Braddock, care considera maternitatea ca pe o întrerupere neplăcută a unui intens program de relaţii mondene, Venetia crescuse sub privirile adoratoare ale tatălui ei. Devenise „Blaze" la scurtă vreme după cea de-a paisprezecea aniversare a ei, când întreaga splendoare a părului ei de un roşu aprins se transformase într-o superbă şi bogată podoabă. Şi rămăsese „Blaze", în ciuda neplăcerii cu care primise mama ei porecla aceea deloc nepotrivită cu o doamnă. Însă cu mult înainte ca Blaze să fi

împlinit patru ani, mama ei renunţase la orice interes faţă de fiica sa, adoptând zicala ce circula printre cei ce alcătuiau clasa superioară, potrivit căreia copii ar trebui să fie ignoraţi până când încep să fie îndeajuns de civilizaţi pentru a intra în lumea adulţilor, la vârsta de optsprezece ani. Până la acea vreme, trecuseră desigur mult prea mulţi ani de neglijare şi răceală pentru ca între mamă şi fiică să mai existe vreo legătură. Blaze devenise favorita tatălui ei, şi acest fapt contribuise şi el la pierderea oricărei speranţe de prietenie între mamă şi fiică.

Millicent Braddock îşi vânduse fragila ei frumuseţe şi vechiul nume originar din Virginia contra celei mai mari averi disponibile pe piaţă la vremea aceea, şi conform condiţiilor tranzacţiei, aşa cum vedea ea lucrurile, nu era obligată nici să-l placă pe William Braddock, nici să-l răsfeţe, ci doar să-l ia de soţ. Odată căsătorită, datoria ei era împlinită. Înainte să se încheie luna de miere, Billy Braddock înţelesese că săvârşise o greşeală dezastruoasă, dar tânăra lui soţie suferea deja de greţuri matinale. S-au înapoiat la Boston şi, evitând în mod politicos orice discuţie referitoare la neînţelegerile lor, au început să-şi trăiască fiecare viaţa lui. Se întâlneau din timp în timp la masa de seară, când printr-o coincidenţă se aflau amândoi acasă, rareori dădeau curs împreună la vreo invitaţie în societate, şi din cauza lui Blaze petreceau zilele de sărbătoare în familie. Era o căsătorie lipsită de orice emoţie, care îi lăsa lui imense rezerve de afecţiune pe care să le reverse cu generozitate asupra singurului său copil.

În ajun, le poruncise colegilor săi ca sub nici un motiv să nu se mai apropie de parcela lui Hazard Black până nu avea să se înapoieze el cu un membru al clanului lui, care să acţioneze ca mediator pentru el. Ştia din experienţă să recunoască un adevărat bluf. Şi ieri, indianul de pe munte chiar gândea ceea ce spusese. Intenţiona să-i dea indianului orice ar fi vrut, numai s-o elibereze pe Blaze, însă îl măcina teama că de astă-dată banii nu aveau să fie de ajuns. Îngrijorat, Billy Braddock se zorea, opunându-se

propunerii de a instala o tabără pentru noapte.

— Mai sunt douăzeci de minute până se întunecă, declară, îndemnându-şi cu blândeţe calul obosit.

Călăriseră încontinuu vreme de şaisprezece ore, pătrunzând tot mai adânc în interiorul ţării, şi pentru un om de vârsta lui efortul era istovitor. În ultimele două ore rezistase doar pe baza adrenalinei.

În cele din urmă, ghidul fu nevoit să-l avertizeze că dacă nu se opreau riscau să-şi piardă caii, ale căror picioare nu mai rezistau. În noaptea aceea luna era acoperită de nori groşi, şi în ultimele câteva minute caii lor se împiedicaseră de două ori. Împotriva voinţei lui, colonelul se învoi să facă o oprire, ciuguli puţin din mâncarea lui şi zăcu toată noaptea, culcat, aşteptând să se lumineze îndeajuns pentru a porni iar la drum.

În cea de-a treia zi găsiră prima tabără de vară a indienilor absarokee, dar aceştia făceau parte din tribul Corturilor Negre. Li se spuse că indienii Corturilor Multe se mutaseră cu o săptămână înainte pe coasta cealaltă a muntelui, în căutare de noi păşuni. Era posibil să-i găsească mai departe, de-a lungul râului Cailor.

Nezăbovind decât atât cât era necesar ca să se târguiască pentru cumpărarea altor cai, colonelul Braddock şi ghidul lui bannack îşi continuară drumul, sosind două zile mai târziu la cursul superior al râului Cailor, unde aflară că tabăra se mutase şi de acolo. Migraţiile de vară erau în plină desfăşurare, fiecare clan şi hergheliile sale călătorind dintr-o zonă de păşunat într-alta, urcând spre crestele munţilor pentru a scăpa de căldura şi insectele din câmpiile sufocante din vale.

Ghidul nu se putu împiedica să observe greutatea cu care respira omul alb aerul rarefiat de pe înălţimile muntoase. Feţele-palide nu erau obişnuite cu marile altitudini. Cei mai mulţi dintre ei, ca şi cel de acum, îşi petrecuseră prea mult timp în casă şi acordaseră prea puţin timp activităţilor fizice. Omul părea gata să se prăbuşească, buzele îi erau vinete, faţa lipsită de culoare

şi transpirată. Ghidul simulă că în potcoava calului său s-ar fi prins o piatră, şi se bucură constatând că, după scurta pauză în care cercetase „rana" calului, obrajii albului îşi recăpătaseră culoarea.

Capitolul 9

În noaptea aceea Hazard dormi pe pardoseală, folosind drept saltea câteva piei de bivol. Blaze îşi spuse că-i părea bine că el era îndeajuns de gentleman pentru a respecta înţelegerea pe care o încheiaseră ca între oameni de afaceri, dar în somn visă braţe puternice care o ţineau strâns şi un păr negru şi mătăsos care-i mângâia obrajii cu câteva clipe înainte ca nişte buze fragede să i le atingă pe ale ei. Plăcerea pe care aceste gânduri o făcură să-i curgă prin sânge îi încălzi trupul, silind-o să se zvârcolească şi să-şi azvârle la o parte cuverturile. Atunci Hazard se întoarse pe partea cealaltă, departe de priveliştea atrăgătoare oferită de ea cu faţa spre perete. Neputând să doarmă datorită propriilor sale dorinţe, în ultimele câteva ore îşi îndreptase de o sută de ori ochii spre patul îngust. Trupul dezgolit şi voluptuos al lui Blaze — acum expus cu totul vederii — era prea ispititor. Dacă ar fi avut mai multă încredere în el însuşi, s-ar fi ridicat şi ar fi învelit-o iar, dar îşi cunoştea limitele în ceea ce privea tăria hotărârii, şi nu îndrăznea să se apropie prea mult. Nu în condiţiile în care simţurile îi erau excitate ca acum, nu când intensitatea dorinţei îi ameninţa raţiunea.

În cele din urmă, mult după miezul nopţii, începu să moţăie, dar se trezi brusc în alertă, cu puţin înainte ca primele raze argintii ale soarelui de dimineaţă să răzbată peste munte. Auzi cum paşi silenţioşi se apropiau fără grabă de cabană. Cu o mişcare suplă fu imediat în picioare, şi în câteva secunde străbătuse încăperea şi stătea cu puşca în mână. Uşa se deschise lent, un uşor ciripit melodios îl anunţă pe intrus şi, relaxat, Hazard se sprijini de perete. Pe

buze îi apăru un zâmbet. Un indian absarokee înalt păşi în încăpere şi, fără a întoarce capul, cu ochii aţintiţi spre voluptuosul trup adormit al lui Blaze, i se adresă lui Hazard, care stătea în picioare, în spatele lui:

— *Show-da-gee-ba-goo-ba*! (Salut, frate!) Este mult prea bună pentru tine, Dit-chilajash. Îngăduie-mi să te descotorosesc de ea, Hazard... să zicem, pentru optzeci de cai? O să-ţi răpească al dracului de mult din timpul de muncă.

— Este plăcut să ai un prieten atât de grijuliu, dar păstrează-ţi caii, *Chadam Chelash* — fata nu-i de vânzare, replică Hazard, îmbrăcându-şi pantalonii din piele. Este ostatica mea, aşa să ştii, Lup-Răzvrătit.

Înălţând o sprânceană, Lup-Răzvrătit se întoarse pe jumătate spre Hazard. Franjurii lungi şi împletiţi ai hainelor sale străluciră în lumină.

— Asta-i şi mai bine. Dacă fata nu costă nimic, optzeci de cai vor constitui un profit cert.

Cunoştea bine genul de femei ale lui Hazard. Toate erau frumoase dar trecătoare, aşa că, zâmbind, adăugă:

— Pot să aştept o vreme. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva săptămâni, dacă-mi amintesc bine stilul tău.

Vorbeau cu glas scăzut, sunetele şulerătoare ale limbii lor materne înlesnind un dialog silenţios.

— Dacă n-aş pune mai mult preţ pe viaţa mea decât pe plăcerea ta, spuse Hazard înapoindu-i zâmbetul, aş lua în considerare cei optzeci de cai.

În clanul lor, Lup-Răzvrătit era cel mai bun cunoscător în materie de cai, şi poneii lui erau de rasă superioară.

— Oricât de tentantă ar fi oferta, prezenţa ei aici îmi garantează în momentul de faţă atât mina cât şi viaţa mea.

— Aşadar este realmente o ostatică, zise Lup-Răzvrătit, văzând că Hazard vorbea serios.

— Au încercat să-mi cumpere pământul, să mă gonească de pe el, şi pe urmă... să mă mituiască, preciză Hazard, ai cărui ochi negri clipiră în direcţia lui Blaze.

— Cine? vru să afle Lup-Răzvrătit, întrebându-se dacă o mică incursiune, organizată într-una din nopţi, n-ar

rezolva problema acelei ameninţări.

— Ei sunt prea numeroşi şi se bucură de prea multă influenţă pentru aşa ceva, Lup-Răzvrătit. Este vorba de cei din mineritul estic, care în ultimele două luni şi-au aruncat banii în stânga şi-n dreapta.

— Va avea efect? Treaba cu ostatica?

Hazard înălţă din umeri.

— Feţele-paiide se târăsc prin ţara asta ca nişte furnici. Fiecare săptămână aduce mereu altele şi altele, vagoane întregi. Asta-i singura mea şansă.

— Eşti prea încăpăţânat ca să vinzi?

— De ce aş face-o, numai pentru că ei au bani mai mulţi decât mine? Filonul pe care stau este unul valoros. Nu văd nici un motiv pentru care li l-aş ceda lor.

Cu un zâmbet vag, adăugă:

— Nu cred c-ar fi posibil ca oameni de soiul lor s" accepte aşa ceva. Dar — fir-ar al dracului! — toată treaba s-ar putea spulbera în câteva săptămâni, sau chiar zile, dacă s-ar găsi în aită parte un nou filon, cu potenţial şi mai mare.

— Ai nevoie de ajutor?

— La ce? întrebă în glumă Hazard, a cărui dispoziţie se îmbunătăţise datorită prezenţei familiare a lui Lup-Răzvrătit, sentimentului „de a fi acasă" pe care venirea acestuia i-l trezea întotdeauna.

Lup-Răzvrătit chicoti.

— Când brazii îngălbenesc... cunoşti zicala. Mă gândeam la unele puncte de observare. Le-am putea instala aici.

— Încă n-ai văzut noua mea jucărie.

— Mai ai una, în afară de ea?

Uitătura pofticioasă a lui Lup-Răzvrătit îl făcu pe Hazard să izbucnească în râs. Hohotele o treziră pe Blaze. Aruncă o privire spre indianul străin şi scoase un ţipăt. Schiţând cu mâna un gest liniştitor, Hazard se îndreptă spre ea.

— Un prieten, spuse Hazard, trăgând în sus pătura şi acoperindu-i cu grijă posesivă umerii. Nu te teme.

Era o acţiune inconştientă, care-l făcu pe Lup-Răzvrătit să-şi amintească imediat de Aripă-de-Corb, cu câţiva ani în urmă. Hazard se purta cu ea în acelaşi mod plin de solicitudine. Şi de atunci, niciodată nu-i mai văzuse purtându-se aşa.

— Culcă-te la loc, spuse Hazard cu blândeţe. Noi ne ducem afară.

Şi luându-l de braţ pe Lup-Răzvrătit, îl conduse spre ieşire. După ce închisese uşa şi trăsese iar cu grijă zăvorul, arătă spre o cărare îngustă, printre pini, şi zise:

— Vino!

Urmărind o potecă tăiată prin lăstăriş care înainta pe o sută de metri în susul muntelui, la est de cabană, Hazard trecu un prag mic săpat în stâncă şi arătă cu degetul spre un afet de tun.

— Cum se numeşte? întrebă Lup-Răzvrătit, admirând arma cu muite ţevi.

— Mitralieră „Gatling".

— De unde ai făcut rost de ea?

— Un prieten de-ai meu, din şcoală, cunoaşte un ofiţer de artilerie de la arsenalul din Washington.

— Şi ţi-a dat-o ţie, aşa, pur şi simplu?

— Este încă netestată pe deplin. De fapt, majoritatea testelor n-au dat rezultate prea bune. Nici unul dintre ofiţerii mai vechi nu o susţine.

— Ai văzut-o în acţiune? *Funcţionează*?

— Rosecrans a încercat câteva dintr-astea în campania din deşert. A făcut praf o brigadă de cavalerie.

— Şi cum i-ai convins să o trimită aici?

— Prietenul meu l-a pus pe ofiţerul lui de artilerie de la Washington să scrie nota de expediere. A fost simplu: au expediat-o de la capătul liniei ferate de lângă Omaha, şi de acolo am aranjat să fie transportată în interiorul ţării, până la mine.

— Vrei să spui că n-ai plătit nimic? se miră Lup-Răzvrătit, zâmbind admirativ faţă de nebănuita generozitate a guvernului Statelor Unite.

— Să zicem că o consider ca pe o primă, din partea unui ofiţer superior.

— Ar fi trebuit să primeşti mai multe, îl tachină Lup-Răzvrătit, priceperea lui într-ale tacticii făcându-l să vadă cu ochii minţii efectele pe care le-ar avea această mitralieră.

— Să nu-ţi închipui că n-am încercat, replică Hazard. Chiar şi pentru asta, cred că rămân îndatorat cu servicii până şi după moarte.

— Câtă muniţie ai? îl întrebă Lup-Răzvrătit, ştiind bine că pentru triburile indiene obţinerea muniţiilor constituia întotdeauna o problemă.

— Destulă.

— Ar fi straşnic să o folosim împotriva tribului Lakota.

— Când se va termina aurul, o vom lua în tabără.

— Cum ai adus-o aici, sus?

— Am urcat-o cu un vinci. Oamenilor le-am spus că sunt utilaje miniere. Toată lumea e obişnuită cu astea. Vin cu tonele, fie din interiorul ţării, fie pe Missouri.

— Pari bine organizat.

— Aşa şi intenţionam. Poate că de-acum într-un an, cea mai mare parte din aur se va afla în ascunzătoarea din munte, asigurând viitorul poporului nostru.

— Şi femeia?

— Oricum nu va dura atât de mult.

— Ce-nseamnă asta? întrebă blând Lup-Răzvrătit.

— Nimic ameninţător, răspunse Hazard pe un ton calm, remarcând sprâncenele înălţate ale prietenului său. Numai că... sunt sigur că tatăl ei va ajunge la vreo înţelegere cu mine foarte curând. Din câte-mi spune ea, este singurul copil. Norocul meu! adăugă, în timp ce pe faţă îi apăru un zâmbet rapid. Valorează cel puţin cincizeci de puncte, la negociere.

— Dă-le-ncolo de puncte de negociere, eu mă gândesc la alte motive, mai bune, pentru a fi recunoscător că o ai în patul tău pe femeia asta.

— Doarme singură.

— Asta să i-o spui unuia nătăfleţ... care nu te

cunoaşte încă de când copilărea împreună cu tine.

— Vorbesc serios. Nu vreau probleme.

— De când constituie amorul o problemă? se miră Lup-Răzvrătit, al cărui rânjet se accentuă.

— În general aş fi de acord cu tine, dar... împrejurările sunt diferite.

— Chiar vorbeşti serios când spui că n-ai făcut dragoste cu ea?

— Nu în ultima vreme.

— Aşadar ai făcut. Nu-mi închipuiam eu că ai fi lăsat-o pe *biahia* — pe dulceaţa asta — să scape neatinsă.

— Acum regret că am făcut-o.

— Regreţi? se minună Lup-Răzvrătit, care credea că plăcerea trebuie să fie gustată cu o bucurie neinhibată. Din partea ta, asta-i o atitudine ciudată.

Scrută cu o privire pătrunzătoare chipul lui Hazard, deoarece amintirea felului în care Hazard avusese grijă de femeie doar cu câteva minute mai înainte era proaspătă şi vie în mintea lui. *Nu te uiţi aşa la o femeie dacă n-o doreşti,* cugetă Lup-Răzvrătit.

— E complicat.

— Aşa-s femeile întotdeauna.

— Mai complicat decât de obicei. Eu trebuie să-mi duc la îndeplinire viziunea. Nu-i timp pentru plăceri.

Lup-Răzvrătit înţelese. O viziune trebuie urmată.

Şi asta deoarece Hazard era un vizionar, revelaţiile lui fuseseră profetice, dându-le celor din clanul lui autoritate şi o putere simbolică. Cu ani în urmă, pe când era un băieţel de pe Muntele Lupului, răbdând de foame patru zile tot căutându-şi *birici' sam-ul* (visul-talisman), îi văzuse pe oamenii albi venind de pe atunci după aur; îi văzuse pe călăreţii cu suliţe de foc coborând din cer, văzuse soarele întunecându-se de sânge înainte ca boala feţelor palide să fi secerat atâtea vieţi. Dar văzuse şi un vultur roşu care călărea o pumă neagră, peste bărbaţii cu suliţe de foc. Şi le auzise pe vedeniile animale spunându-i: „Aurul va binecuvânta clanul tău şi-i va aduce prosperitate. Ascultă şi învaţă,

şi când va sosi timpul, urmează-ne. Îţi dau acestea pentru puterea ta". Şi când Hazard se trezise găsise lângă el o pană de vultur roşie şi un smoc din blana unei pume negre.

— *Bala-ba-ahi-chilash*! (Noroc!) îi ură Lup-Răzvrătit.

Hazard primi urarea dând din cap.

— Acum, hai la aur. Am face mai bine să-l punem pe caii de povară. Soarele se înalţă deasupra orizontului.

Lup-Răzvrătit îşi planifica întotdeauna călătoriile în aşa fel încât să sosească devreme, înainte ca Hazard să piece spre mina lui. Nu dura mult să încarce desagii, deoarece Hazard instalase un scripete cu care să ridice sacii grei până la stânca aspră de deasupra intrării minei.

— Vii acasă pentru vânătoarea de vară? îl întrebă Lup-Răzvrătit cu prudenţă în timp ce umplea cu praf brut de aur sacii din piele vopsită.

— Aşa aveam de gând, dar... acum... cu femeia.

— Adu-o şi pe ea.

— Aş prefera să n-o fac.

Lup-Răzvrătit îl privi scrutător pe Hazard. După Aripă-de-Corb, toate femeile din viaţa acestuia fuseseră doar un obiect de plăcere. De ce să n-o aducă pe *asta* cu el?

— Toţi cei din tabără suntem obişnuiţi cu feţele-palide, remarcă el. Nimănui n-o să-i pese. Bineînţeles, cu excepţia prietenelor care îţi aşteaptă întoarcerea.

— Toţi ar presupune că-i o concubină, protestă Hazard.

— Şi de fapt nu este, îl tachină Lup-Răzvrătit. Sau cel puţin nu tot timpul, adăugă poznaş.

— Acum nu mai este *deloc*, insistă Hazard, aruncându-i prietenului său zâmbăreţ o privire ucigătoare.

— Cunoscându-te aşa cum te cunosc, *Dit-chilajash*, adoptarea unei conduite atât de frumoase şi virtuoase s-ar putea dovedi dificilă.

— Nu am nevoie de nimeni care să-şi facă griji pentru viaţa mea amoroasă, Lup-Răzvrătit. Mulţumeşte-te să te gândeşti la aur.

— Problema este, observă în glumă prietenul lui, dacă *tu* vei fi în stare să faci asta?

Hazard nu se obosi să răspundă, dar însăşi tăcerea lui era un răspuns.

Zece minute mai târziu, tot aurul era ambalat şi începură să-l ridice şi să-l încarce pe cai. Dură destul de mult până când întreg şirul de ponei fu echipat cu poveri şi până ce Lup-Răzvrătit porni la drum pe cărarea pieptişă şi neumblată, cunoscută numai de indienii absarokee. Odată cu aurul, el luă cu sine impresiile fascinante pe care ochii lui pătrunzători le culeseseră în legătură cu *Dit-chilajash* şi frumoasa lui ostatică.

Capitolul 10

— Cine-a fost? întrebă Blaze, când Hazard reveni în cabană.

— *Ba-goo-ba*, fratele meu, traduse el.

— Provii dintr-o familie mare?

— Am fost singur la părinţi. Nici unul din fraţii sau surorile mele n-au trăit îndeajuns cât să meargă pe picioare.

— Dar, dacă el e fratele tău...? zise ea întrebător.

— În tribul nostru, obiceiul e să li te adresezi rudelor de parte bărbătească ale soţiei tale cu denumirea de „frate", şi să le tratezi ca atare.

— Eşti căsătorit? întrebă Blaze, glasul ei nereuşind să-i ascundă pe deplin şocul resimţit.

— Acum nu.

Hazard rosti cele două cuvinte foarte lent, ca şi cum ar fi fost nesigur de realitatea declaraţiei lui.

— Ce-nseamnă asta?

Două picioare lungi şi goale zburară afară din aşternuturi şi, dintr-o zvâcnire a trupuiui, Blaze sări jos din pat, rămânând faţă-n faţă cu Hazard. Pătura uşoară de lână, era înfăşurată în jurul ei ca o mantie regală.

Cum el nu răspundea nici întrebării, nici privirii ei pătrunzătoare, Blaze murmură, cu glas dulce ca mierea.

— Acum nu? Ce convenabil! Poate ieri. Poate mâine,

dar nu *acum*. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Încă un „om de lume" afemeiat! Presupun că toate bârfele acelea pe care ie-am auzit despre *dumneata* în Virginia City au uitat să-ţi menţioneze statutul de om căsătorit pentru că, la urma urmei, dublul standard funcţionează în vestul sălbatic tot atât de bine ca şi în est. Din nu ştiu ce motiv îmi închipuiam că aici, în netulburata măreţie a naturii, n-a pătruns corupţia unor asemenea înşelători. Cât de proastă am fost! exclamă, izbucnind într-un scurt şi neplăcut hohot de râs.

— A murit, spuse Hazard încet.

Obiceiul absarokee era să se evite orice referire la morţi. Aceştia plecaseră la „tatăl" lor, *Ah-badt-dadt-deah*, şi ca şi El erau sfinţi. Dar Hazard ştia că Blaze nu s-ar fi oprit până când el nu ar fi răspuns, aşa că, deşi cu multă reţinere, rostise cuvintele.

Blaze tăcu imediat, simţindu-se vinovată că-l acuzase pe nedrept.

— Îmi pare rău, îşi ceru scuze, ochii albaştri fiindu-i plini de simpatie. Cum s-a întâmplat?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta, replică Hazard, cu trupul încordat de suferinţă.

— Desigur. Iartă-mă.

Străduindu-se să-şi îndepărteze gândurile de la împrejurările morţii lui Aripă-de-Corb — o amintire care şi acum, după ani îndelungaţi, încă îl mai obseda, măcinându-l cu remuşcări — Hazard încercă să-şi recapete echilibrul emoţiilor recurgând la o conversaţie mondenă.

— Lup-Răzvrătit a plecat, şi am venit să te-ntreb dacă astăzi n-ai chef să te scalzi. Ştiu că nu-ţi plac izvoarele de munte, dar apa din lac nu este rece. O încălzeşte soarele.

— Faci baie în fiecare zi? se miră Blaze.

Ea însăşi nu era imună la dorinţa de a trăi într-o igienă normală, dar în condiţiile comode ale vieţii bogate în relaţiile sociale din Boston, îmbăierea zilnică nu era chiar necesară.

— La poporul meu, asta-i o datină.

— Chiar şi iarna?

— Şi iarna.

— Mi se pare absurd! exclamă ea, cutremurându-se uşor. Imaginează-ţi: pe vreme geroasă!

— Nu-i mai absurd decât unele dintre obiceiurile voastre. De exemplu, crinolina: este seducătoare pe vreme vântoasă, sau atunci când păşeşti pe urmele unei doamne care urcă la etaj, dar cu greu ar putea fi considerată ca fiind cel mai practic veşmânt.

— Ai marcat! recunoscu Blaze cu oarecare neplăcere. Hai să nu ne contrazicem fără rost.

— De acord. Ai vrea să te scalzi mai întâi? o întrebă el cu o fermecătoare politeţe.

— N-aş vrea să mă scald deloc, replică Blaze, pe un ton la fel de plăcut dar categoric.

— La un moment dat va trebui s-o faci.

— Nu văd de ce.

— Nu zău, Boston, nu poţi fi atât de obtuză!

— Zici despre mine că-s obtuză? ripostă ea, cu o inconfundabilă izbucnire de mânie.

— Adineauri am spus asta. Mai eşti şi tare de urechi?

— Nu-mi place să fiu tiranizată.

— Iar mie nu-mi place să stau aici, certându-mă cu un copil răsfăţat. Ca să-ţi spun de-a dreptul, domnişoară Braddock, dacă nu te speli o să miroşi urât. Şi în cabana asta nu-i loc pentru o...

— Mă ameninţi? îi tăie ea vorba, atât tonul cât şi atitudinea fiindu-i pline de semeţie, răsfăţ şi enervare.

Era o greşeală de novice pentru cineva care avea de-a face cu Hazard. Reţinându-şi toate reacţiile preferate, el se mulţumi să-şi încrunte sprâncenele. Autocontrolul lui fu extraordinar.

— Şi dacă nu fac baie, o să mă *omori*? îl sfidă ea.

— Nu fi proastă!

— Atunci o să mă baţi?

— Ar fi tentant, zise el, cu un surâs de sfânt.

— Câţi oameni ai ucis *deja*? Cât de mulţi? Spune-mi: o mulţime?

— Destui.

— Precizează un număr. Vreau să ştiu cât de înspăimântată ar trebui să fiu. Cât de curajos poţi să fii când ameninţi o femeie pe jumătate cât tine de înaltă.

El încă nu se gândea să muşte din momeala ei.

— N-o să fac baie, ticălos ce eşti, declară ea pe un ton categoric, strângând cu mai multă putere pătura.

Şi deodată, semănă cu o pisicuţă îndrăzneaţă, luptându-se nu prea convinsă cu ceva mult mai mare şi mai curajos decât ea.

— Nu merită să mori pentru asta, Boston, zise el zâmbind.

Era, în sfârşit un zâmbet adevărat, şi braţul lui se întinse spre ea, dezechilibrând-o. Cu o expresie de surprindere pe faţă, Blaze căzu către el şi se pomeni prinsă în braţe şi ţinută strâns la pieptul lui.

— Lasă-mă jos! strigă, zbătându-se să scape din strânsoarea lui ca de menghină. Pune-mă jos în clipa asta!

Cuvintele îi fură şuierate în aerul dimineţii însorite, deoarece paşii lungi ai lui Hazard o purtaseră afară din cabană şi apoi pe cărarea ce ducea spre lac.

— Dacă nu-mi dai drumul imediat, o să te lovesc, luate-ar dracu'!

Mâinile ei mici se strânseră pumn.

Ochii negri şi amuzaţi întâlniră o clipă fulgerele din privirea ei.

— Ca unul care sunt antrenat în incursiuni şi războaie şi, aş putea adăuga, abia de curând revenit după patru ani de lupte sângeroase purtate împotriva Sudului, iartă-mă dacă ameninţarea ta nu-mi umple sufletul de groază.

Gura i se schimonosi din cauza unui rânjet cu greu de reţinut.

— Totuşi e foarte curajos din partea ta, adăugă.

Şi ironia pe seama ei stârni şi mai mult sentimentul de frustare, şi aşa enorm, al lui Blaze. Din câţi bărbaţi întâlnise ea în viaţa ei, Hazard Black era singurul care nu voia să-i facă pe plac. Nu numai că refuza, dar însăşi

insistenţa lui părea întotdeauna să-i alimenteze nu se ştie ce umor personal. Ce bărbat odios, demn de dispreţ! Cum de se putuse ea vârî în această situaţie incredibilă?

De parcă i-ar fi citit gândurile, el spuse:

— Ia gândeşte-te: în mod normal, la ora asta încă ai mai fi dormit între aşternuturi de mătase, cu perdelele trase, în vreme ce slujnicele nici măcar n-ar fi început să-ţi prepare micul-dejun.

— În schimb, mor de frig pe nu ştiu ce vârf de munte.

— E cald, o contrazise el cu simplitate.

— Asta-i părerea ta!

— Ţi-ar plăcea să-ţi fie mai cald? susură el insinuant.

Ajunseseră la marginea lacului. Suprafaţa apei ce se întindea la picioarele lor era argintie, transparentă ca sticla.

— Credeam că ţi-au revenit unele scrupule, îl tachină ea.

— Bătrânul coiot ne învaţă să acceptăm fragilitatea omenească, replică Hazard cu calm.

— Genul acesta de gândire flexibilă trebuie să fie plăcut pentru conştiinţă.

— Eu aş zice că e realist. O calitate pe care ar trebui să ţi-o dezvolţi. Tăticu' nu-i aici. Deocamdată, banii lui Tăticu' nu au importanţă. Nu mai eşti izolată faţă de realitatea lumii. Şi cu cât mai curând vei accepta asta, cu atât mai uşor va fi pentru noi amândoi.

— Vai, vai, vai! exclamă Blaze cu glasul ca un tors, şi ridicându-şi privirea printre genele-i dese către ochii negri şi serioşi ai lui Hazard. Ce interesante, chiar *prea* interesante sunt predicile noastre despre viaţă!

— Eşti o adevărată ticăloasă, şopti Hazard extrem de încet. Şi dacă n-aş fi fost educat să nu profit de slăbiciunea fizică a unei femei, tare mi-ar plăcea să te bat ca să vâr puţină raţiune în tine.

Dorea ca ea să-l pălmuiască. Un bun motiv ca să-i tragă şi el una. Dar ea nu-l pălmui. Replică pe un ton rece şi dispreţuitor, cel rezervat de obicei pentru un servitor:

— M-aş putea aştepta la aşa ceva din partea ta.

— Nu, Boston, te-nşeli, se apără el, brusca dorinţă

fiindu-i retezată de răceala din glasul ei. Deşi ideea asta e al dracului de ispititoare.

— Dacă eu... dacă aş fi bărbat — explodă Blaze, enervată la culme de colosala siguranţă de sine din Hazard — te-aş ucide.

— N-ai fi avut şansa asta. Dacă ai fost bărbat, nu mai erai în viaţă, remarcă el impasibil.

— *Câtă* certitudine! îl luă ea peste picior, fierbând de mânie.

— Tu, scumpo, eşti un novice, şi în această parte a ţării, ageamii cu gura mare nu trăiesc foarte mult.

Oricât de enervantă era femeia asta mânioasă, faptul de a o simţi în braţele lui avea efecte tulburătoare asupra scrupulelor lui. Numai o hotărâre ca de oţel îl ţinu să nu se apiece şi să guste focul fierbinte al buzelor ei pline şi fermecătoare. Îl ispitea. Chiar şi limba ei neferecată îl intriga. Avea un soi de îndrăzneală care îl provoca. Oare îndrăzneala aceea obraznică, vitalitatea furtunoasă şi nestăpânită să fi fost ceea ce-l fascina? Sau numai amintirea vitalităţii ei transformate într-o foame sexuală era cea care-l atrăgea şi-i fermeca, cea care venea în întâmpinarea propriei lui senzualităţi cu o intensitate pătimaşă?

— Nu m-ai văzut cum trag cu arma, replică Blaze, întrerupând fără să ştie amintirile înfierbântate ale lui Hazard tocmai la timp.

— În cazul acesta, într-o zi va trebui să punem la încercare iscusinţa fiecăruia şi să facem o partidă de trageri. Aşa ceva i-ar plăcea firii tale setoase de sânge, domnişoară Braddock?

— Cu greu îmi închipui că, dintre toţi oamenii, tu eşti cel care să mă acuze că aş fi setoasă de sânge.

— Unde ai învăţat această fermecătoare îndemânare de a transforma orice conversaţie într-o încăierare verbală? Ai face bine să intri în politică, domeniu în care calomnierea a devenit o artă. Aş paria pe herghelia mea de cai că a ta s-ar clasa pe unul din cele mai bune locuri.

— Îmi dau seama că modelul feminin preferat este acela

timid, ascultător şi ruşinos — zise ea pe un ton înţepat — că eşti obişnuit cu femei mereu zâmbitoare şi supuse.

— Nu e neapărat ca cele două femei să se includă una pe cealaltă, ripostă el, părând că-şi aminteşte ceva.

— Genul ăsta de femeie mi se pare insipid, ca un ceai vechi de-o zi.

— O exprimare delicată, ca de obicei, replică el calm, dar pentru a scurta acest dialog plin de sarcasme, şi deoarece eu îmi câştig traiul *muncind* — ai auzit despre muncă, presupun, chiar şi la altitudinile rarefiate de pe Beacon Hill — preferi să faci baie cu sau fără pătura asta?

— Prefer să nu fac baie deloc, se încăpăţână ea.

— Din păcate, asta nu-i la alegerea ta.

— Sper, Jon Hazard Black, că vei arde în iad!

— Sper, domnişoară Braddock, că ştii să înoţi!

Şi cu aceste cuvinte, o azvârli tocmai în mijlocul lacului liniştit.

Când ea se izbi de apă, ţipătul putu fi auzit până la jumătatea drumului spre Diamond City. Dar o secundă mai târziu Blaze pieri din vedere, sub apă, şi Hazard se aruncă în unde cu un plonjon demn de un concurs de viteză, blestemându-se că nu zăbovise cât să afle dacă ea *ştia* să înoate. Despicând apa din câteva mişcări rapide, ajunse în mijlocul lacului, unde adâncimea era îndeajuns de mare pentru a exista pericolul înecului. Se scufundă şi o văzu imediat prin apa limpede, o apucă de un braţ care era deja lipsit de vlagă, şi o trase spre suprafaţă. O ţinea sus, şiroind toată şi tremurând, în aşa fel încât capul şi umerii să-i fie deasupra apei. În timp ce tăia apa într-un ritm lent, îşi ceru scuze că o speriase.

— Îmi pare rău. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu ştii să înoţi.

Cu apa scurgându-i-se de pe faţă şi din păr, cu buze tremurătoare, Blaze se răsti la el.

— Dracu' să te ia!... ştiu să înot... afurisita... pătură... ţinea... picioarele... mâinile!

Dacă o privire ar putea să ucidă, în clipa aceea şi

acolo el ar fi încetat să mai existe. Dar chiar atunci pantalonii de piele ai lui Hazard se frecară de coapsa lui Blaze, şi focul ucigător din ochii ei se transformară în ceva cu totul diferit. Simţind şocul devastator, Hazard trase adânc aer în piept. O dorinţă instantanee goni ca o flacără de-a lungul traseelor senzuale ale trupuiui şi minţii lui.

Blaze simţi un val de plăcere, simţi cum dorinţa arzătoare se răspândeşte de la furnicătura din punctul de contact asemenea luminii răsăritului de soare. Ameţită de o bruscă slăbiciune, închise o clipă ochii şi se înfioră în braţele lui.

— Ţi-e frig, şopti Hazard, la gândul că ori va face dragoste cu ea, ori va muri; şi abia mai respirând. Dă-mi voie să te încălzesc.

Dintr-o dată, gura lui fu aproape, cuvintele mângâindu-i obrazul. Copleşit de dorinţa intensă, Hazard nu mai gândea, ci doar simţea. Braţele i se încordară, trăgând-o mai aproape, apăsând trupul ei catifelat şi rece de al lui.

Ea îl simţea ca pe o căldură solară; o erecţie minunată, ivită doar de câteva clipe şi care căpătase viaţă doar pentru că el o dorea. O dorea, în ciuda cuvintelor lui reci, raţionale de azi-dimineaţă, o dorea atât de intens încât atingerea îi stârnea aceeaşi pasiune arzătoare. Degetele ei palide se sprijiniră, apoi se prinseră blând de umerii lui laţi. Simţind mica greutate a mâinilor ei, el se cutremură, şi asta o bucură; o bucurie sălbatică, nestăpânită, că totuşi se putea ajunge la Jon Hazard Black. *De acum înainte,* gândi ea vlăguită dar cu o încredere în sine reînnoită, *am o armă împotriva acestui temnicer.* În minte îi apăru şi se intensifică sentimentul puterii, pe măsura vrajei care o cuprindea când simţea erecţia lui Hazard lângă coapsele ei. Experimentând nou-descoperita putere, Blaze îşi agită uşor partea de jos a trupului, înainte şi înapoi, de-a lungul trupuiui încordat şi rigid al lui Hazard.

O cutremurare zgudui umerii de sub mâinile ei. Fu prima ei slabă încercare de a simţi gustul puterii. Îşi întoarse imperceptibil faţa spre el, totuşi el o simţi şi aşteptă,

ţinându-şi respiraţia, cât timp ea se răsuci ceva mai mult către gura lui caldă. Apoi ea se mai întoarse cu câteva grade până când, în sfârşit, buzele-i catifelate se contopiră cu mărinimie şi ispititor cu cele ale lui Hazard.

— Te vreau... în mine, şopti ea.

Pofta trupească explodă în mintea lui şi gura lui coborî peste a ei, răspunzându-i într-un mod fierbinte, arzător, care o făcu să uite cine asupra cui avea putere.

Reacţionă şi ea: toate nuanţele dorinţei ei senzuale şi ale pasiunii îmbobocite erau încântătoare în noutatea lor; o intensitate nespus de plăcută, extraordinară, cu care se mândrea, deoarece era o tânără răsfăţată care credea că putea să aibă tot ce dorea. Şi în momentul acela arzător, glorios, care tocmai trecuse, descoperise că putea să-l aibă pe Hazard Black oriunde, oricând, oricum. *Era o victorie dulce, îmbătător de dulce*, decise ea, simţindu-l pe Hazard chinuit sub mâinile ei. Era o dulceaţă de care puteai să devii dependent.

Viteza era acum singurul lucru la care reuşea să se gândească Hazard. O ţinea strâns, de parcă apăsarea trupului ei ar fi fost salvarea, ca şi cum austeritatea pe care o practicase în acea dimineaţă n-ar fi fost decât un preludiu, o ispăşire pentru ceea ce avea să vină. „Din partea unui bărbat normal e de aşteptat să-şi satisfacă pasiunile", îşi reaminti el cuvintele Bătrânului Coiot, subconştientul lui imitând focul ce-i curgea năvalnic prin sânge.

Mâinile lui slăbiră strânsoarea şi ea se pomeni stând în picioare. Uimită, Blaze îşi deschise pleoapele şi mirarea din ochii albaştri se oglindi în ochii negri ca smoala, plini de o pasiune nestăpânită.

Incertitudinea ei se risipi, căci privirea lui Hazard nu lăsa loc de îndoieli. Ea lăsă pătura să-i cadă în apă.

— Făgăduieşte-mi... murmură, mâna ei mângâind alene muşchii încordaţi de pe pieptul lui Hazard; ... făgăduieşte-mi că mă vei iubi...iar...şi iar...

El doar o atingea, şi ea îl dorea, dorea să trăiască tot farmecul iubirii lor, voia să se joace în această grădină

nou-descoperită a plăcerilor, să ademenească şi să se amuze cu nou-descoperitele ei puteri.

— Făgăduiesc, răspunse Hazard într-o suflare abia auzită, ridicând-o iar în braţe pe Blaze printr-o mişcare rapidă şi îndreptându-se către mal. Sărută-mă, spuse cu glas răguşit, apropiindu-şi de ea geneie ude. Acum!

Cu o timiditate sălbatică ce se potrivea cu senzaţiile ei de începătoare, braţele lui Blaze înlănţuiră gâtul lui puternic. Îşi ridică faţa şi se întinse să-i atingă gura.

Amintirea şi necesitatea îl ghidară pe Hazard către muşchiul moale de sub tufele de anin. Peste câteva clipe, în timp ce stăteau amândoi culcaţi sub ramurile verzi şi înfrunzite, cu trupurile umede şi împreunate, cu gurile calde şi strivite, Blaze şopti:

— Crezi că sunt teribilă?

Vârful trandafiriu al limbii ei îi linse în joacă gura, cocheta jucându-se de-a flirtul — fascinând şi fascinată, uşuratică precum un copil răsfăţat.

— Mmm... murmură el, ciugulindu-i la rândul lui gura.

Ochii ei languroşi se deschiseră larg, vrăjitoarea încă neavând siguranţă de sine în jocul dragostei.

— *Teribil* de lacomă, şopti Hazard. Nu-i şade bine unei doamne, îi reproşă el în glumă, în timp ce un zâmbet de tachinare îi rotunjea gura superbă. *Teribil* de nereţinută, continuă în şoaptă, sărutând cu delicateţe o sprânceană, şi *teribil* de dezirabilă, încheie el cu un glas profund în care se simţea plăcerea anticipată a cărui căldură îi mângâie obrazul în timp ce trupul se aşeză peste al ei.

Blaze zâmbi — un zâmbet neasemuit de frumos, tot atât de irezistibil ca şi candoarea din ochii ei.

— Iubeşte-mă, porunci ea. Acum!

— Plăcerea este de partea mea, doamnă, murmură Hazard, depărtându-se de ea ca să-şi scoată pantalonii.

Când făcu această mişcare o văzu — punga lui sacră — agăţată de copacul de pe mal. Mica amuletă de leacuri era încarnarea viziunii sale, laolaltă cu toate obiectele sacre văzute de el în viziunile lui; investită cu puteri supranaturale,

ce-i dădeau putere şi binecuvântări. Punguţa legată era un talisman protector şi Spiritul Forţei lui Vitale: o blană de puma înfăşurată în jurul unor bucăţele sfinte de fragmente pământeşti. Şi acele bucăţele de piatră, de pene şi de oase erau ceea ce-l ţinuseră pe el teafăr, la ele se ruga el, ele îl îndrumau, îi reaminteau care-i era datoria. Se ridică încet în picioare, interdicţia pe care singur şi-o impunea fiind o cumplită suferinţă în acest paradis al simţurilor. Depărtându-se puţin de Blaze, rămase nemişcat, îmboldit cu putere de dorinţă. Nu avea încredere că şi-ar păstra hotărârea dacă ar mai fi atins-o. În cele din urmă, când ochii ei se deschiseră miraţi, el spuse:

— Iartă-mă. Vrei, te rog, să te întorci acum la cabană?

Un duş rece ar fi fost mai puţin şocant pentru Blaze, al cărei trup vibra de viaţă, dorinţa ei nefiind mai puţin intensă decât a lui Hazard. Stătea culcată în alcovul ei de muşchi cu naturaleţea unei nimfe a pădurii, dar ochii ei albaştri şi strălucitori erau limpezi şi aveau o privire tăioasă — antiteza acelei viziuni poetice.

— Să nu faci asta, spuse în obişnuita ei manieră directă.

În sinea lui, Hazard îşi zise că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Ochii ei îi reţinură privirea, dar el rămase tăcut.

— De ce? întrebă ea.

— Cineva trebuie să fie raţional.

— De ce? repetă ea, cu inocenţă şi cu simplitate.

El nu dispunea de un răspuns pe care ea l-ar fi înţeles. Sau chiar dacă putea înţelege tot ce simţea el în legătură cu datoria, cu importanţa pe care o avea pentru poporul lui misiunea asumată de el, acesta nu era întregul adevăr. Şi doar nu avea să-i explice că ea i se părea atât de tulburător de ispititoare încât îşi putea imagina săptămâni nesfârşite petrecute cu ea în pat. Nu voia ca ea să ştie asta. Sau cât de îndrăgostit era de ea, ca un adolescent ameţit. Cum nevoia lui de a o atinge, senzaţia extraordinară pe care o simţea în prezenţa ei erau ca o vrajă magică. El avea o sarcină de îndeplinit şi nu dispunea de timp pentru a se

îndrăgosti. Poate când treaba asta se va fi sfârşit, când clanul lui avea să se afle în siguranţă, îşi va lua o vacanţă şi se va întoarce în est. Unde anume nu va avea importanţă pentru nici unul dintre ei. Era sigur de răspunsul ei, tot atât de sigur pe cât fusese din prima zi ceţoasă, când îşi ridicase privirile şi o văzuse stând deasupra lui. Între ei doi exista o afinitate uimitoare, şi cu experienţa lui vastă o recunoştea ca fiind rarisimă.

Blaze văzu un bărbat neclintit ca moartea, încremenit în retragerea lui. Nu te puteai înşela în privinţa încordării. O simţea şi ea — dorinţa arzătoare dintre ei, asemenea unui fitil care arde mocnit. Dar ea nu voia să se retragă, nu voia să fie raţională. Neconstrânsă de motivele care-l stăpâneau pe Hazard, ea admitea deschis atracţia lor şi nu dorea decât să exploreze frumuseţea uimitoare ce se năştea din fiinţele lor. Putea fi ea naivă în probleme de sex, dar recunoştea dorinţa în ochii bărbaţilor— o cunoscuse încă de când lăsase în urmă cosiţele copilăriei.

— Ai de gând să-mi răspunzi? insistă ea, ridicându-se pe jumătate şi sprijinindu-se în cot, într-o poziţie neruşinat de provocatoare.

— Nu, zise Hazard cu glas răstit.

Rotunjimea suplă a mijlocului ei, şoldul şi coapsa aveau efecte dezastruoase asupra autocontrolului său.

— Te vreau. Credeam că şi tu mă vrei. Nu înţeleg ce altceva mai contează.

— Din nefericire, zise el cu regret, aproape orice altceva contează.

— Şi toate astea nu pot aştepta?

— Sau să dispară? sugeră el cu blândeţe.

— Ar fi bine.

— Ar fi şi mai bine dacă tu te-ai înapoia la cabană.

Ea îl contemplă alene izbitoarea frumuseţe bărbătească.

— De ce nu te întorci aici?

Cu o iscusinţă plină de viclenie, făcu o pauză apoi mâna ei mică netezi muşchiul moale de lângă şoldul ei.

— Există o duzină de motive, dar nici unul pe care să

bănuiesc că te-aş putea face să-l înţelegi.

— Încearcă-mă.

El izbucni în râs, dublul înţeles al cuvintelor părându-i-se ispititor.

— Ei, bine, mai întâi şi-ntâi... eu muncesc. Din greu.

— Până acum asta nu părea să te necăjească.

Blaze era ca un copil mic, decis să obţină ceea ce dorea.

— Lăsând asta la o parte, continuă el, glasul trădându-i amuzamentul, noi doi suntem adversari.

— Nu zău? se miră ea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Când vrei ceva, îţi schimbi convingerile la iuţeală, nu-i aşa? şopti Hazard, amintindu-şi ameninţările pe care i le adresase ea ieri — drace! — doar cu câteva minute mai înainte, în drum spre lac.

— Niciodată nu câştigi ceva fiind rigid, susură ea dulce. Cuvântul meu de ordine este oportunitatea.

— Cred, zise el cu bruscheţe, că ar trebui să continuăm această discuţie atunci când vei avea ceva haine pe tine.

Ea era conştientă de forţa lui fizică precum şi de dorinţa lui acută.

— Te deranjează să mă vezi goală?

— Mă deranjează faptul că tatăl tău şi prietenii lui vor să-mi ia parcela. Prin comparaţie, orice alt deranj păleşte.

— Dar *eu* nu-ţi vreau terenul.

— Iar *eu* nu-ţi vreau farmacele intime, declară Hazard cu hotărâre. Nu face mutra asta şocată, adăugă, ducându-se spre ea şi trăgând-o să se ridice. Cu siguranţă ştii că despre asta discutăm.

Atitudinea de flirt fu înlocuită printr-o rapidă explozie de mânie, pe care Hazard o consideră mult mai neprimejdioasă de înfruntat.

— Eşti grosolan, ripostă Blaze plină de antipatie şi eliberându-şi mâna din strânsoarea lui.

— Iar dumneata, domnişoară Braddock, eşti o bucăţică prea scumpă pentru mine, replică Hazard, a cărui voce blândă deveni pentru prima dată muşcătoare. Ar fi mai bine să înveţi de pe acum că nu oricine este gata să se lase

cucerit de... farmecele dumitale. Aşa că hai să ne păstrăm distanţa. Pe mine mă interesează o relaţie platonică, adăugă, privirea lui recăpătându-şi calmul. Ceva ce nu ne va cauza necazuri nici unuia dintre noi.

— Platonică... zise Blaze, de parcă ar fi cercetat o marfă de calitate foarte proastă.

— Platonică, repetă el. Asta-i cuvântul *meu* de ordine.

Pentru mai multă siguranţă îşi ţinea privirea nedezlipită de sprânceana ei stângă; deoarece în momentele acelea logica lui se lupta ca să reziste cerinţelor insistente ale trupului său.

Parodia aceasta făcu să apară o străfulgerare de ciudă în imenşii ochi albaştri. Apoi, pe un ton tăios, Blaze spuse:

— Foarte bine!

Şi răsucindu-se brusc în loc, se îndepărtă.

Hazard îi urmări cu privirea mersul unduios, trupul zvelt, cu rotunjimi ispititoare, ţinuta mândră a capului şi se blestemă că avea scrupule. Oare va veni o vreme când să-i poată explica şi ei viziunea lui, când îi va putea satisface dorinţa?

Întărâtată şi confruntându-se acum pentru prima dată în viaţa ei cu o provocare, Blaze zâmbi. Ştia că tatăl ei avea s-o salveze, de asta era sigură. Până atunci, Jon Hazard Black şi scrupulele lui, forţa lui cumplită şi ciudata-i sensibilitate trebuiau să fie luate cu asalt de un asediator hotărât să învingă.

Când se înapoie de la lac, câteva minute mai târziu, Hazard îşi făcu doar două sandvişuri şi plecă la mină. Nu-i adesă nici un cuvânt lui Blaze, decis să păstreze distanţa, decis să evite orice altă discuţie referitoare la tulburătorul subiect al relaţiilor sexuale.

Colonelul Braddock privea cum ghidul indian aprindea un mic foc, deşi gândurile îi erau în altă parte. Oare Blaze era rănită, tratată cu brutalitate? Oare latura sălbatică

a individului aceluia, Hazard, avea să abuzeze de fiica lui? Cine ştie cum avea să reacţioneze bărbatul acela în condiţii de stres. Billy Braddock îşi făcea griji şi în legătură cu Yancy. Imprevizibil şi iute la mânie, Yancy era ultimul om pe care s-ar fi gândit să-l lase nesupravegheat în urmă, la Confederate Gulch, dar Millicent solicitase sprijinul lui, aşa că el îşi dăduse acordul. Yancy venise la el acum doi ani, cu recomandări bune, aşa că-l angajase ca administrator al fabricii sale. Se dovedise a fi de prima mână în ceea ce privea organizarea; de fapt, el se ocupase extraordinar de bine de logistica întregii călătorii actuale. Dar Yancy era irascibil faţă de subalterni şi, ca mulţi dintre semenii lui sudişti, avea prejudecăţi de neclintit împotriva oricărui om cu piele de culoare mai închisă decât a lui. Până acum, prejudecata aceasta nu contase, deoarece Yancy răspundea faţă de el, iar el nu tolera discriminările. Însă era posibil ca Yancy să pornească de capul lui urmărirea acelui Hazard, făcând ceva ce ar putea s-o pună în pericol pe Blaze. Nu exista nici o posibilitate ca să afle dacă în timpul zilei Blaze se afla cu indianul, în mină, sau dacă, în cazul unui atac, ar cădea cumva prostește într-o capcană, şi numai Dumnezeu ştie ce-ar fi Hazard în stare să-i facă dacă ei ar urca după el înarmaţi cu pistoale. Prin mintea coloneluiui treceau torturile diabolice atribuite indienilor. *Voi face orice va fi necesar pentru a-l potoli pe individ,* decise în sinea lui. *Blaze e tot ce am pe lume.*

Aroma de cafea îi ajunse la nări şi gândurile rătăcitoare îl reveniră spre foc, la privelişte a cafelei care clocotea într-o ulcică atârnată deasupra flăcărilor.

— Poate că-i vina mea, spuse cu voce aproape tare, mintea fiindu-i obsedată de ideea captivităţii lui Blaze.

Colonelul Braddock oftă, se uită în jur ca un om care n-ar fi prea sigur unde se află şi îşi continuă gândul cu glas tare.

— Am lăsat-o să piece. N-ar fi trebuit. Şi acum...

Oftă iar, copleşit de o tristeţe tot mai adâncă.

Nu era limpede dacă sărmanul colonel îi explica lui ceva sau dacă vorbea singur, dar Cal-Pătat răspunse calm:

— Ostatici. Menţin pacea. Nu face rău la ei.

— Eşti *sigur*? întrebă colonelul, ai căror ochi prinseră viaţă pentru prima dată de când cei începuse călătoria.

— *Crows* nu scalpează, declară Cal-Pătat. Nu ucid albi. *Crows* la fel cu *bannack*, adăugă cu glas mai scăzut. Ştiu că oameni albi place iarbă pe preerie.

Billy Braddock îşi îndreptă spinarea, simţindu-se brusc mai încurajat.

— Cât de mult spuneai că mai e până la râul Cenuşii? Cât mai avem de mers până să găsim clanul lui Hazard?

— Poate când soare răsare iarăşi. Râu nu departe, răspunse indianul.

Tatăl lui Blaze se relaxă, trupul lui părăsindu-şi ţinuta rigidă. Faptul că ghidul acesta părea foarte sigur de motivele lui Hazard era liniştitor. Dacă ostaticii erau folosiţi pentru a se menţine pacea, atunci Hazard va fi de acord să negocieze. Dar în mintea lui se strecurară din nou îndoieli chinuitoare: *Cât de mult va dura până să ajungă la clan, apoi să se înapoieze la mină? Şi în timpul acesta, cum va reacţiona Blaze faţă de cel care o ţinea captivă?*

— Bea, spuse ghidul, înmânându-i coloneluiui o ceaşcă de cafea aburindă. Cafea ajută, declară el pe un ton grav. Nu obosit.

Cafeaua era foarte dulce, aşa cum îi plăcea ghidului. Dar Cal-Pătat avea dreptate. După ce bău cafeaua, colonelul nu se mai simţi atât de obosit, şi când la scurtă vreme după aceea încălecară din nou, colonelul constată că era gata să călărească peste orice munte i s-ar fi ivit în faţă.

Capitolul 11

Împăcându-se cu ideea unor ceasuri petrecute în singurătate, Blaze tocmai se instalase în fotoliu cu un ziar vechi de o lună când uşa se dădu de perete. Ridicându-şi privirile, văzu un băiat stând în valul de lumină pe care soarele îl revărsa prin deschizătura uşii. Claia lui de păr blonziu era

răvăşită, ochii cenuşii aveau o expresie serioasă, iar braţele robuste ţineau două pachete legate cu sfoară.

— Am adus nişte lapte şi carne, explică el pe un ton grav. Ferguson a tăiat ieri un juncan.

— Tu eşti băiatul care a cules fructele din pădure?

— Da, doamnă, răspunse el politicos.

— Intră în casă, îl pofti Blaze, ridicându-se în picioare. Voi lua eu pachetele. Le duse la tejgheaua de lângă chiuvetă şi, neţinând seama de talentele ei culinare, întrebă:

— Ai vrea să mănânci ceva?

— Nu, vă mulţumesc, doamnă, refuză el cu politeţe.

Când trecuse pe la mină să-şi primească ordinele pentru ziua aceea, Hazard îi spusese că ea nu se pricepea să gătească. Acum, începu să strângă teanc farfuriile rămase de la cina din ajun.

— Nu trebuie să faci asta...

Blaze tăcu, neştiind cum să i se adreseze.

— Jimmy, doamnă, Jimmy Pernell, se prezentă el, aranjând sarea şi piperul chiar în mijlocul mesei.

— Nu-i necesar, începu Blaze iar, urmărind cu privirea mişcările rapide şi sigure ale băiatului.

— El mi-a spus să fac asta, doamnă, răspunse Jimmy, întinzând mâna să ia ligheanul de vase atârnat într-un cui, lângă soba de gătit. Şi mi-a zis să vă ajut şi la pregătirea mesei de prânz.

— Te plăteşte? se interesă Blaze, uimită de siguranţa cu care trebăluia el.

— O, bine'nţeles, doamnă! răspunse el, ridicându-şi ochii de la ceea ce făcea. Hazard plăteşte întotdeauna foarte bine. Mama îi spală şi-i calcă toate cămăşile. El o plăteşte cu cinci dolari bucata. Şi sora mea Abby copiază pentru el unele din legile noi pentru zece cenţi cuvântul. Şi ăia micu' deocamdată nu poate să câştige bani, da' Hazard zice că oricine care-i atât de drăgălaş merită o răsplată măcar pentru că-i zâmbeşte şi-i înveseleşte. Nu trebuie să vă faceţi nici o grijă, doamnă, nu există om mai bun ca Hazard.

Iată aşadar o foarte frumoasă poveste despre adorarea unui

erou — îşi zise Blaze, zâmbind în sinea ei — *şi o apreciabilă cheltuială lunară pentru Hazard.*

— Dar pe dumneavoastră, doamnă, cu cât vă plăteşte ca să aveţi grijă de toate?

— Păi... încă n-am discutat despre asta.

Rotindu-şi privirea prin încăpere şi constatând dezordinea neobişnuită, Jimmy remarcă, amabil:

— Când o să vă deprindeţi mai bine cu treburile, sunt sigur că o să vă plătească foarte bine, aşa cum face cu toţi ceilalţi. Mama zice că-i generos ca un prinţ. Şi-i mai curat decât orice bărbat pe care l-a cunoscut ea vreodată.

— Înţeleg că tribul lui are o oarecare tradiţie în privinţa scăldatului, spuse Blaze, adresându-i-se băiatului care, pus pe treabă, îşi sufleca mânecile cămăşii.

— Nu ştiu nimic despre asta, da' mama zice că Dumnezeu, după ce l-a făcut pe Hazard, n-a mai folosit acelaşi tipar. Altu' ca el nu mai există.

Se pare, decise Blaze simţind o înţepătură de ciudă, *că şi mama lui Jimmy are o oarecare înclinaţie spre adorarea eroilor.*

— Ce vârstă are mama ta? întrebă cât putu de detaşat.

— E bătrână, declară Jimmy, asemenea copiilor care consideră vârstnic pe oricine care a depăşit doisprezece ani.

Ridicându-şi privirea de la aranjamentul lui de ligheane de spălat vase şi clătit, băiatul adăugă:

— Poate că are cu vreo doi ani mai mult decât dumneavoastră, doamnă. Vreţi să vă arăt cum se spală vasele?

— Îţi mulţumesc, zâmbi Blaze. Ar fi foarte drăguţ din partea ta.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, doamnă — zise el, cercetând cu ochii cabana presărată cu tot felul de obiecte şi gunoaie — dar ce *ştiţi* să faceţi?

— Mă tem că educaţia mea a neglijat... aceste lucruri.

— Nu vă necăjiţi, o linişti el din nou, o să vă ajut eu.

— Îţi mulţumesc, Jimmy, răspunse Blaze, cucerită de sinceritatea lui copilărească. Ia spune-mi, cu ce să încep?

— Puneţi apă fierbinte din rezervorul de pe sobă până la jumătatea ligheanelor de-aici. Eu o s-aduc apă

rece, şi pe urmă vă arăt cum să spălaţi vasele.

El le spăla şi ea le ştergea. După ce terminaseră vasele, Jimmy mătură toate resturile de veselă spartă. Odată, la scurtă vreme după moartea tatălui său, în urmă cu un an, o văzuse pe mama lui aruncând de perete o farfurie şi apoi izbucnind în lacrimi. Şi ştia că atunci când oamenii mari sparg atât de multe vase, ceva nu era în regulă. Aşa că toate cioburile fură adunate, puse într-o cutie veche şi cărate afară.

— Acu', spuse el înapoindu-se şi zâmbind aprobator când văzu eforturile lui Blaze de a face patul — cred c-ar fi mai bine să ne apucăm de pregătit prânzu', fiindcă Hazard zicea c-o să fie acasă la doi'şpe fix.

Băiatul era un profesor mult mai bun decât Hazard, deoarece era un bucătar mult mai bun.

— Am învăţat de la mama mea, explică el, când Blaze îi complimentă, văzându-l cum frământă un aluat dând impresia că treaba asta n-ar fi necesitat nici un efort. Puneţi puţină făină pe masa de colo, şi o să vă arăt cum se rulează cu făcăleţul. Focu' merge bine?

O învăţase deja pe Blaze unde să se uite, şi ea raportă că, „mergea bine". Astfel că într-un răstimp ce i se părea incredibil de scurt cuiva pentru care făina, zahărul şi cartofii erau lucruri tot atât de binecunoscute ca şi o limbă străină, masa de prânz fu gata. Turtiţele tocmai fuseseră scoase din cuptor, în vreme ce cotletele sfârâiau pe ceapa călită în unt dintr-o cratiţă mare, iar cartofii noi abureau într-un sos de lapte condimentat cu arpagic sălbatic.

— Eşti o adevărată minune, recunoscu Blaze, impresionată de priceperea băiatului. Cum ai reuşit să termini de făcut toate astea deodată?

— Nu-i greu, doamnă. Începi cu ceea ce durează mai mult.

— Pare foarte uşor când faci tu treaba, oftă Blaze.

— M-aţi ajutat şi dumneavoastră, doamnă, admise el politicos, evitând să amintească încercările lui Blaze, care fuseseră cât pe-aici să le provoace adevărate dezastre.

Când, cinci minute mai târziu, intră Hazard în cabană, Jimmy dădea directive şi mâncarea era aranjată pe masă.

Hazard fu generos cu laudele, şi asta în mod sincer. Modul lui de a găti era dintre cele mai rudimentare, aşa că preparatele lui Jimmy fură apreciate din toată inima.

— Este realmente formidabil, conveni Blaze, simţindu-se răsplătită prin căldura privirii zâmbitoare pe care i-o adresă Hazard. Deşi mă tem că eu mai mult l-am încurcat, în loc să-l ajut. Cine şi-ar fi închipuit vreodată că-i atât de greu să tai o ceapă?

— N-a fost vina dumneavoastră, domnişoară, că s-a rostogolit pe pardoseală, zise Jimmy, căruia Hazard îi corectase apelativul „doamnă." Ar fi trebuit să vă spun că mai întâi era bine să retezaţi unul din capete. Şi n-o să vă ia mult timp pân-o să-nvăţaţi să întindeţi aluatul cu făcăleţu'.

— Ai întins aluat cu făcăleţul? se miră Hazard.

— Mă tem că l-am cam stricat terciuindu-l. La început se lipea de sticlă, pe urmă de masă şi după aceea de mâinile mele.

Blaze îşi trecu o mână neglijentă prin păr, într-un mod fermecător de dulce, care-l făcu pe Hazard să-şi spună în sinea lui că ea ar trebui să aibă ceva de îmbrăcat în afară de pantalonii negri şi cămaşa din pânză albă, deoarece îmbrăcămintea bărbătească părea nepotrivită cu gestul acela feminin. Dacă s-ar fi gândit mai mult, aceasta era prima măsură pe care ar fi trebuit s-o ia pentru a o găzdui. Notându-şi în minte să se ocupe de garderoba ei, spuse curtenitor:

— Sunt sigur că, fără tine, Jimmy n-ar fi putut să facă totul.

Ochii înconjuraţi de gene lungi ai lui Blaze aruncară o privire rapidă spre Hazard, a cărui remarcă galantă i-l reaminti pe bărbatul încântător, în haine de seară, de la „balul regional". Asta era ceea ce o descumpănea întotdeauna: comportamentul civilizat, glasul civilizat, purtările uneori cavalereşti. Aici, pe munte, imaginea lui era atât de indiscutabil aceea a unui indian — pe jumătate dezbrăcat, cu

veşminte din piele împodobite cu mărgele, tot numai piele bronzată şi plete lungi negre. Dar când văzu că pe chipul lui frumos nu era nici urmă de ironie, răspunse cu glas blând:

— Sunt convinsă că ar fi putut foarte bine, dar totuşi îţi mulţumesc. Niciodată nu ai ce regreta dacă încerci să înveţi ceva nou.

— Aşadar, crezi că în curând vom putea adăuga turtiţe la meniul nostru cu ciocolată fierbinte şi căpşuni?

— Poate cu multe rugăciuni şi cu o intensă dăruire, replică Blaze, ale cărui buze se destinseră la rândul lor într-un mod de răspuns.

Sinceritatea ei voioasă îl fermecă.

— Ar fi de folos o ceremonie cu rugăciuni în bucătărie? o tachină el.

— Muşcă-ţi limba! Strămoşii mamei mele s-ar răsuci în mormintele lor metodiste, replică Blaze cu ochii strălucitori de râs.

— Mi-aş asuma riscul unor spectre înnebunite de durere dacă toate mâncărurile din farfuria mea ar fi la fel de gustoase ca astea.

Jimmy nu pricepea tot ce se petrecea pe deasupra capului său dar înţelegea surâsurile şi socotea că era posibil ca de-acum înainte să nu se mai spargă atâtea farfurii.

— Eu o s-ajut ori de câte ori pot pleca de la prăvălia lui McTaggert şi de la mama, se oferi el.

— Vezi? Nu va trebui să pierzi nici un timp cu mituri şi cu ritualuri. Jimmy va avea grijă de instruirea mea.

— Aşa de uşor de îndrumat eşti? Eu prin ce am greşit?

— Aproape prin totul, îl tachină ea, adăugând totuşi cu bună-credinţă: cu excepţia unui singur lucru, pe care-l faci foarte bine.

— la seama cum te porţi, spuse Hazard foarte încet, după ce îşi recăpătase respiraţia.

— Niciodată nu-mi pasă prea mult de bunele maniere. Sunt atât de plictisitoare! replică voios Blaze, încântată de reacţia lui.

— Şi presupun că nu acesta e momentul şi nici locul

în care să-ţi schimbi părerea.

— Nu ştiu, zise ea cu graţie şi adresându-i un zâmbet fascinant. S-ar putea să vreau să-mi schimb părerea în legătură cu ceva, dacă ai vrea şi tu să ţi-o schimbi pe-a ta referitor la *anumite lucruri.*

— Puţin probabil, ţinând seama de ceea ce este în joc. Deşi — continuă el, cu politeţea unui gentleman — te asigur că asta nu înseamnă că n-aş dori-o.

— Cât de liniştitor!

— Mă bucur. Şi acum, spuse Hazard ridicându-se de la masă, înapoi la muncă. Vă mulţumesc amândurora.

Schiţă o plecăciune lentă, cu o mişcare lejeră, care făcu să i se contracte muşchii pieptului. Oprindu-se la jumătatea drumului spre uşă, i se adresă lui Jimmy.

— Înainte de plecare, opreşte-te la mină. O să trimit înapoi prin tine ceva aur, pentru procurarea alimentelor.

— Imediat ce domnişoara şi cu mine spălăm vasele.

— Iar? izbucni Blaze, mirată că totul începe din nou.

— Poate că tăticu' o să sosească aici în curând — sugeră Hazard, privind-o amuzat — şi o să te salveze de corvoadă.

Blaze făcu o mutră îmbufnată.

— Ori asta, ori bine-ar fi să apară personal suplimentar cât timp mâinile mele mai au albul crinului.

Îl uimea cu regularitate. Nici urmă de femeie timidă. Era sigură pe sine, lipsită de orice teamă. Şi superbă. Păcat că nu se putea bucura de ea. În alte împrejurări... *Dar ce să-i faci,* îşi reaminti el cu asprime, *nici nu-ţi puteai închipui două persoane şi două culturi mai diferite, şi nici împrejurări mai neprielnice.*

Lui Blaze i-ar fi plăcut să se ducă spre Hazard, aşa cum stătea el în picioare, în mijlocul camerei, şi să-l sărute uşor pe obraz. Putea atât de uşor s-o facă să zâmbească, putea s-o încălzească printr-un singur zâmbet; când îşi întorcea privirea ochilor negri spre ea o făcea să se simtă pentru prima dată-n viaţa ei ciudat de fericită. Şi în plus, trupul lui înalt, zvelt şi cu umeri largi era frumos. *Păcat,* îşi

zise în sinea ei, *că avea o concepţie atât de dură în privinţa datoriei.* Deoarece ea însăşi fusese crescută într-o lume nespus de egoistă, considera că respectul faţă de datorie era o virtute valoroasă din punct de vedere intelectual, dar nesatisfăcătoare din cel emoţional.

— Voi vedea ce pot face în această problemă, zise Hazard, întrerupându-i reflecţiile.

Ea se uită spre el surprinsă.

— Mâinile albe ca crinul, explică el.

— Ar putea doar să şteargă, interveni Jimmy, găsind în fine în această conversaţie de adulţi ceva ce înţelegea.

— În cazul ăsta s-a rezolvat, conchise Hazard cu un zâmbet, şi plecă.

Când, peste o oră, Jimmy coborî muntele, lista pe care o purta în minte era lungă, şi instrucţiunile primite erau foarte precise: nu trebuia să spună nimănui nimic despre femeia din cabană. Aşa că fu foarte prudent în timp ce-şi făcu cumpărăturile, unul dintre tinerii băieţi de la magazinul universal al lui Klein fiind bucuros să-i vândă o ladă mare contra unei bucăţi de aur în valoare de douăzeci de dolari şi după închiderea magazinului pe timp de noapte. Şi dacă ar fi întrebat cineva, Jimmy ştia că băiatul n-ar fi spus cine a cumpărat-o. Iar în zorii dimineţii următoare, băiatul de prăvălie şi Jimmy încărcară caii lui Hazard — cai pe care acesta îi ţinea pe păşunea familiei Perneli contra unei chirii lunare. Şi cu mult timp înainte ca Diamond City să se trezească, Jimmy se afla la jumătatea drumului, pe poteca ce urca spre cabana lui Hazard, verificându-şi încă o dată în minte lista, ca să fie sigur că nu uitase nimic.

Capitolul 12

— Ascultă ce-ţi spun, Millicent — zise Yancy, care de când colonelul dispăruse în munţi, îşi luase obiceiul de a i se adresa soţiei patronului său folosindu-i numele de botez, nu are nici un rost să aşteptăm întoarcerea coloneluiui.

Un blestemat de indian! E ridicol să aşteptăm. Drace! putem să-l zburăm de acolo într-un minut!

— Colonelul nu va permite să se meargă la risc în legătură cu preţioasa lui fiică, îi reaminti ea. E foarte bine şi frumos să vorbim despre a-i *zbura* pe indian, dar colonelul ne-ar tăia amândurora capul dacă acţiunile noastre i-ar pune în primejdie „scumpetea".

Yancy şi Millicent se înţelegeau perfect unul pe celălalt. Amândoi fuseseră nevoiţi, datorită sărăcirii vechilor lor familii din Virginia, să caute până departe modalităţi prin care să-şi refacă dinastiile. Dar niciodată nu acceptau pe deplin această necesitate. Cel puţin nu de bună voie. Un resentiment arzător mocnise întotdeauna sub suprafaţă, deoarece nici unul din ei nu se aşteptase vreodată să fie obligat să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. În cazul lui Millicent, a fi căsătorită cu banii lui Braddock însemna desigur muncă. Pentru Yancy umilirea era şi mai făţişă. După ce războiul civil îl deposedase până şi de plantaţia familiei grevată de multe ipoteci, fusese efectiv obligat să-şi caute o slujbă.

— Şi tu? întrebă Yancy cu o foarte slabă urmă de ironie.

Millicent îşi petrecuse o viaţă de om însuşindu-şi toate nuanţele perfectei conduite a unei doamne din sud.

— Vai, domnule Strahan! îl mustră ea, strecurându-şi în glas exact atâta exprimare a sentimentelor sale jignite câtă se cuvenea. *Sunt* mama ei.

— Vă cer scuze, doamnă, replică Yancy, cu ochi tot atât de lipsiţi de simţire ca şi ai ei. Sunt preocupat doar de proprietatea colonelului. Asta m-a făcut să uit pentru o clipă care-mi sunt îndatoririle şi poziţia.

Tonul lui era plin de remuşcări întocmai atât cât se cuvine, tot aşa cum fusese al ei, când se arătase jignită.

Erau ca doi actori care interpretau roluri extrem de politicoase, în timp ce în minte îşi recapitulau angajamentele de ordin social din seara respectivă. Jocul acesta — complicatul set de formule comportamentale nesincere — li se potrivea amândurora ca o a doua natură. Fiecare din ei ştia

ce sentimente are celălalt față de colonel, față de fiica lui și față de banii iui, dar jocul acesta cerea anumite reguli.

În curând ajunseră la o înțelegere. Era pur și simplu o problemă de negocieri exprimate într-o formulare acceptată. Cei doi complici nedați pe față se pregătiră să ia cina împreună — ceva ce servitorilor din casa Braddock li se părea un obicei nu numai tot mai frecvent, ci și neplăcut.

Capitolul 13

După o a doua noapte fără odihnă, Hazard se trezi pe patul său alcătuit din piei de bivol și, cu greu, își ridică trupul obosit. Se întinse leneș, fiecare mușchi răspunzând cu o întârziere de o milisecundă. *Ziua de azi*, gândi el, *nu va fi bună pentru confruntarea cu o criză, cu creierul și cu trupul moleșite de oboseală, și cu prezența lui Blaze umplându-mi gândurile cu o exclusivitate dăunătoare unei gândiri limpezi.*

Fără zgomot, se strecură afară din cabană și se îndreptă cu pași mari spre lac. Dimineața aceasta îi amintea de multe altele din tinerețea lui: proaspătă, însorită, cu o adiere de briză fremătând printre plopii tremurători. Și, vreme de o clipă trecătoare, își dori să aibă din nou inocența de atunci. Vremuri în care pe aceste pământuri nu exista decât tribul lui, numai anticiparea vreunei plăceri caracteristice copilăriei — o cursă de cai sau un joc de-a „cercul și parul" — nimic mai presant pe durata unei ziie decât o întrecere normală între băieți.

Stând în picioare pe malul îmbrăcat în mușchi al apei, oftă și nostalgia i se împrăștie. Soarele se înălță și acum luminos și imens — peste aceeași coamă neregulată a peisajului muntos, dar nimic altceva nu mai era la fel ca pe vremuri. Poporul lui se mutase la nord de acești munți, unde albii încă nu veniseră să caute aur sau nu-și încercaseră plugurile în văile muntelui. Inocența lui dispăruse chiar înainte ca fețele-palide să fi intrat în viața lui. Și acum el muncea ca un sclav — așa cum îl acuza Blaze că ar transfor-

ma-o pe ea în sclavă; trudea zi după zi în măruntaiele slab luminate ale pământului, în speranţa de a-şi salva poporul de soarta altor triburi, care fuseseră deposedate de bunurile lor ca urmare a expansiunii albilor. Soluţia era aurul. Ultimul răspuns la toate problemele. *Ei, bine, aproape la toate problemele*, se corectă el cu ironie. Aurul nu avea să soluţioneze această copleşitoare dorinţă pe care o simţea faţă de încăpăţânata lui tovarăşă. Ştia, desigur, ce anume ar fi rezolvat problema... Brusc, plonjă în lac, sperând că apa rece avea să-l liniştească.

Când o oră mai târziu se trezi şi Blaze, cabana era tăcută, singurul sunet fiind trilul păsărilor de afară. Zvârlind la o parte cuverturile, se ridică în capul oaselor şi îşi roti privirea în jurul micii încăperi. El plecase deja, urmele ude ale paşilor săi erau încă vizibile pe pardoseala rece de scânduri, iar oala cu unt şi resturile pregătirii unor sandvişuri fuseseră lăsate afară, pe masă. Toate acestea — vestigiile prezenţei lui — îi creară o senzaţie de căldură, şi totodată o irita constatarea că simţea o asemenea tandreţe faţă de el. Până acum considerase sentimentele ei pentru Jon Hazard Black ca pe o manifestare senzuală zgomotoasă şi necomplicată. Alungând nesupusele şi tulburătoarele gânduri, îşi reaminti că el se folosea de ea şi ea se folosea de el — un schimb cinstit după părerea ei: ostatic contra profesor — până când tatăl ei avea s-o răscumpere. Zilele astea constituiau o aventură de care ea avea să-şi amin-tească toată viaţa cu un fior înţepător de emoţie, deoarece Hazard îi dăruise cea dintâi plăcere senzuală, sublimă, iar ea dorea cu nerăbdare şi mai mult. Nedescurajată de faptul că profesorul ei declarase că-şi încetează serviciile, Blaze se gândea acum la vreo formă de mituire mai convingătoare, de vreme ce primele ei tentative dăduseră greş. Neabătută şi îmboldită de un privilegiu pe care şi-l asumase ea însăşi, domnişoara Venetia Braddock din Beacon Hill se decise să găsească cheia

către învingerea excepţionalei autodiscipline a lui Hazard.

Când Hazard veni acasă pentru prânz, Jimmy se afla acolo, mâncarea era pregătită, pardoseala de curând măturată, iar Blaze purta o crenguţă de măceş înfiptă în butoniera de sus a bluzei sale. Asta îi reaminti lui imediat senzaţia de petală catifelată pe care i-o creaseră sânii ei şi, furat de amintire, nu auzi întrebarea lui Jimmy decât atunci când îi fu repetată.

— Azi ai început să înaintezi spre sud?

— Aha... exclamă el vag, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn uşor. Da. În dimineaţa asta am făcut vreo zece metri.

— Zece metri! se miră Blaze, care se pricepea la minerit tot atât de bine ca şi tatăl ei. Ăsta e un record.

Hazard se uită la ea şi gândi că trandafirii îi stăteau bine.

— Cea mai mare parte din treabă a făcut-o praful de puşcă, replică el cu modestie.

— Cum ai scos pământul afară?

— Cu un mic cărucior basculant. Când am început să lucrez la lotul ăsta am instalat câteva şine.

— Te aştepţi *realmente* ca mina să fie productivă.

— N-aş fi investit timp şi efort dacă nu m-aş fi aşteptat la asta.

— Hazard a urmat cursurile facultăţii de mine din Columbia şi ştie absolut totul în legătură cu mineritul, se băgă în vorbă Jimmy, încântat de prilejul de a pune în lumină încă o faţetă strălucitoare a eroului său.

— Îţi mulţumesc, Jimmy, pentru compliment, spuse Hazard, adresându-i un zâmbet micului său susţinător, dar ceea ce ştiu este departe de a fi totul. Am urmat două cursuri de minerit al aurului, nimic mai mult. Ceea ce avea loc destul de aproape de Boston.

Cu ochii măriţi, Blaze exclamă acuzator:

— Niciodată nu mi-ai spus că ai locuit la Boston!

— Niciodată nu m-ai întrebat.

— Ce făceai la Boston? se interesă ea, simţindu-i-se

în ton o bănuială chinuitoare.

— Mă duceam la „Harvard".

Şi atunci ea îşi aminti remarca lui Turledge Taylor despre zvonurile că ar fi posibil ca el să fi învăţat la „Harvard".

— Nu te-am văzut niciodată.

— Nu cred că frecventam aceleaşi camere de joacă, replică el, cu un zâmbet sincer care-i lumina faţa.

— Nu sunt chiar *atât* de tânără.

— Îndeajuns de tânără, remarcă el calm.

— Ce vrei să spui cu asta?

Glasul ei era aproape răstit, şi Blaze simţea că începe să fie cuprinsă de o enervare necontrolabilă.

— Nimic provocator, te asigur, domnişoară Braddock, răspunse Hazard împăciuitor, sperând să domolească motivele ei de iritare. Numai că, ţinând seama de noţiunile de etichetă stabilite de clasele superioare, sejurul meu în societatea bostoniană a precedat debutul tău, asta-i tot.

Privindu-i pe adulţi ca un spectator la un meci de tenis, Jimmy înţelese brusc, cine spărsese vesela. Doamna care locuia aici împreună cu Hazard se enerva mai rapid decât s-ar năpusti o vulpe asupra unui pui de găină gras.

— Se răceşte mâncarea, interveni el, displăcându-i să se afle în mijlocul unei bătălii la scară reală, deşi — decise el, uitându-se cu coada ochiului la Hazard — ceea ce vedea pe faţa acestuia semăna foarte mult cu un zâmbet.

— Vino, domnişoară Braddock, hai să mâncăm, o invită Hazard. E păcat să fie zadarnic tot efortul acesta.

Aşezându-se la mica masă, continuă pe un ton sincer, de parcă recentul schimb de cuvinte nici n-ar fi avut loc:

— Spune-mi, turtiţele de astăzi sunt opera ta?

Blaze deveni tot atât de trandafirie precum florile de măceş de la decolteul ei. *Cum reuşea el,* se întrebă în gând, *să dea glasului său atâta căldură?* Era ca şi cum ar fi fost mângâiată cu catifea. Şi decise că societatea bostoniană trebuie să fi fost destul de interesantă în anii în care Hazard îşi exersa acolo farmecele sale asupra doamnelor.

— Bine'nţeles că ea le-a făcut, răspunse Jimmy, dornic

să-i facă plăcere lui Hazard şi ştiind că se presupunea că el era cel care o învăţa pe „domnişoara" să gătească.

Zâmbind brusc chipului frumos ridicat spre ea, Blaze explică, respectând adevărul:

— Jimmy mă lasă pe mine să amestec. Şi mă pricep de minune să adaug stafidele. Dacă nu intervine *papa*, s-ar putea să-mi iau diploma la amănunte mai complicate... într-ale bucătăriei.

Printr-un gest al mâinii, Hazard îi pofti pe Jimmy şi pe Blaze să ia loc pe scaunele lor şi începu să-şi ungă o turtiţă cu unt.

— Cine ştie, poate te angajăm să locuieşti aici, Jimmy. Uitasem ce gust bun are mâncarea.

— Mi-ar plăcea, dar nu pot, se grăbi să răspundă Jimmy, cu gura plină cu turtiţă.

— Presupun că mama ta are nevoie de tine, conveni Hazard, savurând gustul delicios al morcovilor tineri fierţi cu puţin zahăr.

Jimmy îşi lăsă ochii în jos, îngăimând un „da" evaziv şi concentrându-şi atenţia asupra morcovilor din farfuria lui, adunându-i într-un mic morman.

— Ai putea totuşi să vii aici sus, şi să dai o mână de ajutor, nu-i aşa?

Furculiţa turti mormanul de morcovi. Jimmy mormăi:

— Cred că da.

Remarcând nervozitatea necaracteristică unui băieţel în mod normal plin de vioiciune, Hazard îşi puse pe masă furculiţa, înghiţi îmbucătura fragedă de carne de vită din gura lui şi insistă cu blândeţe:

— Aşa crezi?

Ochii lui Jimmy se ridicară rapid, se aţintiră într-ai lui Hazard vreme de o clipă fulgerătoare, apoi, sub privirea perplexă a acestuia, reveniră asupra morcovilor.

— E ceva în neregulă, Jimmy?

— Nu, domnule.

— Plata e corectă?

— Da, domnule, nu-i asta.

— Atunci ce este?

— Ei bine, mama a văzut... ce-am adus sus în dimineaţa asta, şi...

Ochii lăsaţi în jos îşi recăpătară ceva din obişnuita lor strălucire când continuă:

— Mie nu mi se pare atât de ciudat, dar mama a cam strâns din buze şi, ei bine...

O undă de veselie înlocui perplexitatea din ochii negri ai lui Hazard.

— Şi...? îl îndemnă el pe băiat, netezind alene cu un deget o faţă de masă inexistentă.

— Mama zice că doamna Gordon a avut tot timpul dreptate.

— Dreptate cu privire la ce? întrebă Hazard, pe buzele căruia începuse să tremure un zâmbet care arăta că pricepuse despre ce era vorba.

— Nu ştiu prea bine, domnule. Ceva în legătură cu un lucru numit o stricată-mpopoţonată.

Blaze se înecă înghiţindu-şi mâncarea, dar Jimmy nu păru să observe.

— Al dracului să fiu — au! iertare, domnule — dacă ştiu ce-i aia. Da' mama era de-a dreptu' indignată şi mi-a zis să nu rămân după asfinţit. Ce să-nsemne asta, domnule? întrebă în final Jimmy cu nevinovăţie.

— Presupun că-şi face griji dacă tu te afli noaptea pe munte, răspunse Hazard calm, îndreptându-şi privirea spre faţa congestionată a lui Blaze.

— Da' am mai rămas!

— Poate că-n ultima vreme au fost văzuţi urşi grizli, zise Hazard, reîncepând să mănânce.

— N-a pomenit nimic despre grizli. Ce-i aia o stricată-mpopoţonată? întrebă Jimmy, pronunţând într-o singură suflare cuvintele necunoscute.

Fu rândul lui Hazard să se înece cu mâncarea. Chipul băieţelului care-l privea era plin de mirare, în timp ce ochii albaştri şi mânioşi ai lui Blaze păreau că-l ard.

— Ăă... de fapt... este o problemă de definire, răspunse

el în mod echivoc. Unul din aceie lucruri despre care discută femeile. Eu unul nu i-aş acorda nici o atenţie. Iar tu fă cum vrea mama ta. Vino sus doar dacă poţi.

— Bine'nţeles că voi veni. Se pare că pe ea n-o supără atât de tare dacă-i pe lumină, aşa că voi veni ca de obicei cu cumpărăturiie dumitale, de acord?

Când mama lui îl certase în dimineaţa aceea în legătură cu lada cea mare încărcată pe şaua calului, Jimmy se temuse că avea să piardă prietenia lui Hazard. Voia să capete o asigurare că totul va rămâne neschimbat între el şi bărbatul care se purta faţă de el cu o bunătate pe care n-o cunoscuse niciodată, nici chiar din partea tatălui său[VIII].

— Perfect, Jimmy, şi spune-i mamei tale cât de mult îţi apreciez munca. Şi acum, dă fuga la râu şi adu o găleată cu apă proaspătă, da? îl rugă, ştiind că femeia care stătea de cealaltă parte a mesei era pe punctul de a exploda.

— Da, domnule, imediat! exclamă Jimmy, sărind în picioare. Mă-ntorc cât ai zice peşte!

Nici nu trecuse bine pragul când Blaze izbucni:

— Ce tupeu la femeia aia! Cine dracu' îşi închipuie ea că este?

— Eu nu m-aş necăji pentru asta, spuse Hazard, împăciuitor.

— Nu mă *necăjesc*. Pentru ce m-aş *necăji* în legătură cu ceea ce spune despre mine o *spălătoreasă* oarecare?

— Snobismul tău iese la iveală, Boston.

— Snobismul *meu*? repetă ea zâmbind sarcastic şi apăsând intenţionat pe ultimul cuvânt.

— Punct marcat, zise Hazard.

— Sper şi eu! se răsti ea, răsucindu-se mânioasă spre el. Erai cât pe-aci să-i ţii partea!

— Nici nu mi-ar fi trecut prin minte. Cuvântul „stricată" nu este inclus în vocabularul meu.

— Cunoscându-te, aş zice că doar atâta vreme cât ele poartă o fustă, nu-i aşa?

— Sau pantaloni negri, adăugă el, învăluind-o într-o privire admirativă.

— Hazard, pentru moment nu mă interesează complimentele. Îţi poţi imagina aşa ceva? izbucni ea din nou, acuzând cu înverşunare ceea ce considera a fi o mare nedreptate. Dintre toate obrăzniciile...!

— Aşa sunt bârfele. Nu le lua în seamă.

— Chiar asta şi intenţionez! Naiba s-o ia... *Stricată*?! repetă, bătând darabana pe masă cu unghiile.

— Este o tabără minieră mică.

— Prea al dracului de mică! De ce naiba să-mi spună aşa? întrebă Blaze, mai mult intrigată decât supărată. Sunt o ostatică, pentru numele lui Dumnezeu!

În general imună la ce zice lumea, Blaze continuă controversa referitoare la lipsa de importanţă a remarcii. Problema nu era ce făcea sau nu făcea ea cu Hazard. Asta era treaba ei — întotdeauna făcuse ce poftise cu viaţa ei. Ceea ce o uimea era faptul că o spălătoreasă oarecare îşi permitea să emită comentarii cu privire la respectabilitate într-o tabără minieră necivilizată ca Diamond City, unde viciul însuşi era o afacere — o afacere importantă.

— Probabil te vrea pentru ea însăşi, îşi dădu cu părerea Blaze, plină de dispreţ.

— Probabil, conveni Hazard.

Ochii lui Blaze se ridicară fulgerător.

— Şi tu...?

— Nu mi se pare că asta ar fi treaba ta, replică el rostindu-şi cuvintele cu precizie şi pe-ndelete.

Apoi îşi văzu iar de mâncare. Furculiţa lui era la jumătatea drumului spre gură când Blaze i-o smulse din mână.

— Ai făcut dragoste cu ea? insistă neştiind nici ea pentru ce, dintr-o dată, asta ar fi avut vreo importanţă.

Dar ştia că avea.

Lăsându-şi încet mâna pe masă, Hazard o privi câteva clipe cu ironie.

— Eşti mama mea? o întrebă sarcastic.

— Semăn cu mama ta? îi reîntoarse ea sarcasmul, cu un glas dulce ca mierea.

Câteva clipe el continuă să se uite la ea în tăcere,

alegându-şi răspunsul, întrebându-se dacă măcar avea chef să-i răspundă. Decise că, la urma urmei, rechizitoriul ei furios îl amuza.

— Nu, răspunse.

— Nu, ce?

— Nu semeni cu mama mea.

— *Şi?*

El zâmbi răutăcios.

— N-am făcut dragoste cu ea. Acum pot să-mi recapăt furculiţa?

Uşa se dădu de perete chiar în clipa aceea, şi Jimmy îşi făcu apariţia, abia mai suflând şi cărând o găleată cu apă proaspătă.

Blaze îi aruncă înapoi furculiţa şi Hazard reîncepu să mănânce.

În timp ce masa continua, Jimmy decise că a ţi se acorda atenţie de două persoane era de două ori mai distractiv decât de a fi luat în seamă de una singură.

Capitolul 14

Mai târziu în aceeaşi seară, în moleşeala de după cină, când apropiata înnoptare îl gonise pe Jimmy acasă, Hazard termină să-şi cureţe puşca, o puse cu grijă la loc, în stelajul de deasupra uşii, şi ieşi afară.

Auzind zgomotul de închidere a zăvorului, Blaze se întrebă, cuprinsă de panică: *Oare se duce la Diamond City? Se va întoarce la noapte? Măcar se va întoarce cândva? Dumnezeule, dacă el plecase într-adevăr de-a binelea, oare ea avea să fie găsită de o echipă de căutare abia peste o lună, moartă de foame?*

Apoi uşa se deschise din nou şi Hazard intră, luptându-se cu oarecare dificultate cu greutatea înspăimântătoare a unei mari lăzi de lemn.

— Te-ai înapoiat! murmură ea în mod spontan, simţindu-se o evidentă uşurare în acea exclamaţie.

— Am lipsit doar două minute, replică el, cu zâmbetul

puţin ironic cu care Blaze începuse să se obişnuiască.

Punând pe pardoseală lada de scânduri de lemn, el îndreptă spre ea o privire leneşă, strecurată pe sub pleoapele pe jumătate lăsate.

— Ar fi trebuit să mă prezint mai curând?

— N-ai spus unde aveai de gând să te duci. Până acum, niciodată n-ai mai ieşit din casă atât de târziu. Când nu-i lună este foarte întuneric... La naiba! încheie ea, într-o izbucnire de lehamite.

Lipsa ei de prefăcătorie i se păru lui Hazard fermecătoare. Era o calitate ciudat de plină de inocenţă la o femeie în mod ostentativ independentă.

— Poate mi se va ierta o nepoliteţe atât de cumplită, spuse el, îndreptându-şi trupul, când vei vedea ce ţi-am adus.

Arătă cu mâna spre lada deschisă, în semn de invitaţie.

— Pentru mine? se miră Blaze.

Glasul uşor răguşit de emoţia anticipării îi reaminti lui Hazard cât de tânără era ea. Cu excepţia crizelor de furie pe care le făcea din când în când, ea privea realmente tot ce se întâmpla ca pe un soi de aventură.

— Pentru tine, confirmă el.

Şi când Blaze îşi părăsi fotoliul în care se ghemuise şi se ridică în picioare cu o graţie firească, el se surprinse că rămâne în contemplare. Blaze era desculţă, cu picioarele ei lungi subliniate de pantalonii negri şi strâmţi şi trupul zvelt conturat de lumina focului. *Cât timp,* se întrebă el, *avea să mai poată rezista dorinţei care-l împingea spre ea?*

Un râset de încântare îi întrerupse gândurile rătăcitoare, şi privirea i se concentră asupra chipului ei.

— Mi-am zis că o să-ţi placă, spuse.

— Cum de te-ai gândit la asta? Unde ai *găsit-o*? exclamă Blaze, atingând bordura lucrată cu grijă a unei căzi de baie din aramă.

— Deoarece nu te trage inima să foloseşti instalaţiile mele de baie exterioare, am decis că o alternativă era...

— Necesară?

— Niciodată nu aş îndrăzni să menţionez... murmură el pe un ton dezaprobator şi cu o scânteiere uşor ironică în ochi.

— Unde a găsit-o Jimmy?

— După investigaţii discrete a descoperit una la magazinul lui Klein. Se pare că Jimmy l-a convins pe prietenul lui să ne vândă cada asta pe care o comandase una dintre... ăă... fetele care lucrează în oraş.

— Aşadar, e un model pentru curtezane, nu-i aşa? zise Blaze zâmbind.

Micile inserţii de porţelan, în interiorul, pe latura din faţă şi pe cea din spate a căzii îi atrăseseră privirea. Deşi mitologice, scenele reprezentate pe plăcile pictate erau de o lubricitate provocatoare.

— Asta e ceea ce a văzut mama lui Jimmy, adăugă ea.

— Mă tem că da... şi nu e totul.

— Ce altceva mai e? întrebă Blaze, încercând să nu izbucnească în râs.

— Două lucruşoare. Aruncă o privire sub pânza aceea.

Ridicând ţesătura, Blaze se uită, apoi se întoarse spre Hazard cu un surâs răutăcios.

— Pe astea le-ai *comandat*, sau se vând odată cu cada?

— O nefericită serie de împrejurări. Ceea ce-i spusesem lui Jimmy să cumpere erau două rochii pentru tine. Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să-ţi schimbi îmbrăcămintea. Nu mi-a trecut prin minte că „femeile respectabile", pe care le mai avem aici la Diamond City, îşi cos ele însele veşmintele. Rochiile de la prăvălia lui Klein sau a lui Bailey sunt pentru... celelalte femei.

— Mama lui Jimmy trebuie să-şi fi închipuit că-ţi deschizi aici un bordel, remarcă Blaze înveselită, în timp ce scutura o scandaloasă creaţie din satin purpuriu garnisită cu pene. Dacă port asta mai sunt obligată să gătesc?

Hazard se stăpâni la timp. Răspunsul ce-i venise pe vârful limbii fusese pe măsura căldurii din ochii ei.

— Nu eşti deloc obligată s-o porţi, spuse cu o răceală a glasului greu câştigată. Mă gândeam că Jimmy avea să

ia ceva cu flori din acelea mici... stambă îi zice, nu-i aşa?

— Niciodată n-am purtat stambă, mărturisi Blaze, plăcut impresionată de încercarea lui galantă de a o îmbrăca în ceva confortabil.

— Nu, presupun că n-ai purtat, recunoscu el, dar cred că astea nu vor fi ceea ce trebuie. Vom reface comanda şi vom cere să se coasă ceva pentru tine. Tu precizează materialul, dacă socoteşti că stamba nu-i bună şi, data viitoare când vine Jimmy, trimite jos măsurile.

— Nu mi le ştiu, spuse ea, ridicându-şi ochii spre el.

În lumina focului, chipul ei era de o frumuseţe impresionantă.

Hazard se trase înapoi cu jumătate de pas, ca şi cum retragerea l-ar fi pus în siguranţă faţă de primejdia ochilor ei ispititori.

— O să caut o sfoară pe-aici pe undeva. Te vei putea măsura cu ea.

— Sau o piele neargăsită? îi reaminti ea, stârnită de reţinerea lui constantă.

— O să găsesc o sfoară, repetă el apăsat. După ce o să aduc aici sus apă pentru tine.

Şi seăpă, ieşind afară la timp. A-i rezista lui Blaze Braddock era o treabă care necesita un gen de curaj pe care el nu şi-l cultivase niciodată. Era un novice când era vorba de spus *nu* unei femei frumoase.

Peste cinciprezece minute cazanul de pe soba de gătit era plin, şi după încă o jumătate de oră din apă se înălţau aburi. Luând cu grijă cazanul greu, Hazard turnă în cadă apa fierbinte. În timp ce o răcorea adăugând apă adusă de la râu, îi explică lui Blaze:

— Mai pune câtă apă rece vrei din găleţile astea. Ştii unde e săpunul.

— Foarte drăguţ din partea ta. Îţi mulţumesc.

Acum nu exista nici urmă de ironie în glasul ei, nici o sclipire răutăcioasă pe sub genele ei lungi. Era sinceră, prietenoasă şi recunoscătoare. Şi Hazard descoperi că la o astfel de purtare îi era şi mai greu să reziste decât la

ironia ei ostentativ senzuală.

Tonul lui fu tăios şi, spera el, pragmatic:

— După baie, s-ar putea să vrei să îmbraci una din chestiile alea de prost gust, din satin. Cel puţin sunt curate. Peste o zi sau două vom obţine ceva mai convenabil.

Fără a-şi da seama, spusese *„vom* obţine". El nu remarcă, însă Blaze da. În seara asta o impresiona într-un mod ce nu se asemăna cu nimic din experienţa ei de până acum. Cada de baie, apa caldă, solicitudinea lui faţă de gustul ei în materie de îmbrăcăminte, totul o mişca nespus. Hazard era o făptură uimitoare din punct de vedere fizic, dar, şi mai demn de remarcat, era totodată un bărbat frumos cu o bunătate şi blândeţe sufletească aşa cum ea nu mai văzuse până acum la nici unul din bărbaţii pe care-i conoscuse în lumea ei.

— Nu rămâi? întrebă în şoaptă, văzându-l că se şi îndrepta spre uşă.

Hazard se întoarse pe jumătate, şi între ei se lăsă o tăcere adâncă. El întârzie atât de mult cu răspunsul, încât ea îşi închipui că nu auzise. Deschise gura să repete cuvintele.

— Nu, spuse el repede, deşi ochii lui spuneau *da* .

Apoi, răsucindu-se brusc în loc, ieşi afară.

Baia era divină. Cada, făcută pentru meseria de curtezană, era îndeajuns de spaţioasă pentru două persoane. Cu toate acestea Blaze se scăldă pe-ndelete, dar singură.

Hazard îşi petrecu timpul pe pragul cu vedere spre coasta muntelui, cu bărbia proptită pe tocul puştii şi cu braţele întinse de-a lungul ţevii netede şi reci. Luminile din Diamond City, la mică depărtare, se reflectau ca o sclipire trandafirie pe pătura de nori. Colţul de lună, întunecat în noaptea asta de nori groşi, strălucea desigur undeva, dar pe muntele lui Hazard domnea întunericul, atmosfera era încărcată, iar propriile lui gânduri, tot atât de frământate ca şi natura ce-l înconjura.

Se gândea la ea de o sută de ori pe zi, şi nu de mai puţine ori dorea s-o atingă. Zâmbetul şi râsul ei — chiar şi firea ei explozivă — creau un soi de caldă tovărăşie pe care el n-o mai simţise de când murise Aripă-de-Corb. Din nefericire, ea era absolut de neatins — o femeie strâns şi irevocabil legată de un grup de oameni care vroiau să-l ucidă; mai direct spus, legată de o lume ce constituia o năpastă pentru tot ce-i era lui drag. Mâinile lui cu oase prelungi se încleştară în jurul ţevilor de metal ale armei până când durerea din încheieturile albite ale degetelor îl trezi din visare. *Ajunge!* decise el. Hotărârea îi era fermă. Ea nu avea să fie aici o veşnicie. După plecarea ei, el nu voia nimic din ea, nici o amintire, nici o complicaţie adăugată vieţii lui şi aşa complicată. Prin urmare rămase acolo, în noaptea întunecoasă, silindu-şi gândurile să se cimenteze asupra priorităţilor care aveau importanţă: mina, aurul, bunăstarea poporului său.

Voia să fie sigur că atunci când se va întoarce, ea avea să fie ieşită din baie şi gata îmbrăcată.

Oare avea să vină la ea? se întrebă Blaze, stând culcată în apa caldă şi odihnindu-şi capul pe arama cu bogate ornamente în relief. Ca un copil care-şi doreşte o jucărie scumpă, ea dorea ca el să vină. Dar totodată, deloc asemenea unui copil, era pe deplin conştientă de diferenţa dintre realitate şi dorinţă. Dar se gândise la ea atunci când cumpărase cada, când comandase rochiile. Blaze ştia că nici el nu era mai imun faţă de ea decât era ea faţă de el. Aveau să mai facă dragoste, ştia. Era ceva inevitabil, tot aşa cum primăvara urmează după iarnă. Simţea plăcerea excitantă de a-l atrage, senzaţia ameţitoare a puterii ei sexuale, încă lipsită de experienţă. Simţea intensitatea atracţiei dintre ei ca pe o forţă vie, pârjolitoare... şi bucuria cu care aştepta să-l scoată din rezerva lumii lui de îndatoriri şi obligaţii morale era irezistibilă.

Când în cele din urmă el intră în cabană, focul murise, nelăsând în urmă decât câţiva cărbuni înroşiţi care proiectau umbre de un auriu întunecat pe pieptul lui gol, faţa reflectându-i o nuanţă de şofran. Numai ochii şi părul lui mătăsos erau de un negru lucios.

În clipa în care Hazard o văzu pe Blaze, îmbujorată, cu unul din picioarele ei zvelte îndoit sub ea, stând pe un scaun, lângă foc, hotărârea îi fu profund zdruncinată. Simţi cum i se opreşte inima în loc, sărind peste o bătaie. Ea alesese rochia din tafta neagră: un decolteu extrem de adânc abia dacă-i acoperea sânii palizi şi rotunjiţi; umerii şi braţele albe luceau ca un simbol al purităţii şi inocenţei, în contrast cu taftaua neagră ca păcatul; mărgelele negre, risipite cu generozitate, precum stelele în miez de noapte, captau lumina jăratecului, accentuând sânii ridicaţi provocator, aproape revărsându-se peste croiala îndrăzneaţă a decolteului. Apoi ea se mişcă uşor, şi părul strălucitor îi alunecă peste umăr ca un val unduios de aramă, şi el simţi cum adrenalina îi invadează nebuneşte venele. Prin aceeaşi mişcare, fusta amplă, cu falduri încreţite, se întredeschise, mătasea şifonată foşnind de parcă ar fi avut o viaţă a sa proprie. Brusc, picioarele ei rămaseră dezgolite, ca şi porţiuni dintr-un şold şi o coapsă, modelul rochiei fiind conceput pentru desfătarea clienţilor.

Blaze era o vrăjitoare, pe jumătate dezgolită în faţa lui, fremătând de ispită fierbinte aşa cum catifeaua îmbie ochiul, îndemnându-te s-o atingi... o femeie fascinantă, ai cărei ochi albaştri păreau să spună: „Mă doreşti?"

Pentru a suta oară în acea zi, Hazard îşi sili mintea să alunge ispititoarele posibiiităţi.

— Cum a fost baia? întrebă cu glas foarte scăzut, cu ochii aţintiţi asupra coapsei ei zvelte şi rotunjite.

În mătasea neagră şi lucioasă, ea avea o înfăţişare drăguţă, feminină şi ademenitoare, parfumul săpunului

zăbovind pe pieiea ei caldă.

— Îţi place rochia? replică Blaze cu glas la fel de scăzut ca al lui, ignorându-i întrebarea.

— Numai unui bărbat mort nu i-ar plăcea, răspunse el, rostind cuvintele domol şi mângâietor, în timp ce privirea ochilor lui negri aluneca în susul trupului ei, ca spre o apreciere suplimentară.

— Pe piele pare rece.

El nu se mişcă. Îşi simţea inima bătând de parcă ar fi alergat de-a lungul prea multor mile.

— Îmi închipui.

— Ai remarcat modelul? insistă ea, scuturându-şi fusta astfel încât să se mai întredeschidă puţin.

— Desigur, spuse el, cu glas acum răguşit. Îl felicit pe cel care a creat-o. Şi felicit şi „modelul" . S-ar putea să nu fie ceea ce porţi de obicei, dar te asigur — continuă în timp ce ochii lui negri o învăluiau într-o privire mângâietoare — că în mod garantat ar lăsa mută de admiraţie o sală de bal.

— Sau salonul de primire al unui bordel.

— Chiar şi pe acela, conveni el calm. Aş dori să pot profita de un asemenea prilej.

— Aş vrea să poţi.

Amestecul de impertinenţă şi candoare îl uimea întotdeauna. Nici o prefăcătorie. Nici o ipocrizie. În general, femeile albe adoptau o purtare fals timidă, făcând pe mironosiţele până în ultimul moment.

— Cred totuşi, replică el cu un oftat uşor, că nu tot atât de mult pe cât aş vrea eu.

— Ei, şi atunci?

Îşi întinse mâna spre el, cu o delicateţe care-l surprinse şi-l emoţionă. Tot ce avea de făcut era să întindă braţul şi să atingă mâna care-l invita, să înainteze cu degetele de-a lungul braţului ei alb ca laptele, şi să facă să alunece taftaua neagră de pe umerii ei imaculaţi şi catifelaţi. Visul fu totuşi de scurtă durată, şi Hazard reveni la realitate.

— Nu înţelegi, nu-i aşa?

Coborându-şi braţul, ea scutură lent din cap, şi părul lung şi sclipitor, care în lumina focului părea roşu ca flacăra, se revărsă peste umerii ei goi.

— Tatăl tău va veni după tine.

— Ştiu.

— Şi eu nu vreau să fiu răspunzător pentru nimic aitceva decât pentru faptul că vreau să-mi păstrez parceia intactă.

— Nu-i puţin cam târziu pentru asta?

— Pentru mine nu, replică el sec. În orice caz, n-ar fi în avantajul nici unuia dintre noi. Dacă ai fi o femeie absarokee, situaţia ar fi alta. Dar nu eşti. Cultura noastră permite mai multă libertate în problemele acestea. A voastră e mai restrictivă.

— Aş vrea să încetezi cu toată intelectualizarea asta. Dumnezeule! exclamă ea exasperată, nu poţi pretinde că nu mă doreşti!

— Nu sunt un actor atât de bun.

— Atunci, naiba să te ia! izbucni ea, ridicându-se brusc în picioare. O să te sărut!

El încercă să râdă, dar când mersul ei făcu ca mărgelele negre să se atingă, asemenea unor lacrimi scânteietoare, de pieiea albă a sânilor ei, tăria lor lucioasă accentuând fermecătoarea frăgezime tremurătoare a acestora, se simţi învăluit de o căldură aproape palpabilă. Ea era foarte aproape, foşnetul mătăsii semănând — în tăcerea şi umbrele create de sclipirea jărateculuí — cu zgomotul unor descărcări electrice.

Întinzând mâna, ea îi atinse curbura gâtului, acolo unde acesta se întâlnea cu umărul, şi îşi petrecu uşor degetul peste o şuviţă de păr negru şi lucios, prinsă în supla arcuire dintre muşchi şi tendon.

— Te voi săruta, şopti ea de astă-dată.

El o lăsă să-i tragă capul în jos, în aşa fel încât să poată atinge faţa lui; îi lăsă buzele să-i alunece pe obraz, iscând o tresărire de plăcere; îi lăsă gura aproape să ajungă la a lui, şi abia atunci îşi înfipse degetele în umerii

ei goi şi parfumaţi cu o neîndurare tot atât de intensă ca şi seducţia ei. Îşi înclină capul şi îi strivi buzele într-o sărutare sălbatică, necivilizată, care spre sfârşit se transformă într-un lent exerciţiu de excitare senzuală.

Când el îi dădu drumul, ea era profund zguduită.

O susţinu cu braţul întins, deoarece ea nu se mai ţinea prea bine pe picioare, chipul lui ascunzând ceea ce al ei lăsa să se vadă. Avu nevoie de câteva clipe până când să poată vorbi, dar când o făcu, glasul lui suna aproape normal.

— Nu trebuie să mă ispiteşti, Boston, căci rişti să te arzi. Eu am jucat jocul acesta mult mai mult timp.

Apoi, fără voia lui, Hazard zâmbi.

— Când te gândeşti — spuse însoţindu-şi cuvintele cu un chicot — că am ajuns să apăr virtutea *mea*! Ce idioţenie! Dar drăgălaşa şi răsfăţata mea dragă — şopti el cu sinceritate, uitându-i-se drept în ochi — nu poţi avea tot ce doreşti. Din motive importante pentru mine, spuse coborându-şi privirea spre faţa ei frumoasă dar îmbufnată, eu nu sunt disponibil. Şi cred că-n noaptea asta eu voi dormi afară. Vise plăcute!

Luând o piele de bivol, ieşi din cabană.

— Blestemat să fii! strigă Blaze în urma lui, recăpătându-şi glasul în clipa în care el ieşea pe uşă.

Taftaua neagră ca abanosul abia dacă-i mai reţinea sânii pe care mânia îi făcea să palpite intens.

— Înghiţi-te-ar iadul!

Să revenim la disciplină! gândi el cu amărăciune.

Şi încuie uşa cu zăvorul.

Capitolul 15

În noaptea aceea ţânţarii au fost violenţi, tăbărând pe el în mici nori, atacând în hoarde neîndurătoare. Hazard îşi mută de două ori patul până găsi o oarecare tihnă, la jumătatea drumului spre creasta muntelui, unde o briză

rece ţinea insectele la distanţă. *Poate că sunt un prost în privinţa acelei femei,* îşi zicea în sinea lui, stând culcat dar treaz, sub binevenita adiere răcoroasă ce-i mângâia pieiea. Într-un moment de capriciu, Bătrânul Coiot, ajutorul cel lipsit de respect al Atotputernicului, ar fi adus uşoare modificări simţului lui de onoare şi datorie. Dar concepţia despre lume a indienilor absarokee fusese sădită în el încă din copilărie. Considerarea individului ca sursă de putere reprezenta un mod de gândire propriu numai triburilor absarokee. Hazard fusese întotdeauna condus de visurile sale vizionare, care constituiau un stimulent emoţional şi de esenţă casnică definit cu precizie. Şi în legătură cu femeia el nu se simţea în largul său.În noaptea aceea se rugă să primească un semn. Poate că femeia fusese trimisă ca un dar binevoitor, poate că nu personifica trădarea şi lăcomia. Poate era un dar din partea universului mistic.

Era târziu când se trezi şi, din nefericire, dimineaţa nu aduse cu sine nici o revelaţie lămuritoare pentru frământarea tuibure din mintea lui. Spera, mai mult cu logică decât cu o convingere emoţionaiă, că în curând avea să-şi facă apariţia colonelul Braddock.

Când intră în cabană pentru micul dejun, Blaze era deja sculată şi îmbrăcată într-una din cămăşile de bumbac ale lui Hazard.

— Ai dormit bine? îl întrebă cu o voioşie nesinceră.

— Nu prea.

Oboseala îşi spunea cuvântul, după nopţile petrecute pe piei de bivol.

— Eşti gata pentru micul dejun?

— Îndată, răspunse el scurt, în timp ce scotocea prin garderoba lui, în căutare de îmbrăcăminte curată.

Se răsuci brusc în loc când, în cele din urmă, îl izbi înţelesul întrebării ei. Oare pregătise într-adevăr gustarea de dimineaţă? Văzu că, realmente, o pregătise. Masa era pusă, şi ceva ce semăna vag a turtiţe se afla lângă slănina carbonizată din farfurie. Zâmbi, posomoreala risipindu-i-se într-o clipă. Ea părea extrem de încântată de rezultatul

eforturilor ei. Adăugase şi o sticlă de coniac, pentru cazul în care el ar dorit la micul dejun şi o băutură. Ceea ce nu era o idee rea, ţinând seama de felul în care arătau alimentele din farfuria lui.

— Te deranjează dacă golesc cada de baie afară?

— Nu, bineînţeles că nu.

Şi când o văzu luptându-se cu găleata plină cu apă pe care o scosese din cadă, adăugă:

— Lasă-mă să te ajut.

Până la urmă el fu cel care goli cada, iar Blaze ajută la umplutul găleţilor şi-i mulţumi cu drăgălăşenie.

Când peste câteva minute Hazard se aşeză la masă, ea spuse:

— Mă întorc într-o clipă.

Şi mai înainte ca el să fi încercat turtiţele acelea cu formă ciudată şi slănina neagră, ea apăru din nou. Hazard încă mai cumpănea dacă stomacul lui era în stare să reziste pedepsei când ea trecu pragul, grăbindu-se să-şi ceară scuze:

— Cred că am uitat ceva la turtiţe. Sunt cam tari şi... ei, bine... îmi pare rău pentru slănină. Sper că n-a costat prea mult.

— Îţi apreciez efortul şi nu-ţi face probleme în privinţa banilor. Dacă n-aş avea câteva mii de oameni de care să am grijă, aş fi considerat un om relativ bogat, chiar şi după standardele voastre.

— A! exclamă Blaze, surprinsă.

Modul de viaţă al lui Hazard nu prea vădea bogăţie, şi ea nu-l privise niciodată ca pe o persoană avută.

— la loc, îi propuse el, arătându-i un scaun. Voiam să-mi cer scuze... pentru aseară. Tu nu... Eu port toată vina.

— Ştiu. Aşadar, suntem prieteni? întrebă întinzându-şi mâna mică peste masă.

— Prieteni, confirmă el, şi se rugă în gând să se poată stăpâni.

Blaze reţinu mâna caldă şi bătătorită, şi îşi aminti unde o simţise altă dată. Amintirea o făcu să roşească.

— Îţi mulţumesc pentru micul dejun, spuse el politicos, căutând o scuză pentru a da drumul mâinii ei.

Senzaţia degetelor ei îndoite sub ale lui îi reînvie propriile-i amintiri cu un efect dezastruos.

— A fost foarte drăguţ din partea ta.

Glasul îi era liniştit, dar degetele, când le desprinse de pe mâna ei, îi tremurau.

— Ei, bine, după gestul cu cada, şi rochiile, şi toate celelalte — zise Blaze pe un ton de glumă, decisă să poarte conversaţia cu aceeaşi dezinvoltură ca şi Hazard— m-am gândit să încerc. Pare atât de uşor când o face Jimmy, recunoscu apoi cu tristeţe, uitându-se la mâncarea din farfuriile lor.

— Ştiu, spuse Hazard cu înţelegere.

— Nu eşti obligat s-o mănânci.

Era prima dată când o vedea chinuită de remuşcări.

— Şi nici tu nu eşti obligată să porţi rochiile alea, replică el curtenitor.

Ea izbucni în râs, iar el îi adresă zâmbetul acela al lui, care făcea să i se oprească inima în loc. O armonie încântătoare şi plină de înţelegere se înfiripă între ei.

Micul dejun fu înlocuit cu obişnuitul meniu alcătuit din ouă fierte, unt şi lapte, îndeajuns de simplu pentru iscusinţa lor în arta culinară.

— Dacă Jimmy nu vine sus, o să murim de foame, recunoscu Blaze, cu un zâmbet luminos ca soarele.

Hazard nu-i spuse că, în cursul incursiunilor la care lua parte, subzistau uneori săptămâni întregi numai cu pastramă de vită şi pemican[1]. Era obişnuit cu o alimentaţie rudimentară.

— Poate că o mărire a retribuţiei ar fi indicată pentru a ne asigura supravieţuirea, sugeră el cu un zâmbet uşor ironic.

[1] *Pemican*: turtă făcută din carne uscată şi mărunţită, amestecată cu grăsime topită, folosită în alimentaţia indienilor din America de Nord (n.t.).

— Absolut. O să-l plătesc şi eu.

Când sprâncenele lui Hazard se înălţară întrebătoare, ea adăugă:

— Dacă ai accepta o chitanţă semnată de mine. Pentru moment ar fi cam delicat să mă duc la banca mea.

— Neînchipuit de delicat, cel puţin pentru mine, admise el, ochii scânteindu-i de râs. Şi tu nu trebuie să plăteşti.

— Am mulţi bani.

— Sunt convins.

— Şi gândeşte-te la corvoada de care mă scuteşte el.

— Că veni vorba despre corvoadă, spuse Hazard tărăgănându-şi cuvintele, ezit chiar şi să abordez subiectul...

Ce schimbare, constată Blaze în sinea ei, plăcut surprinsă, *faţă de aceea de acum câteva zile.*

— Temnicerul meu s-a îmblânzit, nu rezistă ea să-l tachineze.

— Supuşenia ta timidă m-a fermecat, replică el cu ironie.

De sub sprâncenele-i arcuite, ea îl privi drept în ochi.

— Dacă aş fi timidă şi supusă nu m-ai plăcea.

— Aş vrea să încerc, se oferi el.

— Slabe speranţe, ripostă Blaze privindu-l cu ochi senini şi cu expresia voioasă a unui amiral care urmăreşte cum se scufundă ultima dintre navele inamice.

— Cum ţi s-a îngăduit să fii atât de al dracului de încăpăţânată? întrebă el, cu un oftat teatral.

— Dar ţie cum ţi s-a permis? contraatacă ea.

— Nu cred că ar ajuta la ceva dacă am recurge la argumentele referitoare la rolul bărbatului şi al femeii în societate.

— La absolut nimic.

— În cazul ăsta nu ştiu prea bine cum să abordez subiectul, dar...

Tonul lui era mult prea dezinvolt şi dacă ea l-ar fi cunoscut mai bine ar fi depistat ironia ascunsă în cuvintele lui.

— Şi?

Blaze se simţea încântător de invincibilă, un sentiment deloc neobişnuit pentru o extraordinar de frumoasă fiică de milionar.

— Pantalonii mei din piele au nevoie să fie spălaţi.

Şi în mod inexplicabil, Hazard îşi dădu seama că îşi strângea puterile pentru a face faţă repliicii ei.

— Asta-i corvoada la care te refereai? fu tot ce spuse ea, pe un ton moderat, neiritat, nebănuind că spălarea unor pantaloni din piele implica o muncă mai grea decât clătirea câtorva batiste murdare.

El dădu din cap şi se relaxă în mod vădit.

— Nu-i poţi trimite... doamnei Pernell? întrebă ea, rostind cu multă drăgălăşenie ultimele cuvinte.

— Nu ştie cum să procedeze cu asemenea pantaloni.

— Atunci, cine-i spală de obicei?

— Una dintre femeile din clanul meu vine din când în când aici.

Blaze şi-o putea imagina: tânără, frumoasă, supusă.

Femeile trăgeau probabil la sorţi sau plăteau pentru privilegiul de a veni să muncească pentru Hazard. Deoarece nu era cu totul naivă în privinţa bărbaţilor şi nici naivă în legătură cu reputaţia lui Hazard în materie de femei şi, cu atât mai important, nu era naivă nici cu privire la incredibiia lui pricepere în arta iubirii, următoarea întrebare îi veni în minte imediat.

— Cât timp rămân femeile aici? se interesă plină de suspiciune.

Hazard fu încântat să constate că îi stârnise curiozitatea.

— O zi şi peste noapte, răspunse.

— De ce m-oi fi ostenit să te întreb? se miră Blaze, zeflemitoare.

— Nu ştiu. Niciodată n-am pretins că duc o viaţă de călugăr.

— Dar nu şi faţă de mine.

— Din numeroase motive... toate logice.

— Asta, ripostă ea cu ironie, este o problemă de opinie.

— Ai vrea să înveţi cum să speli nişte pantaloni din

piele? o întrebă el, încercând să îndrepte iar conversaţia către un subiect asupra căruia nu se putea discuta în contradictoriu la infinit.

— Am oare de ales? replică ea sarcastic, cu un zâmbet insinuant.

— Desigur, răspunse el privind-o peste masă, cu o expresie sinceră şi nevinovată.

— Dar, murmură ea cu seninătate, simţindu-se departe de a fi liniştită, alegerea implică un musafir care să rămână aici peste noapte. Un musafir feminin.

— Ăsta a fost obiceiul, recunoscu Hazard, al cărui zâmbet se accentuă.

Îndreptându-şi umerii, Blaze îşi propti mâinile în şolduri — cămaşa lui Hazard, mult prea mare pentru ea, ridicându-se în mod periculos datorită acestei atitudini — trase aer în piept — ceea ce avu efecte primejdioase asupra libidoului lui — şi dădu drumul unui : „Ha!"

— Asta înseamnă că ai vrea s-o faci tu? întrebă el, ignorând cu voioşie înţelesul aspru şi nedisimulat al exclamaţiei, şi străduindu-se să nu ia în seamă nici conturul accentuat al afârcurilor ei, ispititor de vizibile prin ţesătura uzată a cămăşii lui.

— Decât să ascult cum faci dragoste cu altă femeie la câţiva paşi de mine?

— Să înţeleg aşadar că spui *da*?

Hazard nici nu se gândea să răspundă ultimei întrebări puse de ea cu atâta patimă; în orice caz nu acum, când efortul de a-şi păstra controlul era împins la maximum.

— Naiba să te ia, Hazard...!

El se mulţumi să aştepte, neîndrăznind să vorbească în starea psihică schimbătoare şi capricioasă în care se afla. Nu era oare un prost, să tot spună *nu*? Chiar ar fi avut vreo importanţă, dacă ar fi luat ceea ce avea atât de ispititor de aproape şi disponibil? Îşi lăsă privirea să alunece peste frumuseţea de giuvaer a unei femei îndeajuns de aproape de el cât s-o poată atinge.

— Dracu' să te ia...da! Eşti mulţumit?

— Foarte! se grăbi el să spună, simţindu-se uşurat în moduri pe care n-ar fi vrut să le recunoască.

— Nu am de gând să accept altă femeie în cabana asta!

Era aceeaşi femeie imperioasă pe care o mai văzuse şi până acum, de atâtea ori. Indiferent de felul în care era îmbrăcată — în pantalonii din stofă de lână, în satin împodobit cu mărgele sau în haine pentru făcut curăţenie — era sigură de ea.

— Perfect, spuse el, fiindu-i extrem de uşor să facă acea concesie.

A-şi închipui o altă femeie laolaltă cu Blaze în strâmta cabană era un gând neliniştitor. Şi nu era foarte sigur că ar fi vrut să se confrunte cu el.

Hazard îi arătă lui Blaze ce trebuia făcut cu pielea tratată a pantalonilor. Îi arătă cum să înmoaie îmbrăcămintea în apa limpede a lacului, cum s-o frece cu săpun de yucea[1] pe care îl cumpărau de la *shoshoni*[2], apoi s-o întindă pe iarbă, ferită de soare. Şi la o depărtare ce-i îngăduia să fie văzută de la zăgazul la care muncea el toată ziua, Blaze frecă şi spălă şi clăti, având grijă ca pantalonii din piele ai lui Hazard să fie curaţi, asigurându-se că Jon Hazard Black nu va avea altă femeie în patul lui.

În ziua aceea Jimmy nu urcă la cabană, şi când Blaze făcu această remarcă, Hazard îi spuse că nu era ceva neobişnuit. Băiatul avea şi alte îndatoriri de care trebuia să vadă acasă, şi absenţa lui nu avea nimic extraordinar. Blaze era de altă părere, dar se simţea prea obosită ca să discute în contradictoriu. Chiar prea obosită pentru a face o baie, atunci când Hazard se oferi să-i care apă. Ceea ce îi şi declară, moţăind în fotoliul de lângă foc.

[1] *yucea* (bot.): Plantă americană cu flori albe şi frunze în formă de sabie (n.t.)

[2] *shoshoni*: trib de indieni din America de Nord (n.t.)

— Şi-n plus, îi spuse ea, azi, spălându-ţi afurisita aia de îmbrăcăminte, am stat mai mult în apă decât afară.

— Îţi mulţumesc încă o dată. Ai făcut o treabă bună.

— Ştiu, şi aştept plata obişnuită, replică ea somnoroasă dar impertinentă, până la capăt.

Hazard deschise gura să riposteze, apoi o închise. Blaze adormise în fotoliul prea mare pentru ea. Îşi dădu seama că în ziua aceea muncise foarte greu pentru el. Însă nu realiză că în toată viaţa ei Blaze nu muncise niciodată pentru nimeni.

Capitolul 16

Peste o jumătate de oră, Hazard o ridică din fotoliu cu mare blândeţe, o culcă pe pat şi o înveli cu pătura. Îşi permise o uşoară sărutare.

— Îţi mulţumesc, *bia*, şopti atingându-i buzele cu ale sale. Eşti o spălătoreasă fermecătoare.

În vis, Blaze auzi tandrul compliment şi zâmbi.

După ce încuiase cabana la plecare, Hazard privea — o oră mai târziu — treptele ascunse în umbră ale intrării din spate a celui mai prosper şi elegant bordel din Confederate Gulch. O cercetare tăcută îl încredinţă că noaptea întunecoasă nu conţinea secrete, şi cu paşi silenţioşi, urcă până la etajul al doilea. Când ajunse în holul a cărui pardoseală era acoperită de un covor roşu, îl întâmpină mirosul binecunoscut de lemn ceruit, fum de ţigară şi de parfumuri. Fără ezitare, străbătu cu paşi mari covorul de pluş, coti pe coridor la stânga şi deschise uşa din dreapta, ca şi cum ar fi fost aşteptat.

Deşi nu chiar aşteptat, Hazard avea acolo invitaţie permanentă şi fu primit, literalmente, cu braţele deschise.

— Hazard, iubitule! exclamă frumuseţea brună văzându-l.

Ridicându-se din fotoliul confortabil de catifea, veni parcă alunecând spre el, cu braţele larg desfăcute, într-un

nor de volane dantelate, parfum scump şi cald bun-venit.

— Nu te-am văzut de secole!

Cu pantofii ei de satin cu tocuri înalte, era aproape cât el, şi când se îmbrăţişară, trupul ei splendid se adaptă la al lui tot atât de perfect precum coperţile unei cărţi. Îşi înălţă gura astfel încât să compenseze neînsemnata diferenţă de înălţime dintre ei şi îşi aşteptă sărutul. Acesta fu cald, prietenesc, negrăbit, dar inexplicabil de indiferent.

— Arăţi superb, zise Hazard, depărtând-o la distanţă de un braţ şi zâmbindu-i leneş şi apreciativ cu acelaşi surâs perfect pe care şi-l amintea ea.

Uitându-se la bărbatul pe care-l îngrijise până se însănătoşise după sângeroasele lui practici de doliu şi care, mai mult fără voie, îi fusese partener de pat când îşi ceruse drepturile asupra parcelei lui de minerit, se undui ispititor şi repliеă şoptit:

— Tu arăţi ca dracu'. Femeia aceea să fie explicaţia?

— Nu, ripostă Hazard accentuându-şi zâmbetul. Îţi faci prea multe griji.Numai că muncesc ore în şir.

— Mai apuci şi să dormi?

Ochii violeţi, de culoarea unor orhidee exotice, îl scrutară cu atenţie, dar nu putură afla nimic în afară de faptul că el era frânt de oboseală.

— Nici o problemă, minţi el ca s-o liniştească.

— Toată lumea vorbeşte despre asta, să ştii.

Hazard îi eliberă braţul pe care în tot acest timp i-l ţinuse şi se îndreptă spre un fotoliu de lângă fereastra acoperită de perdele grele, lăsându-se să cadă în el. Îşi sprijini capul de spătar şi, înainte de a răspunde, îşi întinse picioarele în faţa lui.

— De fapt nu-mi închipuiam că nu se va observa, remarcă el, cu glas coborât, plin de ironie.

— Umblă vorba că te grozăveşti cu ea de parcă ar fi o femeie uşoară întreţinută de tine.

— Dacă aş vrea să mă grozăvesc cu ea, aş face-o într-un mod mai puţin discret. Au ştiut ei ce fac atunci

când mi-au trimis-o la cabană. Planul a dat greș, și acum ei se regrupează, asta-i tot.

Rose își împreună degetele încărcate de inele și, ducându-se spre el, rămase în fața lui ca un profesor care-și mustră elevul.

— Te confrunți cu niște oameni puternici.

— Dar o am pe femeie, replică el, ridicându-și ochii pentru a-i vedea fața, acum când ea era atât de aproape. Și în ceea ce privește bluful, sunt mai priceput decât tatăl ei.

Îi aprecia îngrijorarea, dar avertismentul era inutil. Știa, poate mai bine decât ea, împotriva cui lupta.

— Știi că Braddock a urcat pe munte?

Hazard scutură încet din cap, părul lui negru și des alunecând peste brocartul mov — mătase pe mătase.

— Caută un intermediar în tribul tău.

Femeia se apropie un pas, aducând la nările lui binecunoscutul parfum de trandafiri, și se opri pe una din laturile fotoliului, unde lumina unei lămpi de masă accentua cearcănele întunecate de sub ochii lui.

— Bun, asta înseamnă că în curând va face o ofertă.

— Pari obosit, Jon.

Hazard oftă; degetele lui se încleștară, apoi se destinseră și se înconvoiară ușor pe brațele din lemn de trandafir ale fotoliului.

— Muncesc ca un hamal, Rose. Mai din greu decât oricând în viața mea. Și nu s-ar părea că am ajuns la capătul efortului. Câți *pionieri* crezi că au venit luna asta în țara mea? întrebă accentuând cu sarcasm cuvântul prin care se referea al albii invadatori.

— Vei reuși? întrebă cu calm, deoarece această nouă acțiune a lui era de o violență mai impetuoasă decât s-ar fi așteptat ea, chiar și din partea lui.

— Rose, iubita mea, spuse Hazard, în vorba lui domoală strecurându-se o extremă de fină nuanță tăioasă. Sunt gata, dacă va fi nevoie, să-mi vând sufletul până la ultima lui fărâmă pentru a reuși... într-un fel sau altul,

încheie el, glasul sunându-i înşelător de blând.

Apoi, brusc, chipul i se lumină de un zâmbet băieţesc, şi Rose văzu vreme de o clipă o rar cunoscută imagine a splendidului tânăr de dinainte de a fi venit trezirea la realitate.

— Dumnezeule Atotputernic, Rose, să nu devenim morbizi!

Cu o mişcare leneşă, îşi puse picior peste picior, se aşeză mai comod şi, cu o plăcere anticipată, spuse:

— Povesteşte-mi cele mai recente scandaluri din oraş. Care medic sau avocat face dragoste pasionată şi cu cine? Şi care soţie de medic sau avocat face amor cu pioşenie şi cu cine? În săptămânile din urmă am scăpat ultimele bârfe.

— Vrei să te simţi ca pe vremuri? Atunci o să-ţi prezint o dare de seamă amănunţită despre cine pe cine rostogoleşte în fân.

Hazard izbucni într-un râs dezinvolt.

— Sună minunat.

Când ea părăsi încăperea, el se lăsă pe spate în fotoliul capitonat, şi genele negre precum cărbunele coborâră, odihnindu-se pe pomeţii obrajilor oacheşi. Obosit până în măduva oaselor, ar fi putu dormi o săptămână.

Cinci minute mai târziu, ea reveni cu mixtura ei personală de ceai negru, cu zahăr şi frişcă proaspătă. Auzind-o că se întoarce, Hazard îşi trecu o mână peste ochi, îşi îndreptă trupul în fotoliu şi primi ceaşca de porţelan ornamentată cu o pictură delicată.

— Mulţumesc, Rose, spuse cu o oboseală pe care n-o mai putu ascunde. Ştii de când n-am mâncat frişcă?

Rose ştia cu precizie de când, dar rămase tăcută. Deşi legătura lor fusese foarte plăcută, Hazard îşi păstrase întotdeauna pentru sine sentimentele.

— Dacă aş crede că femeia ar putea îngriji o vacă, adăugă el, aş cumpăra una şi aş duce-o sus la cabană.

— Nu vrea să muncească? se miră Rose.

Pentru Hazard, ea ar fi făcut cu bucurie orice soi de muncă, deşi de ani de zile nu mai depusese nici o muncă.

Dar îşi ţinu limba, deoarece învăţase pe pielea ei să se păzească de crasa greşeală a naivităţii. Hazard Black nu încurajase niciodată tovărăşia regulată a vreunei femei.

— Nu-i obişnuită să facă mare lucru. Mult prea mult răsfăţ în educaţia ei, remarcă el, ochii lui cu gene lungi şi cu o expresie amuzată întâlnindu-i pe cei ai Rosei pe deasupra ceştilor lor de ceai. Nu aşa ca a ta şi a mea, adăugă el.

Hazard era politicos. De fapt, el fusese crescut ca fiu al unei căpetenii, într-un clan prosper şi niciodată nu fusese nevoit să facă pentru el însuşi ceva, şi nici nu se obosise să facă. Întinzându-şi ceaşca să mai primească ceai, porţelanul părând ciudat de delicat în palma lui mare, spuse:

— Cred că voi avea nevoie, acolo sus, de mâncare mai bună. Hrana unui miner ar putea fi de ajuns pentru mine, dar...

— Te-ai cam îndrăgostit de ea, Hazard? întrebă Rose pe un ton liniştit, turnând în ceaşca lui lichidul de culoarea chihlimbarului.

Chipul lui calm nu trăda nimic. Niciodată nu lăsa să i se ghicească gândurile şi sentimentele. Rezemându-se pe spătar, el amestecă încet zahărul din ceai.

— Nu am timp să mă îndrăgostesc de o femeie. Ea este o asigurare, nimic mai mult.

Sprâncenele Rosei se înălţară provocator şi, fără a-şi lua frumoşii ochi de la Hazard, murmură:

— Drăguţă asigurare!

El ignoră insinuarea nerostită.

— Aş vrea să fie în stare să gătească. Jimmy a tot venit sus, dar se pare că mama lui a impus unele restricţii cu privire la vizitele lui.

— Care va să zică Molly Pernell, cu toată religia aceea prefăcută, este geloasă, remarcă Rose, cu agerime.

— Fără nici un motiv real, murmură Hazard.

— Poate că pe Molly ai reuşi s-o convingi, Hazard, dacă i-ai vorbi mai meşteşugit, dar nu-ţi irosi eforturile cu mine. Eu n-am în trup nici un pic de făţărnicie.

Neavând de gând să se lase antrenat într-o discuţie referitoare la obiceiurile lui sexuale, Hazard preferă s-o roage pe Rose să-i facă unul din serviciile pe care venise să i le ceară.

— Având problema asta cu gătitul, precum şi nevoie de o mâncare mai bună, mă întrebam dacă mi-ai face un serviciu.

Rose îşi exprimă acordul dând din cap.

— Ai putea să cumperi pentru mine câteva lucruri mai bune de-aici din Confederate Gulch, şi să le trimiţi sus prin Jimmy? Mi le va aduce odată cu cumpărăturile de la Diamond City. Mi-ar plăcea câteva fructe şi legume proaspete. O pâine mai bună. Am văzut piersici şi struguri în vitrina magazinului „Haroldson". Lucruri de felul ăsta. Şi căpşuni, dacă ai putea găsi.

— O ţii bine, Hazard.

— Numai supravieţuire, Rose. Nu cred că reuşeşte să ardă piersici şi struguri, spuse, zâmbind uşor, la amintirea micului dejun. Dar vom vedea. Până acum s-a comportat foarte bine. Aa, şi mai e ceva...

— O calitate superioară de şampanie, pentru doamna? întrebă Rose rânjind ironic.

— Nu, este ceva mai practic, răspunse, punându-şi pe masă ceaşca golită. Are nevoie de îmbrăcăminte. Îi spusesem lui Jimmy să aducă sus două rochii, dar acestea erau puţin deplasate în cabana unui minier.

— De la prăvălia lui Klein?

Hazard îşi rezemă capul brun de mătasea lucioasă.

— Din nefericire.

La început Rose îşi înăbuşi un chicotit, apoi îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în hohote de râs. Când peste câteva secunde îşi recăpătă suflul, întrebă:

— Şi Molly le-a văzut?

— Aşa mi s-a spus.

— S-ar putea ca gafa asta monumentală să te fi scos de pe lista ei de bărbaţi buni de luat în căsătorie, îl tachină Rose, zâmbetul ironic accentuându-i-se şi mai mult.

Ochii negri, ce aminteau de o panteră se măriră o clipă, apoi reveniră la fanta uşor cinică de mai înainte.

— Asta-i bine, deoarece nu intenţionez să mă căsătoresc cu nimeni.

— Aşa spun toţi bărbaţii până când o oarecare femeie drăgălaşă îi trânteşte la pământ. Umblă vorba că domnişoara din Boston era marfă neatinsă.

— Dumnezeule Sfinte! exclamă Hazard pe un ton tăios. Oare şi amănuntele privitoare la lenjeria ei sunt de domeniul public?

— O să te însori cu ea? continuă Rose

Doi ochi calmi şi prietenoşi îi întâlniră pe ai ei şi, sclipiră de o veselie plină de ironie.

— Nu voi fi eu acela, replică el amuzat. Ţi-o garantez.

Pe un ton dezinvolt, de parcă ea n-ar fi pus întrebarea arzătoare care frământa minţile tuturor celor din Confederate Gulch şi din Diamond City, Hazard continuă:

— Să revenim la rochii. Eu nu mă pricep la ţesături, dar să fie ceva practic. Sus, la cabană, nu este salonul tău de primire de la parter.

Rose înţelese că nu avea rost să insiste.

— Ce reacţie a avut fiica bine educată a colonelului faţă de rochiile neconvenţionale de la Klein? Oare răsfăţata societăţii s-a arătat jignită?

Cavalerismul îl obligă pe Hazard să se abată de la adevăr. Murmură un răspuns echivoc.

— Fata nu este prea rafinată.

Dar, rostind cuvintele, îşi amintea cu foarte mare claritate imaginea lui Blaze în lumina focului, decolteul ei alb-trandafiriu, toată numai provocare, în timp ce rochia de tafta neagră mai mult dezgoiea decât ascundea.

— Ce măsură?

Rose întrebase deja de două ori, şi ochii cu care îl privea pe Hazard deveniseră scrutători.

— Nu sunt sigur, răspunse el, dându-şi seama că ea îi vorbise . Cam de talia lui Kate, cred. Poate puţin mai

înaltă. Îmi pare rău că informaţiile sunt atât de vagi, dar, ei bine...

Glasul i se stinse într-o manieră neobişnuit de indecisă pentru un bărbat în mod normal hotărât. Apoi, ochii lui negri o priviră din nou drept în faţă şi prietenește.

— Pot conta pe tine. Ia, bineînţeles, suficient aur cât să-ţi compenseze şi timpul tău.

Dezlegându-şi de la centură o pungă grea, plină cu praf de aur, o puse pe masa acoperită cu dantelă.

Peste măsuţa pentru ceai, Rose se uită la cel mai frumos bărbat pe care-i cunoscuse ea vreodată, care stătea calm în fotoliul ei, odihnindu-şi o mână pe genunchi şi îmbrăcat în seara aceasta, în veşminte de-ale albilor: pantaloni negri, cizme, cămaşă cu mâneci lungi. Cu excepţia părului, care-i atingea umerii, nu purta nici o urmă a originii lui. Şi nici chiar părul nu era atât de neobişnuit în acea zonă de frontieră. Deşi avea o reputaţie de ucigaş şi cu toate că viaţa dusă de el mai înainte, ca tânăr războinic, fusese o înşiruire continuă de incursiuni, ochii lui — nu-şi dădea nici ea bine seama cum — nu păreau niciodată să semene cu cei ai unui om în stare să ucidă. Nu se potriveau cu perechea de Coit-uri prinse în centura joasă de pe şoldurile lui. Erau prea blânzi. Ochii aceia cu sprâncene groase, de un negru ce conţinea o ciudată căldură, o priveau cu atenţie, aşteptându-i răspunsul.

— Bineînţeles, prostuţule. Ştii că pentru tine fac orice.

Faţa frumoasă, cu o structură osoasă clasică şi cu trăsături perfecte pentru care indienii absarokee erau pe drept celebri, se lumină de un zâmbet.

— Mulţumesc. Orice decizie vei lua în privinţa acestor rochii va fi bună. Patru, cinci, şase — cam atâtea.

Oare plănuia un prizonierat îndelungat, se întrebă Rose, *sau fata colonelului se schimbă pentru cină în fiecare seară?*

— Aha, şi adaugă la cumpărături şi ciocolată!

Sprâncenele Rosei ajunseră până la linia părului.

Hazard înălţă scurt din umeri.

— Îmi place ciocolata, spuse schiţând un surâs vag.

— Desigur, Hazard, desigur.

Ochii mari ai lui Rose îl măsurară îndelung.

— Nu te-aş putea convinge să mai rămâi aici puţin?

— Te superi dacă refuz de astă-dată? Nu am încredere s-o las sus prea mult timp. Numai Dumnezeu ştie în ce bucluc poate intra.

— Cum spui tu. Totuşi eu sunt aici întotdeauna. Nu uita asta. Şi-ţi urez noroc cu asigurarea ta.

— Probabil îmi va fi necesar.

Se îndreptă spre uşă, dar se opri cu mâna pe clanţa din alamă, cu model complicat.

— Şi vreun săpun mai ca lumea, te rog, Rose, adăugă el. Poate Guerlain, dacă poţi găsi aşa ceva.

— Guerlain? Presupun că nu pentru tine.

El se agită puţin, cizmele lui confecţionate de mână sclipind în lumina lămpilor cu petrol, şi cu acelaşi glas coborât şi calm care oferea un minimum de explicaţii, zise:

— Nu. Ea nu-i obişnuită să se sciade în bulboane reci ca gheaţa.

— Şi tu cari apă sus, pentru ea, Hazard? Niciodată nu mi-am închipuit c-o să trăiesc să ajung ziua asta.

Intonaţia ei veselă reuşi să nu trădeze întreaga intensitate a surprinderii ei.

— Autoapărare, dragă Rose. Altminteri nu s-ar îmbăia zilnic.

— Blestemaţi indieni crows[1]... cei mai curaţi indieni pe care i-am întâlnit vreodată. Dacă stau să mă gândesc, cei mai curaţi oameni pe care i-am văzut vreodată.

— E uşor să fii curat, Rose, când ai crescut într-o ţară cu ape limpezi. Încerc s-o învăţ acest lucru pe domnişoara Braddock.

— Mult succes, Hazard, cu fiica multimilionarului!

— Mulţumesc. Îmi va fi necesar. E mai greu de strunit decât un ponei sălbatic.

— Nu mă-ndoiesc, murmură Rose. Vei reuşi.

[1] crow = cioară

— *Ak-baba-dia-ba-ala-go-da-ja*, spuse el. Cu ajutorul lui Dumnezeu.

După plecarea lui, Rose își sprijini spinarea de spătarul fotoliului de catifea, și gânditoare își mângâie coapsa îmbrăcată în mătase. Conversația cu Hazard în seara aceasta, fusese un exemplu clasic de artă a ambiguității. Cu o ușoară invidie și cu o înțelegere intuitivă, trase concluzia că Jon Hazard Black era îndrăgostit mai profund decât își dădea seama el însuși.

Hazard intră fără zgomot în cabană. Fără grabă, își desfăcu tocul revolverului și-l agăță cu grijă în cuiul de lângă ușă. Își descheia cămașa când Blaze susură, cu o dulceață prefăcută:

— A fost bună?

Auzindu-i vocea, el se răsuci în loc, scrutând umbrele încăperii. Blaze nu era în patul ei. După ce privirea lui se roti în continuare, o văzu într-al lui: stând în capul oaselor, ca indienii, în mijlocul pieilor de bivol făcute maldăr. Cămașa pe care o purta era deschisă îndeajuns cât să lase să i se întrezărească un sân alb, iar picioarele ei goale, așa încrucișate cum și le ținea, invitau privirile până la capătul coapselor sale. El reîncepu să-și descheie cu calm nasturii cămășii, în mod evident într-o stare de spirit mai blândă decât aceea a ostilei lui colege de cabană. Compania Rosei îl liniștise, făcându-l să vadă lumea într-o perspectivă mai lesne de acceptat. Deși Rose n-ar fi apreciat dacă i-ar fi spus așa ceva, în prezența ei se simțea adesea așa cum se simțise alături de mama lui — liniștit și cu forțe reîmprospătate pentru următorul atac împotriva lumii.

— Miroși a bordel, declară Blaze cu scârbă, sesizând *mireasma grea*, de flori, a *parfumului Rosei*, *care umplu* strâmta cabană.

— De fapt — comentă Hazard, desfăcându-și butonii cămășii, parfumul Rosei este prea costisitor pentru târfele obișnuite. În schimb, în est, este foarte apreciat de

doamnele din înalta societate.

Aluzia era făcută cu bună ştiinţă. Şi atunci, mirosul acela atinse o coardă în memoria lui Blaze. Multe dintre *prietenele mamei sale preferau acel parfum.* Blaze, considerată prea tânără pentru parfumuri atât de grele, nu-l folosea niciodată.

— Cel puţin, asta lămureşte o problemă. Cu siguranţă „ea" nu este una obişnuită, zise Blaze cu o expresie bosumflată.

Hazard o privi o clipă.

— Geloasă? întrebă, punându-şi cămaşa pe un scaun.

— Bineînţeles că nu! se răsti ea.

— În cazul acesta, n-are importanţă, nu-i aşa? replică el, aşezându-se într-un fotoliu ca să-şi scoată cizmele.

— *Nu-ţi ajunge o singură femeie* odată?

El îşi ridică privirea de la cizma pe care şi-o trăgea rămânând cu mâna încleştată pe *tocul* bine lustruit.

— Dar n-am nici una, nu-i aşa? ripostă, pe un ton usturător, deşi prietenesc.

— Dracu' să te ia! Te-ai culcat cu altă femeie?

În acel moment, pe Blaze n-o interesa raţionamentul bazat pe deducţii. Mireasma de trandafiri era atât de intensă, încât ştia că el nu păstrase distanţa faţă de femeia aceea, indiferent cine sau ce o fi fost ea.

— Nu-ţi răspund, declară Hazard ridicându-se în picioare şi începând să-şi deschele nasturii centurii pantalonilor.

— Vreau să ştiu!

— Şi ce-i cu asta?

— Jon Hazard Black!

— Ei, drace! Nu, dacă trebuie neapărat să ştii. Şi nu mă-ntreba de ce, pentru că să fiu al naibii dacă ştiu.

De fapt, era prima dată în viaţa lui când o refuzase pe Rose. Lăsând pantalonii negrii de călărie să-i alunece în *jos*ul coapselor zvelte, şi-i scoase şi îi aruncă peste cămaşă. Crescut într-o cultură în cadrul căreia trupul bărbătesc era deseori *neîmbrăcat, se îndreptă spre* pielle de bivol

şi rămase în picioare în faţa ei, superb în goliciunea lui şi foarte în largul său.

— Te afli în patul meu, spuse calm, încordându-şi voinţa ca trupul să nu-l trădeze.

— Şi dacă aş rămâne aici? şopti Blaze.

— Nu poţi.

— Aşa vreau.

— Sunt prea obosit — replică el cu glas ferm şi categoric — ca s-o luăm de la capăt în problema asta. Pleacă sau te voi muta eu.

Ea nu se clinti.

Când o luă de jos, ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, adăpostindu-şi capul în scobitura umărului lui. Îi simţi braţele încordându-i-se. Peste câteva secunde, Hazard o lăsă să cadă pe patul ei.

— Somn uşor, îi ură el.

Şi ea ştia că avea să doarmă, deoarece în ciuda îndelungatei lui absenţe, în pofida atacului acelui parfum pătrunzător şi cu toate că el nu voia să recunoască, Hazard, în timpul cât lipsise, *nu* se culcase cu nici o femeie.

Capitolul 17

Jimmy nu sosi nici în ziua următoare, şi Blaze se mulţumi să spună de două ori: „Ţi-am zis eu". De fiecare dată, Hazard îi ignoră remarca.

— Molly trebuie să fie foarte supărată pe tine, adăugă ea în treacăt, cu o voce a cărei dulceaţă îi trăda satisfacţia. Crezi că acum va trebui să învăţ să calc cămăşi?

El se pregătea să piece la mină şi, ridicându-şi privirile de la cizma pe care tocmai şi-o încălţa, îi aruncă ceea ce el spera să fie o uitătură nimicitoare, dar întâlni o expresie de o asemenea seninătate voioasă, încât nu avu nici o şansă să reuşească.

— Aş îndrăzni să spun — remarcă Blaze adresându-i-se spatelui rigid al lui Hazard, când acesta întinse mâna

să-şi ia puşca din cui — că atunci când mă voi înapoia la Boston voi fi în stare să supraveghez cu o nouă eficienţă toate treburile casnice.

Dacă aceasta era concepţia ei despre eficienţă, gândi Hazard cu jale, *Boston-ul urma să aibă o surpriză.*

— Cred că pentru prânz o să-ncerc să fac nişte turtiţe, continuă ea, cu aceeaşi seninătate îngrijorătoare.

— Fie-ţi milă, Molly, trimite-l sus pe Jimmy! murmură Hazard, încingându-şi hamul revolverului.

— Pardon?

El se răsuci brusc în loc, simţindu-se îmboldit să-i reteze capul. Micul dejun fusese sărăcăcios, prânzul promitea să fie un nou experiment, şi afară ploua. Avea să fie ud toată ziua, şi vederea ei, abia acoperită de o alta dintre cămăşile lui, mult prea mari pentru ea, îl făcea să dorească s-o răstoarne chiar acolo unde stătea. Fără preliminarii, fără cuvinte drăgălaşe. Până acum nu mai încercase niciodată să ducă o viaţă de celibatar, şi nu putea s-o recomande. La dracu'! tare ispititoare mai era! Vederea ei, cu părul în dezordine şi cu picioarele ei lungi, îi potoli iritarea. Nu puteai s-o învinuieşti pentru faptul că încerca. Aşa că preferă să spună:

— Sună promiţător. Vezi să nu te arzi.

Ştia că turtiţele aveau să fie arse.

— Atunci, ne vedem la prânz.

— E-n ordine, răspunse el, deschizând uşa.

— Dumnezeule! Astăzi o să te uzi!

El îi aruncă o privire cruntă şi plecă.

Blaze încercă, realmente se strădui, dar nici mdartă nu-şi putea aminti dacă trebuia să pună două linguri de praf de copt sau două de sare, sau una de sare şi trei de zahăr. Şi ouăle... habar nu avea câte ouă pusese Jimmy. Sau poate în reţetă nici nu erau ouă? A-l ajuta pe un bucătar nu era chiar totuna cu a face treaba tu însăţi.

— Mii de draci şi blesteme! ocărî ea printre dinţi. Măcar

dac-aş fi avut o carte de bucate.

Deodată îi trecu prin minte că trebuia să stea jos. Aşezată la masa grosolană, cu scândurile nerindeluite ale pardoselii sub picioarele ei goale şi cu mâinile împreunate, pe suprafaţa fin şmirgheluită, îşi dădu seama cu o bucurie tulburătoare că realmente voia să înveţe să gătească pentru el. *Voia* să-i fie pe plac, voia să fie băgată în seamă de el. Toate acestea fiind preocupări noi într-o viaţă care până acum se concentrase în jurul ideii de a lua. În cursul ultimelor ziie îşi analizase cu precizie sentimentele faţă de Hazard. *Erau senzuale,* îşi spusese. Carnale, pătimaşe. Reacţia normală a unei femei faţă de Jon Hazard Black. Nimic neobişnuit. De fapt ceva cu totul de aşteptat. În definitiv, el se bucura de binemeritata reputaţie de a le plăcea femeilor. Dar pe urmă ea avusese prilejul de a cunoaşte şi alte calităţi ale lui Hazard, în afară de legendara lui vitejie. El era un bărbat nărăvaş, completamente imprevizibii, dar cald şi nespus de blând, cu un umor neruşinat, extrem de inteligent şi înzestrat cu o fidelitate şi un curaj aşa cum ea nu-şi închipuise că era posibil să se găsească la un singur om.

Şi nevoia de a avea o carte de bucate constituia uluitorul instrument al revelaţiei ei — înspăimântătoare prin simplitatea ei lipsită de înfloriturl. Îşi dădea seama că ţinea la el, îi păsa de ceea ce gândea el despre ea, îi păsa că nu era în stare să gătească sau să se ocupe de curăţenie sau să facă orice altceva ce fac femeile pentru bărbaţii pe care-i iubesc. Îi luă un oarecare timp, stând acolo, în cabana mică şi tăcută, până când înţelese pe deplin cât de mult i se schimbase viaţa. Fără nici un plan sau aranjament premărgător şi într-un mod atât de lipsit de prefecătorii şi stratageme încât orice debutantă neştiutoare dar cu respect de sine i-ar fi deplâns absurditatea. Dar se întâmplase. Nu-l dorea numai în sensul fizic, îl dorea *pe el.* Îl iubea. O căpetenie indiană dintr-un trib de munte cu nume straniu. Era oare posibil? Abia dacă-l cunoştea. Şi cu ciudata lui reticenţă, îl va

cunoaşte ea vreodată? Dar emoţia îi invada toate simţurile, ca un cântec: *îl iubesc*! Şi rosti cu glas tare:

— Îl iubesc!

Dar pe urmă îi reveni în minte latura întunecoasă şi ameninţătoare a acestei declaraţii încântătoare, minunate. Dacă — şi ţinând seama de întâmplările din ultimele zile, păstrate vii în amintirea ei, ar fi fost ceva foarte posibil — dacă el n-o voia?

Stând pe scaunul tare, de lemn, din cabana de munte izolată, aflată la două mile depărtare de Boston, îşi îndreptă parcă în mod instinctiv umerii. Toţi nervii, toate celulele cerebrale, toate venele în care-i pulsa sângele fură puse în alertă. Nu acceptând înfrângerea îşi căpătase ea spiritul nedomolit. În definitiv, era fiica tatălui ei. „Când se va întâmpla, draga mea Blaze, vei şti", îi spusese tatăl ei. Şi acum când se întâmplase — în mod miraculos, incredibil — ea avea să aibă grijă, cu aceeaşi tenacitate şi hotărâre cu care aborda orice altă problemă, să facă în aşa fel încât să i se răspundă la dragoste cu dragoste.

Zâmbea când luă lingura ca să termine de amestecat aluatul.

— Vai, Dumnezeule! exclamă ea în şoaptă, zâmbetul pierindu-i de pe buze.

Aluatul era tot atât de tare ca pământul ud de afară.

— Ei bine, nu-i nimic, murmură ea în tăcerea dimineţii, recăpătându-şi zâmbetul.

Oricum, turtiţele nu erau mâncarea lui preferată, decise ea, punând castronul într-un colţ ascuns vederii, în spatele lăzii de lemn. Ceea ce-i plăcea lui cu adevărat erau biscuiţii aceia cu lapte şi unt. Bun, dar cum era? O lingură de oţet la o cană de lapte, sau o lingură de lapte la o cană de oţet? De aici înainte, se va lăsa condusă de dragoste. În mod cert îşi va nota reţeta data viitoare când avea să-şi facă Jimmy apariţia, presupunând că etica morală şi gelozia lui Molly Pernell va îngădui asta. *În orice caz,* gândi ea, hotărându-se la cartofi prăjiţi în locul unor biscuiţi cu

lapte şi unt fără reţetă, *trebuie să fii mărinimoasă cu rivalele tale.* La urma urmei, înţelegerea şi compasiunea sunt virtuţi creştineşti, şi dacă Molly Pernell le considera uşor de trecut cu vederea, ea însăşi, simţind deja puternic mirosul victoriei, putea să fie iertătoare. Cu sau fără Jimmy, avea să înveţe să gătească. Ah!... şi după seara zilei de azi... Gândurile îi rătăciră într-o direcţie plăcută.

Hazard se înapoie la prânz ud până la piele, o salută pe Blaze politicos, aşa cum ar fi putut să se poarte faţă de o soră sau o mătuşă şi se aşeză la masă. *Era un noroc* — gândi el, uitându-se în farfuria lui — *că putea să mănânce carne crudă... ei, bine, parţial crudă, deoarece exteriorul fusese carbonizat cu meticulozitate.* Cartofii prăjiţi dovedeau o încercare curajoasă, şi el o felicită pentru efortul ei. Din nefericire, şi ei erau tot atât de uniform de negri, fără salvatorul gust pe care-l avea carnea crudă. Cartofi cruzi nu era în stare să mănânce.

— Soba frige totul prea repede, explică Blaze, de parcă maşina de gătit ar fi avut o viaţă a sa proprie.

— O împrejurare nefericită, fu de acord Hazard, fără să sublinieze faptul că nu soba era bucătăreasa.

— Îmi pare realmente rău.

— E-n ordine, spuse el, atacând carnea deloc pătrunsă. Crede-mă.

— Eşti sigur? întrebă ea, personificare a umilinţei şi nevinovăţiei.

— Sunt sigur.

— Arăţi atât de ud! Sunt convinsă că nu-i plăcut.

— Focul îmi face bine.

Focul intens din sobă compensa lipsa calităţilor în arta culinară prin puterea lui de încălzire. Cabana caldă era un refugiu plăcut împotriva ploii continue şi intense de afară. Îmbrăcămintea leoarcă a lui Hazard începea să i se usuce încet-încet pe trup.

— Nu crezi c-ar trebui să te schimbi?

— N-ar ajuta la nimic. În cinci minute aş fi iar ud.

— Trebuie să munceşti şi când plouă atât de tare?

El o privi câteva clipe, cumpănindu-şi răspunsul. El nu era condus de înşelătoarea doamnă Fortuna, aşa ca majoritatea minerilor, ci de considerente care nu-i îngăduiau să-şi ia pauze din cauza vremii nefavorabile. Cum să-i explice toate aceste împrejurări unei domnişoare din înalta societate din est?

— Odată ce te-ai udat, nu mai contează, răspunse, evitând raţiunile mai complicate care-l obligau să lucreze şapte zile pe săptămână.

— Atunci, dacă nu te deranjează... dacă tot eşti ud... n-ai vrea să aduci puţină apă pentru baie, când vei reveni?

Era o simplă rugăminte, tot atât de nevinovată ca şi expresia ei inocentă.

— Sigur că da, se învoi el, nebănuind motivele ulterioare ascunse în spatele cererii ei prozaice.

Capitolul 18

În seara aceea Hazard munci până târziu, când intră în casă ud leoarcă şi neobişnuit de rezervat, cărând primele două găleţi de apă. Umplu cazanul, puse celelalte găleţi lângă cadă, apoi, tăcut, dădu o mână de ajutor la pregătirea cinei, îmboldit de o foame chinuitoare care cerea o hrană comestibilă măcar o dată la douăzeci şi patru de ore. Deşi simplă, mâncarea fu hrănitoare, şi după masă se culcă, în fine cu stomacul plin şi mulţumit, pe patul lui moale de lângă uşă.

Blaze nu-l lăsă să-i ajute la spălatul vaselor şi, după orele de muncă suplimentare din ziua aceea, el nu protestă. În timp ce-şi vedea de treabă, ea cânta în surdină pentru ea însăşi, luminată de strălucirea aurie şi caldă ce-o învăluia dinspre vatră, şi dacă Hazard n-ar fi fost atât de dezobişnuit ar fi recunoscut senzaţia de acum ca fiind mulţumire.

Când vasele fură spălate, uscate şi puse la locul lor, Blaze trase cada de aramă în faţa vetrei şi, cu grijă, începu s-o umple cu apa din cazanul de pe sobă, turnând câte un ulcior pe rând.

— Probabil că astăzi ai făcut vreo „împuşcare" remarcă ea, pe un ton pur conversaţional. Hainele îţi erau mai murdare decât de obicei.

Întorcându-se cu spatele spre sobă, îi zâmbi înainte să care ulciorul cel greu spre cadă.

Hazard nu schiţă nici un gest ca s-o ajute. Dar când Blaze trecu pe lângă el, cu picioarele goale îndeajuns de aproape cât să i le poată atinge, inspiră adânc şi dădu aerul afară din plămâni înainte de a-i răspunde.

— Am deschis o a treia galerie.

Ochii lui îi urmăreau picioarele lungi în mers, tonul fiindu-i mai dezinvolt decât gândurile.

— Oare Lup-Răzvrătit se va întoarce curând? Sau e prea devreme?

— Nu sunt sigur, răspunse el.

Pentru a-i vorbi, ea se răsuci pe jumătate spre el, şi lumina focului lăsa să i se vadă rotunjimile voluptuoase ale sânilor prin transparenţa ţesăturii aspre a cămăşii lui de lucru.

— Îmi pare rău, n-am vrut să-mi vâr nasul în treburile altora, îşi ceru scuze Blaze, interpretând greşit cauza asprimii lui.

— Nu face nimic.

Cuvintele îi ieşiră mai răstit decât avusese el intenţia, dar tocmai văzuse sânii ei plini tremurând uşor, când ea se întorsese cu faţa spre el.

— Te-am supărat? Ştiu că aurul tău nu-i treaba mea şi...

Glasul i se stinse încet, scuza fiind oferită cu o naivitate atât de plină de prospeţime încât el îşi aminti brusc că, până în urmă cu patru ziie, ea fusese virgină. Simţi valul de plăcere pe care i-l stârni încântătoarea amintire, şi fu conştient de începutul unei erecţii. Fir-ar să fie! Ar trebui să piece de-aici, să se ducă afară cât timp avea să

facă ea baie. Să doarmă afară. Dar ploaia care încă răpăia cu putere pe acoperiş constituia o piedică. *Al dracului să fie dacă avea de gând să stea ud toată noaptea, aşa cum stătuse toată ziua,* îşi spuse în sinea lui.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Programul lui Lup-Răzvrătit este în cea mai mare parte imprevizibil. Niciodată nu ştiu când o să vină.

Hazard răspundea în mod automat, dar conversaţia nu-i reţinea atenţia. Se uita la tivul cămăşii care flutura în jurul coapselor ei, doar la câţiva centimetri de dulceaţa pe care şi-o reamintea cu atâta precizie încât simţi cum i se accelerează pulsul.

— Aha, răspunse Blaze pe un ton liniştit, continuând să stea cu faţa la el, la o depărtare de câţiva paşi, în cabana slab luminată. Înţeleg.

Şi scutură din cap ca să dea la o parte o buclă de păr rebelă care-i căzuse peste frunte.

Gestul acela îl izbi brusc. Şi într-o clipă îşi aminti de mincinoasele femei din trecutul lui. La vederea acelei lente şi senzuale mişcări a părului arămiu, fluturând ca o fâşie de mătase în adierea vântului, i se născu o bănuială inocentă. Oare era manipulat de această femeie tânără, care abia de curând cunoscuse arta iubirii? Oare inocenţa plină de prospeţime era chiar atât de autentică pe cât părea? Era oare posibil ca ea, fie printr-o infinită aroganţă, fie dintr-o ignoranţă nevinovată, să încerce să-l seducă?

Încăpăţânat la rândul lui, tot atât de cutezător ca şi îndrăzneaţa domnişoară Braddock, aşteptă, cu o curiozitate plină de nerăbdare să vadă dacă în seara asta ea era neruşinată sau doar decisă să facă baie.

Ea nu se grăbea defel, umplând cada bogat ornamentată, umblând cu grijă încolo şi-ncoace prin lumina aurie, în aparenţă nepăsătoare faţă de ochii negri şi înfocaţi care o urmăreau cu interes.

În mers, sânii ei catifelaţi se mişcau sub cămaşa uşoară. Luciul palid al picioarelor ei, expuse vederii sub poalele cămăşii care-i ajungea la jumătatea coapsei, căpătau în

lumina focului culoarea bronzului, accentuând amintirea intensă pe care o evocau în mintea lui Hazard. *Catifelate,* îşi amintea el, *şi puternice.*

Blaze îi simţea pe trupul ei privirea — calmă şi parcă evaluând-o. Dar el nu se ridicase în picioare şi nu plecase. Poate că ceea ce-l reţinea în casă era ploaia de afară. Sau să fi fost dorinţa şi pasiunea? Cu cât rămânea mai mult în cabană, cu atât mai îndelung o privea, oricât şi-ar fi stăpânit ochii acela negri şi pătrunzători, şi cu atât mai sigură de sine devenea ea.

Şi cu atât mai convins devenea el că în toată purtarea ei nu era deloc vorba de naturaleţe. *Cât de departe va merge?* se întrebă el.

Cât de departe va trebui să meargă, se întreba şi Blaze la rândul ei, *pentru a-l mişca pe bărbatul în aparenţă de neclintit, de pe patul lui solitar?* Ce anume va fi necesar pentru a-l face să se abată de la principiile după care trăia, de la restricţiile pe care el le impusese asupra relaţiilor lor?

— Iartă-mă că nu te las să te culci, spuse Blaze turnând ultimul ulcior de apă rece.

În ochii ei azurii, când şi-i ridică lent de la îndeletnicirea ei, nu se vedea nici urmă de părere de rău.

— Nu mă împiedici să mă culc, răspunse Hazard, tot atât de prompt în a disimula ca şi ea.

Atunci ea zâmbi, cu un ispititor tremur al buzelor.

— În cazul acesta, n-ar trebui să mă simt obligată să mă grăbesc?

— Nu din cauza mea, replică el calm, dar scânteia incandescentă din ochi îi contrazise cuvintele liniştite.

— Ce drăguţ din partea ta, murmură Blaze, ca şi cum ar fi răspuns cu detaşare unui compliment politicos, la o petrecere în aer liber.

Luând de pe masă un ac de păr — unul din cele trei pe care le purtase în păr în ziua în care urcase pe munte spre parcela lui Hazard — îşi ridică părul strălucitor ce-i cădea pe umeri şi îşi înălţă braţele, prinzându-şi buclele bogate pe creştetul capului. Gâtul ei alb şi neted i se

vedea din profil; sânii, pe care mişcarea aceea îi trăgea în sus, stăteau ridicaţi, cu sfârcurile conturându-se prin cămaşă. Şi prin înălţarea braţelor, picioarele ei palide erau expuse vederii, ca o invitaţie, până la rotunjimea uşoară a feselor ei.

Hazard simţi cumplita aprindere a poftei carnale, simţi cum erecţia lui tot mai mare întinde pantalonii din piele moale de elan pe care îi purta, dar nu-şi putea lua ochii de la ea.

— O adevărată mică stricată, murmură el pe un ton sec. Foarte drăguţă, dar extraordinar de transparentă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi replică Blaze bărbatului tolănit pe pieile de bivol, cu mâinile împreunate sub cap.

Dacă ar fi putut să vadă, ar fi fost încântată să constate că, sub părul negru şi mătăsos, încheieturile degetelor lui erau albite de încordare.

— Ştii al dracului de bine despre ce vorbesc, mormăi el cu glas scăzut, schimbându-şi puţin poziţia ca să facă faţă apăsării crescânde la care era supusă pielea pantalonilor săi.

Ochii albaştri şi limpezi ai lui Blaze, inocenţi ca cerul de primăvară, trecură cu o nevinovăţie angelică peste trupul lui

— Pur şi simplu n-am avut timp să-mi fac baia mai devreme, — spuse încet, descheind lent cămaşa — cu toate amănuntele casnice asupra cărora insişti.

Îi adresă un zâmbet virtuos, descheind ultimul nasture şi lăsând cămaşa de bumbac să cadă pe pardoseală. Acum nu mai purta nici o îmbrăcăminte, şi lumina focului îi încadra silueta. Pielea ei inspira farmec şi dorinţă, şi sânii ridicaţi şi rotunzi tremurară de parcă ar fi simţit atingerea lui. Pe buzele ei flutura un zâmbet misterios, mândru, supus, timid... dar mai presus de orice, plin de aşteptare. Nespus de dulce şi părând că aşteaptă.

Fără a lăsa să se vadă, Hazard îşi ţinu respiraţia.

— Foarte amuzant, spuse cât putu de nonşalant, dată fiind brusca accelerare a bătăilor inimii lui. Dar inutil.

— Ce om bănuitor!

Şi cu aceste cuvinte, Blaze se întoarse puţin şi se aplecă lent să încerce temperatura apei din marea cadă de aramă.

Poziţia ispititoare, rotunjimea satinată a feselor ei, curbura graţioasă a şoldului, a coapsei şi a picioarelor zvelte, expunerea deliberată şi priveliştea atrăgătoare a tot ce dorea el cu atâta disperare îi smulse lui Hazard o inspiraţie şuierătoare, ca aceea a unui om care se îneacă. *Nu trebuie*, îşi zise în gând. *Nu trebuie să cedez.* Dar vederea ei îi reaminti ultima dată când ţinuse trupul ei cald sub al lui, şi o simţi aievea strâns lipită de el. Vreme de cinci secunde de tăcere încordată rămase complect nemişcat, privind intens ispititorul trup feminin, invitaţia provocatoare care i se oferea cu atâta bunăvoinţă şi apoi, cu o bruscă exalare a aerului reţinut în plămâni, gata să-l sufoce, aruncă la o parte pătura de sub capul lui şi se ridică în picioare asemenea unui uliu care se înalţă, trupul lui dur şi suplu parcă fiind purtat pe aripi de foc.

Străbătu din doi paşi mica distanţă ce-i despărţea, o trase, silind-o să stea drept, o răsuci cu faţa spre el şi o ţintui de peretele de lemn cu o asemenea forţă încât o simţi tresărind. Trupul lui se apăsă cu o violenţă sălbatică peste întregul ei trup, împingându-i-se în sânii, şoldurile şi coapsele ei, şi Blaze, cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul, îi simţi erecţia, arzând de dorinţa de-a o poseda.

— Blestemată să fii, spuse el într-o şoaptă răguşită, strângând-o convulsiv cu mâinile şi apăsându-şi trupul în ea. Drăgălaşa căţea bostoniană este în călduri şi această mireasmă este irezistibilă, aşa cum bine ştii. Sper că trupşorul tău încins ştie la ce să se aştepte.

Într-un răspuns tăcut, îşi ridică mâinile delicate agăţându-i-se de umerii musculoşi, ochii ei reflectând intensitatea dorinţei dintr-ai lui. Hazard se blestemă în sinea lui pentru ultima dată înainte de a capitula, şi gura lui înfometată o luă pe a ei. Fu un sărut brutal, îmboldit de pofta lui carnală, de frustare şi de simţul lui de onoare trădat. Se năpusti asupra ei cu toată violenţa dorului pe

care şi-l detesta, a intensităţii cu care râvnea lucruri interzise. Ea învinsese, şi el se dispreţuia pentru faptul că o dorea... cu o frântură de secundă înainte ca raţiunea să dispară. Nu mai putea aştepta — singurul lucru care conta acum era senzaţia necontrolabilă a sângelui înfierbântat.

Trăgea de pantaloni căutându-i febril gura care se deschidea sub a lui. Senzaţia de a fi măturat de un val îi invada pustiitor trupul. Cu o brutalitate frenetică, îl zdrobea cu sălbăticie gura, devorând-o, luptându-se să scape de pantalonii care-i împiedicau. Se depărtă o clipă — vreme de două secunde, nu mai mult — şi sexul îi fu liber. O posedă repede, stând în picioare, incapabil să mai aştepte cele câteva clipe ce-ar fi fost necesare pentru a o duce până la pat sau a o culca pe pardoseală. Şi ea îl primi cu sălbăticie şi căldură, înlănţuindu-l cu braţele de parcă ar fi vrut să-l lege de ea, cu o violenţă asemănătoare cu a lui.

Hazard avea senzaţia că-i zboară capul. Nevoia lui urgentă se uşură imediat, revărsându-se în spasme, adânc înăuntrul ei, şi ea îl întâmpină cu o violenţă care îl ului pe amândoi. Îi acoperea obrajii şi ochii cu sărutări.

— *De awa-gee-shick, de awa-gee-shick,* murmură el, respirând accelerat, cu gâfâieli fierbinţi lângă obrazul ei, simţindu-se învăiuit de paradis ca de o vrajă trupească.

Degetele ei se strecurară prin părul lui, ţinându-i uşor capul puternic în timp ce se mişca deasupra feţei ei. Şi avea impresia că a luat foc, arzând de o imensă şi neastâmpărată exaltare pe care numai acest superb bărbat brun o putea domoli.

Peste câteva clipe el rămase nemişcat, cu faţa îngropată în scobitura gâtului ei, inimile amândurora bătând cu furie, ca două tobe din junglă. Ridicându-şi capul, respirând încă sulerător, îşi ceru scuze într-un murmur scurt, apoi o purtă până pe patul din piei de bivol, unde îşi petrecu următoarea oră făcându-i pe-ndelete plăcere.

După a doua oară, o tachină, ducând-o până la marginea extazului şi apoi, în joacă, oprindu-se. Pe urmă, o dată, ea ajunse la orgasm fără el şi după aceea Blaze

izbucni în râs — o voioşie caldă, molipsitoare.

— Nu am nevoie de tine! zise cu un zâmbet răutăcios.

— Asta-i plăcerea dragostei, şopti ei, mângâindu-i obrazul cu părul lui. Descoperirea. Actul iubirii poate fi nou de fiecare dată. *Şi cu fiecare femeie,* adăugă în gând.

— Mai vreau!

— Tu întotdeauna mai vrei, spuse Hazard sărutând-o. Copil lacom ce eşti. Te bucuri la banchetul vieţii?

— Mmmm!... suspină ea, întinzând mâna, să-l tragă mai aproape.

— Asta voia să fie un *da*? întrebă Hazard, în al cărui glas se simţea amuzamentul.

Ea începu să-i sărute, uşor, dulce, trasând o cărare de sărutări în josul feţei lui. Îi sărută gura surâzătoare, ochii amuzaţi, conturul rotunjit al maxilarului său dur. Şi el îi răspunse la sărutări, gustându-i dulceaţa gurii, şi obrazul, şi sprâncenele ei mătăsoase. Apoi, printr-o împingere rapidă şi puternică, ea îl răsturnă pe spate şi începu să alunece în jos cu gura şi limba ei caldă. Când ajunse în dreptul mijlocului, ei îi atinse capul.

— Nu eşti obligată să faci asta, spuse el, nesigur în privinţa motivelor ei.

Întorcându-şi puţin faţa, îşi aţinti privirea în ochii lui, ai ei fiind arzători, umezi şi încărcaţi de pasiune. Limba ei catifelată şi trandafirie alunecă lent peste abdomenul lui încordat, apoi se opri.

— Dar vreau să fac asta, murmură.

Şi capul ei îşi continuă drumul în jos.

El îşi ridică mâna, să-i tragă capul în sus, dar în clipa aceea limba ei îl atinse acolo şi el îşi lăsă mâna să cadă alături. Cu un icnet scurt, abdomenul i se contractă sub mângâierea gurii ei fierbinţi, şi în câteva secunde se întări cu o intensitate aproape dureroasă.

— Îţi place? întrebă ea peste câteva clipe, limba ei lingându-i cu dragoste.

La auzul vocii ei, el deschise ochii şi se sili să revină de pe marginea prăpastioasă a extazului. Genele lui negre

se desfăcură cu o infinită moleşeală şi ei se uită în jos, spre femeia cu gias dulce culcată între picioarele lui.

— Mmmm... şopti abia auzit, cu mult sub posibilitatea de a întreţine o conversaţie.

Limba ei se ivi din nou şi atinse frăgezimea lui catifelată, făcând să vibreze terminaţiile lui nervoase, deja arzătoare. El tresări, cu un icnet.

— Asta înseamnă un *da*? întrebă ea, zâmbind.

Limba ei alunecă de-a lungul venelor lui, în care se simţea pulsul puternic, înaintând spre vârful masiv. Şi trăgând adânc aer în piept, el dădu din cap în semn de încuviinţare.

Ea zâmbi din nou şi, încet, îl trase în gura ei, şi focarul trupului lui se află sub buzele ei calde. El se încordă şi mâinile i se duseră spre umerii ei, apoi alunecară cuprinzându-i capul ca într-un căuş.

Blaze gusta cu o imensă plăcere senzaţia de putere pe care i-o dădea felul în care îl atingea ea, bucurându-se de plăcerea pe care i-o dăruia, bucurându-se de capitularea lui în faţa ei. Degetele lui se încleştau în părul ei, şi ea îi simţi tremurul înainte ca acesta să înceapă.

Deodată, ea fu ridicată şi se pomeni culcată pe spate, dorinţa lui Hazard acţionând ca o forţă ce-l conducea în mod instinctiv. Dorea să fie înăuntrul ei; voia să vadă faţa ei atunci când el ajungea la orgasm; voia să-i vadă faţa când ea se încolăcea în jurul lui. Brusc, era foarte important ca el s-o atingă la fel cum îl atingea ea pe el, şi o strivi cu violenţă de el, alunecând înăuntrul ei de parcă acolo ar fi fost acasă. Îl copleşi o nevoie primordială de posesiune, primitivă şi totuşi complexă. Niciodată până acum nu simţise aşa, şi dacă i s-ar fi atras atenţia asupra acestui fapt, n-ar fi primit cu plăcere o asemenea remarcă.

Ea îl răspunse cu aceeaşi uimitoare înflăcărare care îl izbea de fiecare dată ca o noutate, arcuindu-se cu lăcomie pentru a-l simţi adânc înăuntrul ei, ţinându-l cu degete tremurătoare ce-l apăsau în jos, la baza şirei spinării, în aşa fel încât să-l reţină cu o secundă mai mult la fiecare

împungere de-a lui. Cu trupurile încleştate laolaltă într-un delir ameţitor, lumea era a lor, cu univers cu tot. Numai simţire. O scânteie curată, orbitoare, între doi oameni diferiţi, dând naştere unei dorinţe înspăimântătoare, tot atât de intensă, cu tot atâta reciprocitate ca şi împreunarea trupurilor lor. Li se mai întâmplase şi mai înainte, fără nici un avertisment: un torent sălbatic, năvalnic, care înlătura totul în calea lui, într-o cabană sărăcăcioasă, luminată de flacăra focului, pe un lanţ de munţi împăduriţi cu pini, la peste o mie de metri deasupra nivelului mării.

— *De awa-gee-shick*, şopti el iar în buclele răvăşite din spatele urechii ei, *de awa-gee-shick.*

— Acum, Jon! Acum!

Şi la sfârşit ea scoase un ţipăt — un scâncet slab, stins, de eliberare şi iubire.

Stăteau culcaţi, la căldură şi foarte sătui, pe pieile de bivol, sub strălucitoarea lumină aurie a focului. Toiănit pe spate, Hazard o ţinea pe Blaze într-o îmbrăţişare slabă, ea fiind culcată de-a curmezişul peste pieptul lui.

— *De awa... gee*, pronunţă ea greşit cuvintele, în timp ce respiraţia ei îi mângâia uşor pielea, ce înseamnă asta?

Ochii lui se măriră de mirare. Deşi era formulată pe jumătate, el recunoscu fraza „Te iubesc". Nu-şi amintea s-o fi rostit.

— Cuvinte de iubire, atâta tot. Dezmierdări.

— Ştiu, dar ce fel de cuvinte de iubire? insistă ea.

— Din cele pe care le place femeilor drăguţe să le audă, spuse el, evaziv.

— Tradu-mi-le.

Şi de astă dată îşi propti bărbia pe pieptul lui şi îl privi drept în ochi în felul acela al ei care întotdeauna îi amintea lui de un copil de zece ani, plin de curiozitate.

— *Bia-cara*, zise zâmbind, este una din acele expresii colocviale, care prin traducere îşi pierd frumuseţea.

— Şi-o pierde şi *bia-cara*? întrebă ea, în ochii mari şi

albaştri apărându-i o scânteiere ironică.

— Nu, replică el, simţindu-se din nou pe teren sigur. Asta, pisicuţo — şi vârfurile degetelor îi alunecară peste buzele ei pline — asta înseamnă „iubită". Şi tu, *chad-gadahish-ash*, micuţa mea vulpe roşie, eşti cea mai dulce.

Îşi înălţă capul de pe pernă şi sărută cârlionţii de lângă fruntea ei.

— Crezi — continuă el, schimbându-şi poziţia în aşa fel încât acum stătea sprijinit în ambele coate, privind în jos, spre ea — crezi că ar trebui să folosim cada aceea?

Ar fi, îşi zicea el, *o alternativă la întrebările ei, la care nu avea de gând să răspundă.*

— Mi-e cald şi sunt lipicios, şi tu eşti încălzită şi...

— Uf! îmi e prea lene, replică Blaze, cu capul încă pe pieptul lui. Şi-n afară de asta, probabil că până acum apa s-a răcit, adăugă cu un oftat, simţindu-i sub obrazul ei muşchii tari ai toracelui.

Ridicând-o cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi luat în braţe o pisicuţă, el o puse lângă el, pe blănurile răvăşite. Acum se uita în jos spre ea, cu ochii lui negri şi catifelaţi.

— N-ar fi ceva prea istovitor.

— În cazul acesta... se învoi Blaze, adresându-i un surâs lent.

Când îl refuzase la început nu fusese refractară sau poruncitoare. Era doar copleşită de o binecuvântată plinătate — o senzaţie nouă şi minunată pe care nu voia s-o piardă. Era mulţumită. *Nu, acesta era un cuvânt prea moderat*, decise ea. Era ceva ce nu putea fi exprimat.

Sărutând-o uşor, Hazard părăsi patul, urmărit de ochii ei care-i absorbeau frumuseţea goliciunii, remarcând perfecţiunea trupuiui lui zvelt, cu umerii laţi. Coborându-şi lent privirea de-a lungul spatelui musculos, tresări când văzu zgârieturile sângerânde pe care i le făcuseră unghiile ei.

Glasul lui îi readuse privirea spre chipul lui când, oprindu-se şi întorcându-se cu faţa spre ea, spuse:

— Mă faci foarte fericit, *bia-cara*, chiar dacă... eşti cea mai leneşă femeie pe care o cunosc.

Blaze aruncă spre el o pernă, pe care el o evită cu îndemânare. Cu un zâmbet răutăcios, ripostă:

— Ba nu-s deloc leneşă. Tocmai mi-am petrecut o oră amuzându-te, şi înainte de asta ţi-am preparat cina...

— Nu-mi mai aduce aminte, uitasem de cină. Presupun că nu vrei s-o aduc aici, ca să gătească, pe vreuna din femeile clanului meu.

— Presupui corect.

— S-ar putea, *bia-cara* — replică el zâmbind — să murim de foame, dacă nu înveţi tu să găteşti mai repede.

— Hazard Black! protestă ea, acum puţin indignată, deoarece realmente se străduise să pregătească cina. Pot învăţa să fac mâncare. Adu-mi o carte de bucate şi o să-ţi demonstrez.

— S-a făcut, pisicuţo.

Cărând cazanul până la cadă, îl umplu din nou, apoi îl puse pe sobă şi aţâţă iar focul. Dacă l-ar fi văzut atunci cineva din clanul lui, ar fi fost batjocorit fără milă. Războinicii absarokee nu le slujeau pe femei. În dragoste, ei se comportau desigur la fel ca oricare alţi bărbaţi. Deşi era complezent faţă de femei, până acum Jon Hazard Black, nu făcuse niciodată servicii vreunei femei. Astăzi era o premieră. El nici măcar nu-şi dădu seama. În timp ce Blaze stătea culcată pe pat, odihnindu-se, caldă şi fericită, nespus de îndrăgostită de bărbatul pe care-l urmărea cu privirea, Hazard scotocea într-o pungă de piele înghesuită sub câteva pături, pe un raft şi scoţând o mână plină de ierburi uscate le aruncă în cazan.

— Lămâiţă, răspunse el privirii întrebătoare a lui Blaze. O să-ţi placă parfumul ei în apă.

— Cum de ştii tu toate acestea?

— Am fost crescut aici, *bia*, zise el, aşezându-se la masă.Cunosc fiecare centimetru de pământ de aici şi până la râul Vântului, fiecare pasăre, fiecare copac şi fiecare animal. Fiecare fir de iarbă şi boare de vânt. Toate vârfurile de munte şi toate malurile de râu. Aceasta e patria mea.

Oare îi va înţelege ea vreodată, se întrebă Blaze, *acest*

sentiment al lui de a fi una cu natura? Ea cunoştea numai *obiecte* — achiziţii. El cunoştea pământul, natura, de parcă ar fi fost o prelungire a lui însuşi.

— Ce făceai când erai copil? îl întrebă pe un ton liniştit, vrând să-i cunoască pe bărbatul pe care-i iubea, voind să înţeleagă această patrie a lui, cuitura şi poporul lui. Pierdut în propriile-i gânduri, Hazard îşi ridică privirea şi vreme de câteva clipe, se uită la ea ca şi cum ar fi fost o străină. Apoi o recunoscu, şi odată cu recunoaşterea îi reveni şi amintirea. Domnişoara Braddock — asigurarea lui împotriva morţii. Cel puţin temporar. Motivul pentru care încă îşi mai deţinea el parcela. Slaba legătură dintre supravieţuirea şi dispariţia tribului său. Ar trebui s-o urască. Ura tot ce reprezenta ea: bogăţia privilegiată, acapararea dezinvoltă a bunurilor altora, amuzamentul în însuşirea acestora.

Ea stătea culcată pe piei cu un abandon firesc, cu braţul drept aruncat peste cap, îndoit graţios, cu spinarea uşor arcuită, cu un picior zvelt ridicat şi cu celălalt întins, într-o atitudine de moleşeală.

— Ce *făceai* în copilărie? repetă ea, văzându-i expresia îndepărtată a ochilor şi nefiind sigură că ei o auzise.

— Ceea ce fac cei mai mulţi copii, răspunse Hazard în mod vag, starea de spirit devenindu-i brusc melancolică. Exista ceva extrem de bine cunoscut în felul în care stătea ea culcată, îi reînvia o veche amintire despre o altă femeie care stătea culcată aşa în locuinţa lui de băiat tânăr, dintr-o păşune muntoasă, cu multe veri în urmă. Uitându-se la femeie, încercă să-şi pună stavilă memoriei, ştiind că nu voia ca Blaze Braddock să devină în mintea lui o altă amintire de neşters. Prin frumuseţea şi spiritul ei, Blaze pusese deja prea multă stăpânire pe prezentul lui. În mod intuitiv, el se retrase, recăpătându-şi simţul corectitudinii, restabilind redutele lui mentale împotriva emoţiei. Punând-o pe Blaze Braddock din nou la locul ei: o ostatică; garanţia lui că avea să mai vadă şi ziua de mâine. Şi după noaptea asta, după ce renunţase la onorabila lui încercare de a

respecta celibatul, ea avea să ocupe poziţia dorită de ea încă de la început, aceea pe care el o contestase — cea de amantă. Acum când frământarea lui mentală se liniştise, avea de gând să se folosească de ea... frecvent.

— Vino aici, spuse, întinzând mâna spre ea. Aşează-te pe genunchii mei şi, mai bine, povesteşte-mi tu despre copilăria ta. A mea este lipsită de evenimente.

În vreme ce-i vorbea, se uita la el, plimbându-şi privirea ochilor albaştri, plini de adoraţie, peste chipul puternic atât de aproape de al ei. Ochi lui erau pe jumătate sălbatici şi plini de neastâmpăr, şi atât de frumoşi sub sprâncenele perfecte şi arculte, încât Blaze se surprindea uitându-se la ele iar şi iar, aşa cum nu te-ai putea sătura să admiri un trandafir fără cusur numai pentru plăcerea pe care ţi-o dăruia. Şi nasul lui cu creasta pronunţată avea o linie impecabilă, trasată cu o mână sigură. Întinse mâna şi, cu vârful degetului, alunecă de-a lungul acelui contur neted, ca şi cum atingându-i profilul pur şi drept, ar fi putut simţi o senzaţie asemănătoare cu perfecţiunea lui.

Cu gândul în altă parte, el ridică mâna şi duse la buze degetele ei rătăcitoare. Cel care puse pe ele o sărutare fu obişnuitul curtezan.

— Te iubesc, să ştii.

Cuvintele acestea simple sfărâmară pacea trecătoare, neatentă, a lui Hazard. Mâna lui se lăsă brusc în jos. De la prima privire uimită, observă că ochii ei erau tot atât de senini ca şi expresia ei. *NU, totul este o eroare!* fu prima lui reacţie dureroasă.

— Poţi face faţă la asta? întrebă ea cu calm, reacţia lui fiind întocmai cea la care se aşteptase ea.

— Nu ştii ce spui, replică vorbind rar, căutându-şi cu grijă drumul între responsabilitate şi conştiinţă.

Ea se mulţumi să dea din cap afirmativ, cu aceeaşi expresie calmă şi stăpânită a ochilor.

— Fetele tinere îşi închipuie întotdeauna că-l iubesc pe primul băiat...

— Care le ia fecioria? Într-adevăr? se miră ea, părând

sceptică şi bănuitoare.

— Aşa am auzit, se grăbi el să se corecteze.

Zâmbetul — asemănător cu razele de soare peste un câmp de maci — îşi făcu apariţia.

— Nu-mi pasă de nimeni altul. Te iubesc. Nu trebuie să-ţi faci griji, continuă ea netulburată. Nu mă aştept ca tu să mă iubeşti.

Deşi novice în dragoste, nu era novice în felul în care trebuie să te porţi cu bărbaţii. Îşi dădea seama că nu va câştiga nimic insistând să capete acum un răspuns.

— De îndată ce se va întoarce tatăl tău să te ia de-aici, nu ne vom mai revedea niciodată. Te vei căsători cu vreun tânăr vlăstar tot atât de bogat şi aparţinând aceleiaşi clase sociale şi veţi creşte copilaşi bogaţi.

— Aş putea să rămân aici, ripostă ea.

— La ce bun? fu răspunsul scurt şi aproape nepoliticos.

— Ca să supraveghez minele tatei.

În atitudinea lui exista în ceie din urmă un sentiment, şi ea îl considera mult mai satisfăcător decât o indiferenţă rece.

— Şi ca să vă însuşiţi ţara mea.

— Numai minele.

— Este acelaşi lucru. Cum rosteşte cineva cuvântul *aur*, ne şi sunt invadate pământurile.

— Te-aş putea ajuta.

Brusc, el zâmbi — un zâmbet tineresc, plin de vioiciune şi veselie.

— Ştiu. Şi mă şi *ajuţi*, dulce *bia*. Realmente mă ajuţi.

Gura lui se repezi, punând stăpânire pe a ei. Nu voia să discute despre mine şi despre oamenii albi, şi nici despre ce ar fi putut face aceştia peste un an, sau o lună sau o săptămână... despre toate obstacolele şi piedicile. Nu avea chef să-şi amintească tocmai acum de nimic din toate astea. Voia să uite, chiar dacă numai vreme de o noapte.

O trase aproape de el, înconjurându-i umerii cu braţul drept; degetele lui suple se ridicară spre gâtul ei, odihnindu-i-se pe maxilar, ţinându-i capul nemişcat în aşa fel încât să-i poată gusta gura, să-şi strecoare limba înlăuntru

şi s-o simtă răspunzându-i; s-o ţină ca pe propria lui jucărie scumpă, cât de mult timp avea s-o dorească. Cealaltă mână a lui găsi rotunjimea grea a sânului ei, palma lui îndreptându-se lent în sus, către sfârcul obraznic, apoi revenind, vârful întărindu-se în palma lui... lenta mişcare de du-te vino declanşând zăgazurile dorinţei în trupurile amândorura.

— Te iubesc, şopti ea, când gura lui o părăsi pentru scurtă vreme pe-a ei, pentru a-i ciuguli buza inferioară.

— Ştiu, răspunse el cu glas răguşit, în clipa în care vârful sfârcului se întări brusc. Şi eu te doresc, *bia-cara*... ca să-mi stingi focul.

O aşeză cu mare grijă în fotoliu, sărutându-i cu tandreţe buzele catifelate şi calde, înlăturându-i cu o mângâiere buclele de pe umeri. Pe urmă, desfăcându-i picioarele, atât de lent încât mişcarea aceea prelungă trezi în ea un fior de anticipaţie, îngenunche între picioarele ei şi, aplecându-se înainte, îi sărută sânul. Îi supse unul din sfârcurile trandafirii, la început uşor, atât de uşor încât simţurile ei se excitau la cea mai mică atingere mângâietoare. Ea se arcui în sus, într-o aşteptare tremurătoare, dar limba lui nu făcu altceva decât să încercuiască vârful rigid, înflorat, şi apoi trecu să dezmierde celălalt boboc de trandafir. Senzaţia blândă a gurii lui, caldă şi excitantă, era o promisiune ispititoare, şi fiecare mică ciugulire sau lingere trimitea spirale de plăcere ce coborau în goană nebună, până când ea simţi că trebuie să-l aibă sau va muri.

Ridicând mâna, încercă să-l atingă. Prin ceaţa dorinţei, constată că excitaţia lui era tot atât de pregătită ca şi a ei.

— Nu, spuse el în şoaptă, dându-i mâinile la o parte.

— Nu mai pot aştepta.

Chiar şi în rugămintea ei murmurată exista o intonaţie poruncitoare, cerând cu tărie ceea ce dorea. Întinse iar mâna, dar el o opri cu uşurinţă, degetele lui închizându-se peste încheieturile mâinilor ei, fără totuşi a i le strânge.

— Trebuie să aştepţi.

— Nu vreau...

— O să-i dai bătaie de cap soţului tău, Boston, o tachină el în glumă. Sper să aibă destulă energie, pentru a face faţă nevoii tale insistente de a da ordine. Ce s-ar întâmpla dacă nu ţi s-ar face întotdeauna pe voie?

— Dar întotdeauna obţin ceea ce vreau.

— *Obţineai,* o corectă el.

— Eşti plictisitor, spuse ea, bosumflându-se, şi buzele ei fermecătoare se strânseră într-un botic ispititor. De ce, cu tine, totul trebuie să devină un fel de provocare?

— N-ai învăţat să fii maleabilă, pisicuţo, murmură el. De aceea. Vrei să fi tu cea care conduce totul, dar eu nu mă supun ordinelor... mai ales celor date de o femeie.

— Nu aşa înţeleg eu lucrurile, şopti ea, alunecând cu câţiva centimetri în josul fotoliului până când ajunse ispititor de aproape de bărbăţia întărită a lui Hazard. Ţi-ar plăcea mai mult dacă aş aştepta să mă rogi tu?

El izbucni în râs, cu ochii plini de amuzament. Râdea de teatrul jucat de ea, de frumoasa aventurieră cu păr roşu ca flacăra şi de temperamentul ei neobişnuit pe care, în mod ciudat, simţea că trebuie să-l stăpânească.

— Ah, drace! capitulă el, cu un zâmbet extrem de fermecător, care naiba ar fi diferenţa...

Şi când, cu grijă, îi puse picioarele în jurul mijlocului său, potrivindu-i poziţia cât mai confortabil în fotoliu, şi când o pătrunse, amândoi simţiră cum se cutremură pământul.

După câteva clipe îndelungate, mângâind capul brun culcat în poala ei, Blaze declară în şoaptă:

— Apa e fierbinte.

— Acum sunt *eu* prea obosit.

— O voi pregăti eu, zise Blaze.

Încercă să se ridice, dar trupul lui era nemişcat.

— Mai lasă-mă cinci minute, îl auzi ea spunând înfundat.

— Credeam că indienii absarokee sunt cei mai curaţi oameni de pe pământ.

— Oare de ce recurg femeile întotdeauna la culpa-

bilizare? bombăni el, însă fără a se mişca.

— Să nu adormi, îl sfătui Blaze, scuturându-i umărul.

Aşa că el îşi îndreptă trupul şi, la câteva clipe după ce-şi înălţase capul din poala ei, se ridică în picioare. Era istovit.

— Ceea ce-mi trebuie realmente mai mult decât o baie este puţin somn, zise, învăluind-o pe Blaze într-o privire mângâietoare.

— Doar o baie rapidă, se rugă Blaze.

— Dacă intru în cada aia împreună cu tine, nimic nu va fi rapid.

— Ce drăguţ!

— Eşti al dracului de epuizantă, să ştii.

— Dar bună de iubit, replică ea.

— Dar bună de iubit, conveni cu amabilitate.

— O pregătesc eu, se oferi ea.

— O voi pregăti eu. Dacă-mi făgăduieşti ceva.

— Orice, declară ea, fericită.

— Să nu mai spui că mai vrei... cel puţin, adăugă el, nu până după miezul nopţii.

— Făgăduiesc, zise ea, zâmbind răutăcios.

Zâmbi şi el, şi se îndreptă spre sobă.

Baia fu plăcută şi înviorătoare. Hazard se lăsă pe spate, sprijinin-du-se de rezemătoarea pentru cap şi scoase un oftat de mulţumire. Braţele lui o ţineau pe Blaze într-o îmbrăţişare comodă. Ea îi stătea între picioare, cu spinarea rezemată de pieptul lui.

— Ai mai făcut vreodată baie cu o femeie?

— Nu, minţi el.

— De ce nu? E foarte plăcut.

— N-am avut timp, minţi el iar.

— Cred că o cadă pentru doi e o invenţie formidabilă.

— A fost gândită acum cel puţin patru mii de ani, iubito. Sexul nu este o idee originală.

— Vrei să spui că nu suntem noi primii? îl tachină ea.

— Primii pe această coastă a munţiior Marii Centauri, din teritoriul Montana, într-o cabană de pe parcela 1014 — posibil, dar pentru mai mult de-atât eu n-aş paria.

— Ce realist rece şi dur!

— Asta e ceea ce-ţi face lumea, *bia*: îţi răpeşte iluziile. Adesea la capătul ţevii unei puşti. Bineînţeles că nu pot vorbi în numele domnişoarelor din înalta societate bostoniană. Pentru ele, s-ar putea ca deziluzia să se exprime mai degrabă printr-un inel cu smarald mai mic decât un ou de porumbel.

— N-ar trebui să fii atât de sardonic.

— Îmi pare rău, ai dreptate. În seara asta există iluzie şi încă ceva, extrem de fermecător: senzaţii.

Degetele lui mângâiară uşor rotunjimea şoldului ei.

— Şi domnişoarele din înalta societate nu se limitează la a-şi număra giuvaerurile. Mai fac tot felul de alte lucruri, spuse ea, cu o uşoară nuanţă de condescendenţă trufaşă.

— Problema este totuşi dacă faceţi ceva util, *bia-cara... în afară de asta, adăugă* el, uitându-i-se zâmbitor în ochi. Spune-mi drăguţa mea — serios vorbind, în clipa de faţă, junghiurile mele de foame sunt foarte apropiate ca importanţă de poftele mele carnale — crezi că ai putea face unul din acele „tot felul de alte lucruri" ale tale şi să realizezi un tort de ciocolată, după ce ai căpăta o carte de bucate? Am o poftă cumplită de tort de ciocolată.

— Mai cumplită decât pofta de mine?

— Asta niciodată, *bia*, răspunse Hazard ca un gentleman perfect, dar cu o nuanţă de ironie în zâmbet. Tu eşti tortul de ciocolată al vieţii mele, şi prefer să te mănânc pe tine decât orice altceva din lume.

— Libertinule!

— Asta numai din vina ta, îi reproşă el, ridicând-o pe genunchii lui. Să fiu al naibii dacă pot schimba ceva în privinţa asta.

— Oare ţi-o cere cineva? îl întrebă ea cu drăgălăşenie.

— Eşti cea mai *îndrăzneaţă femeie pe care-am* întâlnit-o vreodată, tort de ciocolată al vieţii mele.

— Bun, zise Blaze. În cazul acesta, mă întrebam... dacă mă exprim corect... vreau să zic, pentru a nu face vreo propunere necuviincioasă...

În ochii lui Hazard se aprinseră sclipiri poznaşe.

— ... adică... ţinând seama de cât de bine pari a te fi... înviorat... Numai încă o singură dată, murmură ea.

— Doamne fereşte! o mustră el calm, încălzind cu zâmbetul lui frăgezimea obrazului ei.

— Nu trebuie să-mi înţelegi cuvintele în sens literal, şopti ea simplu, fără nici o prefăcătorie, ultima silabă fiind rostită gâfâit, ceva între un suspin şi un mic ţipăt, deoarece Hazard, îi dădu ascultare şi zâmbind, o coborî încet de-a lungul sexului său în erecţie.

Oare poţi muri de fericire? se întrebă ea.

Mult mai târziu, Hazard mângâie o tânără femeie foarte somnoroasă şi foarte mulţumită culcată în patul moale alcătuit din piei de bivol şi o înveli cu grijă. Ea dormea deja înainte ca el să sfârşească de aranjat peste ea pătura suplă. Se uită la ea şi zâmbi — *dulce ca zahărul din puf de plop, primăvara,* decise el, privind faţa fragilă şi îmbujorată şi ciaia de păr mătăsos. *Dulce pretutindeni,* gândi apoi, în timp ce o binecuvântată oboseală se strecura în fiecare por al trupului său. Ea îi dorea, în noaptea aceea o spusese iar şi iar, însă — la naiba! — şi el o dorea pe ea, şi până-n seara aceasta încă nu-şi dăduse seama cât de mult dorise să aibă o femeie.

Rămase cu privirea pierdută spre bălţile de apă de pe pardoseală. Avea să lase mizeria până dimineaţa — de asta putea să se ocupe Blaze. Sau nu putea? Zâmbi ironic în sinea lui. Sau putea? Hazard fusese crescut astfel încât să considere că toate treburile casnice erau muncă de femeie, şi din punct de vedere al acestei prejudecăţi se deosebea foarte puţin de orice bărbat din secolul al nouăsprezecelea, indiferent de rasă.

— Ei, la dracu! bombăni el, întinzând mâna după un prosop.

În zece minute pardoseala fu ştearsă, cada golită afară, toate prosoapele ude atârnate pe balustrada de la intrare. Abia atunci se culcă şi el lângă Blaze şi adormi mai bine decât i se întâmplase de zile întregi.

Capitolul 19

Hazard se trezi de cu zori, potrivit maximei indienilor absarokee: „Nu duce somnul până la capăt, ci trezeşte-te atunci când asta necesită voinţă hotărâtă". Lăsând-o pe Blaze adormită, îşi luă hainele şi ieşi afară, în lumina soarelui. Plecă fără să zăvorască uşa.

Când Blaze se trezi, prima ei reacţie fu de dezamăgire. Hazard plecase. Ar fi vrut să-l găsească încă lângă ea, ar fi dorit să-i şoptească „bună dimineaţa" şi să fie încălzită de zâmbetul lui. El zâmbea ca nici un alt bărbat din cei pe care-i cunoştea ea — un zâmbet lent, care zăbovea şi începea în ochii lui ca apoi să-i ridice uşor colţurile gurii, cu o reticenţă nesigură, ca şi felul lui liniştit de a vorbi. Şi pe urmă, surâsul te atingea până-n străfundurile fiinţei tale, de parcă în întregul univers n-ar mai fi existat nimeni altcineva, ca şi cum el ar fi întins mâinile şi te-ar fi îmbrăţişat. *Era prea fermecător,* se avertiză Blaze, *prea perfect, cu o prea mare experienţă.* Până şi cuvintele lui aveau un farmec convingător. *Şi totuşi îl doresc,* era gândul care persista mereu repetându-se de-a lungul fiecărei fibre nervoase din creierul ei. *Îl vreau. Prea fermecător, prea perfect, prea experimentat, prea seducător, şi nu numai pentru ea,* îşi aminti Blaze cu tristeţe, *ci pentru orice femeie.* Ştia toate acestea; înţelegea. Dar nu conta câtuşi de puţin. Nu numai datorită culorii părului ei îşi căpătase porecla de Blaze. Ochii ei străluceau acum cu o intensitate ce exprima o hotărâre care nu ar fi putut fi abătută din drum. Azvârlind la o parte înveliitoarea de blană, se ridică şi îşi roti privirea prin încăpere. Oare el se va înapoia pentru micul dejun, sau mâncase deja? Nu era sigură, dar observă că atât cada cât şi prosoapele şi bălţile de apă dispăruseră. Era incredibil de amabil, acest bărbat care nu cu prea multe zile în urmă susţinuse că avea s-o jupoaie de vie dacă nu învăţa să facă treabă.

După ce găsi o cămaşă pe care s-o poarte, aruncă o privire prin bucătărie, întrebându-se dacă trebuia să înceapă să pregătească micul dejun. Deodată observă că uşa era întredeschisă. O mică fâşie de soare străbătea pardoseala grosoiană, şi Blaze se apropie de ea şovăitoare, asemenea unui prizonier care ar privi un câmp de iarbă verde. Împinse uşa, deschizând-o cu încă cinci centimetri, şi aşteptă. După câteva clipe, devenind brusc curajoasă, dădu uşa de perete şi ieşi în pridvorul cu acoperiş jos.

Era foarte frumoasă această nouă şi însorită lume a ei: lanţul muntos din depărtare, pinul verde şi plopul de un verde mai dechis, parfumul proaspăt al aerului curat al dimineţii. Deşi nesigură în privinţa viitorului ei, nesigură în ceea ce priveşte susceptibilitatea iubitului ei, şi ştiind prea bine că Hazard avea îndatoriri concrete mult mai importante decât dorinţele oricăruia din ei, simţi, cu tinereţea-i plină de viaţă, o tulburătoare senzaţie de fericire. Şi asta pentru că îl iubea.

Trecând de pridvor, Blaze se plimbă încet în jurul cabanei, senzaţia de liberate dându-i o stare de euforie. În picioarele goale, păşi cu grijă pe pietrişul aspru, se opri câteva clipe în iarba răcoroasă şi umedă de sub cireşul sălbatic de lângă bulboană, şi pe urmă hoinări de-a lungul potecii care ducea spre râpa unde stătuse Hazard în urmă cu câteva zile; privind-o în timp ce se apropia.

Se opri chiar pe creastă, uitându-se în josul potecii presărate cu şisturi sfărâmate pe care urcase ea în ziua aceea, şi se minună de cum se poate schimba atât de irevocabil viaţa unui om într-o perioadă de timp atât de scurtă. Gresia era caldă sub picioarele ei, caldă şi liniştitoare ca şi briza matinală care-i răvăşea uşor părul lung şi-i înfăşura poalele cămăşii lui Hazard în jurul pulpelor goale. Făcu un pas mic şi îşi încovoie degetele picioarelor peste marginea lespezii.

— În locul tău n-aş merge mai departe.

Glasul îi era calm, şi destul de puternic ca să ajungă până la ea, cu fiecare silabă pronunţată cu claritate.

Ea se întoarse cu nonşalanţă, enervată de cinismul inclus în acea observaţie. În ultimele câteva minute nu-şi dăduse seama că fusese o ostatică. Privirea ei scrută lent coasta muntelui, în direcţia vocii lui Hazard. Îi trebuiră poate treizeci de secunde până să-l descopere, mult deasupra intrării în mină, la o depărtare de aproximativ trei sute de metri. Începu să meargă spre el.

Hazard nu se mişcă, mulţumindu-se s-o privească, admirând formele frumoase ale trupului ei abia ascunse sub cămaşă, chipul încântător atât prin frumuseţe cât şi prin caracter, părul ei asemănător cu o flacără, care-l făcea să dorească să-şi îngroape faţa în el. Şi în timp ce o urmărea cu privirea, se întrebă dacă ea ar mai fi înaintat cu un pas dacă el n-ar fi strigat.

— Ce-i aia? întrebă Blaze când fu îndeajuns de aproape, arătând cu bărbia o piesă de artilerie.

— O mitralieră Gatling.

— Pare ucigătoare.

— Chiar este.

— Ai fi utilizat-o asupra mea? întrebă ea în şoaptă.

— Sunt nevoit să fiu precaut, spuse ignorând întrebarea la care nu era sigur că ar fi putut răspunde. Până voi reuşi să te cunosc mai bine. Vreau să zic, în alte privinţe. Şi trebuie să spun că aştept să le descopăr cu o profundă...

Se întrerupse, uitându-se la ea de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

De astă-dată, liniştindu-se, Blaze surâse şi încheie fraza în locul lui.

— Încântare?

— *Ko-dak*.

— Ce-nseamnă asta?

— Amin.

În dimineaţa aceea Hazard începu munca târziu; până acum, niciodată nu făcuse dragoste la umbra unei mitraliere Gatling. Soarele şi aerul matinal le scălda simţurile; valul de încântare le stârni pasiunea şi universul dispăru... sau mai curând, universul se reduse la ei doi.

— Cât se presupune că ar trebui să aşteptăm întoarcerea coloneiuiui? bombăni Yancy.

Millicent stătea în faţa lui, într-o atitudine reţinută şi relaxată. Îi convinsese pe ceilalţi membri ai grupului de propietari de mine să pornească înapoi spre Boston înaintea lor. Fusese nevoie de oarecare muncă de convingere, dar odată cu trecerea zilelor, argumentele lui Millicent căpătaseră forţă. În definitiv, William le dăduse instrucţiuni să „stea calmi şi să nu facă nimic", le reaminti ea, aşa că prezenţa lor nu prea era necesară. Şi ei toţi îl cunoşteau pe Billy Braddock ca pe un bărbat capabil să se ocupe de propriile treburi, un om care n-ar fi apreciat nici o intervenţie din partea altuia. În clipa de faţă ea se simţea nespus de fericită şi din ce în ce mai încrezătoare.

— Acum că au plecat toţi s-ar putea să nu mai fim deloc nevoiţi să aşteptăm, replică ea cu calm.

— Vrei să spui că acum un indian mort nu ar mai conta? întrebă cu un zâmbet slab.

— Cred că un accident nefericit al lui William şi *pe urmă* un indian mort ar fi o succesiune a evenimentelor mai indicată. Asta îţi spune ceva?

— Îmi place ideea, răspunse el.

— M-am gândit că nişte tâlhari la drumul mare ar fi tocmai ce trebuie. Încă o crimă după atâtea zeci care au avut loc în ultima vreme prin împrejurimi n-ar da naştere la comentarii, sunt sigură. Jefuirea aurului şi violenţa care o însoţeşte pare să fie aici o ocupaţie de prim ordin.

— S-ar putea să dureze multă vreme până să fie găsit în munţii aceia.

— De ce să nu aşteptăm până se întoarce? Te poţi încrede în vreunul din oamenii tăi?

— Am putea instala o mică tabără pe cărarea aceea din nord, care intră în teritoriul tribului Crow. Să-i prindă înainte ca ei să ajungă aproape de oraş. Aş putea trimite

şi câţiva urmăritori. Asta ar grăbi lucrurile.

— Cât de mult ar dura? întrebă Millicent cu nonşalanţă, ca şi cum s-ar fi interesat de programul stagiunii teatrale, după emoţia din glasul ei.

Yancy se întreba şi el cât timp ar fi necesar până când se va putea însura cu milioanele colonelului, dar răspunse întrebării mai actuale a lui Millicent cu o înălţare din umeri şi o îngustare a pleoapelor.

— Ţinând seama că e plecat de atâta vreme, începu să explice, nu mai pot fi multe zile până să pornească înapoi, cu sau fără membrul acela din tribul indianului pe care-l caută. Aş zice câteva zile, maximum o săptămână.

— Minunat, replică ea cu un zâmbet mulţumit. Ei, şi-acum, cred că ar trebui să stabilim numărul exact de oameni şi arme de care vom avea nevoie ca să luăm cu asalt mina aia. Dacă-mi dai o cifră pentru banii necesari, l-aş pune pe bancherul acela mai mult decât prietenos, vecin cu mine, să cântărească aurul chiar mâine. Altceva?

— Tot ce-mi trebuie sunt banii, Millicent. Tu şi cu mine ştim asta. Orice altceva vine la rând după ei.

— Tatăl meu obişnuia să spună uneori ceva în sensul acesta. Câteodată semeni foarte mult cu el, Yancy, şi-mi place. Vino să te aşezi lângă mine. De azi-dimineaţă nu m-ai mai atins.

Capitolul 20

O săptămână mai târziu, la ora cenuşie premergătoare zorilor, Lup-Răzvrătit se uită pe fereastră, strânse din buze şi lăsă să-i scape un oftat uşor. Presimţirea lui în legătură cu Hazard şi femela se dovedise până la urmă corectă. Dar cu Hazard niciodată nu puteai fi sigur. În momentul în care intră în cabană, mirarea lui de la început era sub control.

Auzind zgomotul făcut de picioarele încălţate în mocasini, Hazard îşi relaxase mâna ce se şi întinsese către pistolul pe care-l ţinea în apropiere, verificase repede

dacă Blaze era acoperită, şi când intră Lup-Răzvrătit tocmai îşi îmbrăca pantalonii. Dialectul absarokee vorbit în şoaptă o trezi pe Blaze, dar ea rămase culcată, moţăind liniştit şi lăsând vorbele şuierătoare să treacă peste ea.

— Spune-mi ziua, ca să ştiu cine a câştigat pariul, zise Lup-Răzvrătit.

Zâmbetul lui era atât de excesiv de inofensiv, încât era imposibil ca Hazard să nu înţeleagă ce vrea să spună.

— Uitasem ce adunătură de bârfitori sunteţi tu şi prietenii tăi, replică Hazard. Presupun că n-ar folosi să mă prefac că nu ştiu despre ce-i vorba.

— Ar fi trebuit să ştii că era un prilej de loterie pe care nimeni cu mintea întreagă nu-l putea scăpa, cunoscându-te, continuă Lup-Răzvrătit uitându-se cu înţeles spre Blaze, atât de bine cum te cunoaştem noi toţi.

Ştiind că problema în discuţie n-ar fi fost lăsată deoparte decât prin răspuns, Hazard cedă cu bunăvoinţă.

— În urmă cu opt zile.

Îndreptându-şi repede privirea spre Blaze, o văzu trează. Adresându-i un surâs, şopti atât de încet încât glasul să nu-i treacă dincolo de Lup-Răzvrătit.

— Acum hai să nu mai vorbim despre acest subiect de faţă cu ea. Nu înţelege limba, dar rânjetul tău ticălos este grăitor pentru oricine.

Fără ruşine, Lup-Răzvrătit continuă să zâmbească.

— Aşadar, a câştigat Urs-Roşu. Eu unul nu credeam că vei rezista atât de mult. Am notat ziua după ce am piecat data trecută.

— Mulţumesc pentru dovada de încredere.

— La dracu', Hazard! Ce legătură au principiile înalte cu a face dragoste? Asta niciodată nu corupe. Teama de asta e cea care corupe. A face dragoste doar te aduce mai aproape de cer. Şi apropo, îmi place „cerul tău". Când o să te plictiseşti de ea...

— Nu te obosi. Ea nu-i din soiul de care te plictiseşti.

— E inventivă?

— Spontană.

— Spontaneitatea ar putea să dispară în orice clipă, şi atunci ce vei face? îi reaminti Lup-Răzvrătit.

În ultimele ziie, Hazard se pomenea deseori că uită această posibilitate. Se pomenea că uită că Blaze avea o familie şi o altă viaţă, în afara lumii lui.

Lup-Răzvrătit îi remarcă dispariţia zâmbetului şi îl văzu cum devine serios într-o clipă.

— L-a văzut cineva pe tatăl ei? întrebă brusc Hazard, prin a cărui minte trecură în goană o mulţime de posibilităţi.

— Nu.

— Rose zice că el umblă în căutarea taberei de vară.

— Se zvoneşte că ar fi murit.

S-a terminat, fu primul gând al lui Hazard. Dacă într-adevăr colonelul Braddock murise, toate regulile jocului erau depăşite.

— Al cui e zvonul? întrebă repede.

— Banda lui Pădure-Mare. Un membru al tribului „Inimilor" a auzit asta de la fratele nevestei sale.

— Cât de sigur eşti?

— Un cumnat al „inimii" a văzut cadavrul.

— Nu putea să fi fost un alt alb?

— Posibil. Nu sunt sigur. Toţi arată la fel.

— Fir-ar să fie!

— E vreo problemă?

— Colonelul e mai uşor de convins decât vreun terţ.

— De ce nu aduci aici, pur şi simplu, o gardă? Să zicem douăzeci sau treizeci de „lupi"...

— Nu vreau asta. Toţi politicienii de mâna a treia care bântuie prin teritoriu ar fi încântaţi să facă apel la armată. Şi de la încheierea războiului între State, orice ofiţer ambiţios care doreşte o avansare goneşte în galop peste Câmpiile Nordice, sperând cu înverşunare să înceapă un război indian. Aş prefera să nu fiu pretextul vreunui băiat viteaz dornic să câştige tresele de colonel.

— Cu noua piesă de artilerie am face treabă bună.

Ca specialist în tactică, Lup-Răzvrătit era extraordinar, şi ochii îi străluceau la gândul posibilităţilor oferite de

amplasamentul ales de Hazard pe vârful muntelui.

— Şi am putea pierde mine, îi aminti Hazard.

— Eşti sigur că asta-i important? Întotdeauna am fost un clan prosper. De ce ne trebuie mai mult decât ceea ce avem acum?

— Feţele-palide nu vor înceta să vină. Vor veni atâta vreme cât există aurul. Şi bizonul nu va rezista o veşnicie.

Nu era prima dată când cei doi bărbaţi discutau această problemă.

— Există oameni care n-ar fi de acord cu tine în legătură cu asta, spuse Lup-Răzvrătit, pe un ton blajin.

— N-au decât să nu fie de acord, replică Hazard cu aceeaşi blândeţe. Între timp eu voi acumula aur.

— Jon, zise Blaze, întrerupându-l cu glas şoptit, vrei să-ncerc să vă pregătesc o gustare?

— Aşadar a învăţat să gătească? întrebă Lup-Răzvrătit.

Înţelegea engleza tot atât de bine ca şi Hazard. Fuseseră crescuţi ca fraţii, şi Ramsey Kent, bărbatul alb căsătorit cu o indiană din clanul lor, fusese pentru amândoi un unchi foarte bun.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Braddock, spuse politicos Lup-Răzvrătit, adresându-i lui Blaze o plecăciune elegantă şi dezinvoltă. Mi-ar face mare plăcere.

— Ştii engleza! exclamă ea. Hazard, de ce nu mi-ai spus?

— Probabil n-aţi avut mult timp pentru a sta de vorbă, murmură Lup-Răzvrătit în limba lor maternă, insinuarea din glasul lui răguşit fiind evidentă.

— Drăguţ! replică Hazard răstit, apoi se întoarse să-i răspundă lui Blaze.

Se gândea la sutele de mii de întâmplări şi oameni şi anecdote din viaţa lui despre care ea nu ştia nimic, şi câteva clipe se simţi în încurcătură.

— Un alb s-a căsătorit cu mătuşa noastră... el era englez, zise Hazard şovăitor, şi copii fiind, am învăţat engleza amândoi.

Stând culcată pe pat, ea părea foarte ispititoare, şi în momentul acela îl irita faptul că Lup-Răzvrătit o privea

cu atenţie, aşa pe jumătate îmbrăcată cum era.

— Cât timp vezi de gustare, eu o să fac o baie, declară cu bruscheţe. După tine, adăugă arătând cu bărbia spre uşă.

Şi Lup-Răzvrătit ieşi afară înaintea lui.

— În dimineaţa asta pune-ţi pantalonii, îi porunci Hazard *sotto voce* lui Blaze, pregătindu-se să-l urmeze pe Lup-Răzvrătit.

Nu avea chef s-o împartă cu acesta nici măcar vizual.

— S-au strâmtat când i-am spălat, răspunse Blaze în şoaptă.

— Îmbracă unii de-ai mei.

— Sunt prea mari. Aş putea să port una din rochiile pe care tu...

— Nu. Pune-ţi pantalonii, ziie el, subliniind cu calm fiecare cuvânt.

— Da, domnule! murmură ea, dându-şi seama de gelozia lui.

— Şi vom face rost imediat de ceva îmbrăcăminte pentru tine. Şi Blaze, fără glume. Când mă întorc, vreau să te văd purtând pantalonii.

— Da, stăpâne, susură ea dulce.

Supunerea ei blândă trezi o uşoară neîncredere în mintea lui Hazard. Rareori era ea atât de ascuitătoare. Şi îndată el se corectă: niciodată nu era ascuitătoare. O ameninţă cu degetul şi, spre mai mare siguranţă, adăugă:

— Şi o cămaşă.

Când cei doi se întoarseră, Blaze supraveghea slănina care sfârâia într-o tigaie pe sobă, şi o privire rapidă îi încredinţă pe Hazard că, în mod excepţional, slănina nu era prea arsă, ci doar prăjită ademenitor. Fu de asemenea recunoscător să vadă că de data aceasta ea îi respectase realmente instrucţiunile. Purta una din cămăşile lui, vârâtă într-o pereche de pantaloni de-ai lui suflecaţi de câteva ori în partea de jos şi strânşi cu nişte bretele încinse în jurul mijlocului ei subţire. Simţindu-se uşurat că o vedea îmbrăcată în întregime, trecu cu vederea faptul că arăta ca un copil de la orfelinat.

— Au mai rămas ouă? întrebă, rutina de a o ajuta pe Blaze fiind atât de obişnuită încât devenise un lucru firesc pentru el.

— Le-ai folosit ieri, răspunse Blaze, fără să se întoarcă de la sobă. Eu nu ţin minte.

Luând loc la masă, Lup-Răzvrătit îşi ridică privirea spre Hazard şi, rânjind ironic, spuse:

— Înveţi şi tu să găteşti?

— Hazard este un ajutor minunat! exclamă Blaze, înainte ca Hazard să poată replica. Dacă n-ar fi el, am muri de foame.

— Va trebui să-mi demonstrezi talentele tale culinare, când te vei înapoia acasă, zise Lup-Răzvrătit, în al cărui glas se simţea cât se amuză, deşi faţa îi era inexpresivă ca o statuie.

— Aşa ceva nu-i probabil, murmură Hazard, ştiind că data viitoare când va vizita tabăra avea să audă nesfârşite glume referitoare la făcutul mâncării.

— Şi spală vasele, şi curăţă podeaua, şi tot ce mai trebuie după ce... ei, bine... acum câteva seri... continuă Blaze, cu mai multă delicateţe când îl auzi pe Hazard tuşind în semn de avertisment.

Era mândră de galanteria lui. Întorcându-se spre el însă, văzu că era destul de stânjenit.

— Îmi pare rău, se grăbi să-ceară scuze, în timp ce-şi ştergea mâinile pe pantalonii mult prea mari pentru ea. Am uitat cu totul de prejudecăţile tale bărbăteşti.

— E-n ordine, o linişti Hazard.

— Da, la vânătoarea de vară este în stare să-i uimească pe toţi declară Lup-Răzvrătit, cu o licărire ironică în ochi.

Zărind uitătura cruntă pe care i-o aruncă Hazard lui Lup-Răzvrătit, Blaze se interesă:

— Ce-i aceea o vânătoare de vară?

— Spune-i, îl îndemnă Lup-Răzvrătit pe Hazard, amuzat de situaţia jenantă în care se afla acesta.

Împotriva voinţei sale, Hazard se supuse:

— Clanurile se adună pentru a vâna şi a întreţine

relaţii sociale, explică el concis.

— Ce frumos! Ca un picnic mare. Vei avea acolo multe rude pe care să le vizitezi?

Vocea i se înălţase de plăcere, ca aceea a unui copil.

— Nu voi fi acolo ca să aflu, răspunse Hazard pe un ton liniştit dar apăsat.

Şi întorcându-se iar spre Lup-Răzvrătit, îl fulgeră cu privirea pentru că adusese în discuţie acest subiect.

Revenind la dialectul absarokee, Lup-Răzvrătit propuse:

— Dacă ai veni, ai putea să-l cauţi pe tatăl ei.

— Dacă este în viaţă, mă va găsi el, replică Hazard.

Lup-Răzvrătit ridică din umeri şi vorbi din nou în engleză:

— Toţi îţi vor simţi lipsa în vara asta.

— Nu poate fi evitat, ripostă Hazard rostind cuvintele sacadat şi rece.

Blaze se uită cu prudenţă de la un bărbat la celălalt. Îşi dădea seama că nu trebuia să se amestece în viaţa lui Hazard mai mult decât o făcuse deja, şi că exista cu siguranţă vreo problemă personală pe care o discutau în limba lor. La urma urmei, asta era decizia lui Hazard, recunoscu ea, dar... mai ezită doar o fracţiune de secundă înainte ca impetuozitatea ei să învingă motivele mai nobile ale sensibilităţii ei.

— Am putea merge şi noi? Te rog, Hazard, ar fi atât de distractiv!

— Nu.

— De ce nu? atacă ea cu voioşie, tot atât de imună la refuzul lui ca şi la oricare altele din viaţa ei. Niciodată n-am văzut un sat indian, sau o vânătoare de vară, sau măcar vreun indian, în afară de tine, de Lup-Răzvrătit şi de ajutoarele noastre.

— Nu este un spectacol, organizat pentru distracţia ta.

— Nu fi atât de sensibil, fir-ar să fie! N-am gândit în felul ăsta şi tu o ştii.

Lup-Răzvrătit rămase o clipă cu gura căscată, înainte să-şi revină. Niciodată până acum nu văzuse ca lui Hazard să i se vorbească în felul acesta — de către nimeni şi în

mod cert de către nici o femeie. Dar nici nu-l mai văzuse vreodată pe Hazard făcând mâncare sau curăţenie pentru vreo femeie. În jumătatea de secundă care trecu până să răspundă Hazard, ştiindu-l pe acel Hazard pe care-l cunoştea el, Lup-Răzvrătit se aştepta, fără urmă de îndoială ca acesta să explodeze în vreun fel.

— Îmi pare rău, se scuză Hazard.

Şi gura lui Lup-Răzvrătit se căscă şi mai mult. De câte ori în viaţa lui îi ceruse Hazard iertare vreunei femei?

— Îmi pare rău, repetă Hazard cu blândeţe, dar nu ne putem duce acolo. Este imposibil.

— Din cauza minei? întrebă Blaze, pe un ton mai plin de înţelegere.

Hazard păru destul de stânjenit şi deodată ea îşi regretă insistenţa.

— Da, confirmă Hazard, bucuros că avea o scuză de-a gata pe care Blaze avea s-o accepte.

Nu avea deloc intenţia de a-i lăsa pe toţi membrii clanului său să vadă cât de mult o dorea el pe această femeie. Şi dacă o ducea la vânătoarea de vară, ea ar fi putut s-o vadă ca pe o aventură fermecătoare, o incursiune într-o cultură necunoscută, dar lui însuşi situaţia I s-ar fi părut extrem de chinuitoare. Ar fi fost amândoi sub priviri mereu scrutătoare şi toată lumea ar fi ştiut că pasiunea cu care o dorea el pe Blaze depăşea dorinţa normală. Iar flirtul public şi datina de a face curte, normale în tabăra de vară, ar fi creat probleme de neînchipuit. Ştia cum reacţiona Blaze când venea vorba despre alte femei din viaţa lui, şi deşi înţelegea, în teorie, că gelozia era sub demnitatea unui bărbat, în ceea ce o privea pe Blaze, ducă-se dracului orice demnitate! În afară de toate acestea, o mare parte din timpul lui i-ar fi solicitată pentru întruniri ale sfatului, şi prietenii lui s-ar aştepta ca el să li se alăture la vânătoare, la diverse întreceri — toate activităţile obişnuite care constituiau plăcerea taberelor de vară. Toate fiind activităţi bărbăteşti. Ar fi imposibil.

— Atunci poate altă dată.

— Poate, spuse el, fără a se angaja.

Lup-Răzvrătit plecă foarte curând după micul-dejun, cu un şir de cai de povară bine încărcaţi.

Blaze nu mai aduse vorba despre vânătoarea de vară decât o dată, în timpul cinei din seara aceea, interesându-se de ea la modul general, ca într-o conversaţie obişnuită.

Capitolul 21

Doar la câteva minute după ce mâncă, Hazard începu să-şi încheie hamul pentru puşcă.

— Iar în oraş? întrebă Blaze cu glas scăzut.

Noaptea petrecută în oraş însemna Rose, şi gelozia ei clocotea, în ciuda abstinenţei lui din ultima vreme. Iar pericolul avea să fie constant şi foarte real dacă Yancy era tot atât de înverşunat cum fusese în ziua în care venise ea pe munte.

Hazard confirmă dând din cap.

— Rose? nu se putu abţine ea să întrebe.

Continuând să-şi lege cureaua de pe picior, el îşi înălţă capul.

— Numai pentru îmbrăcămintea ta, spuse, ochii lui negri păstrându-şi expresia calmă. Până acum, Jimmy ar fi trebuit să vină aici. Vreau să ai ce îmbrăca.

— Din cauza lui Lup-Răzvrătit?

— Da, răspunse el simplu.

— Asta nu merită un drum sinucigaş, în oraş.

— Eu consider că merită, replică el pe un ton liniştit. Data trecută nu m-a văzut nimeni, şi nu voi fi văzut nici de astă dată.

Era îmbrăcat în întregime în negru, cu excepţia mocasinilor, deoarece se aştepta la eventualitatea de a fi nevoit să fugă mai repede decât i-ar fi permis nişte cizme. Cu toată explicaţia liniştitoare dată lui Blaze, ştia că posibilitatea unui „comitet de primire" era de luat în considerare.

— Aşteaptă până le aduce Jimmy.

— Tocmai asta e problema. Jimmy n-a venit. În mod evident există vreo dificuitate. Rose cunoaşte tot ce se petrece în ţinut. Voi afla despre ce-i vorba.

— Presupun că n-ar ajuta la nimic dacă te-aş ruga şi te-aş implora? întrebă Blaze cu drăgălăşenie, farmecul fiindu-i accentuat de strălucirea caldă a focului care îi lumina trăsăturile frumoase ale feţei.

— Nu voi lipsi mult, spuse Hazard, reţinându-se cu greu să nu reacţioneze la frumuseţea ei delicată.

Luându-şi puşca, şi-o petrecu pe după unul din umeri, apoi îşi prinse pe celălalt un sac din piele.

— Vrei să-ţi aduc câteva cărţi? Ştiu cât de plictisitoare pot fi zilele...

— Fir-ar să fie, Hazard! Dau cumva impresia că aş vrea să-ţi rişti viaţa pentru a-mi aduce mie nişte biestemate de cărţi, cu care să-mi micşorez nenorocita de plictiseală?

Teama o făcu să se ridice în picioare, şi ochii i se umpluseră de lacrimi de îngrijorare şi frustare.

— Arăt eu de parcă aş vrea ca tu să mori? zise cu glas tremurător.

Hazard îşi lăsă puşca jos şi, cu obişnuita lui graţie felină, străbătu fără zgomot mica încăpere. Vreme de câteva clipe îşi coborî privirea spre faţa ei plină de temeri, apoi o trase la pieptul lui. Niciodată nu-şi dăduse seama cât de susceptibil era faţă de stările ei psihice.

— Nu plânge, *bia-cara*, şopti, ştergându-i lacrimile cu sărutări. Aş fi un prost dacă mi-aş asuma vreun risc când te am pe tine, la care să mă întorc. Ştii câtă nevoie am de tine.

Ochii umezi şi strălucitori ai lui Blaze se înălţară şi îşi adâncirâ privirea într-ai lui.

— Adevărat?

— Pe cuvânt de onoare, o asigură el, zâmbindu-i în felul acela în care o făcea să i se oprească inima în loc.

— Grăbeşte-te să te întorci, îi şopti ea bărbatului care îi mângâia sufletul.

— O să alerg tot drumul, replică Hazard cu blândeţe.

Şi chiar aşa făcu, pornind cu paşi asemănători unor salturi, despre care fusese învăţat că puteau fi susţinuţi de la soare-răsare la soare-răsare.

Când se apropie de periferia oraşului Confederate Gulch, unde pinii pitici şi tufele de arini marcau limita civilizaţiei, stătu nemişcat câteva minute, explorând cu privirea amestecul rău famat de clădiri din puţin adânca depresiune din faţa lui. Oraşul era un talmeş-balmeş de case de locuit, magazine, străzi, cofraje din lemn pentru consolidarea minelor, corturi şi cabane din buşteni, toate construite în funcţie de nevoile minerilor, fără a lua în considerare vreun plan. Dar Hazard cunoştea fiecare construcţie, ştia pe unde şerpuia fiecare stradă, şi-i cunoştea din vedere pe cei mai mulţi dintre locuitori. Asemenea unui cercetaş, scrută cu ochii priveliştea, împărţind suprafaţa în zone, reevaluând-o, trecând de la o zonă la alta cu o meticulozitate metodică despre care învăţase, cu prilejul incursiunilor făcute în teritorii duşmane, că putea însemna diferenţa între a trăi şi a muri. Încredinţat în cele din urmă că în imediata vecinătate nu era nimeni, înaintă cu prudenţă în cele mai întunecate locuri umbrite şi se îndreptă pe furiş către localul Rosei.

El fu primul care îi văzu. Aşa cum se aşteptase: pândari postaţi în faţă şi în spate, la ambele intrări ale celui mai bun bordel şi totodată saiă de jocuri din Confederate Gulch. Aveau înfăţişarea unor aventurieri din est. Retrăgându-se, se apropie de localul Rosei dinspre latura cea mai îndepărtată a cvartalului şi evaluând distanţa până la acoperişul magazinului de pielărie „Malustrom", decise că putea ajunge, ajutat de lasoul său, la coşul din spate. Frânghia suplă făcută din păr de bivol era un obiect necesar în orice incursiune efectuată de un indian absarokee, deoarece caii reprezentau bogăţie, dar incursiunile constituiau un mijloc de a-i ţine în viaţă. Fiecare războinic absarokee era expert în mânuirea lasoului de la zece ani.

Bucla căzu perfect peste coşul din spate al magazinului „Malustrom" şi, după două smucituri puternice pentru a se încredinţa că zidăria era solidă, Hazard se căţără, înaintând mână după mână, de-a lungul frânghiei întinse, până pe acoperişul învelit cu şindrilă. Sprijinindu-se de coş, strânse coiac iasoul, apoi şi-l iegă de centură printr-un nod culisant. Vreme de câteva clipe stătu fără a face vreun zgomot, evaluând diversele acoperişuri pe care le avea de traversat şi indentificându-i acum, când se afla deasupra nivelului străzii, pe pândarii postaţi la fiecare clădire adiacentă. Încredinţat că nu fusese văzut, Hazard păşi pe şindrilă cu mocasinii săi cu tălpi moi şi înaintă prudent spre est, către localul Rosei, situat la distanţă de şase clădiri. Impozanta eleganţă a construcţiei din gresie şi fier forjat domina capătul cel mai îndepărtat al cvartaluiui.

Moralitatea încă nu ajunsese la Confederate Gulch. Asta se întâmpla întotdeauna mai târziu, dacă aurul dura îndeajuns de mult pentru a încuraja o instalare mai stabilă. În lunile de avânt ce urmau descoperirii unui nou filon, chiar şi în primii câţiva ani, nu exista nici o altă lege, în afară de legile minerilor; nici un principiu, cu excepţia lui „îmbogăţeşte-te rapid"; nici o formalitate pentru judecarea binelui sau a răului, în afară de cel mai iute pistol sau cuţit. Iar justiţia teritorială, deşi în teorie domnea în întregul teritoriu, se afla de fapt la o depărtare de o sută de mile, în Virginia City. Întreprinderile cele mai profitabile erau cârciumile, casele de joc, sălile de dans şi localurile de felul aceluia al Rosei. Cândva, relaţiile disponibile la stabilimentul Rosei aveau să fie alungate spre zone îndepărtate de strada principală. Însă în acele timpuri frenetice ale unei noi dezvoltări, localul ei era cea mai mare clădire din Confederate Gulch, construită din piatră de gresie cu o nuanţă trandafirie transportată de-a curmezişul ţării, tocmai de la Fort Benton.

Rose insistase întotdeauna pentru tot ce era mai bun, încă de când fusese destul de coaptă, la New Orleans, ca să ştie ce era cel mai bun. Deşi se născuse din flori,

protectorul mamei sale fusese generos faţă de mult-iubita lui metresă şi fiica lui naturală. Până la moartea părinţilor ei, în epidemia de febră tifoidă din '59, Rose se bucurase de toate avantajele care se pot cumpăra cu bani. Dar când au murit, familia tatălui ei a preferat să n-o recunoască. Din nefericire, prin mama ei avea un strop de sânge negru. Pentru a se evita păstrarea numelui de Longville, fusese răpită într-o noapte de către un slujbaş, expediată cu vaporul în susul râului, şi vândută la Natchez. Propietarul ei a murit — în aceeaşi noapte în care o cumpărase şi o dezvirginase — cu gâtul spintecat. *Aşa-i trebuia,* gândise Rose, *dacă nu avea creier îndeajuns cât să nu adoarmă, beat mort, după ce abuzase de cea mai bună sclavă a lui.* Bineînţeles, ea a fost dată în urmărire pentru crimă, dar la vremea aceea se afla deja la jumătatea drumului spre St. Louis, având *ascuns în bagajul ei conţinutul cutiei cu bani a propietarului* ei de scurtă durată.

Se apucase de afaceri, sau, mai curând, pusese pe picioare întreprinderea ei la St. Louis în vara lui '59. Rose Condieu nu lucrase niciodată efectiv în această afacere. Avusese suficienţi bani pentru a nu fi nevoită s-o facă. În alegerea carierei se bazase pe domeniile destul de limitate disponibile femeilor fără familie care se decideau să nu o ducă de pe azi pe mâine, mulţumindu-se la nivelul de subzistenţă. Şi, lucru şi mai important, acea carieră avea să-i asigure protecţia funcţionarilor locali însărcinaţi cu respectarea legii care îi patronau localul în calitate de oaspeţi ai ei. Justiţia sudului era deosebit de răuvoitoare faţă de sclavii care îşi ucideau stăpânii, şi Rose fusese prudentă.

Balcoanele din fier forjat de la etajul doi făceau ca accesul de pe acoperiş să fie extrem de simplu. Printr-o mişcare uşoară de basculare, Hazard se lăsă să cadă pe balustradă şi apoi pe pardoseala balconului, tot atât de tăcut ca şi umbrele străvezii dintre localul Rosei şi magazinul de fierărie al lui Shandling. Deschizând cu grijă uşile cu geam ale balconului, depărtă cu un centimetru draperia de brocart şi se uită în dormitor. Culcată pe spate, Roxy

distra un client, dar privirea ei rătăcea încolo şi-ncoace, cu o expresie de vagă plictiseală. Păşind în încăpere, Hazard ridică mâna în semn de salut şi zâmbi. Bătrânul om de afaceri, care în varianta oferită soţiei sale se afia în seara aceea la o întrunire a masonilor, stătea cu spatele spre Hazard şi era profund absorbit în propria-i plăcere. Străbătând fără zgomot camera, Hazard ajunse la uşă, în tot acest timp Roxy urmărindu-l cu un uşor surâs. El deschise cu grijă uşa, aruncă o privire într-o parte şi-n alta a coridorului şi, nevăzând pe nimeni, îi trimise lui Roxy o sărutare din vârful degetelor şi se strecură afară din încăpere. Roxy îi răspunse făcând ironic cu ochiul, într-un gest sugestiv şi plin de umor, şi când intră în apartamentul Rosei, la trei uşi mai încolo, Hazard încă mai zâmbea.

Privirea uimită a Rosei fu urmată de recunoaştere.

— Eşti nebun, Hazard şi pe deasupra mai şi zâmbeşti. De la ultima ta vizită, localul ăsta a fost sub supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Stilul deosebit al lui Roxy e cel care mă face să zâmbesc, replică Hazard, binedispus, de o voioşie imperturbabilă şi neluând în seamă mustrarea Rosei. Deşi, continuă el cu un rânjet ironic, Reggie Weaver arăta de parcă n-ar fi fost în stare să facă faţă unei „întruniri masonice" fără să rişte un atac de apoplexie.

— Aşa ai intrat? întrebă Rose, în timp ce verifica ferestrele ce dădeau spre stradă ca să se asigure că perdelele grele de mătase erau bine apropiate.

— Intrările păreau cam aglomerate, admise Hazard pe un ton sec.

— N-ar fi trebuit să vii.

— Îţi mulţumesc pentru primirea prietenească, zise Hazard, instalându-se într-un fotoliu de catifea.

Încredinţată că perdelele erau asigurate cum trebuie, Rose se întoarse spre Hazard.

— Individul i-a angajat pe toţi nemernicii din oraş ca să te omoare, îl avertiză ea. Şi ieri au apărut afişele. Oferă un preţ al dracului de bun pentru capul tău.

— Individul? Nu colonelul?

— Nu. Yancy Strahan. Soiul acela de *gentleman* bun de nimic care face renume prost sudului, răspunse Rose.

— Credeam că tu disprețuiești sudul.

— Nu sudul, Hazard. Numai pe dobitocii care și-au închipuit că sunt stăpâni pe el și pe oricare a cărui piele este puțin mai închisă la culoare decât a lor. Și nu încerca să schimbi subiectul. Știi al dracului de bine cine e cel care vrea să te vadă mort. Și asta mă readuce la începutul conversației noastre. De ce nu pleci chiar acum și nu te întorci de unde ai venit înainte să observe cineva ceva?

Vocea ei era fermă; ochii mari și violeți îl priveau cu îngrijorare.

— Nu-i nimic de observat, o liniști Hazard. Nu m-a văzut nimeni, cu excepția lui Roxy, și nu-i de presupus că ea m-ar ucide.

— Numai cu drăgălășenie, dacă ai lăsa-o, conveni sec Rose.

— Nu zău, Rose, știi că pentru mine tu ești singura prietenă, replică Hazard, cu un zâmbet ușor și cuceritor.

Până la ultima lui vizită, Rose era pe deplin convinsă că se bucura de mai multă atenție din partea lui Hazard. Dar convingerea se spulberase datorită dovezii că ostatica lui îi luase locul. Cunoscând poftele sexuale ale lui Hazard, faptul n-o mira; în definitiv, domnișoara Braddock se afla în apropierea lui douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, și Hazard nu-i făcuse niciodată impresia că ar fi fost un adept al celibatului și nici un ascet.

— Nimeni nu va pune mâna pe tine, Hazard, dacă stai prea mult pe-aici. Cu excepția groparului.

— Pentru ce a luat acest Strahan atât de brusc hățurile în mână?

Rose se îndepărtă de fereastră și, însoțită de un foșnet de mătase și o adiere de parfum, se cocoță pe brațul de fotoliu de două persoane.

— Umblă zvonul că el și nevasta colonelului ar fi foarte buni prieteni.

Sprâncenele lui Hazard se înălţară, exprimându-şi oarecare mirare. În puţinele dăţi când o văzuse, Millicent Braddock îi făcuse impresia unei femei total nepreocupată de sex. Prea slabă, prea controlată, prea perfect alcătuită, făcându-te să te gândeşti că un ghiont neaşteptat ar sfărâma o îmbinare atât de fragilă.

— Nu mai spune?! murmură el, gândindu-se deja la schimbările pe care asemenea situaţie le aducea.

— Au relaţii cât se poate de intime, Hazard. Informaţia o am de la o sursă autorizată, îi explică Rose, ca şi cum Hazard ar fi fost prea bătut în cap ca să înţeleagă toate consecinţele ce puteau rezulta din asta.

— Crezi că ar fi auzit despre moartea coloneluiui? întrebă el, dând deja la o parte relaţiile lor sexuale, considerându-le de prea mică importanţă în comparaţie cu semnificaţia criptică a presupusei dispariţii a coloneluiui.

— Sfinte Dumnezeule! A murit?

— Este posibil.

— Isuse, Hazard, dacă a...

— E doar o posibilitate, o linişti el. O bârfă la a treia gură, comunicată mie de Lup-Răzvrătit. Nu sunt sigur.

Ridicându-se iute în picioare, ea făcu nervoasă doi paşi spre Hazard, tivul rochiei sale liliachii fluturând mătăsos peste covorul cu desen floral complicat.

— Hazard, ia-ţi de-aici trupul tău minunat! Doamne, dacă a murit, viaţa ta nu mai valorează mult! Ascultă-mă ce-ţi spun, Strahan este periculos. Când a venit în oraş, întâia dată, le-a rănit pe două din fetele mele. Ulterior i-am zis că nu e binevenit aici. Din fericire, îi aveam pe Buck şi pe Tom care să mă susţină, deoarece el nu intenţiona să se poarte raţional în legătură cu darea lui afară. Lui Yancy Strahan nu-i pasă pe cine îl face să sufere. Asta-i o realitate, Hazard. Aşa că, vrei te rog să pleci dracului de-aici?

— Nu intra în panică, Rose. Mă descurc eu cu Strahan.

— S-ar putea să poţi, şi s-ar putea să nu poţi. Tipul ăsta de oameni nu luptă cinstit. Să ştii, Hazard, că ăştia nu luptă niciodată cu ei înşişi, dacă pot evita asta. Strahan

este un bădăran din cap până-n picioare. Şi şi-a alcătuit o jumătate de armată din bătăuşi plătiţi.

O bătaie în uşă răsună chiar în clipa aceea în somptuoasa încăpere. Rose îşi înăbuşi un ţipăt de spaimă.

Fără o vorbă, Hazard îi făcu semn să deschidă uşa şi trecu fără zgomot în camera de toaletă a Rosei.

Când deschise uşa, glasul Rosei era calm.

— Ce este, Edward? îl întrebă pe recent angajatul ei *dealer* pentru jocul de monte[1], care stătea timid pe coridor.

— Keene vrea un credit, domnişoară Condieu. Peste limita de cinci mii pe care aţi fixat-o pentru el. Şi face un scandal nemaipomenit.

În timp ce-i aştepta instrucţiunile, ochii *dealer*-ului scrutară încăperea pe deasupra capului ei.

Harvey Keene avea şanse să fie noul judecător şi, gândindu-se la această posibilitate, Rose spuse:

— Mai dă-i alte cinci mii. Dar pe urmă va trebui să stea de vorbă cu mine... Priceperea lui în domeniul legal nu-i *chiar* atât de bună.

— Foarte bine, domnişoară Condieu.

Vocea îi era onctuasă, iar Rose remarcase că ochii lui negri se aprinseră brusc de o sclipire intensă. O oglindă îngustă — iată doar de vreo cinci centimetri şi abia vizibilă prin arcada cu sculpturi decorative ce ducea spre apartamentul particular al domnişoarei Condieu — reflecta o mică porţiune de păr mătăsos, şi un umăr îmbrăcat în negru.

Noul *dealer* de monte, trimis la localul Rosei de către Yancy Strahan, tocmai câştigase răsplata promisă.

— Iertaţi-mă că v-am deranjat, se scuză, plin de respect.

Şi se întoarse să plece, cu inima zbătându-i-se între coaste. Blestematul de indian era acolo! *În apartamentul Rosei, cum mă vezi şi cum te văd!* În ciuda patrulelor care pândeau prin oraş; în pofida gardienilor din faţa şi din spatele localului; în ciuda afişelor care ofereau o mică

[1] *Monte*: joc de noroc spaniol, jucat cu patruzeci şi cinci de cărţi (n.t.)

avere drept recompensă pentru prinderea lui, viu sau mort. Cum dracu' reuşise? De fapt, asta nici nu avea vreo importanţă. Nu avea să se mai afle prin preajmă îndeajuns de multă vreme cât să răspundă la această întrebare.

Cel mai recent dintre *dealer*-ii Rosei coborî scara şi trecu fără a se opri pe lângă Harvey Keene. Yancy spusese că putea fi contactat ziua sau noaptea la hotelul „California". În vreme ce picioarele lui lungi îl purtau cu paşi mari pe strada ce ducea la hotel, Edward Doyle nu-şi putea lua gândul de la cei cincizeci de mii de dolari făgăduiţi.

— Şi acum, insistă Rose, cu o cută săpată pe fruntea-i palidă şi uitându-se la Hazard, pleacă dracului de aici!

— De data asta nu-mi oferi un ceai? o tachină el.

— Nici nu poate fi vorba, se răsti Rose, extrem de enervată de vizita *dealer*-ului ei.

Niciodată nu avusese încredere în Edward Doyle, şi îl angajase numai pentru că se pricepea la jocurile de cărţi. Un al şaselea simţ îi spunea că săvârşise o greşeală.

— Nu am încredere în el, spuse cu calm. Te rog să pleci!

— Eşti realmente îngrijorată, observă Hazard.

— Individul ăla şi mama... ostaticei tale alcătuiesc cea mai necruţătoare echipă pe care-am văzut-o vreodată. Cu toată vorba lor tărăgănată, din sud, nu sunt decât două brute. Şi sunt al naibii de îngrijorată.

— Îmi pare rău, Rose, n-am avut de gând să te supăr. Am venit după rochiile acelea şi celelalte lucruri, dacă ai făcut rost de ele, îi explică liniştit. Pe urmă voi pleca.

— Ai venit după *rochii*?! exclamă ea, neputându-şi stăpâni uimirea.

— După rochii, repetă el. Nu cumva ai vreo două cărţi de care să te poţi lipsi? se interesă cu calm. Şi o carte de bucate, adăugă apoi. Am făgăduit să mă-ntorc cu una, încheie Hazard cu un uşor zâmbet care-i lumină ochii.

Exasperarea o făcu pe Rose să-şi iasă din fire.

— Dau eu impresia că aş avea o carte de bucate? Am

înfăţişarea unei gospodine? Ţi-ai pierdut minţile, Hazard?

— Iartă-mă, Rose. Am făcut o greşeală.

Apoi zâmbi şi, pe un ton enigmatic, spuse:

— Trebuie să conţină reţeta pentru tort de ciocolată. Oare bucătarul tău nu are vreuna? întrebă plin de speranţă.

— Maestrul bucătar al meu, te-ar lua la goană, Hazard, dacă l-ai numi bucătar. Oricum talentul lui e spontan, învăţat dar nepus pe hârtie. Totul este în capul lui.

— În cazul acesta, murmură Hazard pe gânduri, n-ai vrea să comanzi una? I-am promis...

— Rochii, Guerlain, bomboane de ciocolată, cărţi de bucate... ce altceva i-ai mai promis, Hazard?

— Este convingătoare, zise.

— Nu *mă-ndoiesc.*

Ochii violeţi se îngustară uşor, şi Rose se uită la el cu o îngăduinţă înţelegătoare, care întotdeauna îl făcuse pe Hazard s-o îndrăgească.

— Tot e bine, câtă vreme nu te convinge, pe lângă toate celelalte, să-i cumperi şi o verighetă.

— Nici părul, nici tenul ei nu au culoarea potrivită, replică el pe un ton liniştit. Nu discutăm despre o relaţie permanentă, ci doar despre cărţi, dacă ai câteva pe care nu te deranjează să le dai cu împrumut. Ştiu că ţi-au fost expediate de la magazinul lui Ming, din Virginia City.

— Să le dau cu împrumut? exclamă Rose, aproape tăindu-i-se respiraţia. Cred c-ai înnebunit, Hazard. Fii atent la ce-ţi spun. Există pe-afară oameni care *ard de dorinţa de-a te ucide.* Nici să nu te gândeşti să mi le aduci înapoi, zise ea, înşfăcând un teanc de cărţi de pe o masă alăturată. Păstrează-le! *Nu mi le înapoia*! Vorbesc serios, Hazard. Nu înainte ca Yancy Strahan să fi piecat sau să fi murit. E din soiul care ar trezi instincte ucigaşe până şi într-o călugăriţă, într-atât este de ticălos. Pricepi?

— Îţi mulţumesc pentru cărţi — zise Hazard, vârându-le în traista lui cu franjuri — cât şi pentru avertisment. Voi fi prudent.

Instinctul lui de supravieţuire îşi avea rădăcinile în

necesităţile şi exigenţele educaţiei tribale. Asta era tăria lui.

Îşi îndreptă trupul, apoi aşteptă liniştit, cu o expresie de seninătate.

Rosei îi venea să urle. Era o femeie pătimaşă, iute la mânie, şi caimul imposibil al lui Hazard în faţa acestei acestei îngrozitoare primejdii o zgâria pe nervi întocmai ca un ţipăt strident.

— Ce mai aştepţi? îl întrebă.

— Rochiile, răspunse el liniştit şi cu un zâmbet cuceritor.

— Asta ţi-e ultima dorinţă înainte de moarte?

— Dimpotrivă, replică el, accentuându-şi zâmbetul la gândul motivului foarte fermecător pentru care dorea să *trăiască*: *o frumuseţe toată numai piele trandafirie şi pasiune*, care îl aştepta în cabană.

— Sper să rămâi în viaţă, fir-ar al dracului! — explodă Rose, îndreptându-se către un dulap de haine — ca s-o poţi lăsa să-ţi mai vadă zâmbetul ăsta încântător.

Cu gesturi mânioase, scoase rochiile una câte una, aruncându-i-le.

— Eu nu cred că fata aia merită un asemenea risc!

Răsucindu-se în loc, îi azvârli în braţe ultima rochie.

— Eşti o dulceaţă, răspunse blând Hazard, obişnuit cu iuţeala cu care se aprindea Rose şi cu tot atât de rapida ei calmare. Presupun că n-ai găsit nici un săpun Guerlain.

Dacă ar fi posibil ca o fiinţă omenească să scoată aburi, se poate spune că Rose începu să scoată aburi.

— Dumnezeule Sfinte! *Cum* aş fi putut să uit? replică ea.

Reîntorcându-se la dulap, întinse mâna până la raftul de sus, trase un pachet şi îl azvârli spre Hazard ca pe o armă ucigătoare.

— Doar n-am vrea ca domnişoara Braddock să se spele cu un săpun ordinar, nu-i aşa? Ferească Sfântul!

Hazard opri din traiectoria ei cutia gata să-l lovească şi, cu gesturi calme, o puse peste celelalte şase rochii aşezate la repezeală în traista lui de piele.

— Îţi rămân îndatorat, Rose, fu tot ce spuse.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai pleca de-aici, astfel

încât să-mi pot reveni într-o bună zi!

— Tocmai mă pregătesc de drum... doar că...

— Doar ce?

— Bomboanele de ciocolată.

— Tot ce pot zice — oftă Rose exasperată — este că sper să trăiești îndeajuns cât să te poți bucura de ele.

— Îmi voi da toată silința.

Un minut mai târziu, cutia de bomboane era pusă în traistă, împreună cu cărțile, rochiile și săpunul.

— Și altceva? întrebă Rose cu prefăcută dulceață. Poate un evantai din pene de maribu, pentru *doamna*, sau cercei cu smaralde, în vederea cinei?

Hazard își înalță brusc capul.

— Asta îmi amintește de ceva. Jimmy n-a venit sus. Știi de ce?

— Și-a rupt brațul.

— Cum?

— Se pare că un butoi s-a rostogolit dintr-un vagon de marfă în direcția greșită tocmai când el ajuta la descărcare. Ron Davis, un vânzător de la magazinul lui Klein, îl cunoaște pe Jimmy, așa că l-am trimis să se informeze ce-i cu el.

— Cine e Ron Davis? Un client? întrebă Hazard.

— Un prieten căruia i-ar plăcea să devină client, dar tu știi că eu n-am „lucrat" niciodată, răspunse Rose zâmbind.

— Te poți încrede în el?

— Ar face orice pentru mine.

— În cazul acesta, ai vrea, te rog, să-l trimiți la Jimmy cu un mesaj din partea mea? întrebă el, azvârlindu-și sacul pe umeri.

— Dacă te grăbești și pleci odată de-aici, voi face orice, mergând și până la crimă. Îți spun, aici nu ești în siguranță!

— Dacă nu revin o bucată de vreme...

— Nu! Pentru Dumnezeu, nu! îl reteză vorba Rose.

— Voiam doar să-ți spun — continuă Hazard, luându-i mâna și mângâindu-i ușor încheietura, cu gesturi liniștitoare — că s-ar putea să mă întorc în tabără pentru vânătoarea de vară. O să-l las pe Yancy să aștepte câteva săptămâni.

— Şi ea? întrebă Rose, scrutându-i atent chipul.

— Mă va însoţi. Este asigurarea mea, zise el, omiţând faptul că ea devenise ceva mult mai important.

Rose ştia că răspunsul lui Hazard era evaziv. Nimeni nu-şi risca viaţa pentru nişte rochii şi bomboane de ciocolată destinate unei femei care era doar o *asigurare*, însă asta avea s-o recunoască el la vremea potrivită, de asta era convinsă.

— Îţi poate Yancy lua parcela în absenţa ta? îl întrebă, îngrijorată nu numai de bunăstarea fizică a lui Hazard, ci şi pentru viitorul lui.

— În mod legal, nu. Este înregistrată cum se cuvine şi corect. În afară de asta, el nu va ştii că noi suntem plecaţi.

— Când veţi reveni?

— Peste două-trei săptămâni, poate o lună. Când Jimmy se va simţi mai bine, l-ai putea trimite sus o dată la câteva zile, ca de obicei. În felul ăsta nu s-ar naşte bănuieli. Din câte se va şti în Diamond City, noi vom fi tot la cabană. Şi încă o dată mulţumesc, Rose, pentru toate.

Degetele lui Hazard mai zăboviră câteva clipe pe mâna ei, apoi îi dădură drumul. Tocmai se pregătea să-şi ia puşca în momentul în care uşa zbură din ţâţâni.

Bărbatul care stătea în prag ţinea îndreptată spre Hazard o puşcă cu două ţevi retezate, făcută de comandă, şi degetul îi era îndoit pe trăgaci într-o stabilitate precară!

— Nu mişca, piele-roşie ticăloasă ce eşti! mârâi Yancy Strahan.

Hazard îşi zise că nu era de demnitatea lui să protesteze împotriva insultei gratuite adresate rasei sale. Trăise destui ani în lumea albilor, aşa că le auzise pe toate. Le auzise şi nu le acordase atenţie, considerându-le doar ca pe o retorică bazată pe ignoranţă a unei rase pe care indianul o privea ca fiind prostcrescută, zgomotoasă, de o nerăb-dare copilărească, şi lipsită de bune maniere. Dar la auzul poruncii grosolane a lui Yancy simţi cum prin vene i se răspândeşte o ură aprinsă, asemenea veninului muşcăturii de şarpe; o ură imensă, necontrolabilă.

Rose scoase un ţipăt.

— Tacă-ţi gura, stricato! zise Yancy, păşind iute în încăpere şi închizând uşa printr-o lovitură cu piciorul. Altminteri o să te-mpuşc şi pe tine. Ard de nerăbdare să te împuşc, nemernicule, mormăi ameninţător, uitându-se la Hazard. Şi chiar asta o să fac, de îndată ce o să semnezi că-mi cedezi mie loturile tale de pământ.

— Cedarea nu va fi legală, dacă nu e înregistrată, sugeră Hazard.

— Atunci — la dracu'! — o s-o şi înregistrăm.

— Numai tu şi cu mine? întrebă Hazard, calm, cu ochii aţintiţi asupra feţei congestionate a lui Yancy.

Duhoarea de whisky umplea camera. *Şi biroul de înregistrări se află la o depărtare de şase cvartale de clădire,* îşi zise Hazard în gând cu mulţumire.

— Tu şi cu mine, replică Hazard ritos, şi cei cinci oameni de pe coridor, şi ceilalţi zece de la parter, şi cei doisprezece din faţa şi din spatele localului.

Ca şi celor mai mulţi bădărani violenţi, lui Yancy nu-i plăcea să ocupe centrul scenei decât atunci când spatele îi era asigurat de întăriri.

Pentru intenţiile lui Hazard, nevoia lui Yancy de a-şi da importanţă făcea ca şansele să fie mai avantajoase. Se uită la el, cum stătea proptit în faţa uşii, nedovedind nimic din rafinamentul cu care se lăuda tradiţia sudiştilor, lipsit de eleganţa sau lustrul de civilizaţie atât de asiduu cultivat de albii ce se voiau gentlemani. Yancy avea puterea unei brute, o înălţime peste medie şi o musculatură impresionantă, pielea blonzie şi părul de culoarea nisipului al strămoşilor săi. Hazard constată că ochii lui spălăciţi erau dilataţi, şi că un tremur uşor agită mâinile de muncitor care ţineau puşca. *Prea mult whisky. Bun.* Încă un avantaj, cu condiţia să nu apese trăgaciul în mod accidental.

— Ce părere are colonelul cu privire la asta? întrebă Hazard cu calm. E posibil ca eu să fi instalat un sistem prin care s-o arunc în aer pe domnişoara Braddock dacă nu m-aş întoarce în cabană.

— Mă p... pe colonel, declară Yancy. Şi la înmormântarea căţelei ăleia roşcate o să plâng! jubilă Yancy, izbucnind în râs.

Un râs plin de mulţumire şi încântare, râsul unui om care deja îşi număra banii, dacă Millicent Braddock era singura moştenitoare.

— S-ar putea să-ţi schimbi tonul, când se va întoarce colonelul şi-ţi va reteza ce ai între picioare, replică liniştit Hazard, urmărind cum gâtul lui Yancy devine stacojiu la auzul acestei riposte.

— Gura, ticălosule! Pot avea eu grijă de colonel. Împreună cu doamna coloneluiui, adăugă el cu îndrăzneală, convins că viitoarea avere se şi afia la îndemâna lui. Fă rost de un toc, îi porunci Rosei. Şi hârtie!

Înălţând sprâncenele, Hazard se uită în jos, la mâinile lui cu degete lungi. Apoi îşi ridică ochii negri şi dădu din cap în semn de consimţire.

— N-o să-ţi meargă, dacă faci asta, declară Rose, cu o expresie plină de dispreţ. Unora dintre mineri nu le plac tacticile tale de mână forte.

— Tacă-ţi gura, târfă, sau îţi tai gâtul!

De când fugise de la Natchez, nimeni nu-i vorbise Rosei în felul acesta. Mândria o făcu să-şi îndrepte spinarea, şi numai şoapta înceată a lui Hazard pătrunse în creierul ei invadat de un val de ură ucigătoare.

— Liniştește-te, draga mea. Adu tocul şi hârtia.

Şi numai Rose, care îl cunoştea atât de bine, auzi mânia stăpânită ascunsă sub tonul lipsit de expresie. Hazard îi zâmbi liniştitor şi îi făcu cu ochiul, simţind caldă, pe piele, lama cuţitului înfipt în teaca prinsă de pulpa piciorului său.

Ea dădu din cap, apoi deschise sertarul biroului şi întinse mâna spre hârtia de culoarea levănţică.

Când Hazard se aşeză la masa din mijlocul încăperii, aiese scaunul care se afia cu faţa spre Yancy. Cu tocul sprijinit pe hârtie, aşteptă.

— Scrie data! porunci Yancy.

Hazard scrise data. Apoi aşteptă din nou.

— Sunt de acord să-i vând parcelele... Scrie numerele corespunzătoare!

Un glas strigă prin uşă:

— E totu-n ordine, şefu'?

Hazard îşi dori răspunsul lui Yancy cu toate fibrele trupului său. Împotriva mai multor bărbaţi nu avea nici o şansă.

— Totul e perfect! confirmă Yancy, în glas simţindu-i-se certitudinea succesului.

În sinea lui, Hazard fu recunoscător şi reîncepu să respire.

— ... lui Yancy Strahan, *S-t-r-a-h-a-n*, dictă el literă cu literă. Pe urmă semnează-te.

Naiba să-l ia de ticălos lacom! ocărî Hazard în gând, ştiind că societatea „Buhi Mining" era cea care cumpărase toate celelalte parcele. În mod evident, Yancy se pregătea să facă o afacere personală, în detrimentul patronilor lui. *Unii oameni nu au destulă minte ca să-şi dea seama când exagerează,* decise el şi, cu o mişcare în aparenţă stângace, lăsă tocul să-i cadă pe pardoseală.

— Nemernic neîndemânatic! exclamă Yancy, nu foarte enervat.

Hazard se aplecă încet, pipăind cu mâna în căutarea tocului, dar mai înainte, printr-o mişcare balansată oarecum independentă de gândirea lui, îşi coborî capul îndeajuns de mult cât să vadă sub masă. Cugeta unde să lovească, constatarea stricăciunii suferite de covorul Rosei fiind deja înlocuită de probleme de logistică. Abdomenul lui Yancy, vintrele lui, cuşca pieptului. Fiecare ţintă fu luată în considerare, apoi respinsă, printr-o acţiune implicată şi totuşi neimplicată, timpul părând suspendat vreme de câteva clipe. Dacă Yancy nu era ucis instantaneu, trebuia cel puţin să fie făcut să tacă. *Gâtul,* concluzionă Hazard. Rană posibil mortală dacă era atinsă vena juguiară; oricum, împiedicând scoaterea unui ţipăt. Întinzându-se în mod

ostentativ după tocul căzut, degetele suple şi bronzate ale lui Hazard atinseră mânerul de os al cuţitului, senzaţia tactilă părându-i-se liniştitoare ca vocea unui prieten. Trăgând uşor lama ascuţită din teacă în palma lui, se ridică din poziţia apiecată a trupuiui printr-o arcuire lină şi plină de forţă. Vârful stiletului ţinut între degetele lui era îndreptat direct spre gâtul lui Yancy. Lama sclipi în lumină pe durata unei bătăi de inimă, şi se împlântă în gâtul cărnos al lui Yancy. Groaza convulsionă faţa congestionată a lui Yancy, şi când el îşi încleştă mâinile pe gât, din gura căscată i se auzi un zgomot asemănător cu un gâlgâit.

Între căderea tocului şi oribilul zgomot de înecare, trecuseră doar câteva secunde. Peste o clipă, Yancy Strahan se prăbuşi pe pardoseală.

Atât Rose cât şi Hazard aruncară trupuiui o privire rapidă. Cea care vorbi prima fu Rose.

— Pleacă, şi grăbeşte-te! spuse vorbind în şoaptă.

— O să te descurci? N-o să ai probleme cu ăsta?

— Glumeşti? În fiecare noapte avem bătăi. Şi-n afară de asta, de când am donat douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru fondul campaniei lui electorale de anul trecut, judecătorul Faraday este aliatul meu.

— S-ar putea să fi murit, zise Hazard.

— Sper din toată inima să fie aşa. Acum pleacă! şopti Rose abia auzit, dându-i un brânci lui Hazard.

— Numai dacă eşti sigură că n-o să ai necazuri.

— Hazard!

— Atunci, *bala-ba-aht-chilash* (noroc), îi ură el zâmbind, aruncându-şi pe după umăr traista de piele.

Luându-şi puşca, îşi strecură cu prudenţă trupul prin perdeaua de brocat. Se opri câteva clipe în umbra dintre draperle şi uşa balconului, supraveghind strada de sub el. Un grup de oameni mişuna în afara intrării principale, dar constată cu uşurare că pe balcon nu se afla nimeni. Deschizând uşa suficient cât să poată trece prin ea, păşi afară. Perdelele se umflară scurtă vreme, apoi Rose auzi cum uşa se închide cu un pocnet uşor.

Rose se uită la ceasul de aur de pe biroul ei, pe urmă la Yancy, care sângera pe covor. Dacă paznicii nu veneau acum, ea urma să ţipe peste cinci minute. Până atunci, Hazard avea să fie în afara oraşului, cu condiţia să-i fi evitat pe toţi pistolarii angajaţi.

Cu spinarea lipită de uşa cu geamuri, Hazard se opri o clipă infimă, dând timp ochilor săi să se adapteze la întuneric. Scrută apoi acoperişul învecinat. Simţurile lui ascuţite se relaxară. Trecându-şi puşca de-a curmezişul spatelui, verifică dacă traista de piele era bine fixată şi după aceea îşi luă avânt şi sări pe balustrada balconului. Din acest punct şi până avea să ajungă la coşul magazinului „Malmstrom", oricine ar fi privit în sus l-ar fi văzut. Trăgând adânc aer în piept, pentru a se linişti, întinse mâna spre acoperiş, găsi un sprijin pentru degete pe cornişa ieşită în afară doar cu câţiva centimetri şi se săltă de pe balustrada balconului. O clipă, înainte ca piciorul lui să se agaţe de marginea acoperişului, se balansă în văzduh, şi vreme de o fracţiune de secundă atârnă în lumina ce se revărsa pe ferestrele localului, adunându-şi puterile pentru al doilea elan de care avea nevoie ca să ajungă cu totul pe acoperiş. Făcând apel la toate forţele lui, apucă mai strâns precarul punct de sprijin şi, contractând muşchii umerilor, se trase încetul cu încetul peste streaşina îngustă. Lipindu-se de şindrilă, stătu nemişcat şi îşi încordă auzul, aşteptând să audă că fusese descoperit. Numai obişnuitele zgomote nocturne ale unei tabere miniere: muzica de pian din cârciumi, zumzetul înfundat al unor glasuri ridicate, obscenităţi, şi din când în când câte-o bătaie.

Ridicându-se în genunchi, se uită cu prudenţă spre nord şi spre sud, unde puteau fi patrulele. Văzu câţiva *dintre pistolarii plătiţi, strânşi în grupuri mici, fumând şi* vorbind, dar nici unul nu privea în sus. Era bine. Îşi încordă picioarele, pregătindu-se să facă saltul de aproximativ trei metri până la acoperişul mai scund al clădirii alăturate, îşi centră traista pe umeri, îşi potrivi puşca la locul ei. Şi sări.

Era în aer când auzi ţipătul Rosei.

Se căţăra pe acoperişul tinichigeriei lui Shadling când auzi cum uşa balconului era făcută ţăndări. Se repezea peste balustrada acoperişului când primul glonţ şuieră pe deasupra capului său. În timp ce străbătea în goană celelalte mici acoperişuri, prinse crâmpeie de ordine strigate de pe strada de sub ei. Dar glasurile erau întotdeauna cu una sau două clădiri în urma lui. *Dacă nu-mi rup un picior* — îşi zise în gând, aterizând cam dur după un salt asemenea unui zbor pe deasupra unei alei întunecoase — *voi putea menţine avansul faţă de ei.*

Ajungând la coşul de care îşi legase lasoul, nu avu timp decât ca să-şi balanseze picioarele peste marginea acoperişului, să-şi dea drumul să atârne cu tot trupul agăţat doar cu vârful degetelor, şi apoi să parcurgă prin cădere ultimii patru metri până la sol. Căzătura îi stârni un junghi în şira spinării, durerea urcând în spirale precum lamele unor cuţite. Se odihni o clipă în genunchi, să se domolească spasmul cel mai intens al durerii ce-l străpungea ca nişte gheare, dar strigătele ce se apropiau îl făcură să se ridice în picioare. Sprintă către cele mai întunecate umbre, în direcţia pârâului. Ştia încotro se ducea. Ceilalţi nu ştiau. Trebuia să fie în stare să le-o ia înainte. În momentul acesta îi reveniră în minte toate întrecerile de alergări din copilărie —imaginile unor băieţi care se năpusteau peste preerii bătute de vânturi, cu părul lor lung fâlfâind în urma lor, cu trupurile umede de transpiraţie, cu picioarele încălţate în mocasini zburând peste verdele ierbii. Şi cel mai înalt tânăr, iute ca o antilopă, îi întrecea întotdeauna pe ceilalţi. Hazard zâmbi acelor imagini atât de vii, înduioşat de amintirile mişcătoare ale adolescenţei sale, pe vremea când acest teritoriu era pământul indienilor absarokee. Şi acum, nişte albi ziceau că este al lor... şi voiau sângele lui. Într-un acces de bună dispoziţie izbucni iarăşi în râs, şi îşi acceleră fuga. *Nu în noaptea asta,* gândi, în timp ce mocasinii lui cu tălpi moi străbăteau ultima stradă din Confederate Gulch. *În noaptea asta ei nu aveau să-i capete sângele.*

Capitolul 22

Se opri ca să la doi dintre caii săi de pe păşunea familiei Perneii. Când îi simţiră mirosul, caii nechezară uşor. Îi bătu uşor cu palma peste bot, ca să-i liniştească şi, după ce îşi încolăci lasoul în chip de căpăstru improvizat, porni cu ei mai departe. Când ajunse la o distanţă îndeajuns de mare faţă de fermă, se azvârli în spinarea lui Peta, pentru a urca muntele. De-a lungul drumului le vorbei cailor domol, spunându-le că aveau să se înapoieze în văile de pe înălţimile munţilor cu prilejul vânătorii de vară. Ei păreau să înţeleagă voioşia din tonul lui; capetele lor se înălţau, urechile li se ridicau drepte, iar nările le tremurau răspunzând prin uşoare fornăituri. Pe ultima milă de drum anevoios al potecii şerpuite, Hazard însoţi caii mergând pe jos, dar Peta îl tot împingea de la spate cu botul, parcă nerăbdătoare să ajungă acasă.

— Aşadar şi pe tine, Peta, te atrage vânătoarea de vară, murmură Hazard, izbucnind în râs când iapa îl împinse iar, părând că-i răspunde. Amândoi dorim să ne ducem acasă.

Era foarte plăcut să se gândească la întoarcerea acasă. Nu mai fusese acolo de trei luni, şi cu excepţia celor câteva zile petrecute la Virginia City, în tot acest timp nu avusese nici o pauză în truda intensă a mineritului. *Acasă!* Gândul cuprindea mulţumire, tihnă, sporturi plăcute, prieteni sinceri.

Blaze se uită la ceas pentru a mia oară. „Pe la ora două, trei", spusese el. Era aproape cinci.

Presupun că petrece prea bine la localul Rosei ca să-şi mai poată da seama de trecerea timpului. Puteam să-mi închipui, gândea ea. *Eu mă îngrijorez, mă frământ, şi el probabil îşi termină cel de-al patrulea coniac. Sau, şi mai rău,* îi şopti creierul ei cuprins de bănuieli.

— Sau şi mai rău, rosti cu glas tare.

Şi încă o dată se ridică enervată în picioare, ducându-se spre fereastra cu vedere spre poalele munţilor.

Luna aluneca printr-o spărtură a norilor, şi pe scurta durată cât ea ilumină peisajul, Blaze îşi încordă privirea. Nimic. Şi nici un zgomot.

Lui nu-i păsa că plecarea la oraş o îmbolnăvea de îngrijorare. Răpirea ei era cunoscută de toată lumea. Cu siguranţă Hazard era un om pus sub urmărire. Tatăl ei nu putea avea control asupra fiecărui locuitor al oraşului. Blaze se întreba uneori cât control avusese el vreodată asupra unor brute de felul lui Yancy. Hazard puţin se sinchisea de faptul că era înnebunită de teamă, şi toate astea pentru câteva rochii. Afurisita dorinţă de posesie a bărbaţilor! Ca şi cum expunerea câtorva centimetri din piciorul ei merita o călătorie sinucigaşă la Confederate Guich. Blaze presupunea că el n-ar fi mulţumit decât atunci când ea ar fi acoperită cum se cuvine în faţa prietenilor lui. Acum nu se gândea decât să facă zdrenţe blestemateie acelea de rochii, când Hazard se va întoarce cu ele. Aşa ar merita, pentru toată supărarea pe care i-o cauza el.

Rămăsese îndelung afară, în pridvor, închipuindu-şi de o duzină de ori că-i auzise zgomotul paşilor. Dar el nu venea, şi aerul rece al nopţii o goni în cele din urmă înăuntru. Sfinte Doamne, unde era el? *Blestemat să fii, Jon Hazard Black, dacă ai plecat şi te-ai lăsat ucis pentru nişte amărâte de rochii! Niciodată n-o să te iert!*

Vreme de o oră, continuă să stea în fotoliu, ţeapănă şi nervoasă.

Unsprezece şi jumătate. Îmi fac atâtea griji, şi probabil că el se rostogoleşte în fân cu Rose. Nu fi proastă, Blaze Braddock! Uite că eşti gata să plângi, şi e foarte probabil ca el să şoptească nimicuri dulci la urechea vreunei târfe, stând amândoi ca două turturele, în patul ei plăcut şi cald. Ar trebui să mă duc să mă culc. Dacă aş putea. Ei, bine, o să mă prefac că dorm.

Ce a fosta asta? Se repezi la fereastră. *Hazard! E Hazard!*

Când intră în cabană, faţa lui era luminată de un zâmbet larg, şi Blaze deja alerga să-l întâmpine, înainte ca el să fi trecut la doi paşi de pragul uşii. Aruncându-i-se în braţele deschise, se lipi fără ruşine de el. Teama în absenţa lui fusese îngozitoare prin însăşi conjunctura ei, iar dulcea bucurie de a-l vedea că revine teafăr era în momentul acela ca un delir. Îi acoperea faţa cu sărutări, iar el, zâmbind, o săruta la rândul lui, desfătându-se de nevinovăţia încântării ei. După lungi şi binecuvântate clipe, Hazard îi îndreptă cu blândeţe braţele şi, ţinând-o în aşa fel încât să-i poată vedea faţa şi să-i urmărească reacţia, întrebă:

— Ţi-ar face plăcere să mergem la vânătoarea de vară, la Pârâul Săgeţii [IX]?

— Da! răspunse Blaze pe dată. Da, da, da! Când?

Acum că Hazard se înapoiase, viaţa ei redevenise perfectă; îşi recăpătase perfecţiunea şi mulţumirea, şi o fericire pe care încetase să-ncerce a o înţelege.

— N-ai deloc răbdare? o tachină el.

Pe sub genele dese, ea îi aruncă o privire scânteietoare.

— Adu-ţi aminte cu cine vorbeşti — îi reaminti ea, zâmbind cu vioiciune — atunci când pomeneşti despre răbdare. Sunt femela care, chiar în cabana asta, te-a sedus de două ori.

El izbucni în râs. Iar ea repetă, cevă mai apăsat:

— Când?

Hazard îi cuprinse blând faţa între palmele mâinilor lui, îşi înclină capul cât să aibă ochii la acelaşi nivel cu ai ei, îi sărută foarte dulce gura şi spuse:

— Acum.

Ea scoase un ţipăt de bucurie. Mâinile lui îi dădură drumul când, încântată, ea schiţă doi paşi de dans, şi abia atunci văzu Blaze sângele.

— Eşti rănit! strigă, încercând să-i apuce mâinile.

— Nu-i nimic, zise el, trăgându-se la o parte, s-o evite.

Palmele lui erau jupuite de la şindrila aspră şi ca urmare a nevoii lui de a se grăbi.

— Ai sânge pe mâini!

— Doar zgârieturi, îi explică el. Ar trebui să plecăm.

— Dacă n-am pleca de-aici foarte curând ar fi vreo diferenţă pentru siguranţa noastră? Şi, dracu' să te ia, Jon Hazard, să nu minţi!

Ochii ei de un albastru intens îl urmăreau cu atenţie, şi el renunţă la ideea de a se preface.

— S-ar putea.

— Cine-i pe urmele tale; te-ntreb de parcă n-aş şti!?

— E posibil să-l fi ucis.

— Unde?

— La Rose. Am plecat în mare grabă.

— Ei pot găsi drumul încoace, pe întuneric?

— Nu, şi nu cred că şi-ar risca viaţa venind aici. Dar...

— Ce este?

— Dintr-o dată mi-e dor să mă duc acasă. Fără vreun motiv foarte raţional. Poate că m-am săturat de oameni care trag în mine. Am nevoie de odihnă. Şi tu oricum doreai să plecăm. Nu te superi, nu-i aşa?

Să mă supăr, gândi ea. *Pentru că mă duci să-ţi văd căminul părintesc, rudele, modul de viaţă care te-a făcut să devii un bărbat superb, aşa cum eşti?* Tot ce dorea ea acum, când el se înapoiase teafăr, era să n-o mai părăsească niciodată. În loc de toate aceste gânduri, răspunse cu calm, fiind sigură că, dacă i-ar cunoaşte intensitatea reală a sentimentelor, el s-ar îngrozi.

— Nu. Nu mă supăr deloc.

Hazard mai umplu doi saci cu îmbrăcăminte, hrană şi pături de blană, îl cără afară şi-i potrivi comod pe cai. Revenind în cabană, o întrebă pe Blaze ceva ce probabil ar fi trebuit s-o întrebe mai devreme:

— Ştii să călăreşti?

Şi apoi, pentru prima oară se uită la ea în ipostaza de călăreaţă. Îmbrăcată într-una din cămăşile lui, n-ar rezista

la drum nici o oră. Ca o ironie a sorţii, nici rochiile uşoare din bumbac, pe care tocmai le adusese de la Rose, nu mai erau utile.

— Da, răspunse simplu Blaze.

— Mersul noaptea poate fi primejdios. Câteodată caii se împiedică.

— O să mă descurc eu.

După ce măsură cu privirea cămaşa total nepotrivită, el şovăi o clipă, apoi, îndreptându-se spre nişte rafturi, luă de pe unul din ele un balot învelit în piele de căprioară — mare, plat, şi legat cu fâşii complicate, împodobite cu mărgele. Îl puse pe masă şi zise:

— Îmbracă unul din astea. Pentru călărit.

Şi, întorcându-i brusc spatele, ieşi afară.

Blaze dezlegă cureaua de piele care fixa fâşiile cusute cu mărgele şi despături pielea de căprioară. Înăuntru, înfăşurate cu grijă în blană de hermină, se aflau trei costume femeieşti. Unul dintr-o piele de căprioară de un galben deschis, unul din piele de elan, şi altul dintr-o piele albă, fină, pe care ea n-o recunoscu. Pentru confecţionarea fiecărei îmbrăcăminţi fuseseră folosite cu generozitate luni de zile de lucru manual; în unele porţiuni, pielea era acoperită de mărgele. Cu ambalajul acela aproape ritual, era evident ale cui erau veşmintele acestea. Le pusese el bine după moartea soţiei lui. Oare de când murise? Cum murise? Care-i fusese numele? Şi atunci, un val de gelozie îl invadă mintea. Se întrebă cu teamă, atât curioasă cât şi panicată, dacă el avea copii de la soţia lui. Însuşi gândul că Hazard fusese însurat părea de neînchipuit. *Totuşi fusese, şi trebuie să fi ţinut foarte mult la soţia lui,* cugetă ea cu tristeţe, *dacă îi păstrase veşmintele cu atâta veneraţie.*

Nu vreau să le port, îşi zise, posomorâtă. De fiecare dată când se va uita la ele se va gândi la ea. Şi faptul de a se afla din nou cu ai lui n-ar face decât să reînvie amintiri vechi. Pentru ce ar trebui ea să le poarte şi să reînoiască acest soi de aduceri-aminte? *Pur şi simplu nu le voi purta.*

Ieşind ca o furtună din cabană, se opri pe treapta de

sus a micului pridvor şi, adresându-i-se lui Hazard, care, la o depărtare nu mai mare de un metru şi jumătate, potrivea căpăstrul din piele neargăsită, pe jumătate fixat pe falca inferioară a calului, strigă:

— N-o să le port!

Luat prin surprindere, Hazard îşi ridică privirea.

— Ce te-a apucat?

— Ce *m*-a apucat pe *mine*? Pur şi simplu nu vreau să port îmbrăcămintea soţiei tale moarte! ţipă ea.

Gelozia, invidia, teama de a-l pierde, neliniştile în legătură cu deosebirile dintre culturile lor, cu diferenţele dintre sentimentele şi modul lor de viaţă de până atunci, ameninţarea brusc reală a acţiunii organizate de „Buhl Mining" împotriva parcelelor 1014-1015, totul contribuia la generarea acelui strigăt isteric.

— În cămaşa aia nu poţi călări, se mulţumi Hazard să spună, neluând în seamă isteria, nevrând să discute despre ea. Vei avea nevoie de ele, încheie pe un ton categoric.

— Du-te dracului! i-o întoarse Blaze, a cărei stare nu-i permitea să vadă latura practică a problemei.

Pe Hazard îl costase o mică parte din suflet ca să dea jos de pe raft balotul învelit în piele de căprioară. Acesta reprezenta nu numai o soţie pe care odinioară o iubise, ci şi o tinereţe atât de depărtată de prezent încât amintirile începuseră să-şi piardă detaliile. Anii se amestecau, chipurile deveneau neclare, cuvintele — doar pe jumătate amintite. Nu-i fusese uşor să ofere veşmintele. Erau ultimele urme ce-i rămăseseră de la Aripă-de-Corb, un relicvariu atât pentru ea cât şi pentru tinereţea lui lipsită de griji — nişte vremuri pe care nici el, nici clanul lui nu aveau să le mai vadă vreodată. Dumnezeule, cât de mult îl displăcea s-o audă ţipând. Nu era obişnuit cu femei care ţipă. Un muşchi de pe obrazul său tresări.

— Nu ţi le-aş fi oferit, zise cu răceală în glas, dacă ar fi existat o altă soluţie. Şi nu-mi place când ţipi.

— Mie nu-mi place să mi se ofere nişte afurisite de amintiri, păstrate ca o comoară, strigă Blaze, mânioasă.

— Ce-ai vrea să spun? o întrebă ei pe un ton grav, cu mâinile încă pe pielea căpăstrului.

Gestul îi fusese dictat de necesitate: în cămaşa aceea, ea n-ar fi putut călări vreme de două zile. Propriile-i sentimente erau prea noi pentru el ca să recunoască în mod conştient că gestul său reprezentase ceva mai mult decât o necesitate. Era o renunţare la memoria lui Aripă-de-Corb, la tot ce fusese ea pentru el, la tot ce personifica ea din tinereţea lui. Nici o femeie n-o înlocuise vreodată pe deplin în ungherele tainice ale sufletului său, în ciuda jocului de-a dragostea căruia i se dedase după moartea ei. Până acum.

Însă prea mulţi ani îi fusese guvernată viaţa de logică, precum şi de simţul datoriei, aşa că nu-şi dădea seama mai mult decât Blaze ce însemna în realitate faptul de a da alteia rochiile lui Aripă-de-Corb. *Acestea erau nişte obiecte, atâta tot, utile în momentul de faţă,* gândea el raţional, nebănuind fina ţesătură de emoţii care îi dictau decizia.

— Dacă nu vrei, nu le purta. Tot ce vreau eu este să mergem acasă, spuse Hazard. Acum. Din partea mea, n-ai decât să călăreşti pe fundul ăla afurisit al tău, adăugă, strângând ultimul nod al căpăstrului.

— Voi purta o pereche de pantaloni de-ai tăi.

— Perfect. Când eşti gata, pornim,

Blaze îi întoarse spatele, bâţoasă, şi reintră în cabană. Când peste câteva clipe veni şi Hazard înăuntru, ea nu-i aruncă nici o privire şi rămase cu spatele la el, cu atenţia concentrată asupra luptei pe care o dădea cu talia mult prea mare a pantalonilor albaştri, de cavalerie, ai lui Hazard. Când uşa se trânti din nou, ea se rezumă la a bombăni ceva despre bărbaţii odioşi — bărbaţi odioşi, încă îndrăgostiţi de soţiile lor moarte. Fu nevoită să-şi sufleca cracii pantalonilor de câteva ori ca să poată merge, şi încă mai blestema în surdină afurisita indiferenţă rece a lui Hazard când părăsi cabana.

— Am fost destul de rapidă pentru gustul tău? întrebă cu răceală, ieşind în pridvor.

— Eşti cea mai rapidă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, replică Hazard, tot atât de caustic.

— Şi ai cunoscut multe!

— Din nefericire, cu una prea mult, ripostă Hazard sec, încălecând fără şa pe Peta.

— În cazul acesta, de ce mă iei cu tine? propuse Blaze ofuscată, stând nemişcată în picioare lângă cai. L-ai scuti pe tata de o mulţime de necazuri.

— Şi să-mi pierd parcela? Nici gând! Hai să pornim.

— Cum s-ar presupune că aş ajunge eu pe calul ăsta? întrebă ea, uitându-se lung la pătura uşoară pusă în chip de şa, şi la scările legate în scurt.

— Credeam c-ai spus că ştii să călăreşti.

— Ştiu, după ce sunt sus, pe blestematul de animal.

Cu un gest scârbit, Hazard se lăsă să alunece jos de pe Peta şi se apropie de ea.

— Am uitat să angajez un grăjdar care să te ajute să urci în şa. Îmi pare rău, doamna mea, că suntem atât de primitivi aici, în sălbăticia asta, comentă el cu ironie.

Şi cuprinzându-i mijlocul, o aşeză pe şaua uşoară.

— Nu-i timp de pierdut, constată Blaze, uitându-se în jos, spre el.

— Ce spirit de observaţie! remarcă Hazard.

— Cum îl strunesc, domnule Black?

— Foloseşte-ţi genunchii, prinţesă, sau vrei să ţi-l conduc eu? sugeră el sarcastic.

— Nu!

Înălţând din umeri, se săltă pe Peta şi luă în mână frâiele. Se aştepta ca mai înainte de a se încheia ziua să fie nevoit s-o conducă. Albii călăreau, dar nici unul nu mânuia caii ca un indian absarokee. Când copii absarokee începeau să poată sta în şezut, erau legaţi pe o şa de povară cu spătar înalt şi din clipa aceea călăreau pe proprii lor ponei. Când ajungeau la vârsta de patru ani, erau capabili să călărească singuri, şi la şapte erau călăreţi desăvârşiţi. De asemenea, aveau bătături pe şezut, ca urmare a anilor petrecuţi călare.

Hazard nu-şi amintea ca fundul domnişoarei Blaze Braddock să fie înzestrat în mod similar. Şi stofa aceea de lână aspră avea să fie chinul dracului în comparaţie cu pielea moale a pantalonilor lui din piele franjuraţi. *Totuşi, asta nu e problema mea,* îşi zise el, şi cu o lovitură de călcâie, o îndemnă pe Peta să pornească în galop.

Hazard se opri o dată, chiar înainte de asfinţit, ca să adape caii la un pârâu mic mărginit de plopi tremurători. Schiţase gestul de a o ajuta pe Blaze să descalece, dar ea îl dăduse la o parte mâna ce-i cuprinsese braţul şi coborâse singură. Mâncară pemican şi băură apă într-o tăcere austeră, şi curând după aceea îşi reluară călătoria. Până la mijlocul după-amiezei el nu mai făcu nici o oprire. Şi nu s-ar fi oprit nici atunci dacă n-ar fi remarcat încleştarea maxilarelor lui Blaze, care rămăsese la o jumătate de milă în urmă. Putea să jure că ea suferea, şi în sinea lui îi admiră curajul încăpăţânat. Aşteptând doar să găsească un loc potrivit pentru instalarea taberei, opri la scurtă vreme pe malul unui alt râu zgomotos, mărginit de plopi înfloriţi şi pini dantelaţi. De astă-dată, când el se oferi s-o ajute să coboare, ea îl lăsă, şi Hazard o puse cu blândeţe pe pământ. Deşi nu intenţionase să facă popas peste noapte, spuse:

— Luminişul ăsta e confortabil. Rămânem aici diseară.

Hazard făcu focul, pregăti mâncarea şi servi cina, apoi tăie suficiente crăci de pin cât să alcătuiască un *acta 'tse'* — un soi de culcuş în stil absarokee, şi aşternu deasupra o saltea moale din cetină de cedru şi salvie dulce. Nu o tachinase, nu o certase şi nici nu spusese: „Ţi-am zis eu că aşa o să păţeşti", şi datorită bunătăţii lui, Blaze fu gata-gata să plângă. Fir-ar să fie! Cum putea fi el atât de răbdător şi blând? Şi — fi-ar să fie! — pentru ce îl iubea ea? Şi fir-ar al dracului, de ce continua el să-şi iubească nevasta? Nu era cinstit! Era o mare greşeală a dreptăţii că, după nouăsprezece ani, când în fine îl găsise şi ea pe bărbatul pe care-l iubea, acesta să fie încă îndrăgostit de soţia lui moartă.

Dorea cu disperare să ştie de ce avea el astfel d simţăminte, însă nu era ceva cu ce ar fi putut da pur simplu buzna, punând întrebarea. Chiar şi Blaze realiz că unele lucruri erau sacre: orice persoană avea dreptu la propria-i intimitate. Şi dacă Hazard nu ţinea la ea, c siguranţă nu ea putea să-l facă să o-ndrăgească. C *pierdere,* îşi zise în gând, *atâţia ani petrecuţi cultivându-ţi toa talentele despre care ţi s-a spus că l-ar fermeca pe un bărbat.* acum, când găsise un bărbat pe care îl putea iubi atât mult încât nimic altceva pe lume nu mai conta, se izbi de un zid de piatră. Oare de ce nu scrisese nimeni în cărţile şcolare un capitol referitor la această situaţie critică?

Ei bine, în orice caz ea avea o oarecare mândrie, u oarecare respect pentru sentimentele altei persoane. Chia dacă dorea să ştie, *realmente cu disperare* pentru ce continua ei să-şi iubească nevasta, în mod cert nu-l va întreba.

— De ce încă îţi mai iubeşti soţia? se auzi ea întrebând în timp ce-l privea drept în ochi, pe deasupra rămăşiţelor focului pe care fusese pregătită cina.

Ochii lui Hazard fulgerară, apoi genele lui se lăsară în jos.

Nu va răspunde, îşi spuse Blaze. *Este prea dureros. Încă o mai iubeşte foarte mult.*

Dumnezeule, se întreba el, de ce a pus întrebarea asta? Şi cu glas tare îi zise:

— Te simţi bine? Ştiu că trebuie să te doară fundul.

— Nu încerca să schimbi subiectul. Vreau să ştiu.

Vreme de câteva clipe el nu răspunse, apoi sopti:

— Este moartă.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

— E ceva important? Fiindcă cei din neamul meu consideră că a vorbi despre cei morţi e o lipsă de respect.

Ochii ei, care căpătaseră culoarea mărilor furtunoase, erau foarte larg deschişi şi aveau o privire izbitor de intensă. Dădu din cap afirmativ.

— Atunci când moare cineva, rosti Hazard cuvintele foarte lent, nu mai poţi iubi acea persoană. Poţi să-i iubeşti amintirea, sau plăcerea pe care ţi-a dăruit-o, sau bucuria

vieţii pe care eventual ţi-a intensificat-o. Dar odată ce a ajuns în lumea spiritelor, persoana pe care ai iubit-o a dispărut. Iarba continuă să crească, florile miros tot atât de dulce. Totuşi, amintirile nu sunt aidoma fiinţei vii. Tu crezi că e posibil să iubeşti pe cineva care nu mai trăieşte?

— Nu ştiu, răspunse în cele din urmă. Dar dacă-i aşa, pentru ce ai păstrat rochiile acelea?

— Rochiile făceau parte din amintiri, din tinereţea mea.

Şi îşi aduse aminte de entuziasmul curat al tinereţii lui, când idealurile ţineau loc de judecată, când viaţa era o joacă, şi când viitorul nu părea să aducă nimic mai vesel decât incursiuni călare şi procrearea copiilor. Toate acestea păreau să fi fost acum o mie de ani.

— Ce vârstă aveai când te-ai căsătorit?

— Şaptesprezece ani, zise cu un zâmbet slab, după cum vă exprimaţi voi, feţele palide. Noi spunem şaptesprezece zăpezi sau ierni.

În lumina focului, originea i se vedea limpede pe chip şi în siluetă. Părul negru îi cădea pe faţă, datorită înclinării uşoare a capului, şi ochii lui negri priveau fix în flăcări, de pareă răspunsul la întrebările ei iscoditoare s-ar fi concentrat în irizaţiile lor roşii şi incandescente. Tenul lui fin era mai întunecat în umbra serii, trupul îmbrăcat în piele părea acasă la el în acest ţinut.

— Erai fericit? insistă Blaze, făcându-şi curaj pentru primirea răspunsului; vrând să ştie şi nedorind să ştie.

— Da.

Răspunsul liniştit o duru mai mult decât îşi închipuise.

— Ce s-a întâmplat?

— A murit.

— Cum?

— De propria ei mână.

În glasul lui se simţea o intonaţie tăioasă care mai înainte nu existase. Lup-Răzvrătit desprinsese până la urmă degetele lui de pe încheietura mâinii reci a lui Aripă-de-Corb şi-l luase de acolo. Nimeni altul nu îndrăznise s-o facă.

— Şi acum, continuă el, gata cu interogatoriul. Eu o

să dorm în partea din afară, declară Hazard pe un to placid, ca şi cum confesiunile lui n-ar fi avut nimic neobiş nuit, când de fapt, prin spusele lui, soţia moartă devenis şi mai misterioasă.

Cum murise ea? se întreba Blaze, care rămăsese cu ochii măriţi de mirare.

— Plecăm odată cu răsăritul soarelui.

Misterul va trebui să aştepte un alt prilej, îşi zise Blaze, ş dădu să se ridice. Îi scăpă un icnet de durere şi căzu ia jos. De când o coborâse Hazard de pe cai, stătuse liniştită şi aproape uitase cât de intensă îi era durerea. În cursu zilei petrecute călare, ţesătura aspră a pantalonilor lu Hazard îl frecase pielea până la sânge. Hazard fu lângă ea într-o clipă şi cu gesturi blânde o ridică în braţe. În curând o aşeză cu grijă pe patul înmiresmat.

— Amândoi am fost prea încăpăţânaţi, murmură el. Îmi pare rău, *bia.* Ar fi trebuit să observ mai devreme că sufereai.

— E numai vina mea, recunoscu Blaze, înduioşată de scuzele lui. Trebuia să fi spus ceva.

— Asta n-ar fi fost în firea neîmblânzitei domnişoare Braddock, o tachină el, cu un zâmbet care-i scoase în evidenţă albul dinţilor în contrast cu tenul bronzat.

— În momentul de faţă te uiţi la cea mai neîmblânzită femeie din lume. O săptămână n-o să fiu în stare să merg!

— Mă pot eu îngriji de asta.

— Iată o situaţie în care îngâmfarea plină de siguranţă sună dulce ca un cor îngeresc.

— Am luat cu noi nişte leacuri, zise el cu un zâmbet blajin. Aşa... pentru orice eventualitate.

— Bărbaţii foarte încântaţi de propria lor persoană m-au enervat întotdeauna, replică Blaze pe un ton dulce.

Dar surâsul ei putea vrăji o tarantulă, făcând-o să se depărteze de un ospăţ de patru stele.

— Iar pe mine, femeile încăpăţânate, conveni el. Am luat cu noi rochiile, pentru cazul în care te-ai răzgândi. Însă —continuă el, conştient de privirea scânteietoare a lui Blaze — le vom obţine pe ale tale de îndată ce vom ajunge

în sat. Nu intenţionam ca rochiile să producă suferinţă. Erau singurele de care dispuneam.

— Nu legai de ele nici un înţeles profund ulterior?

Speranţa din vocea lui Blaze era înduioşător de naivă.

— Jur. Poate că ar fi fost bine să porţi nişte pantaloni. Am putea aranja să ţi se confecţioneze câţiva. Deşi... tu eşti cea care decide... rochie sau pantaloni. Dar ori una ori alta, vor trebui să *fie din piele. Altminteri...*

Schiţă o strâmbătură şi adăugă:

— Uf, la dracu'! Va trebui să alcătuim o garderobă pentru tine. *Tu* decizi ce anume vrei.

— Femeile absarokee poartă pantaloni? întrebă Blaze, apreciind efortul lui de a fi plin de tact şi împăciuitor.

— Nu.

— Te-ar deranja dacă eu aş purta *pantaloni la tabăra* de vară?

— Ai dreptul să porţi ceea ce doreşti. N-aş îndrăzni să...

Atitudinea lui era extrem de concesivă, deoarece, de fapt, avea să fie subiectul multor glume dacă Blaze va *purta pantaloni.*

— Dar nici o femeie din clanul tău nu poartă pantaloni.

El scutură din cap.

— Dacă mâine voi fi în stare să mă mişc, voi încerca una din rochiile acelea, spuse ea surâzând, şi te voi scuti de stingherealâ.

El zâmbi brusc, ca un băieţel.

— Pot avea şi singur grijă de mine, domnişoară Braddock. Nu-i nevoie să te sacrifici pentru mine.

— Nu e nici un sacrificiu. Sunt superbe, dar... când vom ajunge la tabără vreau să am propriile mele rochii.

— Le vei avea, declară el calm. Atâtea câte vei vrea.

Indienii absarokee erau tribul cu cea mai mare strălucire din toate *câte existau în Câmpie,* mândrindu-se cu înfăţişarea şi veşmintele lor.

— Şi tot ce nu putem cumpăra, vom pune să se confecţioneze, făgădui Hazard, decis ca femeia lui să fie bogat înveşmântată.

Abia mult mai târziu în acea noapte, în timp ce o ţinea strâns pe Blaze în braţele sale, îl izbi înţelegerea faptului că se gândise la ea ca la *femeia lui*, şi că aşa o considera.

Leacul se dovedi tot atât de miraculos pe cât ştia Hazard că era. Blaze se trezi simţindu-se foarte bine, şi asta nu numai datorită leacului. Dimineaţa era înviorătoare, caldă, inundată de soare. Şi, lucru şi mai important, se trezise în braţele lui Hazard. O ţinuse îmbrăţişată blând toată noaptea, temându-se să n-o trezească dacă s-ar fi mişcat, conştient de faptul că, după îndelungile ceasuri de drum, ea era epuizată. El era obişnuit să nu doarmă. Când pleca în incursiuni, se întâmpla deseori să petreacă multe zile fără odihnă, atunci când urmărirea era încrâncenată. În acele împrejurări te mulţumeai să te arunci pe un cal proaspăt, şi călăreai mai departe.

În cursul nopţii moţăise puţin, aşa că nu era total nedormit. Însă cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse uitându-se în focul mocnit şi analizând noţiunea de *femeie a lui*, care, în cele din urmă, îşi croise drum în gândurile lui conştiente. Se ridicau unele probleme. Cele evidente erau legate de mină, cele mai puţin izbitoare se refereau la eventualul viitor pe care l-ar fi putut avea ei. *Oare era vorba de o simplă revărsare a neobişnuitei înclinări spre aventură a lui Blaze Braddock, în care intervenea şi un capriciu dictat de senzualitate sau să fi fost ea capabilă şi de mai mult?* Dar deşi nu găsea nici un răspuns, de un lucru era convins: voia ca ea să fie *femeia lui*. A renunţa la ea, a o alunga, chiar şi a o ignora din punct de vedere sexual pentru unele concepţii de moralitate şi onoare, aşa cum încercase la început — toate acestea nu mai constituiau soluţii viabile. Ea îi plăcea în nenumărate moduri, aducea bucurie în viaţa lui. Şi plăcere — mai profundă şi mai intensă decât oricare alta cunoscută de el mai înainte.

— Mă simt mult mai bine, murmură Blaze, trezindu-l din visare. Ce Dumnezeu conţine chestia aia?

— Mult seu de bivol, răspunse Hazard, mişcându-şi braţul amorţit de atâta nemişcare, şi câteva plante: yucca, urzică, muşeţel. Câteva vrăji şi fum de tutun sacru.

— Mă tachinezi? întrebă Blaze, cuibărindu-se lângă el şi privindu-l cu ochi aşa cum îi plăceau lui cel mai mult: enormi şi plini de curiozitate şi voioşie.

— Deloc. Este tot atât de adevărat ca râsul lui *E-sacha-wata*.

— Una din poveştile voastre folclorice?

— În aceasta, Bătrânul-Om-Coiot ne aminteşte de natura noastră omenească, şi de fragilitatea noastră.

— Povesteşte-mi-o!

— Mâine, când ne vom desfăta în locuinţa mea din Valea Săgeţii. Acum *bia*, este timpul să plecăm, dacă vrem să ajungem acasă înainte să se întunece. Acum, prinţesă din Boston — şopti el, dându-i uşor la o parte părul ce-i aiunecase peste obraz — trebuie să te pregăteşti.

Şi, aplecându-se, o sărută cu tandreţe pe ochi, apoi o hrăni, o sui pe Peta, şi sări şi el în spate, aşezând-o pe genunchii lui. Nici nu se gândea să o lase să călărească astăzi, deşi Blaze susţinea că se simţea foarte bine.

Hazard o ţinu aşa pe toată durata zilei, călărind tot mai sus, pe munte. Se opriră la un pârâu chiar înainte de şirul de cercetaşi — pe care el îi numea „lupi" — instalaţi în jurul taberei şi se spălară. Hazard se îmbrăcă în veşminte de gaiă, cu toate accesoriile statutului său de şef: cozi de lup la călcâiul fiecărui mocasin, care semnificau „victoriile" lui; pene de pe piept de vultur legate în spatele unei urechi — talismanul şi îndrumătorul lui spiritual; scoici de mare cu irizaţii albastre şi verzi, atârnate de lobii ambelor urechi, străpunşi de mama sa cu un ac gros înroşit în foc în cea de-a doua zi a vieţii lui [X]; pantaloni din piele, cu franjuri, ornamentaţi cu cozi de hermină, care îl arătau ca fiind conducătorul unei expediţii, întorcându-se cu pradă. O cămaşă cusută cu mărgele [XI], întredeschisă pe pieptul puternic, lăsa să se vadă un colier din dinţi de urs.

Peta fu şi ea *împodobită, cu un frâu şi cu o platoşă* bogat ornamentate, cumpărate la întrunirea anuală de

primăvară cu *shoshonii*. Medalionul bine lustruit strălucea, împodobit cu pene fluturânde şi şiraguri de mărgele.

O frânghie înnodată ce atârna de gâtul lui Peta grăia despre tăierea legăturii calului priponit al unui duşman. Iar numărul de cai capturaţi putea fi aflat după dungile vopsite cu argilă albă de sub ochii şi de pe coastele ei.

Când termină cu îmbrăcatul, adăugă la costumul lui Blaze un colier greu din argint, asortat cu rochia din piele de căprioară de un galben pal împodobită cu mărgele în nuanţe argintii şi azurii. Apoi îi pieptănă cu grijă părul, cu pieptenele din coadă de porc spinos folosit în mod obişnuit de triburile din Câmpiile nord-vestice. Mişcările lui erau blânde şi îndemânatice, şi în lumina soarelui spre asfinţit, părul ei auriu-roşcat străluci în curând ca satinul. Când fu mulţumit, o sui pe spinarea lui Peta şi se aruncă şi el pe cal, în spatele ei. Ţinând-o cu grijă pe genunchi, o îndemnă pe Peta cu o uşoară apăsare în coaste. Penele de vultur de după urechea stângă se agitară în adierea uşoară a vântului.

Capitolul 23

„Lupii" fură primii care le sesizară prezenţa, şi îşi lansară strigătele. Hazard zâmbi, sunetul acela trezindu-i amintiri din copilărie.

Doi cercetaşi veniră deodată în galopul cailor şi se năpustiră spre ei, traversând câmpul de iarbă şi oprindu-şi brusc ponelii, doar la câţiva metri de Hazard şi Blaze.

— Fii binevenit, *Dit-chilajash*! strigară ei, cu feţele lor tinere luminate de zâmbete de voioasă întâmpinare. Ne era teamă că n-o să vii!

— Îmi era prea dor de voi, căţelandrilor, ca să stau departe, le răspunse Hazard, zâmbitor.

Remarcând privirile lor furişe către Blaze, schiţă spre ea un gest plin de farmec şi spuse:

— *Buah*, Blaze Braddock.

Şi Blaze le surâse, înţelegând că era o prezentare.

Cei doi rămaseră câteva clipe cu gurile căscate când Hazard spuse *buah*. Vorbind rapid, Hazard îi îndemnă, şi amândoi îngăimară în engleză:

— El-lo.

— Mă tem că la atâta se rezumă cunoştinţele lor de engleză, îi zise Hazard lui Blaze. Sunt fii surorii mamei mele şi... uneori sunt o adevărată pacoste, încheie el zâmbind.

Hazard le şopti câteva fraze scurte în absarokee, şi cu un gest foarte asemănător cu un salut, ei îşi întoarseră în loc poneii şi se îndepărtară în galop.

— Vor călări înaintea noastră. O treabă care li se potriveşte foarte bine. La vârsta asta nu ştiu decât să călărească în galop.

Astfel că atunci când Hazard şi Blaze intrară ceva mai târziu în sat, zvonul îl şi precedase, aşa cum ştiuse Hazard că avea să se întâmple. „*Buah*" (soţia lui) — se şoptea din gură în gură. „Hazard, Puma Neagră, şi-a luat soţie", circula vestea din locuinţă în locuinţă. „O faţă-palidă", murmurau toţi, şi tinerele femei care se bucuraseră în trecut de atenţia lui Hazard şopteau fraze mai puţin caritabile. Hazard, Puma Neagră, fusese de multă vreme celebru pentru frumuseţea şi gentileţea lui, şi fostelor lui iubite nu le plăcea să afle că au fost înlocuite.

Corturile grupurilor de indieni absarokee de prin munţi şi de pe malurile râului erau răspândite pe întreaga vale ierboasă a râului. Indienii erau împărţiţi în clanuri, locuinţele lor, dispuse în careuri, fiind aranjate după un plan bine cunoscut, fiecare cu intrarea orientată spre est. Întocmai ca pentru toţi indienii din Câmpii, caii însemnau avere. Şi tabăra aceasta era bogată. De jur împrejur, colinele erau pline de ponei de toate mărimile şi culorile.

Călare, Hazard trecu încet prin mulţimea oamenilor ce se înghesuiau în jurul lor. Zâmbea şi dădea din cap faţă de urările lor de bun venit, răspundea zecilor de întrebări prin glume echivoce care-i făceau pe toţi să râdă. Cu toţii remarcau cu câtă grijă o purta el pe femeia

faţă-palidă. Şi nici unul din ei nu uitase originea rochiei bogat împodobite cu mărgele pe care o purta. Toţi îşi aminteau câţi cai plătise Hazard pentru ea. Pentru prima lui soţie. Soţia lui absarokee. „Câtă putere" — se întrebau ei — „avea frumoasa femeie cu părul ca flacăra?"

Hazard se opri în faţa unui cort de un alb imaculat mai înalt decât celelalte şi pictat foarte frumos, aşa cum nu erau celelalte corturi. Continuând s-o ţină pe Blaze în braţe, coborî uşor de pe Peta. Stând în picioare în mijlocul mulţimii pline de admiraţie, le vorbi celor strânşi în jurul lui, îi ascultă, zăbovi uneori înainte de a le răspunde, alteori răspunzându-le doar printr-un zâmbet. Câţiva băieţei se împingeau să-l vadă, iar cei mai îndrăzneţi îl atingeu cu mâna. Era legendarul *Dit-chilajash*, căpetenia care avusese mai multe victorii decât oricare altul, de când se putea ţine minte. După o vreme potrivită cu cerinţele politeţii, Hazard saiută printr-o înclinare a capului şi se întoarse spre cort. Apoi vorbi repezit şi concis, ca şi cum ar fi dat ordine.

Oamenii se dădură la o parte, croindu-i drum liber până la intrarea cortului. Înaintând cu paşi hotărâţi spre intrare, el i se mai adresă de două ori unui tânăr care îi semăna izbitor de mult, deşi era încă adolescent şi cu câţiva centimetri mai scund decât Hazard. Băiatul izbucni în râs. Hazard zâmbi şi mai rosti câteva cuvinte în şoaptă, după care, aplecându-se puţin, trecu în interiorul colibei sale, împreună cu Blaze.

O aşeză cu grijă pe un pat din cuverturi de blană — unul din cele două instalate de o parte şi de alta a intrării. Locuinţa era tot atât de măiestrit împodobită în interior ca şi în exterior. Piei pictate atârnau de sus până la nivelul ochilor. Lumina se revărsa în jos prin gaura pentru fum, aflată mult deasupra capului, şi prin pielea palidă străbătea, difuză, lumina soarelui de după-amiază.

— Eşti obosită? o întrebă Hazard, trăgând mai aproape o berjeră din salcie împletită şi tolănindu-se comod lângă patul lui Blaze, care se rezema de propriul ei *incereko tsi 'te*.

— Nu, replică ea cu un surâs şiret.

— Mâine vei fi desigur complet vindecată, şi ţi se va putea organiza o vizită de cunoaştere a taberei.

— Şi a ta? întrebă Blaze pe un ton fermecător. Fiindcă în dimineaţa asta m-ai abandonat.

Îl dorise foarte mult, pe patul lor din cetină, dar el o refuzase cu blândeţe, temându-se să nu provoace dureri trupului ei zdrelit.

— Pentru binele tău, nebunatico. Şi da, mâine voi fi disponibil. Să-mi aduci aminte, zise el, zâmbind ironic.

— Va fi oare posibil, cu toţi oamenii aceştia care par să te cunoască şi care vor să-ţi acapareze timpul? insistă ea, jumătate în glumă, jumătate în serios. Eşti extrem de bine cunoscut.

— Toţi fac parte din clanul meu, *bia*. Eu sunt unul dintre şefii lor, aşa cum a fost tatăl meu, înaintea mea. Îi cunosc pe fiecare din ei, şi fiecare mă cunoaşte, răspunse el cu dezinvoltură, părând să nu dea importanţă faimei sale.

— Câţi sunt?

— Clanul meu[XII] este unul dintr-un total de treisprezece, şi avem patruzeci de colibe[XIII]. Ca număr de oameni, în jur de patru sute. Facem parte dintre indienii absarokee „din Munte", numiţi uneori „Colibele Numeroase". Vara ne întrunim cu indienii absarokee „de pe Râu", numiţi „Colibele Negre", şi strângem relaţiile între noi. Toţi sunt înrudiţi în tot felul de moduri. Este ca o mare adunare de familie, la care sunt prezente toate ramurile înrudite. Probabil acum, aici se află deja cinci sute de colibe.

— Şi tu îi cunoşti pe toţi?

— Pe cei mai mulţi dintre ei.

Iar ei toţi te cunosc pe tine, gândi ea oarecum stânjenită. *Te cunosc şi vor o parte din tine.* Îşi aminti de privirile lacome ale femeilor şi, trecând peste politeţe, întrebă:

— Ai vreunul?

— Vreun ce? întrebă el, părând că nu înţelege.

— Copii, îi explică ea.

În coliba răcoroasă se lăsă tăcerea. Trupul tolănit al lui

Hazard căpătă dintr-o dată o atitudine încordată. Dumnezeule, o cunoştea atât de puţin, şi încă mai puţin ştia cum gândea ea. De ce era oare atât de afurisit de dornică să afle totul?

— Nici unul de la soţia mea, spuse scurt.

Pentru prima oară în viaţa ei, şocul o amuţise pe Blaze. Încercă de două ori să vorbească, dar cuvintele nu voiau să se desprindă din talmeş-balmeşul din mintea ei.

— În clanul nostru lucrurile se petrec aitfel, zise el pe un ton liniştit, după ce tăcerea se prelungise şi primul val de roşeaţă de pe obrajii lui Blaze se domolise... şi după ce proprille lui amintiri dureroase fuseseră din nou puse sub lacăt. Bărbaţii şi femeile au iubite şi iubiţi; uneori soţiile sunt răpite. La noi există diverse posibilităţi[XIV].

— Cine dispune de aceste posibilităţi? întrebă Blaze, recăpătându-şi în cele din urmă vocea şi vrând să ştie cum se născuseră copii lui Hazard, întrebându-se dacă opţiunile erau nişte prerogative bărbăteşti.

— Atât bărbaţii cât şi femeile. Deoarece femeile posedă propria lor avere, întocmai ca bărbaţii, ele au mai multă libertate. Ceea ce nu înseamnă că majoritatea căsniciilor n-ar fi stabile şi de lungă durată. Cele mai multe aşa sunt... dar...

— Există posibilitatea de a alege, îi încheie Blaze fraza.

— Exact, spuse, ştiind că versiunea lui trunchiată în privinţa unui foarte complicat fenomen de cultură nu avea să satisfacă întrebarea lui Blaze în legătură cu copii lui.

— Băiatul acela cu care ai vorbit afară era al tău?

Încerca să rămână calmă, în ciuda valului de emoţie care se năpustea asupra ei.

— Ai remarcat asemănărea?

— E izbitoare, răspunse Blaze, cât putu de liniştită.

Era ameţită de gelozie.

— Nu, nu este al meu, deşi i se spune *bară'ke*, ceea ce în termenii de rudenie ai clanului nostru înseamnă „copilul meu". Cred că voi l-aţi numi văr. Legăturile noastre de rudenie sunt foarte diferite de ale voastre. Pană-Roşie este fiul surorii tatălui meu.

Simţindu-se nu prea în largul său, Hazard încercă să pună capăt conversaţiei.

— Hai să renunţăm la subiectul acesta, propuse el. Implică nesfârşite complicaţii şi nu se bazează pe nici una din tradiţiile albilor.

— După ce îmi vei spune ceea ce vreau să ştiu, insistă Blaze, cu glas scăzut.

— De ce? întrebă Hazard scurt, preferând să existe o discuţie în contradictoriu.

— Pentru că sunt geloasă, spuse ea foarte încet, pe oricare femeie de care ai fost legat vreodată.

Negăsindu-şi locul, el îşi feri privirea şi, stingherit, alunecă cu câţiva centimetri în josul spătarului său din împletitură de salcie. Blaze îl şoca cu sinceritatea ei candidă. După ani şi ani în care folosise doar vorbe dulci de iubire şi dezmierdări de suprafaţă, era silit să-i răspundă acestei femei, remarcabil de sincere şi independente, în moduri cu totul noi pentru el. Era nevoit să se gândească vreme de câteva clipe, ca să evite frazele împăciutoare din trecut, cu care era atât de obişnuit.

— Nu ai de ce să fii, replică el în cele din urmă cu simplitate. Şi dacă n-ai fi încă în curs de vindecare, ţi-aş dovedi-o.

— Sunt foarte supărată pe tine, declară Blaze pe neaşteptate.

— S-ar putea să fi observat, ripostă el pe un ton sec, că uneori ai şi tu acelaşi efect asupra mea.

— Adică, în legătură cu toate femeile din trecutul tău.

— Ai vrea să protestez şi eu în legătură cu bărbaţii din trecutul tău?

— N-a existat nici unul, îi reaminti ea. Şi oricum, n-ar fi *contat*.

— Nici femeile din trecutul meu nu contează, insistă el calm.

— Dar copiii...

— Sunt cu mamele lor. Când vor fi mai mari, s-ar putea ca băieţii să vrea să locuiască cu mine, potrivit modului

nostru de viaţă. Când va sosi acea vreme, se va lua o decizie. Deocamdată sunt încă mici.

— Sunt mulţi?

— Nu. Trei. Şi împrejurările sunt...

În clipa aceea, băiatul drăguţ care avea înfăţişarea pe care trebuia s-o fi avut Hazard la vârsta lui strigă: *„Dee-ko-lah"*, anunţul politicos prin care se vestea un vizitator: „Sunteţi acolo?"[xv]

Hazard se grăbi să răspundă, primind cu bucurie încheierea unei discuţii care nu putea decât să dea naştere unor probleme.

Pe urmele băiatului intrară şase femei, toate cărând alimente. În câteva minute, în faţa lor se întinse o masă substanţială. O femeie aprinse ierburi aromate, ce răspândiră un miros parfumat şi proaspăt. Şi apoi vizitatorii se perindară sub privirile lor.

Hazard şedea în partea din spate a colibei, cu faţa spre uşă, având-o pe Blaze în stânga lui, cei mai de cinste loc pentru un oaspete. O căpetenie mai în vârstă exprimă ceea ce gândiră cu toţii când o văzură pe Blaze stând în stânga lui Hazard.

— Rămâne, fu tot ce spuse Hazard.

Se auziră câteva bombăneli cu glas scăzut, dar nimeni nu-l înfruntă.

După un salut de bun sosit formal, musafirii fură poftiţi să se aşeze în anumite locuri, după care începură să fumeze. Pipa fu trecută de jur împrejurul cercului de vizitatori, şi toţi bărbaţii fumară. Apoi se serviră mâncăruri foarte variate, începând cu cea mai gustoasă delicatesă — friptură de limbă de bivol. Urmă o tocană cu carne de bivol, suc de fructe şi ţelină sălbatică în farfurii făcute din omoplaţi de bivol albite la soare. Ospăţul continuă cu dovleac copt cu sirop de arţar, napi sălbatici copţi în cenuşă fierbinte, şi rădăcini de cama coapte pe pietre încinse. Anghinare fierte, de un verde apetisant şi asezonate cu salvie, contribuiră prin culoare la câteva castroane pline de struguri copţi şi mure. Desertul special, rezervat pentru

ocazii importante, de felul acesteia, fu întâmpinat de un murmur de încântare: îngheţată de plop tremurător — o spumă asemănătoare cu un jeleu, răzuită de pe suprafaţa jupuită de coajă a copacului fu prezentată în grămezi pufoase şi lăptoase pe un mare platou de lemn. Un zumzet de conversaţie plutea în jurul mării de oaspeţi care cinau împreună cu Hazard şi cu Blaze. Lup-Răzvrătit stătea lângă Blaze şi îi servea de translator, cel puţin pentru părţile de conversaţie care i se păreau convenabile. De mai multe ori, ea constitui subiectul conversaţiei, şi Hazard răspunse cu calm diverselor întrebări. Explică tuturor că ea venise la mină în chip de mită, că el o reţinuse ca ostatică, şi că acum ea devenise femeia lui. Se ridicară oarecare obiecţii cu privire la poziţia ocupată de ea de fapt. „*Bia*", întrebară ei, „*sau bwa-le-jah*" — iubită sau prietenă? „*Buah*" — soţia mea— spuse Hazard pe un ton categoric, şi văzu cum uimirea invadează multe dintre perechile de ochi negri. Se părea că mulţi dintre ei avuseseră impresia că ea avea să fie mai puţin importantă decât anunţase ei în acea după-amiază. Mulţi *dorisera* cu ardoare ca ea să deţină un rol de mai mică însemnătate. La auzul declaraţiei lui ferme, sprâncenele se înălţară, şi vreme de câteva clipe domni o tăcere stânjenitoare.

— Există vreo obiecţie? întrebă Hazard, privind cu atenţie cercul de oaspeţi uiuiţi. E-n regulă, concluzionă după tăcerea care urmase.

Nu era o noutate ca oameni *albi* să se căsătorească în cadrul tribuiui; se mai întâmplase şi până acum. Singura deosebire în cazul de-acum era aceea că una dintre *căpeteniile* lor alesese o faţă palidă. Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată.

— Spuneţi-mi, sparse Hazard tăcerea, bivolui este îndeajuns de aproape pentru vânătoare?

Din momentul acesta, Lup-Răzvrătit îşi reluă rolul de translator. Nu se mai iscară discuţii referitoare la noua soţie a lui Hazard; se făcură planuri pentru a porni la vânătoare peste două zile, se schimbară anecdote privitoare

la vânătoriile precedente şi, după ce îi se servi o fiertură dulce alcătuită din zmeură, alune, prune şi miere, oaspeţii plecară.

— Absolut toţi te ascultă cu atâta supunere? întrebă Blaze, în timp ce Hazard lăsa să cadă în urma ultimului oaspete pielea ce constituia uşa.

El străbătu lăţimea vastei colibe şi se tolăni alături de ea pe patul din piei de bivol.

— În tribul nostru se poate discuta orice. Nu există nici o persoană care să ia, ea singură, toate deciziile.

— Am avut impresia că unora dintre bărbaţii mai în vârstă nu le-au convenit câteva lucruri spuse de tine.

— Nu le poţi fi totdeauna pe plac tuturor, replică filozofic. Unii dintre bărbaţii mai vârstnici sunt mai puţin deschişi faţă de compromisuri.

— Asta-i foarte adevărat pretutindeni.

El dădu din cap, cu gândurile în altă parte şi cu privirea pierdută în noaptea înstelată, vizibilă prin fumul ce se înalţa într-o spirală lentă prin gaura pentru fum.

— Lumea se schimbă atât de repede, spuse aproape în şoaptă, gândindu-se cât de mici erau cu toţii sub boltă ceruiui nesfârşit. Dacă nu ne adaptăm, nu vom supravieţui.

Câteva clipe rămase tăcut, şi când ochii îi reveniră spre Blaze, tonul îi fu mai puţin visător.

— Nu există decât şase mii de indieni absarokee; de două ori atâţia oameni locuiesc numai în Virginia City.

— Îţi pierzi vreodată speranţa... cu asemenea şanse?

Niciodată până acum nu-i vorbise despre poporul lui, şi melancolia ce i se simţea în glas era sfâşietoare. Totuşi, îi răspunse zâmbind:

— De cel puţin o sută de ori pe zi... sau o mie.

Blaze dorea să-i ofere alinare, să-l ajute în vreun fel, să uşureze tristeţea din spatele acelui zâmbet.

— Hazard, eu am bani. Cunosc oameni, pot să...

— Ssst, prinţesă din Boston. Gata cu discuţiile serioase, bia. Suntem aici ca să ne distrăm, murmură el, să ne distrăm şi să ne jucăm. Aşa că sărută-mă, dragă Boston.

O ţinu îmbrăţişată toată noaptea şi dormiră ca nişte copii obosiţi, simţindu-se acum, după săptămâni de incertitudini, în sfârşit în siguranţa de acasă, în coliba căpeteniei, în centrul taberei. Apăraţi şi păziţi.

Capitolul 24

Îi treziră activităţile matinale ale taberei. Cei dintâi fură câinii, urmaţi de vocile piţigăiate ale copiilor, ieşiţi la joacă, şi în curând întreaga zarvă a îmbăierii, a pregătirii mâncării — toate ocupaţiile din primele ore ale zilei — zumzăi în jurul lor, în timp ce ei continuau să moţăie.

— Mmm!... murmură Hazard mai târziu, întinzându-se alene. De luni de zile n-am dormit aşa.

Rostogolindu-se pe o parte, se *aplecă s-o* sărute pe Blaze — un blând sărut de bună dimineaţa.

— *Cum se simte cea mai* drăguţă roşcată din toată tabăra?

— Vrei să zici singura roşcată, replică ea, leneş.

— Şi asta, recunoscu el zâmbind. Gata pentru baie?

Blaze se trase şi mai mult sub cuverturile de blană.

— Chiar atât de entuziasmată? Cel puţin vom avea râul numai pentru noi. Toţi ceilalţi se scaldă la răsăritul soarelui.

Blaze gemu.

— Din fericire, nimeni *nu* se aşteaptă *din partea ta la* un comportament normal, o tachină el.

— *Asta-i bine*, veni *răspunsul* înfundat de sub mormanul de blănuri.

— Doar la unul... civilizat. Hai, *bia*, trebuie să te scalzi. Vrei să mă faci de ruşine?

Trupul de sub blănuri nu dădu semne că s-ar mişca.

— Bănuiesc că voi fi nevoit să te car eu până la râu.

Blaze se ridică brusc în capul oaselor şi blănurile alunecară la o parte, în falduri lucioase.

— Te porţi iar ca un bădăran, Hazard! explodă ea,

semănând cu o pisicuţă moale şi ciufulită, cu ochi enormi şi plini de adoraţie.

— Eventual am putea negocia treaba asta, *bia-cara*, murmură Hazard împăciuitor. Aş putea găsi un loc cald, însorit, unde apa nu e prea adâncă şi unde chiar şi pentru tine va fi destul de cald. Şi dacă ai veni la râu şi te-ai scălda împreună cu mine ca o soţie supusă, aşa cum presupun toţi că ai fi, îţi făgăduiesc...

— Stai o clipă, ceru Blaze, ridicându-se în genunchi şi simţind că inima ei începe să-şi accelereze bătăile. Reia puţin ce-ai spus.

— Îţi făgăduiesc să...

— Mai dinainte.

Glasul lui fu calm:

— Toţi cei de aici presupun...

— Mai înainte.

Îl surprinse şi pe el cât de uşor îi curgeau cuvintele de pe limbă, şi ştia bine la ce se referea ea. Privind-o drept în ochi, repetă fără sarcasm, ca şi cum cuvintele ar fi avut o viaţă a lor proprie:

—Soţie supusă?

Şi privirea lui Blaze fu directă.

— Şi mă rog, întrebă ea foarte încet, pentru ce ar presupune oamenii aşa ceva?

— Pentru că aşa le-am spus eu.

— Suntem căsătoriţi?

— În ochii poporului meu, suntem.

— Aş fi putut fi...

— Amanta mea, îi încheie el fraza. Dar nu asta voiam să fii, adăugă.

— Fiindcă mă iubeşti, spuse ea, cu o strălucire în ochi.

— A... a trecut atâta timp, spuse Hazard, vorbind lent. Sunt atât de multe probleme... prea multe...

— Atunci, de ce?

— Nu voiam să te atingă vreo ruşine, deoarece eşti cu mine.

Nu era numai o problemă de conştiinţă, dar el nu era

pregătit să se confrunte cu situaţia existentă.

— Şi trebuie să fii cu mine, continuă el, cel puţin până când va sosi tatăl tău.

— Şi atunci ce se va întâmpia? întrebă ea cu glas scăzut.

— Să nu ne gândim la asta cât timp suntem aici, replică el cu calm. Nu ne este destul să ne bucurăm de ceea ce avem? Nu putem uita ce va fi luna viitoare, anul viitor? Te rog, spuse el, abia şoptit.

Ascultând pledoaria şoptită a lui Hazard, Blaze îşi dădu seama că, spre deosebire de ea însăşi, cu viaţa ei de răsfăţ, acest bărbat tânăr pe care-l iubea, îşi asumase o enormă răspundere faţă de poporul lui. Plecase în est, înţelegând că modul de viaţă al indienilor absarokee era în primejdie, înţelegând totodată şi că era de datoria lui să minimalizeze acel pericol. Dacă putea învăţa manierele albilor, ar fi putut deţine instrumentele şi armele cu care să pună capăt corupţiei, să reducă pierderile. Ştia ce trebuia să facă, pentru ce şi încotro ducea efortul lui; cunoştea toate sacrificiile pe care e nevoită să le accepte onoarea pentru a obţine eficienţă; înţelegea compromisurile jalnice pe care le rezerva viitorul. El se afla sub presiuni pe care în viaţa ei egoistă, ea nu şi le închipuise vreodată. Şi când el implora în şoaptă „N-am putea uita?" ea înţelegea că Hazard dorea să închidă uşile, măcar pentru o vreme, faţă de orice lume în afară de a lor proprie.

— Ce poartă o soţie supusă când se duce la baie? întrebă, zâmbind.

Ochii negri ai lui Hazard se încălziră imediat, împrăştiind posomoreala de moment.

— O mantie, o rochie, orice. Drace! Înfăşoară-ţi pe trup blana aia, şi te voi purta în braţe până acolo.

Ea se uită cu impertinenţă pe sub genele-i curbate.

— Şi ce se-ntâmplă cu demnitatea ta?

Trăgând-o spre el, Hazard îi acoperi faţa cu sărutări — sărutări uşoare, ca nişte fluturi zburdalnici, sărutări pline de voioşie.

— Ducă-se dracului demnitatea mea! murmură el.

Şi ridicând-o în braţe, o purtă prin tabăra însorită — trecând pe lângă priviri zâmbitoare, comentarii obscene şoapte speculative, ochi atotcunoscători — de-a lungu potecii mărginite de sălcii plângătoare.

Era o zi caldă şi luminoasă, care desfăta simţurile cu ur copleşitor ospăţ de plăceri. Se bălăciră în apa azurie, se jucară de-a prinselea în curentul lin, se spălară unul pe celălalt cu săpun moale de yucca, şi când trupurile lor încălzite o cerură, făcură dragoste sub sălcii, în timp ce păsărelele cântau deasupra lor. El făcu dragoste cu ea şi ea cu el, de parcă ar fi fost pentru prima oară, sărutându-se, dezbrăcându-se, gustând fiecare savoarea celuilalt cu soarele *arzând* deasupra lor — *o palidă replică* a strălucirii iubirii lor. El era cel mai bun lucru din viaţa ei trăită până acum printre toate plăcerile din lume.

Hazard îi spusese în graiul lui liric că frumuseţea e era frumuseţea soarelui când alunecă în spatele munţilor că vocea ei se asemăna cu muzica dulce a vântulu suflând prin ramurile pinilor, că ochii ei aveau albastru *nesfârşit al cerului patriei lui. În timp ce el murmura* cuvintele indiene, expresia ei era tandră şi solemnă, ş când el termină, ea îi spuse foarte, foarte încet:

— Sunt a ta. Şi tu eşti al meu. Indienii absarokee nu contează. Boston-ul nu are nici o importanţă. Unde te duci tu, acolo merg şi eu.

El nu răspunse. Se mulţumi să surâdă şi îşi înconjură gâtul cu braţele ei.

— Ţine-te strâns, îi şopti.

Şi se rostogoli pe spate. După ce se aşeză confortabil ea rămase culcată pe el, moleşită şi sătulă, răsuflarea e mângâind uşor gâtul lui.

— Cum îţi place vânătoarea de vară până acum? murmură el, mângâindu-i spinarea cu degete leneşe.

— Ţi-a spus cineva că tu eşti cel mai bun amfitrion din lume? întrebă ea languros, fără a se mişca, asemenea unei pisicuţe pe care o mângâi.

— Vrei adevărul sau ceva mai diplomatic?

Mormăi când ea îl izbi cu pumnul, şi se pomeni privind în doi ochi albaştri îngustaţi şi sarcastici.

— În cazul acesta — spuse el după ce îşi recăpătă suflul, şi adoptând un ton prefăcut serios, în vreme ce ochii îi sclipeau amuzaţi — răspunsul este *nu*.

După asta fu nevoie de liniştire, o liniştire în joacă, pentru a o-împăca pe agresiva lui tovarăşă, dar amândoi se desfătau în acel joc, Blaze tachinându-l tot atât de provocator ca şi el. Şi bineînţeles, jocul avu un sfârşit previzibil şi încântător.

Mult mai târziu, când cerul amiezei se strecură cu o lumină de culoarea piersicii prin frunzele de un verde fraged, Hazard întrebă:

— Ţi s-a făcut foame?

Blaze stătea culcată lângă el pe iarba parfumată şi întorcând capul înălţă o sprânceană ironică.

— Dacă este o întrebare serioasă, da, puţin, răspunse ea, azvârlindu-şi braţele peste cap.

— O să trimit să ni se aducă mâncarea.

— Aici?! Ce vor zice oamenii? întrebă.

— Probabil vor spune: „Desigur îi face plăcere să facă dragoste cu ea dar credeam că i se va face foame mai curând".

— Ce jenant!

— De ce, pentru că mi-e foame?

— Ştii al naibii de bine la ce mă refer, replică ea, iritată.

— Nu tu ai fost aceea care voiai să-mi ţin programul zilelor liber pentru tine? întrebă el pe un ton răbdător, fără nici o enervare.

— Ei bine, da, însă... adică...

— Aşa am şi făcut, şi ştiam că la un moment dat va trebui să mâncăm. Aici nu mi se îngăduie să fac mâncare, preciză el, înălţând şi coborând repede sprâncenele. Demnitatea mea, ştii tu. Şi ştiam că nu ne puteam baza pe „gătitul tău", dacă mă iertaţi că menţionez acest lucru, doamnă, încheie el ca s-o necăjească.

— Chiar ai spus cuiva că vei fi ocupat toată ziua făcând dragoste cu mine şi că vei avea nevoie de mâncare?

— Nu cuiva *anume*, răspunse el calm.

— Nu vorbi ambiguu, Hazard. Cui i-ai spus de fapt?

Pe un ton de conversaţie, pe care l-ai folosi pentru a discuta despre vreme, el răspunse:

— Doamnelor care au gătit pentru noi aseară, şi bărbaţilor care voiau ca astăzi să călăresc cu ei şi să descoperim unde se află cireada de bivoli.

— Vai, Dumnezeule! exclamă Blaze. Ştie toată lumea!

— Ascultă, iubito, îi explică el cu calm, urmărind cum roşeaţa urca de-a lungul gâtului ei delicat, nu ai de ce să te simţi jenată. Eşti soţia mea. Astea sunt treburi obişnuite între oameni căsătoriţi. Şi privindu-te doar o dată, oricine ar putea să vadă că nu m-am însurat cu tine pentru că te-ai pricepe să coşi sau să găteşti.

Trecu vârful unui fir de iarbă de-a lungul trupului ei pârguit de soare.

— Eşti bucuria vieţii mele, *bia*, şi nu-mi pasă cine ştie asta.

Cuvintele simple erau un adevărat balsam. Blaze îşi ridică ochii spre Hazard, spre părul lui ca o mătăsoasă cascadă neagră, spre faţa lui cu trăsături clasice care exprima o caldă afecţiune, spre trupul lui zvelt, ce părea luminos sub razele soarelui.

— Tu *eşti* viaţa mea, şopti ea, ştiind că inima ei nu greşea.

Pe drumul lor înapoi spre colibă, Hazard zâmbi deseori, şi replicile lui la comentariile voioase ce i se adresau fură tot atât de pline de voioşie. Blaze îşi ascunse faţa, lipindu-şi-o de umărul lui puternic şi numără paşii lui peste câmpia înverzită.

Femeile care aduseseră mâncarea chicoteau când plecară, cu excepţia unei femei înalte şi suple, care se uită la Blaze cu răceală şi apoi îi vorbi scurt lui Hazard. Răspunsul lui fu încordat.

— O prietenă de-a ta? remarcă Blaze după plecarea ei.

— Din câte se pare, nu, ripostă el puţin tulburat.

Digera comentariile provocatoare ale lui Lună-Mică. Părea că unul dintre viteji se lăudase că o va răpi pe Blaze. Acest soi de bravadă era de aşteptat într-un grup de tineri cu sânge fierbinte, însă cel mai mult îi îngrijora promisiunea lui Lună-Mică. Spusese că avea să vină să-i viziteze într-una din nopţi. Nu era ceva neobişnuit ca amanţii să se strecoare pe sub pânza corturilor, mai ales vara, şi mai cu seamă în atmosfera îngăduitoare a vânătorii de vară, când înclinarea spre flirt atingea cote maxime. Ar fi refuzat-o, dar nu putea fi sigur că ea i-ar fi respectat dorinţele. Măcar dacă Blaze ar fi înţeles toate complicaţiile culturii absarokee. *Of, la drac!* Avea să înfrunte problemele pe măsură ce vor apărea. Poate nu vor ieşi niciodată la suprafaţă. În orice caz, era imposibil ca el s-o educe în câteva zile, făcând-o să-şi însuşească tradiţiile unei culturi vechi de o mie de ani. Aşa că, nesocotind posibilitatea ivirii unor probleme, verifică largul sortiment de alimente dispuse în faţa lor şi spuse zâmbind:

— Dacă Lună-Mică a preparat aceste mâncăruri, poate că ar trebui să avem un gustător de alimente.

— A... o prietenă geloasă!

— O *fostă* prietenă, făcu Hazard corecţia.

Şi gustă de probă puţină tocană.

— Dacă peste zece minute mai eşti în viaţă, o să încerc şi eu să mănânc dintr-asta.

— E-n ordine. Iadul nu are nici o furie atât...

— Aşadar ai abandonat-o.

— Categoric. Eu iau în serios treaba asta cu căsătoria.

Acum, pe lângă tocană, gustase alte trei feluri de mâncare.

Blaze îl urmărea cu o privire apreciativă cum afundă o lingură într-o fiertură de fructe.

— Eşti un adept al ideii de a trăi periculos. Eu nu m-aş încrede nici cât negru sub unghie în femeia aceea, zise cu un zâmbet nevinovat.

Hazard se uită fix la ea câteva clipe, gura zvâcnindu-i

fără să şi-o poată stăpâni, şi apoi se lăsă să cadă pe spate, izbucnind în hohote de râs. Râse până îi dădură lacrimile, şi Blaze se întrebă îngrijorată dacă nu cumva se contorsiona datorită unei otrăvi cu acţiune rapidă. În cele din urmă el se linişti, îşi împreună degetele la ceafă şi rămase nemişcat, culcat pe blănurile lucioase.

— Ce era atât de caraghios? întrebă Blaze, uşurată că-l vedea încă teafăr şi sănătos.

— Ironia remarcii tale cu privire la a trăi periculos, drăguţa mea. Ca şi cum o îmbucătură mică de mâncare ar putea conta, când toată viaţa mi-am trăit-o pe muchie de cuţit. Şi ar trebui să-mi fac griji în legătură cu mâncarea? Pisicuţa mea dulce, eşti o scumpă dar nu ştii nimic despre lume şi nici despre supravieţuire.

— Am o sumă depusă în păstrare, disponibilă când voi împlini douăzeci şi unu de ani, şi sunt banii mei, cu care pot să fac ce vreau. I-aş putea ajuta pe indienii absarokee să supravieţuiască.

— S-ar putea ca spusele mele să pară cinice, pisicuţo, dar am mari îndoieli că acel fond de credit ar putea fi pus la dispoziţia mea. Oricum nu-l vreau şi nici nu-mi trebuie. Parcelele mele sunt bogate. Acolo se află destui aur pentru a-mi acoperi nevoile. Cum se face că ajungem mereu la acest subiect, când tot ce vreau este să te ţin în braţe, să fac dragoste cu tine şi să uit deocamdată totul? Priveşte — spuse pe un ton dezinvolt, desfăcând larg braţele — n-am murit. Vino să mănânci, prinţesă. Vei avea nevoie de forţe. Am dat ordine severe să nu fiu deranjat până mâine dimineaţă.

Blaze zâmbi.

— Aşadar, e ca o lună de miere?

— Ţi-ar plăcea să fie o lună de miere?

Ea dădu din cap în semn că *da*, nefiind niciodată sigură dacă el nu cumva îi vorbea în zeflemea, fiind sigură doar de propriile-i sentimente.

— Atunci, lună de miere să fie. Dă-mi voie să te hrănesc eu, murmură el, luând cu degetele lui suple o bucată

de carne friptă şi punându-i-o cu delicateţe în gură. Şi lasă-mă să-ţi pieptăn părul, şopti încet. Şi să am grijă de tine.

— Dacă faci tu totul, ce se presupune c-ar trebui să fac eu? întrebă Blaze abia auzit.

— Poţi avea grijă de mine, în felul tău foarte personal.

— Atâta tot? Nu trebuie să muncesc?

— Aş prefera — murmură el, simţind cum limba ei, lingându-i vârfurile degetelor, trimitea mesaje fierbinţi către creierul lui — să-ţi dedici energia faţă de mine în alte moduri.

— Ce drăguţ... replică încet Blaze.

Apoi, luând mâna lui într-a ei, o făcu să alunece în jos şi o puse pe unul din sânii ei.

— ... fiindcă la asta mă pricep foarte bine.

— Da, te pricepi, conveni Hazard, a cărui privire începea să se aprindă. Foarte bine, într-adevăr. Dar mai întâi mănâncă, prinţesă, fiindcă intenţionez să profit pe tot restul zilei de generozitatea ta firească, şi vei avea nevoie de forţe.

După-amiaza se scurse într-o succesiune de plăceri care scoaseră în evidenţă toate afinităţile lor, nici măcar o dată asediate de demonii discordiei. Ea era insaţiabilă, iar el nu se simţise niciodată atât de bine. Se apropia seara când Hazard exclamă: „Îmbrăcăminte!", într-o şoaptă bruscă, urmată de o înjurătură. Sărutând în fugă părul lui Blaze, o împinse la o parte şi se rostogoli jos din patul alcătuit din piei de bivol. Ducându-se spre uşa colibei, ridică puţin pânza şi vorbi scurt, în absarokee.

— Cine-i acolo? întrebă Blaze pe un ton liniştit.

Uitându-se peste umăr, el răspunse:

— Am uitat.

Apoi se întoarse iar spre mica deschidere şi continuă să vorbească şoptit şi repede în absarokee. Îi răspunseră câteva glasuri femeieşti şi o mulţime de chicoteli.

— Haremul tău? vru Blaze să ştie, rostind cuvintele cu o dulceaţă extremă când Hazard lăsă uşiţa să cadă la loc şi reveni la ea.

— Cu tine, nu am timp pentru harem.

— Sau nu ai o asemenea înclinaţie? i-o întoarse Blaze, încălzită de zâmbetul lui dar încă geloasă şi având nevoie de asigurări.

— Categoric, se grăbi Hazard să confirme. Doamnele de afară nu sunt pentru mine — au adus garderoba ta, şi eu am uitat. Cred că au aşteptat o bună bucată de vreme, aşa că mi-am cerut scuze. Ai face mai bine să probezi veşmintele acum.

— Ale *cui* sunt veşmintele astea? întrebă Blaze nesigură, mirându-se cum putea fi alcătuită atât de repede o garderobă nouă.

— Toate sunt noi. Femeile confecţionează rochii, cămăşi, mocasini, orice, pentru negoţ. Am menţionat ieri că voiam să cumpăr în după-amiaza asta îmbrăcăminte pentru tine. Din nefericire, mi-am amintit abia acum un minut.

Întinzând mâna să-şi ia pantalonii, Hazard adăugă:

— Le voi pofti să intre.

— Nu!

— Nu? Credeam că voiai să ai propriile tale rochii.

— Vreau. Spune-le să lase totul şi o să le probez mai târziu.

— Iubita mea, rochiile vor avea nevoie de ajustări, replică el, trăgându-şi pantalonii şi petrecând centura prin găici.

— Voi face eu asta.

El termină de legat centura şi pe urmă întrebă calm:

— Te pricepi să coşi?

— Păi... când eram mică... începu Blaze.

Hazard se uită în jos la ea, şi sesizând cum stau lucrurile, spuse:

— *Nu ştii* să coşi.

Blaze oftă şi îşi muşcă buza inferioară.

— Nu, recunoscu ea.

— În cazul acesta, probabil că ar trebui să avem pe cineva care să *ştie* să coasă şi care să le ajusteze, nu crezi? întrebă el pe un ton glumeţ.

— Presupun că da. Însă o persoană pe care n-o

cunosc, atrase ea atenţia.

— Tu nu cunoşti pe *nimeni*, iubito.

— Cineva pe care să n-o cunoşti *tu*.

— Eu le cunosc pe toate.

— Nu asta am vrut să zic, protestă ea, posomorâtă.

— Bine, spuse el, înţelegând în cele din urmă.

— Cineva în vârstă, adăugă Blaze.

Hazard izbucni în râs.

— O să văd ce pot face.

Când ieşi din colibă, le explică femeilor că soţia lui era ruşinoasă şi apoi se apucă să cumpere toate rochiile, în aşa fel încât să nu jignească pe nimeni. După aceea, le trimise pe toate femeile să-şi vadă de treburi, cu excepţia unei bătrâne.

Blaze îşi puse una din cămăşile din piele de mânz ale lui Hazard şi când acesta intră în colibă împreună cu bătrâna, ea stătea în picioare, lângă pat. Aşa cum era, în picioarele goale, ea îi aminti lui de un tânăr îmbrăcat cu o cămaşă mult prea mare pentru el, dar ţinuta ei era regală. Numai în ochi i se citea o oarecare nesiguranţă. Hazard i-o prezentă pe Salcia, explicându-i că aceasta era cunoscută de-a lungul şi de-a latul preeriei pentru frumuseţea modelelor ei cu pene. Apoi cără înăuntru un maldăr mare de rochii împodobite cu franjuri şi alte ornamentaţii, în timp ce femeile îşi zâmbeau timid una alteia.

— Începe cu astea!

— Crezi că ai adus destule? întrebă Blaze ca să-l tachineze, în vreme ce-şi petrecea uşor mâinile peste mulţimea de veşminte luxoase din piele.

— Ai vrea mai multe, Boston? replică el, cu o sclipire amuzată în ochi. Voi trimite crainicul să dea de ştire.

— Eşti prea risipitor.

— Am o femeie deosebită căreia trebuie să-i fiu pe plac, spuse el într-o şoaptă abia audibilă.

— Vrei să-mi placi? susură ea, fericită.

— Într-o infinitate de moduri, *bia-cara*, murmură Hazard, după ce vei proba aceste rochii.

— Le probez de faţă cu Salcia? ripostă Blaze, şovăind
— Acasă la tine te îmbraci singură?
— Uneori, ocoli ea un răspuns direct.
— Consideră că acum nu e „uneori". Te rog.

Stând deoparte, Slacia asistase la scenă şi înţelesese în ciuda englezei, că *Dit-chilajash* cerea ceva şi că femei aceasta se opunea. Ochii ei clipiră atotcunoscători cân Hazard îşi însoţi ultimul cuvânt categoric cu un zâmbe şi înaintă cu un pas, oferindu-şi serviciile.

— Desenul cu stele este făcut pentru femeia un căpetenil, îi explică ea lui Hazard, iar cel cu mărgele inspirat după un cerb tânăr. Spune-i femeii tale să probeze mai întâi pe astea.

Hazard îi traduse lui Blaze, puse rochiile pe pat scoase la îndemână rochia indicată, ornamentată î faţă şi la spate cu o complicată stea colţuroasă, alcătuit din nenumărate pene multicolore.

— Simbolul stelei îi aduce noroc celui care îl poartă preciză el, oferindu-i-o. Haide, *bia*, încearc-o.

Blaze se trase înapoi.

— Mă pui într-o situaţie jenantă.

— Nu ai de ce să te jenezi. Salcia a văzut la viaţa destule trupuri goale, iar eu... te prefer nudă, zâmbi e Am făcut aşa cum ai cerut: le-am spus celorlalte fem să piece. Acum respectă partea ta din înţelegere.

Blaze cedă şi, după ce îmbrăcă prima rochie, pe car Salcia o ajustă la umăr, în talie şi pe şolduri, se simţi ma puţin stânjenită.

— Soţia ta este forte frumoasă, comentă Salcia însemnând cu o bucată de piat ia pest umăr.

— Îţi mulţumesc, replică Hazard, repetându-i lui Blaz complimentul.

Blaze primise toată viaţa complimente de acest fe dar nu se ştie de ce, cel de acum era mult mai valoros venind din partea acestei bătrâne care era un membru a clanului lui Hazard.

— Cum se zice „mulţumesc" în dialect absarokee? întrebă ea.

Şi când Hazard îi spuse, Blaze repetă cu grijă cuvântul.

— *Aho-aho*, pronunţă ea lent, cu un zâmbet cald şi făcând o mică reverenţă.

Salcia se înclină la rândul ei, şi amândouă izbucniră în râs. *Seamănă cu Hannah*, gândi Blaze. cu inima plină de bucurie.

Rezemându-se comod de spătarul împletit din salcie, Hazard gusta din plin plăcerea de a asista la şedinţa de probă. Până acum nu avusese niciodată prilejul de a o privi atât de îndelung pe Blaze. Nu o privise de unul singur, niciodată atât de îndelung. Aşa că se desfăta în linişte cu frumuseţea şi perfecţiunea chipului şi siluetei lui Blaze. Sub pereţii translucizi ai colibei, pielea ei părea aurie ca piersica, părul avea strălucirea aramei. La ordinele elementare ale Slaciei, ea se mişca graţios, înălţând braţele pentru a-şi scoate o rochie, aplecându-şi capul ca să îmbrace un veşmânt ce i se oferea spre probare, undulându-şi uşor şoldurile pentru a face să-i alunece în josul trupului pielea moale a unei rochii. Sub îndrumările Salciei era timidă, şovăitoare — o revelaţie pentru Hazard, care văzuse la ea mai mult hotărâre şi o atitudine poruncitoare. Aici, în tabăra de vară, *era* altfel, mai puţin imperioasă, mai — oare să îndrăznească el să utilizeze cuvântul? — mai ascultătoare. Şi pe urmă, acest gând absurd îi smulsese un zâmbet şi, ridicându-şi genele dese, întâlni privirea ei pe deasupra capului cărunt al Salciei.

Îi făcu cu ochiul şi ea surâse, între ei trecând un curent de o încântătoare dulceaţă.

După probarea mai multor rochii, discutară puţin în contradictoriu în legătură cu un decolteu croit prea adânc, pentru gustul lui Hazard. Fascinată, Salcia urmări disputa, înţelegând doar din când în când câte un cuvânt, dar ştiind prea bine cum avea să se sfârşească.

— Asta nu este ceea ce trebuie, spuse Hazard, făcându-i semn Salciei s-o dea la o parte.

— Stai o clipă, o reţinu Blaze printr-un gest pe bătrână. Mie îmi place asta. Garnitura de mărgele pare fluidă, atât e de densă. Şi-mi plac culorile.

Era o piele crem, atrăgătoare, cu supleţea catifelei, şi garnitura de mărgele albastre şi verzi radia în desene unduioase care, pornind de la decolteul adânc, se lărgeau treptat.

— Eu am spus nu.

— Nu vorbi cu mine pe tonul ăsta.

Hazard se stăpâni, renunţând la poruncile autoritare.

— Îmi pare rău, *bia*, păstreaz-o dacă doreşti.

Dar când i se adresă Salciei, după ce rochia fusese probată, adăugă numai pentru ea, în dialect absarokee:

— Pe asta să n-o aduci înapoi.

Salcia îşi exprimă acordul dând din cap. *Dit-chilajash* învinsese. Dar îi recunoscu femeii meritele ei. Femeia faţă-palidă îi ţinuse piept lui *Dit-chilajash* tot atât de vitejeşte ca un bărbat. Nu avea să învingă ei întotdeauna, ştia ea asta. Nu cu această femeie cu părul ca flacăra. Salcia o cunoscuse pe prima soţie a lui Hazard încă din primele zile ale copilăriei, îi confecţionase rochia de mireasă; văzuse cum tânăra pereche crescuse împreună, o ajutase pe Aripă-de-Corb când aceasta zăcea pe moarte. Relaţia pe care o văzuse astăzi era cu totul altfel, ca şi cum Puma-Neagră şi-ar fi găsit egalul, nu numai partenera de dragoste. Se întrebă cum avea să fie pruncul născut din astfel de părinţi. Faţa-palidă era gravidă — ceva evident dacă ştiai ce indicii să cauţi. Oare *is-bia shibidam Dit-chilajash* (Hazard, Puma-Neagră) ştia asta?

După ce se strecuraseră spre râu să se scalde, Hazard şi Blaze stăteau culcaţi sub sălcii şi-i ascultau pe tineri cântând din fluier serenade iubitelor lor. Melodiile se suprapuneau altor melodii, notele îngemănându-se în aerul cald al nopţii înstelate.

— Eşti fericit? îl întrebă Blaze, deodată.

— Ce-i asta, un test?

Nu putea să-i vadă în bezna colibei, dar îi simţi în glas zâmbetul. Când ea îl ciupi, Hazard doar scânci uşor, apoi, în întuneric recunoscu:

— Da, sunt fericit. Dar tu, *bia-cara*? vru la rându-i să ştie. Îţi place tabăra noastră de vară?

— Îmi place totul. Este perfect. Tu eşti perfect.

Comportamentul lui era mai bun ca niciodată, voioşia şi mulţumirea manifestându-i-se în mod firesc. Hazard îşi încântase noua „soţie" pe toată durata acelei zile de lenevie. O zi rezervată numai pentru ei, o zi în care lumea întreagă fusese ţinută la distanţă.

Auzindu-i răspunsul plin de entuziasm, el râse încet.

— Şi ce s-ar întâmpla, pisicuţo, dacă această perfecţiune ar fi invadată mâine de lumea exterioară? Tot ţi-ar mai plăcea?

— Desigur. Atâta vreme cât tu eşti cu mine, răspunse ea cu o emoţie sinceră şi infinită, care pe el îl fermecă şi îl descumpăni totodată.

— Asta înseamnă că mâine vei merge la vânătoarea de bivoli?

— Participă şi aite femei?

— Unele da.

— Ce ghinion! Acum pot să spun că mi-ar face plăcere, şi că oricum aş fi mers, dar aşa sună mai degrabă politicos decât ca o insistenţă dezagreabilă.

— Sună de parcă voi avea o umbră nedezlipită de mine.

O ţinea strâns îmbrăţişată şi se gândea cât de mult se schimbase viaţa lui de când o întâlnise.

— În general, asta-i ideea, replică Blaze cu voioşie. Am voie să te sărut în public?

— Ar ajuta la ceva dacă aş spune *nu*?

— La nimic.

— Presimt că se va alege praful de demnitatea mea.

— Cu atât mai bine. Demnitatea — zise ea cu şiretenie — este o noţiune căreia i se acordă prea multă importanţă.

— Aş putea măcar să-ţi recomand o oarecare dis-

creţie? întrebă el, amuzându-se.

— Îmi poţi recomanda tot ce poftești, replică Blaze p un ton plin de dulceaţă.

— Face impresia că şi căpetenia absarokee are u şef, zise el, chicotind.

— Ai putea spune şi aşa, admise Blaze, cu un zâmbe parţial răutăcios dar în întregime feminin.

El îşi lăsă palmele să alunece leneş de-a lungul spinări ei şi o trase mai aproape. În probleme de dragoste, e putea să-l conducă liniştită, cu binecuvântarea lui. Ş asta îi şi spuse.

— Nu mă gândisem la un rol atât de circumspect.

— Îmi închipuiam că e posibil să nu te fi gândit, replic el, plin de politeţe şi tact. Poate că ar trebui să revenir la discuţia despre vânătoarea de bivoli.

— Laşule!

— Diplomat, o contrazise el, cu un glas în care s simţea căldura. Niciodată nu mi-ar trece prin minte s năruiesc această încântătoare relaţie...

Şi schimbă subiectul într-un mod pe care şi-l perfec ţionase cu mulţi ani în urmă.

Capitolul 25

A doua zi dimineaţa se găsiră veşmintele potrivit pentru Blaze, şi atât ea cât şi alte iubite şi soţii „deosebite" încălecară pe poneii de preţ ai iubiţilor lor, îndreptându-s către terenul de vânătoare. Bărbaţii nu-şi călăreau nicio dată caii până ce nu începea vânătoarea propriu-zisă pentru a-i menţine cu forţe proaspete; femeile, a căro povară nu apăsa greu pe spinările lor, nu oboseau acel animale puternice.

Merseră de-a lungul Pârâului Săgeţii, la umbra plopilo tremurători. La adăpostul arborilor înalţi era răcoare soarele abia începându-şi călătoria pe bolta cerească Cireada păştea chiar la sud de „Stânca-fără-nici-o-trecă

toare", la o depărtare de o oră de călărit rapid. În pasul domol de acum, drumul avea să dureze de două ori pe atât. Lup-Răzvrătit şi iubita lui actuală călăreau imediat înaintea lui Blaze şi a lui Hazard, într-un şir de călăreţi ce se întindea pe mai bine de o milă.

În vreme ce vânătorii şi însoţitoarele lor înaintau încet de-a lungul pârâului şerpuitor, tinerii viteji, cu trupurile lipsite de veşminte şi expuse vederii, goneau pe lângă procesiune, demostrându-şi iscusinţa la călărit sub ochii iubitelor şi amantelor lor. Era cea mai spectaculoasă manifestare ecvestră pe care-o văzuse Blaze vreodată. Într-o fracţiune de secundă, ei săreau cu uşurinţă jos de pe cai, apoi din nou pe ei, în vreme ce poneii lor galopau cu toată viteza. Agili ca nişte acrobaţi, se balansau uşor stând în picioare pe caii lor iuţi, se agăţau fără efort sub pântecele poneilor în plină goană.

Un războinic musculos şi sprinten execută o „rotire mare" pe spinarea calului său, alunecă încă o dată cu graţie, lăsându-se călare pe el şi, evitând doar cu vreun metru şi jumătate o coliziune cu Peta, îşi alinie alături de aceasta animalul focos.

— *Be-se-che-waak, Dit-chilajash* (Îmi place femeia, Hazard), strigă el peste umăr, îndepărtându-se apoi în galopul calului.

Răsucindu-şi trupul pe jumătate, Lup-Răzvrătit, zâmbind mânzeşte, spuse în absarokee:

— Văd că Duh-de-Vultur este în forma lui obişnuită.

— Cineva va trebui să-i dea o lecţie într-o bună zi, replică Hazard, modulându-şi cu grijă tonul.

— Ziua aceea poate sosi mai curând decât îţi închipui, zise Lup-Răzvrătit, al cărui zâmbet slab fu înlocuit de un rânjet. Lună-Mică zice...

— Am auzit deja, îi reteză Hazard vorba.

— Pentru tine este o situaţie nouă. Cum te simţi?

— Despre ce-i vorba? întrerupse Blaze schimbul de cuvinte, scutindu-l pe Hazard de necesitatea de a-şi sonda sentimentele pe care i le trezea această nouă experienţă.

Întotdeauna făcuse şi el curte femeilor întocmai aş cum procedase astăzi Duh-de-Vultur, sub ochii clanulu lor. Acum, cea căreia i se făceau avansuri era femei lui, şi el se afla în defensivă.

— Joacă de băieţandri. Le place să arate ce po explică Hazard cu dezinvoltură.

Dar sistemele lui de apărare teritorială erau în alertă.

— Aşa cum obişnuiai să faci şi tu? îl necăji Lup Răzvrătit.

— Vorbeşti prea mult, bombăni Hazard.

După o bucată de drum, Hazard înşirui o listă d instrucţiuni menite să asigure securitatea lui Blaze.

— De îndată ce cireada o ia din loc, nu o mai poţi oprl Poate părea măreţ şi spectaculos dacă n-ai mai văzut pân acum aşa ceva, dar oricine se află în drumul ei, chiar şi l distanţă, este ca şi mort. Nu face prostii şi nu-ţi asum nici un risc.

— Arăt eu ca o persoană capabilă să intre călare într- cireadă de bivoli? ripostă Blaze cu oarecare indignare după ce, pe durata a aproape cinci mile, ascultase c răbdare monologul plin de instrucţiuni al lui Hazard.

— Din experienţa mea, prinţesă, îi spuse pe un to amical, trag concluzia că eşti în stare să faci orice ţi-a pune în minte.

— Posibil, admise Blaze cu bunăvoinţă, dar nu mă sim înclinată să mă iau la întrecere cu o cireadă de bivoli.

— Mă simt uşurat auzind ce spui.

— Şi nici nu jupoi bivoli.

El izbucni în râs.

— Asta ar putea să te facă să devii sărbătorit Boston-ului, draga mea. Poate că ar trebui să încerci.

Privirea cruntă pe care i-o aruncă ea îl îndemnă s adauge repede:

— Nu-ţi face griji, iubito. Spre deosebire de alte triburi la noi jupuirea bivolilor nu este o îndeletnicire femeiască Bărbaţii ucid, jupoaie, împart bivolul şi îl aduc în tabără Abia apoi ar deveni problema ta.

— Unde găsesc o tigaie atât de mare?

— Şi la urma urmei, se grăbi el să se corecteze, amintindu-şi cum gătea ea şi nefiind prea sigur dacă remarca ei fusese spusă în serios, sunt sigur că ne putem face şi alte planuri.

— Acum *eu* sunt cea care mă simt uşurată, răspunse Blaze râzând, şi amândoi îşi continuară drumul mai liniştiţi.

Când călăreţii ajunseră la depărtare de o milă faţă de bivoli, încetă orice discuţie. Bivolii, ca majoritatea patrupedelor, adulmecau mirosurile după vânt, dar şi auzul lor era foarte bun, aşa că poneii şi călăreţii făceau cât mai puţin zgomot posibil, în timp ce se apropiau. După ce parcurseră încă o jumătate de milă, cercetaşul se urcă pe o movilă, semnalând cu pelerina lui. Asta însemna că cireada era vizibilă. Semnalul îi făcuse pe toţi să se împrăştie în teren. Coborând de pe calul său, Hazard îşi scoase cămaşa şi pantalonii din piele. Fără zgomot, el şi Blaze făcură schimb de cai, şi sărutând-o uşor, el încălecă pe poneiul lui specializat în vânătoarea de bivoli. Cercetaşul de pe movilă îşi roti de două ori mantaua în jurul capului, apoi o lăsă să cadă. Înainte ca ea să atingă pământul, toţi caii vânătorii goneau, lăsând în iarba din urma lor mici nori de praf. Calul tărcat al lui Hazard, împodobit cu pene prinse în coadă şi pe creştet, nu se mai lăsă stăpânit când simţi mirosul cornutelor şi, fără a aştepta vreun îndemn, se năpusti ca vântul spre cireadă. În vârful colinei, bivolii — în număr de aproximativ două mii — puteau fi văzuţi acum pe păşune păscând răspândiţi. Înainte ca norii de praf să înceapă să se înalţe, Blaze zări o imagine fugară a lui Hazard împuşcând primul lui bivol. Se apleca, lipit de gâtul calului, cu vârfurile picioarelor prinse sub pântecele animalului pentru a-şi menţine echilibrul, trăgând cu o singură mână..

O oră mai târziu, praful se aşternuse peste iarba câmpiei, şi sute de bivoli morţi zăceau împrăştiaţi cât

vedeai cu ochii. Atunci femeile, împreună cu băieţii ma nevârstnici şi cu bătrânii se îndreptară călare într-acolo conducând caii de povară. Blaze îl găsi pe Hazard la depărtare de o milă, tăind în bucăţi o bivoliţă grasă. Câteva hălci mari de carne erau deja stivuite pe pieiea pe care jupuise.

— Treaba asta ar mai putea dura o vreme, bombăni el, azvârlind pe piele încă o bucată enormă de carne. A face mai bine să te înapoiezi în tabără.

— Câţi ai de tăiat?

— Am împuşcat cinci, dar unchii mei se ocupă de trei dintre ei. Îmi va mai lua două ore.

Soarele era torid. Trupul gol al lui Hazard, purtând doar o pânză înfăşurată în jurul şalelor, lucea de sudoare.

— De ce nu pleci din soare? îi propuse el lui Blaze, suflând ca să-şi dea la o parte o şuviţă de păr ce-i căzuse peste ochi.

— Nu mă supără soarele, replică Blaze, sărind jos de pe Peta.

— Societatea bostoniană n-ar aproba pieiea ta cafenie.

— Nu mă duc înapoi, aşa că pot să mă fac cât de cafenie poftesc.

Hazard nu răspunse şi îşi reluă treaba. Singurul lucru la care se gândea era plăcerea pe care i-o producea faptul că ea rămânea lângă el.

— M-ai auzit? întrebă Blaze, lăsându-se să cadă pe iarbă, mişcarea fiindu-i însoţită de foşnetul franjurilor împodobite cu mărgele.

Cuţitul lui Hazard se opri. Întorcând pe jumătate capul, el se uită la ea pe sub genele-i negre.

— Şi dacă tatăl tău e de altă părere, ori poate mama ta, sau Yancy Strahan?

— Tu *vrei* să mă întorc la Boston?

— Ştii că nu mă pot gândi la ceea ce vreau *eu*. Trebuie să am grijă de parcela mea şi de poporul meu.

Nu era răspunsul dorit de ea, dar nu era nici negativ.

— Şi neluând în considerare aceste probleme?..

Insistă ea, împinsă de un impuls spontan, vocea devenindu-i dintr-o dată timidă, deoarece niciodată în viaţa ei răsfăţată nu dorise ceva cu atâta ardoare.

— Dacă nu ţinem seama de aceste probleme, nu ţinem seama de întreaga lume, *bia*.

— Spune doar că am putea.

— O lume de vis, zise el zâmbind cu indulgenţă. La asta te referi?

— Da. Spune, Hazard, atunci ce-ai face? îl întrebă ea.

— Atunci, pisicuţa mea dulce, şopti el, aş vrea să te am cu mine. În lumea mea de vis, niciodată n-aş concepe să trăiesc fără tine.

— O să se realizeze, replică Blaze fericită, cu un entuziasm de nestăvilit. Ai răbdare şi o să vezi.

— Aşa cum s-a întâmplat întotdeauna pentru răsfăţata domnişoară Braddock? întrebă Hazard calm.

— Întocmai aşa, încuviinţă Blaze cu impetuozitate.

Şi purtată de fericire, se aruncă într-un vârtej de franjuri asupra lui Hazard. Îl răsturnă pe spate, căzând peste trupul lui cu mâinile şi braţele larg desfăcute, şi-l sărută nebuneşte, nepăsându-i de ceilalţi, ştiind doar că el era întregul ei univers.

Reacţiile lui devenind rapid necontrolabile pe măsură ce trupul catifelat al lui Blaze se împingea într-al lui, Hazard îl înapoie sărutările. Zâmbind, râzând şi sărutându-se, se rostogoleau ca doi căţeluşi care se joacă, mireasma proaspătă a ierbii strivite desfătându-le nările ca un parfum.

— Eşti o ispititoare distragere de la muncă, şopti Hazard după clipe îndelungate, abia mai putând respira.

Poziţiile le erau acum inversate, trupul lui lucind de transpiraţie ajungând deasupra ei.

— Dar... vru el să continue.

— Dar ce? întrebă Blaze gâfâind, deoarece zvârcolirea lor jucăuşă o făcuse şi pe ea să-şi piardă suflul.

— Dar furnicile or să mănânce cei doi bivoli pe care se presupune c-ar trebui să-i hăcuiesc eu.

— Nu zău? murmură Blaze pusă pe joacă.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare. Poate o amânare de...

— De o oră socotind din clipa asta?

Hazard aruncă o privire rapidă asupra spre cele dou carcase pe care trebuia să le termine de tăiat.

— Să zicem două, şi îţi voi arăta un loc liniştit, c maluri acoperite de muşchi, nu prea departe de aici.

— De acord, zise ea, cu un zâmbet larg. Lasă-mă s te ajut.

— Dacă mă ajuţi, o să dureze trei ore.

— N-o să ridic un deget, se învoi repede Blaze.

Jupuind cel de-al dollea bivol, Hazard stabili un no record.

Capitolul 26

Merseră călare până la o spărtură abruptă a terenulu la o depărtare de câteva mile, unde podişul acoperit d iarbă era despicat de o prăpastie adâncă străjuită la intrar de un dâmb înalt, asemănător cu un turn. Când descă lecară, fură imediat răcoriţi de panta umbrită, năpădit de un frunziş des şi de lăstăriş, precum şi de arbor înclinaţi care aproape se prăbuşiseră în josul dâmbulu şi pe pereţii prăpastiei.

— Aşteaptă, spuse Hazard, conducând caii prin lăstă rişul sălbatic şi întunecos, înainte de a reveni la Blaze.

Lumina soarelui, de un galben auriu şi palid, îşi găse drum prin bolta verde de deasupra capetelor lor, răzbă tând în fâşii paşnice şi luminoase. Trecură fără zgomo prin acea vegetaţie tăcută şi fertilă, plină de viaţă, parfumu plantelor sălbatice înflorite şi al aninilor înmuguri pătrunzându-le în nări. Ţinând-o de mână pe Blaze, ca s- ghideze prin ciudatul drum pe sub stâncă, Hazard se ult la ea zâmbind. Şi în clipa următoare dădu la o parte o ramur de prun încărcată cu flori şi o invită să treacă înainte.

Blaze păşi într-o mică pajişte; orientată spre sud, s

înconjurată de arbori de cenuşă[1] şi plopi tremurători — un soi de paradis luxuriant. Doi cireşi încadrau accesul la un lac mare şi limpede care se întindea spre est, scurgându-se peste o ridicătură stâncoasă îmbrăcată în muşchi. Păsărelele cântătoare şi sturzii ciripeau deasupra capului. Era o privelişte unică, frumoasă ca o bijuterie.

— Ţi-ar plăcea să înoţi? întrebă Hazard. Bineînţeles, adăugă el ca s-o tachineze pe Blaze, numai dacă nu cumva te excită vederea sângelui.

Trupul lui bronzat şi lucios, gol până la pânza ce-i încingea şoldurile, era mânjit cu sânge de bivol.

— Noi, debutantele din Boston — replică Blaze pe un ton ironic şi cu o sclipire în ochi — am fost întotdeauna învăţate să le cerem bărbaţilor să-şi spele sângele de măcelărie de pe trup înainte de a face dragoste. Este regula numărul doi.

— Şi care-i regula numărul unu — întrebă el sarcastic, în această ierarhie a etichetei?

— Să-ţi scoţi mai întâi rochia, în cazul în care însoţitorul tău nu respectă regula numărul doi, susură ea dulce, însoţindu-şi vorbele de un zâmbet vesel.

— Şi tu te conformezi acestui protocol fascinant? murmură el cu glasul mângâietor ca mătasea şi înaintând spre ea.

— Bineînţeles, replică Blaze cu prefăcută sfială, trăgându-şi rochia peste cap şi lăsând-o să-i cadă la picioare.

Ochii negri ai lui Hazard se înfierbântară. Blaze îşi ţinea drept trupul zvelt, sânii ei ridicându-se ca nişte ofrande ce aşteptau să fie atinse.

— Vino aici, murmură el.

— E de neînchipuit să încălcăm regulile, domnule, ripostă ea, adresându-i un zâmbet maliţios. Mă voi duce să înot.

Ea era deja în apă când îl strigă:

[1] *Arbore de cenuşă* (bot.): copac de pădure din neamul frasinului, cu coaja cenuşiu-argintie (n.t.)

— Te provoc la întrecere până la malul celăla Învingătorul câştigă...

Hazard îşi dezlegă la iuţeală curelele din piele nea găsită care-i reţinea pânza din jurul şalelor când plonjă sub apă.

— Ce câştigă învingătorul? strigă el când Blaze ie din nou la suprafaţă, peste câţiva metri mai încolo.

— Pe tine! îl răspunse ea, tot strigând.

— Şi dacă învingătorul *sunt eu*? contraatacă azvârlindu-şi din picioare mocasinii.

Zâmbetul ei fu vizibil chiar şi de la depărtarea aceea

— Nu vei învinge! strigă, vâslind cu braţele pe su apă cu o precizie plină de graţie şi dispărând din veder

Când peste câteva secunde el sparse luciul ape avea un avans de jumătate de lac faţă de Hazard, ca aluneca prin apă în spatele ei, cu mişcări puternic Hazard văzu că ea era o înotătoare de prim ordin, şi de el câştiga în mod continuu teren, apropiindu-se de ea, doi nu erau adversari cu forţe prea inegale. Ea despic apa ca şfichiul unui bici, şi abia când nu mai aveau mu până la malul opus reuşi Hazard să o ajungă din urmă.

— O să pierzi, spuse el, scuturând din cap ca să- îndepărteze părul căzut peste faţă.

Ea nu răspunse, mulţumindu-se să zâmbească, ap se cufundă fulgerător sub apă şi sprintă către mai cu bătaie dinamică a picioarelor, care lăsă în urma ei o dâ spumoasă. El o imită printr-un plonjon tăios ca un brici izbind şi el apa cu picioarele lui puternice doar cu câţi metri înainte de mai, ajunse, galant, cu o diferenţă câteva secunde pe locul doi, lăsându-se să cadă lâng ea, pe malul îmbrăcat în muşchi.

— Ai pierdut, declară ea radioasă,gâfâind.

Văzând-o cum zace vlăguită pe pământ, cu fa întoarsă spre a lui, Hazard îşi spuse în gând că obraz ei catifelat, apăsat pe muşchiul verde ca smaraldu semăna cu o mătase pusă pe catifea.

— Eşti o înotătoare al dracului de bună, Bosto

comentă Hazard zâmbind, el însuşi respirând sacadat. *Pentru o femeie*, adăugă, un amuzament strengăresc strecurându-i-se în cuvinte.

— Pentru o *femeie*? Izbucni ea. Asta o să te coste, dragul meu!

— Care-i costul? întrebă el, rostogolindu-şi spre ea trupul gol şi privind-o cu o expresie strengărească.

— Înţelegerea noastră a fost că acela care va învinge îl va câştiga pe tine. Am învins eu. Acum *tu* eşti al meu.

— S-a pus vreodată asta la îndoială? zise el în glumă.

— Trebuie să faci tot ce vreau eu.

— Plăcerea e a mea, stăpână, murmură el.

Privirea aluneca pe trupul ei, dorinţa crescându-i.

— Pentru început, vino aici şi sărută-mă, porunci ea.

Săltându-şi trunchiul şi sprijinindu-se într-un cot, el se aplecă şi se supuse poruncii.

— Nu-l rău, remarcă ea gânditoare, peste câteva clipe, ca şi cum ar fi avut un etalon interior de apreciere a calităţii.

Buzele i se întredeschiseră într-un surâs răutăcios când ceru:

— Încă o dată!

De astă-dată, sărutul lui fu prelungit, dar aproape cast. Nu o atinsese cu mâinile.

— Se va îmbunătăţi prin practică? întrebă ea cu nonşalanţă.

— Nu putem decât să sperăm, stăpână, replică el şiret. Cu cooperarea stăpânei, desigur.

— Chiar dacă m-aş hotărî să nu cooperez, rosti ea cu blândeţe, trebuie să faci aşa cum spun eu. Totul.

— Ce drăguţ! exclamă Hazard. Niciodată n-am mai făcut aşa ceva până acum.

— Eşti sclavul meu, Hazard.

— Îmi vine şi mie rândul, în acest joc fermecător?

— Nu, dragule, nu se admite decât un singur câştigător. Acum ridică-te în picioare.

El se ridică.

— Masturbează-te, ordonă ea.

— Chiar trebuie?

— Trebuie, afirmă ea apăsat. Eşti sclavul meu.

Cu o uşoară înălţare din umeri şi cu un zâmbet slab el se conformă. Degetul lui mare şi celelalte degete i s închiseră în jurul penisului şi, cu o lentă mişcare d alunecare a mâinii lui suple, adăugă erecţiei sale o nou dimensiune. Blaze urmărea frumoasa lui lungime cres cândă şi simţea tremurul unui fior de căldură coborându de-a lungul şirii spinării.

Apoi el se contorsionă, petrecându-şi degetele prin păr negru şi umed, înconvoindu-şi spinarea, ca un gladiato adulat prezentându-se spectatorilor sau ca un splendid osta din garda unui palat, care a fost remarcat şi se bucură d favoruri datorită frumuseţii şi dimensiunilor sale.

— Îţi place? o întrebă pe Blaze, lăsându-şi braţele să cadă cu graţie pe lângă trup.

— Cred că acum mi-ar plăcea să te încălzesc, spus ea cu un glas scăzut, ca un suflu. Vino aici.

El se îndreptă spre ea ca o mare pumă neagră; trupu lui sprinten şi cu muscuiatură perfectă, cu o erecţi superbă i se oferea ei. Stând aproape de ea, aşteptă î linişte, jucând jocul ei cu obişnuitul lui farmec seducător Dar când buzele ei îl atinseră şi gura ei întredeschisă s închise în jurul lui, limba ei caldă hoinărind delica autocontrolul lui cedă şi el tremură uşor.

Ridicându-şi o clipă privirea, ea întrebă în şoaptă:

— Să te mai sărut? Îi place vasalului meu?

— Tot atât pe cât îmi place să respir, murmură el.

Şi petrecându-şi degetele prin părul ei, o trase înapo În scurt timp, propriile dorinţe ale lui Blaze fură pe măsur dovezii întărite a nevoii lui Hazard, şi ea simţi cum căldur se adună, fierbinte ca flacăra, în însuşi miezul ei vibrant

Depărtându-se de el, ea îşi ridică ochii cu gene dese

— Cred că mi-ar plăcea să te simt înăuntrul meu, ros lent, faţa îmbujorându-i-se ca focul care-i biciuia simţurile

— Ţi-ar plăcea în picioare, stăpână, sau acolo... und

te afli?

— Aici, şopti ea, cu ochii pe jumătate închişi, lăsându-se pe spate.

Îngenunchind în faţa ei, Hazard îi desfăcu picioarele, împingându-le cu blândeţe.

— Eşti foarte bună, stăpână, pentru slujitorul ocazional, şopti el, alunecând cu palmele lui calde în susul picioarelor ei zvelte, mâinile părându-i de un cafeniu închis în contrast cu pielea ei palidă.

— M-am răzgândit, declară ea când degetele lui încinse îl atinseră coapsele, deşi respiraţia i se accelerase. Nu mai am chef.

— Prinţesă din Boston, spuse Hazard abia auzit, gustând fiecare cuvânt în parte, te vei trezi în faţa unei revolte a sclavilor dacă nu-ţi reconsideri decizia.

Blaze înălţă uşor dintr-un singur umăr.

— Ei, bine, în cazul acesta, poate puţin, se îndură ea cu mărinimie, de parcă i-ar fi acordat o favoare.

— Puţin... adică aşa, stăpână? întrebă el în şoaptă, înaintând cu mâinile, să atingă miezul cald al dorinţei ei.

— Mmmm!...

— Şi aşa?

Alunecă înăuntrul ei, cu doi centimetri aţâţători. Când trupul tare al lui Hazard o apăsă cu spatele de muşchi, urmând-o şi el, ochii ei se închiseră. Îl simţea cum începe să o umple, şi plăcerea îi inundă mintea asemenea viSurilor cărora le dă naştere opiul.

— Şi acum, stăpână, spuse el tărăgănându-şi leneş cuvintele şi retrăgându-se puţin, atâta ajunge.

Ochii lui Blaze se deschiseră brusc.

— Nu! protestă ea, întinzând mâinile spre el.

Îndatoritor, Hazard se lăsă iar în jos, pătrunzând-o adânc, simţind-o strâns în jurul lui, auzind ţipătul ei înăbuşit. Şi atunci el se retrase din nou.

— Mai vrei, stăpână? întrebă cu glas răguşit.

— Da... răspunse ea, mişcându-şi şoldurile ca să-l simtă ei. Ah, da!

— Atunci, *bia-cara*, şopti el atingându-şi buzele de ale e sclavul devine stăpân. Nu cred că eu vreau mai mul Poate mai târziu.

Şi se trase înapoi infinit de puţin.

— Hazard! O să pun să fii împuşcat!

— Nu chiar acum. N-ai face aşa ceva, replică el î şoaptă, alunecând iar înăuntru.

— Dar după asta aşa voi face, ripostă ea, cu un icnet

— Şi ce va face Înălţimea Ta mâine, o tachină el, cân micul tău trup înfierbântat va începe să plângă... când î vei aminti cum mă simţeai înăuntrul tău...

— Voi găsi pe altcineva, abia suflă ea, bosumflată.

— Dar va şti el să te atingă aici... Şi aici? Va şti el c sânii tăi palpită când îi muşc doar atât de tare? Nu pre tare... — spuse Hazard peste câteva clipe, alunecând c gura peste celălalt sfârc întărit al ei — dar îndeajuns d tare.

Şi dinţii lui se strânseră uşor peste unul din vârfuril trandafirii.

— Te rog, Jon. Nu mă chinui. Vreau să te simt.

— Aşa? întrebă el.

— Da, suspină ea.

— Şi aşa?

Mâinile lui alunecară sub fesele ei adorabile şi o ridicară pentru ca ea să-l întâmpine. Valul de extaz o copleşi.

— În cazul acesta, Boston, *tu* eşti cea care trebuie s facă ceea ce *ţi* se spune, altminteri nu-ţi voi da ceea ce vrei.

— Hazard, imploră ea abia auzit. Vrei să te rog?

— Dumnezeule, nu! protestă el cu sinceritate. Vrea numai să-ţi ţii sânii în sus, ca să-i sărut. Nu sunt destu de aproape de mine.

Ea nu se mişcă.

— Cred că o să mă duc să înot.

Trăgându-se înapoi, el rămase stând în şezut.

Mâinile lui Blaze se ridicară şi împinseră în sus sân rotunzi şi generoşi, în aşa fel încât să stea oferiţi c vârfurile înălţate, sfârcurile fiind scoase în evidenţă.

— Aşa e mai bine, prinţesă, murmură Hazard, aprobator. Pe care să-l sărut mai întâi?

Ochii ei nu îndrăzneau să-i întâlnească privirea.

— Uită-te la mine, scumpo. Pe acesta? întrebă Hazard încet, aplecându-se şi dând unuia din vârfurile umflate un uşor bobârnac.

Sânul ei se agită şi Blaze gemu, mişcându-şi şoldurile ca să întâmpine căldura care cobora în spirale năvalnice.

— Sau pe acesta?

Şi gura lui Hazard se închise pe celălalt sfârc umflat şi îl supse cu delicateţe. Îşi strecură o mână între coapsele ei şi exploră lent, în vreme ce cealaltă excita sfârcul celuilalt sân al ei. Se jucă şi o mângâie până când, cu gura întredeschisă, ea scoase un mic strigăt, ce răsună adânc în gâtlejul ei, şi întinse braţele să i se agaţe de umeri, înfingându-şi unghiile în pielea lui.

— Eşti gata să mă primeşti, iubito? şopti el, îndepărtându-i cu blândeţe mâinile de pe umerii lui şi punându-i-le pe lângă trup.

Ea îşi înălţă privirile spre el, cu ochi în care ardea un foc mocnit.

— Eşti pregătită pentru mine? Trece-ţi uşor un deget peste carnea ta trandafirie şi ispititoare şi spune-mi.

Blaze ezită.

— Trebuie s-o faci, dragă, altminteri n-am să ştiu, insistă el cu glasul pe jumătate aspru, pe jumătate blând.

Închizând ochii, Blaze alunecă delicat cu degetul peste frăgezimea umedă şi gemu când provocă astfel ţguduitorul val de dorinţă.

— Încă o dată, şopti Hazard, urmărind cum lichidul catifelat picura lent peste degetele subţiri.

Şi când se supuse, ea se cutremură.

— Cred, spuse el foarte încet, ridicându-i mâna şi strecurându-şi în gură degetul ei ud... că eşti gata.

Gustul ei semăna cu acela pătrunzător al unui fruct sălbatic, şi el nu mai putea să aştepte. O sărută, şi ea îl sărută cu patimă, nemaiştiind nimic în afară de senzaţia

ce depăşea limitele suportabilului. Micile ei explozii înc pură pe măsură ce el pătrundea încet în ea, şi el răma liniştit şi răbdător înăuntrul ei până când se stinse c din urmă val încântător de plăcere. Atunci o sărută blân aşa cum sărută soarele de primăvară mugurii noi, ver şi fragezi, şi inima lui puternică în care răsuna iubirea dorinţa, îi purtă pe amândoi în paradis.

Pe urmă, Hazard se ridică în capul oaselor. Întinzâ mâna, prinse cu blândeţe un fluture în căuşul palmelor, purtă în mâinile închise şi-l puse cu delicateţe pe pântece alb şi neted al lui Blaze. Senzaţia asemănătoare cu atinger unei pene o făcu să deschidă ochii. Văzu preţioasa făptu ca o licărire de aur. Era galben cu negru şi avea aripi mari fragile.

— Îţi voi dărui toate comorile lumii, *bia-cara*, soţie mea, şopti Hazard, mângâind atât de uşor o aripă transp rentă şi evazată, vărgată cu dungi aurii, încât fragi creatură nu dădu semne de teamă.

— Nu te vreau decât pe tine, răspunse ea într-u murmur.

Ochii li se întâlniră. Fluturele îşi luă zborul.

— Sunt al tău, spuse el calm, faţa lui frumoas exprimând o infinită tandreţe. Întotdeauna.

Capitolul 27

La vremea când Hazard şi Blaze se înapoiară în sa începuseră să bată tobele, culorile asfinţitului brăzda cerul ca nişte flăcări peste munţii cenuşii din depărtar şi mirosul cărnii de bivol fripte pe focuri le zgândăre foamea până şi păsărelelor din copaci.

Se îmbrăcară în grabă — Hazard în costum de pie împodobit cu pene, şi Blaze într-una din noile ei roch ornamentată cu scoici de mare şi mărgele. Hazard acord o grijă deosebită părului ei, pieptănându-l în bucle larg lucioase.

— Nu trebuie să faci tu totul! protestă Blaze când el ridică unul din picioarele ei şi i-l încălţă cu un mocasin nou, garnisit cu mărgele.

Hazard îşi înălţă ochii spre ea şi, ca o foarte mică aluzie la tot ce dorea el să spună şi să facă pentru ea, răspunse cu seninătate:

— Poţi spune cât de mult îşi iubeşte un bărbat femeia după felul în care are grijă de ea. Aşa se poartă naţiunea noastră. Uită-te la părul oricărei femei, şi vei ştii cât de mare este iubirea soţului ei.

— Este un obicei foarte drăguţ, şi uimitor la un popor de războinici.

— O viaţă petrecută în războaie nu exclude sensibilitatea. Nici eu nu-mi pot închipui un bărbat alb purtându-se altfel decât ca un barbar, ceea ce şi este. Vezi tu avem şi noi prejudecăţile noastre lipsite de toleranţă.

Îi încălţă cel de-al doilea mocasin, se ridică şi o luă de mână.

— Vino, am întârziat. Până la ora asta, jumătate din sat ne-a luat-o înainte şi, fiind una dintre căpetenii, ar fi trebuit să fiu acolo devreme.

— Trebuie să dansez?

— Este uşor, răspunse Hazard. Tu ştii să dansezi. Te-am văzut la Virginia City.

— Acum e altceva.

— O să-ţi arăt eu, replică el, trăgând-o în afara uşii.

Aşadar, sub luna plină suspendată în întunericul cerului de vară, Blaze Braddock, până de curând locuitoare a Boston-ului, îşi puse mâinile pe umerii puternici ai iubitului ei, şimţi cum mâinile lui îi încerculesc mijlocul şi, la început şovăitoare, urmări mişcările lente şi glisante ale dansului bufniţei — *po'pate disu.*

Pe deasupra capului lui Blaze, Hazard îl întrezărea din când în când pe Duh-de-Vultur, viteazul despre care vorbise Lună-Mică. Acesta nu dansa, ci stătea deoparte,

cu ochii nedezlipiţi de Blaze. Hazard înţelegea că tânărul era asemenea focului, nesocotit şi primejdios. Mai ştia şi că Duh-de-Vultur se afia în competiţie pentru obţinerea unui rang de căpetenie. Va trebui să stea cu ochii pe el în cazul în care intenţiona *într-adevăr* să o răpească pe Blaze.

Apoi tobele îşi înteţiră bătăile, se înmulţiră, şi intensificară răpăitul tobelor mai mici, semnalând prezentarea unui nou dans, adus recent din Hidatsa. Un val de emoţie şi nerăbdare trecu prin mulţimea de dansatori. Indienii absarokee din clanul Râului asistaseră la acest dans când vizitaseră Hidatsa, şi noii paşi fuseseră prezentaţi Marelui For doar cu câţiva ani în urmă. Marele For se arătase surprins când văzuseră pentru *prima oară* acel dans, fiindcă în el bărbaţii şi femeile care participau se sărutau unii pe alţii în public. Însă dansul fusese asimilat cu entuziasm de către tinerele femei din tabăra de vară, deoarece în componenţa Marelui For erau mulţi bărbaţi chipeşi. Când ritmul tobelor se acceleră, începu să se formeze procesiunea *bi ra i gye disu a*, condusă de două fete caste şi alcătuită din toate femeile.

— Ce se întâmplă? întrebă Blaze, văzând cum începe să se alcătuiască şirul de femei şi devenind conştientă de încărcarea electrică ce părea să cuprindă mulţimea.

— Este un alt dans, dar rămâi aici.

— Toate femeile acelea...

— Tu nu cunoşti paşii, răspunse el ambiguu, cuprinzându-i cu un gest posesiv mijlocul.

Întorcând pentru o clipă capul, i se adresă lui Lup Răzvrătit, care se afia lângă el.

— Fii cu ochii pe Duh-de-Vultur. Dacă porneşte în direcţia asta, vreau să fie oprit.

Lup-Răzvrătit se încuviinţă dând din cap.

Între timp, femeile formaseră un cerc în jurul unui grup de bărbaţi şi dansau legănându-se şi rotindu-se în sensul acelor de ceasornic. Un crainic păşi în centrul cercului, strigând:

— Tineri bărbaţi, oferiţi daruri tinerelor care vă plac şi

sărutaţi-le. Dacvreţi să vă căsătoriţi cu ele, dăruiţi-le un cai şi nici una nu o va lua la goană.

Un tânăr războinic înveşmântat cu o pânză frumoasă ce-i învelea şalele fu primul care, după ce le privise pe femei cu atenţie, înconjură cu braţul o fată frumoasă. Îi dărui o pătură împodobită cu mărgele şi un sărut. În curând, participară cu toţii. Unii bărbaţi ofereau bastoane pictate reprezentând cai, şi dacă fata respectivă primea darul, cei doi erau consideraţi căsătoriţi. Unele femei refuzau darurile, aşteptându-i pe bărbaţii pe care-i doreau. Câteva femei în vârstă treceau prin mulţime biciuindu-i pe tinerii şi pe femeile care nu se implicaseră în dans, în timp ce persoanele din cerc urmăreau spectacolul. În scurtă vreme, aproape toţi participanţii tineri şi arătoşi ai întrunirii dansau şi se sărutau, distrându-se extraordinar de bine.

Hazard constituise obiectul unei inspecţii foarte intense — era celebru pentru frumuseţea lui, şi nu dansa. De asemenea, Blaze fu privită lung de nu mai puţinii tineri focoşi, cu ochi îndrăzneţi, însă braţul lui Hazard, înconjurând cu fermitate mijlocul ei, descuraja o cutezanţă mai mare. Însă nu după mult timp, două femei bătrâne se apropiară de Hazard şi nu se lăsară contrazise, deşi acesta încerca să refuze. Blaze nu înţelegea cuvintele, dar pricepea gesturile ameninţătoare ale bătrânelor şi împotrivirea politicoasă a lui Hazard.

— Du-te, îi spuse ea. Este de datoria ta.

Era într-o stare de spirit binevoitoare, acceptând responsabilităţile lui Hazard în calitatea lui de căpetenie a clanului, şi încă desfătându-se la amintirea după-amiezei petrecute atât de superb în văicaua înverzită şi retrasă. *Oricum, totul părea perfect inofensiv,* considera ea.

— Nu te deranjează? o întrebă Hazard cu glas coborât, privind-o cu ochi negri plini de seriozitate.

— Nu. Du-te. Toţi se aşteaptă la asta din partea ta.

— Eşti sigură? repetă Hazard, conştient de obligaţiile sale, dar decis să evite orice controversă cu Blaze.

— Du-te.

Lup-Răzvrătit spuse ceva succint şi Hazard răspunse într-o înşiruire de cuvinte şoptite în absarokee înainte de a accepta să fie luat de acolo.

— Despre ce era vorba? îl întrebă Blaze pe Lup-Răzvrătit.

— I-am spus să le evite pe vechile prietene, iar el a zis că avea de gând să sărute o fecioară, pentru a menţine totul în limitele inocente. Nu voia să te jignească, dar, aşa cum poţi vedea, este întotdeauna foarte dorit.

— Nu sunt jignită. Nu mai e necesară nici o explicaţie. Toată lumea vrea să-i fie pe plac, nu-i aşa? continuă ea.

— Este cel mai bun, replică Lup-Răzvrătit cu calm. Întotdeauna a fost aşa.

Şi apoi, privirea ei altruistă îl urmări pe Hazard în timp ce acesta îşi ridica peste cap un colier frumos lucrat din gheare de urs şi-l punea cu grijă în jurul gâtului delicat al unei tinere deosebit de frumoase. O fată micuţă, zveltă, care îşi înălţă spre Hazard ochii plini de adoraţie şi dorinţă. Privirea aceea înfometată fu cea care produse prima fisură în starea de spirit tolerantă a lui Blaze. Şi atunci simţi cum cea dintâi mică nelinişte se răspândeşte, crescând precum valurile pe suprafaţa unui lac. Capul brun al lui Hazard se aplecă mult s-o sărute pe fată, iar mâna lui alunecă din obişnuinţă în jurul mijlocului ei, în vreme ce ea îi cuprindea capul în palme. Această a doua observaţie sfărâmă o porţiune mai mare din faţada de bunăvoinţă a lui Blaze. Şi când fragila fată se lipi de trupul lui, ultima fărâmă de caritate dispăru.

— Cine e fata aceea? întrebă Blaze, întorcându-se spre Lup-Răzvrătit şi înfigându-şi privirea în ochii nervoşi ai acestuia.

— Noi nu vorbim despre morţi.

— Fă o excepţie, se răsti Blaze, pe un ton poruncitor.

— E sora mai mică a lui Aripă-de-Corb.

— *Cine* este Aripă-de-Corb? insistă ea, mânioasă. Una dintre fostele lui prietene?

— Prima soţie a lui Hazard.

Ochii lui Blaze se umplură de lacrimi fierbinţi —

lacrimi de furie şi umilinţă. Simţea cum i se strânge gâtul din cauza presiunii suspinelor pe care se străduia să şi le domolească. Înainte de a se trăda în faţa tuturor acelor ochi plini de curiozitate, Blaze se răsuci în loc şi se pierdu în întunericul ce înconjura zona destinată dansului. Lup-Răzvrătit se repezi după ea, dar Blaze se strecură printre două femei şi se topi în noapte. Îmbrâncind cu umărul femeile, goni în întuneric printre două corturi, cu mintea stăpânită de ecoul cuvintelor lui Hazard: „Fii cu ochii pe Duh-de-Vultur". Cu puţin înainte de a le da la o parte pe femei, scrutase spaţiul în care stătuse Duh-de-Vultur toată seara. Locul acela era pustiu.

Hazard reuşi să se elibereze din îmbrăţişarea lui Floare-Albastră. *Era tot atât de gata să-l primească pe cât ar fi putut să fie o femeie*, reflecta el în timp ce, cu un zâmbet politicos, se desprindea din braţele ei şi se îndepărta prin mulţime. Uşurat, oftă uşor, privirea lui căutând-o în mod automat pe Blaze. Când îl văzu pe Lup-Răzvrătit făcându-şi loc prin mulţimea înghesuită a dansatorilor, pulsul i se acceleră.

— Am pierdut-o!

Cuvintele prietenului său fură succinte şi jenate.

— Cum? întrebă Hazard, ştiind deja de ce.

— A luat-o la goană atât de repede încât n-am putut s-o opresc. Sărutul acela lung... sublinie el aluziv, înălţându-şi sprâncenele.

— Stricata aia afurisită nu voia să-mi dea drumul. Unde-i Duh-de-Vultur? întrebă pe un ton tăios, aproape în aceeaşi răsuflare, uitând atât de fată cât şi de sărut.

— Dispărut.

— Drace! Presimţeam eu că aşa se va întâmpla.

— De mult te tot sfidează.

— Ştiu.

— În ultimii ani ai fost plecat foarte multă vreme.

— Hm.

— Crezi că poate găsi drumul până la cort? întrebă Lup-Răzvrătit.

— Nu pe timp de noapte. E prea mare asemănare

între corturi. Aş zice să-l verificăm mai întâi pe cel al lu Duh-de-Vultur.

— Eşti chiar atât de sigur?

— A dispărut, nu-i aşa?

— Poate că li s-a alăturat dansatorilor, sugeră Lup Răzvrătit.

— Pun rămăşag pe calul meu contra roibului tău c n-a făcut-o.

Şi o luă la fugă, cu Lup-Răzvrătit pe urmele lui.

După ce alergase orbeşte printre şiruri de colibe Blaze se oprise, gâfâind, şi îşi rotise privirile în jur. Nimi nu-i părea cunoscut. Numai şiruri după şiruri de cortu pustii, toţi locuitorii lor participând la petrecerea vesel de pe malul râului. *Cum voi găsi drumul înapoi, spre coliba lu Hazard? Deşi asta n-ar avea nici o importanţă*, decise ea c încăpăţânare. În următoarele câteva ore, probabil că e avea să fie prea ocupat cu micuţa frumuseţe pe care „devora" în faţa sutelor de spectatori curioşi. Ayea să-i fi învăţătură de minte dacă ea nu se înapoia la colibă î noaptea asta. Şi în timp ce se învârtea încet în loc încercând să se orienteze, se întrebă vreme de câteva clipe dacă va fi în stare să găsească umbrarul de sălcii d lângă râu. Ar avea un pat confortabil.

Nu făcuse mai mult de cinci paşi în direcţia luminilo focurilor când un tânăr războinic, îmbrăcat în veşminte bogate şi cu păr negru strălucitor în lumina lunii, veni î întâmpinarea ei. Îl zâmbi şi întinse mâna spre ea, schiţând semnul prieteniei. Blaze înţelese mesajul şi zâmbi, ia Duh-de-Vultur îşi zise că Hazard era un prost că o lăsa să-i scape din ochi. Vorbi cu glas scăzut în absarokee spunându-i că e frumoasă.

Blaze scutură din cap, indicând că nu înţelege, da când el îi întinse încă o dată mâna, în mintea ei încinsă d resentimente se născu o idee. De ce să nu danseze cu acest frumos războinic tânăr? Dacă Hazard, oricât ar

pretins că o făcuse împotriva voinţei lui, putea să danseze şi să sărute femei tinere, pentru ce n-ar putea şi ea să-i sărute pe bărbaţii chipeşi? În definitiv, la asta se rezuma dansul care se desfăşura lângă râu. Toată lumea petrecea bine. De ce să lase furia inutilă şi invidia să strice o seară plăcută? Avea să urmeze pur şi simplu exemplul lui, participând la îmbulzeala de îndrăgostiţi ce se distrau sub bolta înstelată.

Blaze îşi puse degetele în mâna întinsă spre ea şi îi zâmbi tânărului.

— Dans, spuse ea, mimând cuvântul printr-o unduire a trupului.

Duh-de-Vultur se excită instantaneu şi o trase mai aproape.

— Nu, se împotrivi Blaze cu blândeţe, dându-se puţin înapoi. Dans... acolo, la râu. Dans.

Şi schiţă câţiva paşi alunecaţi.

— Ah!... replică Duh-de-Vultur zâmbind. *Didek!*

— Da, ... dans, confirmă Blaze, îndemnată de mânia împotriva lui Hazard. Să mergem la râu şi să dansăm, zise arătând în direcţia focurilor.

— *Hu kawe*, zise el, Blaze recunoscând cuvântul „vino".

Degetele lui se prinseră mai bine într-ale ei, şi când el o trase uşor, ea îl urmă. În timp ce străbăteau tabăra, ea arunca spre el scurte priviri furişe. Avea părul mult mai lung decât al lui Hazard, şi când se întoarse spre ea şi-i zâmbi, Blaze decise că bărbaţii absarokee îşi meritau faima în privinţa perfecţiunii fizice. Era extraordinar de chipeş.

Abia după o oarecare distanţă observă Blaze că păreau să se îndepărteze de strălucirea luminoasă a focurilor ce se înălţau spre cerul nopţii. Se opri brusc, şi strânsoarea cu care Duh-de-Vultur îi ţinea mâna se întări.

— Dansul este acolo, în urmă, spuse ea, întorcându-se cu o jumătate de pas şi arătând direcţia cu mâna liberă.

— *Hu kawe, bia*, replică el liniştit.

Şi îşi reluă mersul, trăgând-o pe Blaze după el.

Ea simţi un junghi dureros în stomac, deoarece recu-

noscuse fraza aceea în întregime: „vino, iubita mea". De c
o numea el iubita lui? Să fi fost aceasta o formă de adresar
nevinovată, sau avea o semnificaţie mai personală? Dintr-
dată se simţi foarte singură în acea tabără pustie. Şi în
nesiguranţă. Poate că plimbarea asta prietenească ş
zâmbetele politicoase erau mai puţin inocente decât păreau.

— Stai! ceru ea fără multă ceremonie.

Şi îşi însoţi cuvântul de faptă, oprindu-se în loc. Tot atâ
de bine ar fi putut încerca să stăvilească o forţă a naturii.

Duh-de-Vultur nici măcar nu-şi întrerupse mersul. Îş
întări strânsoarea şi o târî după el fără efort.

— Stai dracului un minut! strigă ea, izbindu-l cu pumnul.

El se opri câteva clipe şi, privind în jos spre ea, zise:

— *De-yea-x-wah-saw-weeh-ma* (Nu-ţi voi face nici un rău)
Be-le-she-chila-lema (O să mă placi).

Era foarte sigur de sine, şi multe femei cărora le
dăruise plăcere i-ar fi susţinut afirmaţia. Ridicând mâna
urmări cu vârful degetelor linia graţioasă şi suplă a gâtului
ei.Când Blaze îi îndepărtă mâna cu un gest tălos, el izbucni
în râs şi spuse ceva cu glas atât de scăzut încât cuvintele
sunară doar ca un murmur răguşit, dar mesajul din ochii lu
era foarte clar.

— Vino, repetă el, reluându-şi mersul.

Nemaivoind să i se supună, Blaze se proptea în călcâie
dar împotrivirea ei abia dacă-l încetinea, singurul rezultat
fiind micile brazde lăsate în iarbă de călcâiele mocasinilor
ei. În cele din urmă se opriră în faţa unui cort şi el se
aplecă ca să dea la o parte pânza ce-i acoperea intrarea.
Profitând de prilejul scurtei lui neatenţii, Blaze se răsuci
brusc, îşi eliberă degetele din strânsoare şi o luă la fugă.
Deşi gonea, în curând îl auzi în urma ei. După două sute de
metri de fugă cât o ţineau picioarele, ea însăşi gâfâia, şi
în clipa în care trăgea cu greu aer în piept, se pomeni că
din spate i se pune piedică şi, înainte de a cădea, fu prinsă
de două braţe puternice. Începu să se zbată, împingându-i
pieptul musculos, izbindu-i cu pumnii umerii, lovind aerul
cu picioarele, dar el se mulţumi să chicotească, întărindu-

şi strânsoarea, şi şopti câteva cuvinte pe care Blaze îl auzise pe Hazard murmurându-i-le când făceau dragoste.

Tânărul îşi înclină capul, s-o sărute. Ţinută strâns în braţele lui, cu ochii măriţi de uimire şi teamă, Blaze îi vedea gura la numai câţiva centimetri de a ei.

Deodată, Blaze îl văzu în câmpul ei vizual pe Hazard. Teama dispăru în mod automat, dar gelozia îi reaminti că Hazard merita o pedeapsă pentru sărutul acela lung, cu fata de la dans. Zâmbi uşor când îşi înălţă buzele să primească sărutul lui Duh-de-Vultur.

Hazard nu văzuse împotrivirea lui Blaze. Nu o văzuse fugind, şi nici zbătându-se. Nu o văzu decât îmbrăţişată de Duh-de-Vultur, şi sărutându-l. Şi gelozia explodă în mintea lui.

— Vă distraţi bine? întrebă el tărăgănat în engleză, stăpânindu-şi imboldul de a se năpusti lovind.

Duh-de-Vultur se răsuci în loc.

— Dă-i drumul! îi porunci Hazard cu răceală, cuvintele rostite în absarokee sunând neîlresc de aspru.

— Poate că ea vrea să rămână!

— Vrei să rămâi? întrebă Hazard calm.

Şi faţă de acel ton, Blaze, chiar aşa mânioasă cum era, nu îndrăzni să răspundă afirmativ. Ochii lui Hazard o priveau mult prea distant. Aşa că scuturâ din cap.

— Asta e, zise Hazard, impasibil. Acum dă-i drumul.

Duh-de-Vultur îşi slăbi strânsoarea şi Blaze se lăsă să cadă pe pământ.

— Du-o înapoi la colibă, îi dădu Hazard instrucţiuni lui Lup-Răzvrătit, care sosise chiar în spatele lui.

— Stai o clipă, protestă Blaze. Nu accept să fiu îndepărtată ca o ...

— Ca o târfă care s-a purtat cum nu trebuie? îi încheie el fraza, cu un zâmbet neplăcut.

— Nu-mi vorbi mie despre purtare nepotrivită, replică Blaze furioasă, făcând un pas ameninţător spre el. Te-ai plictisit de jocurile dansului?

— Despre asta putem discuta mai târziu, zise, nedorind

să poarte un război verbal la scară mare în faţa lui Lup Răzvrătit şi a lui Duh-de-Vultur.

— Aha... mai târziu! Înţeleg, *Înălţimea Ta.* Aşadar urmează să fiu concediată?

— Cam asta e ideea, replică Hazard, vorbind domol.

— Şi ce se întâmplă dacă mie nu-mi convine să fiu concediată de un *amant de vis* al tuturor femeilor? i-o întoarse ea cu viclenie, pe un ton dulce-acrişor. Amantul fetei aceleia de la dans, amantul lui Lună-Mică, amantul lui Lucy Attenborough, enumeră ea, ridicând vocea pe măsură ce lista se lungea. Amantul lui Elizabeth Motley, al lui Fanny...

— Fă-o să tacă şi ia-o de aici, se răsti Hazard.

Şi în clipa următoare, la mijlocul numelui de femeie care venea pe lunga listă, Blaze se pomeni luată pe sus.

— Îmi pare rău, se scuză Lup-Răzvrătit, acoperindu-i gura cu mâna, şi împiedicând-o să vorbească de-a lungul celei mai mari porţiuni a drumului de înapoiere spre coliba lui Hazard.

Duh-de-Vultur râniea ironic.

— Poate ţi-ar plăcea să te scap de ea.

— Poate că nu.

— Oare marea căpetenie *Dit-chilajash* se lasă condusă de b femeie faţă-palidă?

Tonul era jignitor dar Hazard nu luă în seamă insulta.

— Te avertizez să stai deoparte, Duh-de-Vultur.

— Am putea să ne batem pentru faţa-palidă, îl provocă Duh-de-Vultur, dornic să aibă un prilej de a triumfa asupra lui Hazard.

— Ştii că nu mă lupt pentru femei.

— Eşti laş?

Replica era uimitor de grosolană, dar Hazard îşi aminti cât de impertinenţi erau tinerii, şi se mulţumi cu un avertisment verbal.

— Ai muri, încercând să afli răspunsul.

— Atunci eşti un bărbat ţinut sub papuc! E ruşinos pentru un bărbat să dea dovadă de atâta ataşament faţă de o femeie. Te faci de râs cu o asemenea slăbiciune. A dori cu înfocare înseamnă să decazi ca războinic.

— Îţi înţeleg sfidarea, Duh-de-Vultur. Pe toate cele din trecut şi pe cea de acum. Calea pe care trebuie să păşească un războinic este căutarea gloriei şi dorinţa de a deveni căpetenie. Înţeleg chiar şi faptul că o doreşti pe ea. Şi eu am fost crescut în aceleaşi tradiţii ca şi tine, aşa că n-ar trebui să-mi pomeneşti mie despre ruşine şi dezonoare. Dar asta este altceva, şi de aceea te avertizez. În legătură cu ea mă voi purta aşa cum am poftă, adăugă Hazard al cărui ton devenise acum tăios şi categoric. Nu mă mânia în privinţa aceasta, căci altfel...

Închise ochii pentru câteva clipe, nesigur el însuşi de cât de departe ar merge de dragul dorinţei pe care-o simţea pentru ea. Când îi redeschise, privirea îi era rece.

— Pur şi simplu, nu mă mânia.

— Aş putea s-o răpesc. Atunci n-ai putea face nimic.

— Nu-i sezonul pentru aşa ceva[XVI].

— Va fi din nou.

Hazard zâmbi slab.

— Nu şi pentru mine[XVII].

— Care va să zică e adevărat. Am auzit că-i cari apă şi găteşti pentru ea ca o femeie, rosti Duh-de-Vultur ironic.

— Fac ce-mi place, replică Hazard liniştit. Eşti tânăr şi ai multe în faţa ta. Îţi sugerez să-ţi cauţi altă femeie. Şi dacă încerci să vii după ea, va trebui mai întâi să ai de-a face cu mine.

— O să te facă să devii slab.

— Te invit să încerci să te convingi dacă ai dreptate. Oricând, se oferi el, aşteptând fără enervare.

Apoi, neprimind nici un răspuns, se îndepărtă.

Stând de pază în faţa colibei lui Hazard, Lup-Răzvrătit simţi o mână pe umăr şi auzi glasul lui Hazard, coborât şi prietenos, spunându-i:

— Îţi mulţumesc. Discutăm mâine dimineaţă.

— Nu fii prea aspru. Comportamentul nostru e nou pentru ea.

Hazard ascultă cu respect sfatul celui mai bun prieten al lui şi zâmbi slab.

— În viaţa mea n-am lovit o femeie, răspunse liniştit. Îndepărtează-ţi de pe faţă expresia asta îngrijorată.

— În cazul acesta, zise Lup-Răzvrătit, privindu-l cu zâmbetul acela voios care îi reînvia lui Hazard o mie de amintiri din copilărie, îţi urez vise plăcute.

Dar Lup-Răzvrătit nu-l văzuse nicicând pe Hazard alergând după o femeie. *Niciodată.* Şi se îndoia că femeia lui Hazard avea să scape nepedepsită după sărutul fierbinte pe care o văzuse dându-i Vultur.

Când Hazard păşi în cort, ea stătea în picioare, ţeapănă şi duşmănoasă, aşteptându-l.

Indiferent de ceea ce-i spusese lui Lup-Răzvrătit, Hazard era în momentul acela extrem de furios, pentru că imaginea lui Blaze sărutându-l pe Duh-de-Vlutur hrănea o gelozie violentă care îl distrugea obişnuita stăpânire de sine. Îi venea s-o scuture până când va făgădui că niciodată nu va mai săruta vreun alt bărbat. Drepturile teritoriale îi întunecau raţionamentul şi-i exagerau simţul posesiunii dincolo de limita unui comportament moderat.

— Te gândeai la Aripă-de-Corb când îi sărutai surioara? preluă Blaze ofensiva, ca de obicei.

Hazard se opri în loc, se uită la Blaze, deschise gura să vorbească, apoi reînchise buzele într-o linie cruntă. Trecu pe lângă ea, până în capătul cel mai îndepărtat al colibei, şi îşi trase peste cap cămaşa, mişcarea încordându-i muşchii spatelui.

— Ce dracu' vrei, fir-ai tu să fii? strigă ea, revoltată de purtarea lui, precum şi de tăcerea de acum. De ce eu, Hazard, când orice femeie de-acolo ar fi bucuroasă să schimbe cu mine locul? Înţeleg că ai nevoie de-o ostatică, dar la ce bun tot restul? De ce vrei să te osteneşti cu dezmierdări şi cuvinte de iubire? Pentru tine, astea nu înseamnă nimic, e evident. Fata aceea, ar putea să-mi ia

locul în orice clipă. Dacă îţi doreşti o servitoare care să-ţi gătească şi să se ocupe de curăţenie, ştii că nu sunt în stare de aşa ceva. Şi dacă ceea ce-ţi doreşti este o curtezană, cu siguranţă şirul celor care râvnesc la acest post trebuie să fie lung!

— Curtezanele ştiu măcar... începu el morocănos.

Dar Blaze nu-l asculta, revărsându-şi în continuare furia, nedorind decât să-şi exteriorizeze frustarea din ultima oră — o frustare bazată pe o încălcare a independenţei sale aşa cum nu i se mai întâmplase de la primul sărut al lui Hazard, cu două săptămâni în urmă. Seara de-acum nu era decât ultima picătură care făcea să se reverse paharul, şi nu cauza ascunsă a revoltei ei.

— Sau poate... continuă ea pe un ton sarcastic, ignorând încercarea lui de a vorbi, ... că *eu* ar trebui să te plătesc pe *tine*. În definitiv, *tu* eşti cel cu o reputaţie şi o iscusinţă binecunoscută. Cât îţi datorez până acum? Stabileşti taxa cu ora sau cu săptămâna?

El preferă să se depărteze decât s-o lovească, şi se lăsă să cadă pe păturile de blană. Cuvintele ei mânioase continuau să se rostogolească peste el în timp ce numără tremurând până la cincizeci, zece nefiind destui. *Pentru ce aveau mereu feţele-palide impresia că pentru a fi auziţi trebuiau să strige? O să tacă vreodată?* Se aplecă să-şi dezlege mocasinii, şi-i scoase din picioare şi se culcă pe pat.

În două secunde, Blaze se propti în faţa lui.

— Ce naiba ai de gând să faci? îl întrebă furioasă.

— Să dorm, îi declară Hazard purul adevăr.

— Nu vrei să-mi răspunzi la întrebare? se răsti ea.

— Nu, zise Hazard, stăpânindu-se cu un efort vizibil.

— Vreau un răspuns! ţipă ea.

Îi domina, superbă, îmbujorată, extrem de mândră. Dar nu tot atât de primejdioasă ca Hazard.

El văzu palma lansată cu braţul rigid, coborând pentru a-i hrăni furia... şi îi prinse încheietura mâinii la vreo treizeci de centimetri de faţa lui. O răsturnă pe pat şi, cuprins de o poftă carnală primitivă, înteţită de furie,

gelozie şi de nevoia primordială a posesiunii, îşi azvârli trupul peste al ei. Mâinile cu care-i ţintuia umerii erau de o brutalitate crudă. Enervarea i se ascundea acum în ochii îngustaţi, glasul îi fu prea blând când vorbi:

— Vrei un răspuns? O să-ţi dau eu un răspuns: nu caut o servitoare. Şi nici o curtezană. Şi nu vreau să mă plăteşti, dulce tărfă, zise, privind-o cu un rânjet neplăcut. Nu ai destui bani.

Împingându-şi genunchii între coapsele ei, îşi potrivi trupul între picioarele ei, în poziţia de acum familiară.

— Singurul lucru pe care l-ai priceput vreodată este *eu vreau*, zise azvârlind cât colo scoicile sfărâmate. A venit vremea, dulce pisicuţă, adăugă el calm, trăgându-i cu brutalitate rochia până mai sus de talie, să afli că lumea nu se învârteşte în jurul dorinţelor tale. Se învârteşte în jurul dorinţelor mele, şi eu n-am chef să te împart cu nici un bărbat pe care îţi cad ţie ochii.

— Să nu mă atingi, ipocrit afurisit ce eşti! protestă ea furioasă, abia mai putând să respire din cauza greutăţii lui, care o apăsa. Şi nu-mi ţine tu mie predici despre fidelitate!

— Nu este o predică. E un ordin, zise el cu un glas înspăimântător prin blândeţea lui. Îmi pare rău, dar pe viitor va trebui să renunţi la amanţi în afara programului. Contractul meu nu permite aşa ceva.

— Înţeleg. *Legea lui Hazard*! şuieră ea printre dinţi. Numai tovarăşe de joacă pentru tine!

— N-am sărutat-o pe femeia aceea fiindcă aş fi vrut eu asta. Am sărutat-o pentru că era ceea ce se aştepta din partea mea. Întocmai aşa cum mă aştept acum, din partea ta, *bia*, să joci rolul soţiei ascultătoare, mormăi el, în timp ce mâna lui urca fără nici o blândeţe pe interiorul coapsei ei.

— Naiba să te ia, nu vreau!

Şi îşi întoarse faţa în altă parte, clocotind de furie interioară. Dar mâna lui îi răsuci cu forţa capul spre el.

— Nu trebuia să pleci cu Duh-de-Vultur.

— Buzele surioarei ţi-au fost pe plac? îi azvârli ea replica de parcă l-ar fi scuipat.

— Eşti foarte departe de casă, Boston, şi ceea ce nu ştii în legătură cu tradiţiile culturii noastre ar umple o mie de volume. Lecţia numărul unu: N-o să îngădui să mai pleci cu alţi bărbaţi.

— M-a silit, gâfâi ea, simţind cum toată zbaterea ei e inutilă, faţă de purtarea lui.

— Bine'nţeles că te-a silit. Dar nu aşa se vedea de acolo de unde stăteam eu.

— Credeam că urma să ne ducem să dansăm, insistă ea, abia mai suflând.

— Ha, chiar c-aţi fi dansat! exclamă el sarcastic. Cel mai vechi dans din lume.

— Asta nu-i cinstit! protestă ea, împingând ca să reziste greutăţii lui neîndurătoare. Nu aveam nici o intenţie...

— Adu-ţi aminte, Boston, că eu ştiu cât de fierbinte poate fi trupul tău dulce. Nu-mi spune mie că nu aveai nici o intenţie. Nu şi după soiul de sărut pe care l-am văzut.

— Nu eşti propietarul meu, Hazard!

— Aici sunt. Aici sunt cu adevărat propietarul tău, iubita mea soţie. Cel puţin atâta vreme cât te doresc, adăugă cu grosolănie, când amintirea buzelor ei pe gura lui Duh-de-Vultur îi reveni ca o arsură în minte.

— S-ar putea ca eu să te părăsesc prima, spuse Blaze, pe un ton tălos. Aici există egalitarism, nu-i aşa?

— Plecând, ai risca să dai de mici necazuri. Din nefericire, în viaţă teoria şi practica nu sunt sinonime. Îmi aparţii cu totul, Boston. Împacă-te cu acest gând.

— Şi dacă refuz? ripostă ea cu duşmănie.

— Atunci voi fi nevoit să-mi modific programul în consecinţă, spuse el cu o politeţe brutală, ca să-ţi las timp să te convingi. Vom mai discuta despre asta de-acum într-o oră, şopti pe un ton sec.

— Va trebui să mă forţezi! îi zvârli ea răspunsul, îmbujorată şi clocotind de mânie.

— Nu fii proastă. De obicei — cum să mă exprim cu delicateţe? — eşti dornică într-un mod plăcut, murmură el.

— Iar tu... tu eşti ca un afurisit de taur în călduri.

— Cred că de aceea ne înţelegem atât de bine. Unora le plac femeile blânde, Boston. Alţii le preferă sălbatice. Iar unii spun că le plac blânde, dar dacă trec la fapte te mănâncă de vie. Aşa că primeşti exact ceea ce ceri. Dar pe viitor vom avea grijă ca cererea să se limiteze la mine.

— Poate da, poate nu, răspunse Blaze, pusă pe ceartă.

— Hotărât şi fără nici un echivoc, comentă Hazard, întărindu-şi strânsoarea mai să-i zdrobească oasele braţului.

— Nu-mi poţi spune ce să fac! strigă ea cu obstinaţie.

— Ai nevoie de lecţii, ca să-nveţi să-ţi ţii limba. Eşti puţin cam zgomotoasă pentru gustul meu.

— Iar tu eşti insuportabil de stăpânit pentru al meu, i-o întoarse ea, cu o expresie cruntă şi încăpăţânată.

— Eşti îndărătnică, zise cu glas scăzut, enervantă ca dracu', şi primejdioasă pentru liniştea mea sufletească. Ce să fac eu cu tine?

— Dă-mi drumul la mână, îl imploră ea în şoaptă, în timp ce un zâmbet slab îi încordă trăsăturile feţei. Liniştea sufletească este o noţiune căreia i se acordă mult prea multă importanţă.

Hazard bombăni batjocoritor, îşi slăbi strânsoarea şi îşi înfundă capul în scobitura gâtului ei.

— Totuşi, că veni vorba despre liniştea sufletească, se hazardă Blaze în continuare, de vreme ce tu ai adus-o în discuţie... n-aş zice că aş susţine-o ca virtute, dar aş vrea să-mi spui ceva, încheie ea brusc fraza.

Hazard îi simţi trupul încordat sub al lui, şi când îşi ridică privirea fu uşurat văzând-o că încearcă să surădă.

— Dar fii cinstit, adăugă ea, recăpătându-şi seriozitatea.

— Desigur, o încredinţă el.

— Are vreo însemnătate pentru tine?

— Fata de la dans?

Blaze dădu din cap, spăşită şi atât de neasemănătoare cu ea însăşi încât Hazard se întrebă, îngrijorat vreme de câteva clipe, dacă nu cumva o lovise în timpul luptei lor.

— Nu, răspunse pe un ton foarte blând. A fost doar o

datorie, un ritual, o ceremonie... oricum ai vrea să-i spui.

— Nici o amintire sau înţepătură de regret? insistă ea.

— Avea opt ani când am plecat prima dată la „Harvard".

— Atunci, spuse Blaze cu vocea bine-cunoscută, cu o nuanţă de voioşie jucăuşă, poate că nu era nevoie să încerc să te fac gelos, sărutându-l pe Duh-de-Vultur.

— Vrei să zici că *asta* a fost ceva deliberat?

— Te-am văzut venind. Înainte mă luptasem ca să-mi apăr virtutea.

— Ei, bine, drăguţo...

— Hazard!

— Bineînţeles că te cred, se grăbi el să admită, încălzit dintr-o dată de amintirile despre draga deşi enervanta lui iubită, înduioşat de uimitoarea ei diversitate şi pluralitate şi de instinctele ei combative.

Dar fiind un om realist, îşi notă în minte să aibă grijă ca Blaze să fie bine păzită atunci când va fi în afara protecţiei lui.

— Nu-mi pasă de Floare-Albastră, sau de Lună-Mică, sau de Lucy Attenborough, sau chiar...

Se opri înainte de a pronunţa numele şi-i zâmbi blând lui Blaze.

— Chiar şi amintirile mi-au dispărut, continuă el în şoaptă. Tu ai ocupat în conştientul meu chiar şi cel mai mic spaţiu. Te iubesc. Rămâi cu mine.

Apoi, pe neaşteptate, se rostogoli jos de pe trupul ei şi se prăbuşi pe spate, înfigându-şi brusc degetele în păr.

— Fir-ai al dracului! bombăni el. Cum vom reuşi vreodată...

Lăsă neterminată întrebarea căreia nu i se putea răspunde.

— N-ar fi trebuit să spun nimic din toate acestea, continuă apoi, aruncându-şi braţele peste cap cu un gest de nerăbdare şi aţintindu-şi ochii asupra cerului îndepărtat, vizibil prin deschiderea din acoperiş.

Tot ce putea să vadă erau şuvoaiele de feţe-palide care invadau ţara lui, profeţia visului său vrăjit, de cu

atât de multă vreme în urmă, dovedindu-se dezastruos de adevărată. Când avuseseră de-a face cu feţele-albe, triburile indiene nu obţinuseră niciodată nici un avantaj politic. Le lipsea viclenia pe care albii o cultivau ca pe o virtute preţioasă. Aceştia o numeau eficienţă, nu cruzime. Progres, spuneau ei, în loc de exterminare. Era oare posibil să învingă? Nu ştia.

Blaze se aruncă peste trupul lui, iubind fără nici o îndoială, din toată inima şi cu tot sufletul.

— Te iubesc, şopti cu bucurie. Te iubesc, te iubesc!

Blaze era copleşită de vraja iubirii ei, simţind o minunată unitate cu lumea, ca şi cum totul şi-ar fi recăpătat locul firesc cu simplitatea unui vis de copil. Şi voia să strige asta din creştet în creştet de munte.

Braţele lui Hazard îi înlănţuiră trupul, şi privind în ochii ei scânteietori, el întrebă:

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Ştiu, răspunse ea simplu.

— De ce îţi este atât de uşor s-o spui? murmură el pe gânduri.

— Dacă simţi un lucru, îl spui, îi explică Blaze. Nici o restricţie, e ceva spontan. Tu nu simţi niciodată aşa?

— Nu, răspunse el fără ezitare.

Ar fi dorit ca şi sentimentele lui să fie tot atât de necomplicate. Iubirea lui faţă de ea era împiedicată, obstrucţionată de o mulţime de impedimente, toate la fel de distrugătoare.

— Sărută-mă! ceru ea cu ardoare, smulgându-l din gândurile iui morbide. Şi iubeşte-mă!

— Dictatoare mică ce eşti! mormăi el. Niciodată nu te schimbi.

Dar rostind cuvintele, zâmbea.

Însă până la urmă ea fu cea care îl sărută mai întâi, cu dor şi ardoare, un preludiu înflăcărat al pasiunii, şi în câteva secunde el uită tristeţea amărăciunii sale, pe măsură ce zăgazurile plăcerii se deschideau în faţa unui torent năvalnic.

Capitolul 28

Zilele următoare fură perfecte, nespus de preţioase. Momente demne să fie păstrate veşnic în amintire ca o comoară. Hazard o ţinea pe Blaze aproape de el. Îi plăcea să poată întinde mâna şi s-o atingă, ca şi cum prezenţa ei, confirmată prin simţul tactil, ar fi fost un talisman împotriva viitorului pe care, în aceste câteva săptămâni de vară, prefera să-l ignore.

Făceau plimbări călare, ieneveau în însoritul ascunziş de săicii, lăsându-se pradă dragostei şi uitând totul în afară de prezent. Uneori, noaptea, urcau până la jumătatea muntelui, până la nişte mici păşuni şi Blaze se ghemuia lângă umărul lui Hazard, în timp ce el se odihnea în iarba înmiresmată. Sub cerul scânteletor al nopţii, el îi arăta constelaţiile, spunându-i denumirile lor în limba indiană, sau îi povestea legendele absarokee. Odată îi vorbi despre prima lui viziune, pe care o avusese pe acest munte.

— Unchiul meu murise, ucis de un indian lakota, pe râul Pulberii. Mi-am crestat carnea şi am sângerat până mi-am pierdut puterile.

— Astea sunt cicatrice de la doliu?

Cu glas liniştit, el spuse că *da*. Ochii i se înălţară spre cerul înstelat şi timp de câteva clipe amintirea fu atât de vie, încât i se păru că aude vaietele mamei sale.

— Unchiul meu era tânăr şi viteaz, şi repurtase deja multe victorii. Pentru mine constituia un model.

— Ce vârstă aveai când a murit?

— Doisprezece ani, şi îl iubeam mult. Mi s-a sfâşiat inima, şi am înţeles că trebuie să visez dacă doream să-l răzbun vreodată. S-a întâmplat cam pe vremea asta a anului. Mi-am luat o pereche de mocasini de rezervă şi o piele bună de bivol şi am plecat pe munte.

— Ce-au zis părinţii tăi? Vârsta de doisprezece ani pare foarte fragedă, murmură Blaze.

— Am plecat pe furiş. De cum am ajuns în munţi, mi-am pregătit un cort de transpirat acoperindu-l cu pieiea de bivol şi mi-am curăţat trupul. Pe urmă mi-am făcut un pa din salvie dulce şi cetină de cedru. Ziua era toridă şi, în pieiea goală, am început să urc munteie, chemând *spiritele* Dar n-am primit nici un răspuns. Vreme de trei ziie am postit, am umblat şi am dormit, şi apoi, în a treia zi, m-am trezit şi am auzit cum mă cheamă cineva pe nume. Spiritele veniseră la mine. „Vino", mi-au spus ele. Le-am urmat Am ajuns la un foc care ardea...

Deodată, Blaze se înspăimântă. Aspectul lui Hazard se modificase, glasul lui dând impresia că se auzea din depărtare.

— Jon, murmură ea, punându-şi palma pe obrazul lui nu înţeleg.

Atingerea ei păru să-l aducă înapoi. Îşi scutură uşor capul, apoi o strânse aproape de trupul lui.

— Nu-i nimic, *bia*. Uneori ni se arată semne în vise atâta tot.

Nu mai zise că vracii ştiuseră când se întorsese de pe munte, îl ascultaseră descriind viziunea lui cu bivolul pătat, cu cele Patru Vânturi şi că încă de la doisprezece ani îl spuseseră că poseda calităţile de a deveni o persona litate. „*Ah-badt-daht-deah* ţi-au dăruit-o" —i-au spus ei — „dar diferenţa dintre oameni rezultă din feiul în care ştiu să se folosească sau nu de ceea ce le este dă. Învaţă să foloseşti ceea ce ţi s-a dăruit. Vei deveni o mare căpetenie." Din ziua aceea îşi *cunoscuse* el forţele.

— E ceva atât de nou. Când vorbeşti aşa mi se pare că nu te cunosc.

— Gândeşte-te la asta ca la o religie şi ţi se va părea mai puţin ciudat. Toate religiile albilor sunt şi ele diferite. Cu greu găseşti doi albi să cadă de acord care dintre ele este justă. Unii au doi zei şi o zeiţă, alţii au mai mulţi zei, unii doar unul, şi preoţii vorbesc despre viziuni şi miracole. N-am vrut să te sperii, zise el, mângâindu-i părul.

— Face atât de mult parte din viaţa ta, şopti Blaze.

— Noi ne întâlnim faţă-n faţă cu divinităţile noastre, fără intermediari. Credem că puterea mistică se află în vânt, în ploaie, în râuri, în păsări, în munţi, şi în câmpii.

— Pământul este important, nu-i aşa? şopti Blaze, înţelegând doar pe jumătate comuniunea lui cu natura.

— Este totul, rosti Hazard cu respect. *Ah-badt-dahtdeah*, Cel-care-a-făcut-toate-lucrurile, ne-a dăruit cel mai frumos pământ din lume. Şi visul meu este să o păstrez pentru poporul meu.

Acum, ca de atâtea ori când vorbea despre viitor, se cufundă treptat într-o tăcere posomorâtă. Dar continua s-o ţină strâns, în timp ce privea imensa boltă cerească plină de steie.

— Poţi face asta, Jon, şopti Blaze.

— Posibil, murmură el. Atâta doar... posibil.

— Vreau să te ajut. Dacă pot, indiferent cum.

— Eşti aducerea mea aminte, clipă de clipă, că viaţa înseamnă bucurie şi fericire, *bia*. Acum, dă-mi o sărutare.

I-o dădu, şi simţi gustul lacrimilor pe obrajii lui.

În acele seri liniştite de vară, Blaze ajunse să înţeleagă mândria ce-l însufleţea pe Hazard în legătură cu moştenirea lui, precum şi sentimentele care-i legau de acest pământ. Pământul acesta îi hrănea spiritul şi trupul, iar în schimb el îl iubea cu un misticism supranatural.

Tabăra de vară îi făcea să se simtă bine. Plăcerea era preocuparea tuturor. Rudele se întâlneau din nou, şi zilele şi serile se scurgeau în neîntrerupte mese, dansuri, jocuri şi sporturi. Neţinând seama de regulile de comportament, Hazard o luă pe Blaze cu el la întrunirile sfatului. Era o sfidare galantă, făcută în numele iubirii. Cu toate acestea o avertizase:

— Eşti binevenită să vii, îi spuse, dar aşteaptă-te la unele încruntături. Nu pentru că ar fi ceva ce nu s-a mai auzit. Am avut uneori războinici femei, şi în cadrul sfatului le-am tratat ca pe nişte egali. Însă nu şi în ultimii zece ani, şi oamenii uită. În plus, tu asişti în calitate de soţie a mea, nu de războinic. Nu lăsa pe nimeni să te supere.

— Eşti sigur că e bine? îl întrebă Blaze pentru ultim dată, înainte de a ieşi din cort, fiind conştientă de etiche uzuală.

— E perfect, răspunse Hazard cu un zâmbet dezarman Un om devine căpetenie nu numai ca o consecinţă meritelor câştigate prin victoriile lui[XVIII], ci este recunosc şi pentru talismanul lui vrăjit şi pentru realizările sa spre binele clanului. Îţi dovedeşti curajul în luptă şi for morală în situaţii care pun la încercare inima unui bărba Şi această capacitate îţi îngăduie să conduci şi să guvernez Teoretic, nu este o postură ereditară, şi clanurile sun organizate democratic, însă familia este importantă. Î diversitatea traiului nostru în comun, o familie mare bogată îţi asigură prosperitatea[XIX]. De fapt, cea mai grav insultă pe care i-o poţi adresa unei persoane este s numeşti *akiri' have*, o persoană fără rude. Deşi mama tatăl meu au murit anul trecut, eu mai am o întreagă reţe de rude, şi toate mă sprijină. În plus, talismanul meu mi îngăduit să am mult succes în incursiuni. Şi cei ma clarvăzători membri ai sfatului îşi dau seama că aurul di mină ne va asigura supravieţuirea. Eu sunt considerat u *kon-ning* — un om care ştie să se poarte — aşa că, vez *bia-cara*, făcând parte din aristocraţia aşa-numiţilor *batse'ts* adică a căpeteniilor, mi se permite să fac aproape ce vreau.

— Această înclinaţie a ta, dragul meu, este pentru min izvor atât de mare bucurie cât şi de supărare, replică Blaze cu prefăcută dezaprobare.

— Uneori şi mie mi-au trecut prin minte gânduri d acelaşi fel, pisicuţo, zise el, iovind-o uşor peste nas Tatăl tău te-a răsfăţat mult prea mult.

— Şi îţi par neatrăgătoare?

— Nu chiar. Şi... aş dori o mică asigurare pentru mine, iubito, dacă nu te deranjează. La sfat, dacă te ve abţine să-mi dai tot felul de ordine ritoase, demnitatea mea n-ar fi primejduită.

— Vrei să spui că nu te pot trage de-acolo când vo simţi un imbold irezistibil de-a face dragoste cu tine?

— Ar putea fi jenant. Se presupune că noi războinicii, suntem deasupra unor emoţii atât de frivole cât timp suntem în consiliu.

— Şi sunteţi?

— Din păcate nu, zise el cu un zâmbet larg.

— Făgăduiesc să nu te pun în situaţii penibile în cadrul sfatului, declară Blaze mimând solemnitatea.

— Ce uşurare! replică Hazard ca s-o tachineze, ştergându-şi de pe frunte o transpiraţie imaginară. Dar când îţi vine o astfel de idee ai putea să-mi faci discret cu ochiul, şi eu îmi voi aduce imediat aminte de vreo situaţie de criză care necesită atenţia mea.

— Eşti plin de resurse.

— Mi s-a mai spus.

O privire spre expresia iritată a lui Blaze îl făcu să adauge în grabă, cu un zâmbet larg:

— ... de către prieteni, iubito, numai de către prieteni.

Aşa că în săptămâna următoare, Blaze asistă la două întruniri ale sfatului, dar înţelese foarte puţin din limbajul folosit şi nimic din nuanţele intervenţiilor. După cea de-a doua şedinţă lungă, Blaze preferă să rămână la colibă pe durata viitoarelor consilii.

La prima întrunire la care nu fu prezentă Blaze, Hazard întrebă căpeteniile de faţă dacă fusese abordată de către colonelul Braddock vreuna dintre ele. Le explică împrejurările care-i făcuseră pe colonel să-şi înceapă pelerinajul prin munţi, şi prin diverse răspunsuri reuşi să reconstituie înaintarea lui Billy Braddock până la întâlnirea acestuia cu clanul Buzelor-Dureroase, în apropiere de Pârâul Câinelui. După aceea, nimeni nu-l mai văzuse.

— Unde e ghidul lui? se interesă Hazard, căutând mai multe amănunte specifice ulterioare momentului în care fusese văzut pentru ultima oară colonelul.

— S-a dus să-şi viziteze rudele din partea soţiei sale, care se trage din clanul *shoshon*-ilor.

— Dacă află cineva ceva despre colonelul Braddock, daţi-mi de ştire, îi sfătui el.

Însă în sinea lui era mai mult de cincizeci la sută sig că Blaze îşi pierduse tatăl. Avea să verifice, cu ajutor cumnatului lui O-Singură-Inimă... dacă îl va putea găsi.

Discuţia se mută asupra unei incursiuni programat printre acţiunile viitoare. Un cercetaş, care călătorise spr nord cu o herghelie de cai luaţi de la clanul lakota aflat sud de Yellowstone, venise cu veşti. Toţi fură de acor să pornească la drum înainte de zorii zilei următoare.

În timp ce se împrăştiau, Secure-Îndrăzneaţă, tatăl iu Aripă-de-Corb, atinse braţul lui Hazard.

— Fă câţiva paşi împreună cu mine, îi spuse.

Ei şi Hazard porniră spre râu, discutând despre apr piata incursiune, schimbând bârfe despre prieteni comun amintindu-şi de anii lor de prietenie, conformându-s astfel protocolului preliminar unei discuţii pe care Hazar ar fi vrut s-o poată evita.

— Ai cunoscut-o pe Floare-Albastră încă de când er copil, spuse Secure-Îndrăzneaţă, atacând subiectul car îl îndemnase să-l invite pe Hazard la o plimbare.

— Da, întotdeauna a fost sora preferată a soţiei mele

— Acum, de mai bine de un an a devenit femeie, şi refuzat două cereri în căsătorie.

Hazard se întreba cum să jignească mai puţin.

— Tu ştii că obiceiurile noastre îi îngăduie unu bărbat să se însoare cu sora soţiei lui.

— Este tânără, replică pe un ton liniştit Hazard. Poat că în tabăra aceasta ar putea găsi...

— Ea nu vorbeşte decât de tine.

Hazard se opri, arătă spre un dâmb îmbrăcat în iarb de pe malul râului şi propuse:

— Hai să ne aşezăm.

Vreme de câteva clipe priviră în tăcere râul ce curge domol sub cerul înserării, vărgat în fanteziste nuanţe purpurii. Când Hazard începu să vorbească, glasul îi er tot atât de calm ca şi apa din faţa lor.

— Sunt onorat, Secure-Îndrăzneaţă, de atenţia p care mi-o acordă fiica ta. Sora ei, pe care am iubit-o, mi-a

adus multă fericire. Întotdeauna m-am simţit binevenit în familia ta. Acum, n-ar fi corect din partea mea să accept sentimentele pe care mi le oferă Floare-Albastră Femela faţă-palidă îmi este *buah*, şi ţin la ea. Te rog să-încerci să-i spui lui Floare-Albastră ceea ce simte inima mea.

— Eşti tânăr, şi încă de copil nu te lăsai condus de alţii, spuse Secure-Îndrăzneaţă cu afecţiune. O soţie faţă-palidă poate crea multe probleme. Îţi vorbesc aşa cum ar fi făcut-o tatăl tău.

— Cred. Mulţumeşte-i lui Floare-Albastră pentru căldura sentimentelor ei.

— Va fi dezamăgită.

— La vârsta ei va uita în câteva zile.

— Probabil ai dreptate. Sper să fie aşa. Mult noroc la incursiunea de mâine, adăugă, ridicându-se în picioare.

— Nu mă aştept să întâmpinăm greutăţi.

După plecarea lui Secure-Îndrăzneaţă, Hazard rămase pe loc, privind râul care curgea în apropiere. Uitându-se cu ochii în gol spre apa limpede ce trecea prin faţa lui, ştia că în urmă cu şase luni ar fi acceptat s-o ia în căsătorie pe fiica lui Secure-Îndrăzneaţă. Şi se întrebă, cu aceeaşi tulburare sâcâitoare care dădea naştere multora dintre frământările ce-i ocupau mintea, dacă drumul pe care-l alesese în viaţă nu se va dovedi nu numai dezastruos, ci chiar mortal. Cât de prost era, nesocotind cu neobrăzare con-venţiile şi luând-o de soţie pe Blaze, înfruntând totodată un conglomerat ameninţător aşa cum era compania „Buhl Mining"? *Un prost foarte mare,* decise el*Un prost imens de fericit,* recunoscu în sinea lui zâmbind, şi prin profunzimea, extinderea şi intensitatea ei, acea fericire diminuă orice altceva.

În noaptea aceea, înainte să adoarmă, Hazard îi vorbi lui Blaze despre incursiune.

Ea rămase tăcută un timp atât de îndelungat, încât el îşi închipui că poate fusese furată de somn şi nu-l auzise.

— Sunt pe cale să devin o văduvă? întrebă ea încet.

— Nici gând.

— Nu sunt un copil, Hazard. Vreau să ştiu adevărul.

— Este doar o incursiune pentru cai, iubito, nu c scop de răzbunare. Când pornim în incursiune să luăm sau să „tăiem" cai, succesul mare constă în a realiz asta fără a fi simţit, deoarece în felul acesta dai dovad de mai multă fineţe. Noi ne mândrim că avem mai mul fineţe decât forţă brutală.

Această declaraţie simplă îi explică lui Blaze mult trăsături plăcute ale firii lui Hazard.

— Eşti sigur că nu-i periculos?

— Categoric.

— Cât de departe va trebui să vă duceţi?

— Nu departe. În drumul lor spre casă, Picioarel Negre tree tangent cu graniţa de sus a teritoriului nostr Până acolo ar putea fi două sute de mile.

— Atât de aproape?

— Foarte aproape. Dacă am tăia pe diagonală spr direcţia lor de mers, i-am putea ajunge din urmă în m puţin de o zi.

— Femeile participă vreodată la incursiuni?

Hazard ezită. Dacă venea şi ea, s-ar fi ivit problem deoarece Duh-de-Vultur făcea parte din grup. Deşi în unel incursiuni mergeau şi femei, ca să le prepare mâncar bărbaţilor sau ca să fie de ajutor cu caii, Hazard nu crede că Blaze ar putea face faţă. Totuşi, dacă i-ar spune asta, e ar primi imediat provocarea. Preferă aşadar un răspun care se abătea puţin de la adevăr.

— Numai dacă incursiunile sunt neprimejdioase.

— Credeam că ai spus că asta aşa şi este, replică ea enervată.

Hazard îi strânse în mână pumnul mic.

— În principiu este, îi explică el cu calm, dar Picioa relor-Negre le place să ia scalpuri[xx], şi nu m-ar încânta să văd pe-al tău prins în stâlpul unui cort de Picioare-Negre.

— Dar cu al tău cum rămâne?

— Pot să am grijă de mine însumi, dar dacă ar trebui să te păzesc şi pe tine, şanseie ni s-ar înjumătăţi.

— Eşti chiar nevoit să te duci?

Răspunsul lui fu rostit cu blândeţe, dar răspicat:

— Vreau să mă duc.

Razele strălucitoare ale lunii iluminară faţa lui Blaze, care devenise serioasă. Trăgând-o aproape de el, Hazard o cuibări în braţele sale.

— Durează doar două zile, *bia*, şopti în părul ei mătăsos. Îţi va ţine companie Pană-Roşie. Şi o să-ţi aduc un dar.

— Nu încerca să mă mituieşti cu cadouri, protestă Blaze, când am de petrecut două ziie întrebându-mă dacă te voi mai vedea vreodată.

— Nu încerc să te mituiesc. Probabil, până în momentul de faţă posezi jumătate din Montana, datorită instinctelor de jefuire ale companiei „Buhl". Vreau doar să spun că mă voi gândi la tine, atâta tot.

— Dacă nu te superi, Hazard, mai bine gândeşte-te cum să rămâi în viaţă. E singurul cadou pe care-l doresc.

— Asta ţi-o garantez. Am practicat arta supravieţuirii vreme de douăzeci şi şase de ani. Incursiunea aceasta este o aventură plăcută în comparaţie cu campania de la Vicksburg.

— Chiar îţi place, nu-i aşa?

În clarobscurul în care se afia Hazard, ea nu putu decât să-şi imagineze zâmbetul lui.

— Incursiunile pentru cai sunt un sport amuzant. Acum spune-mi că o să-ţi fie dor de mine.

— Ştii că-mi va fi. Sper numai — murmură ea, ţuguindu-şi o clipă gura, într-o uşoară grimasă — să nu-mi fie dor veşnic.

Hazard râse, apoi o sărută pe vârful nasului.

— Mi-aş risca eu viaţa, când te am pe tine, la care să mă întorc?

— Nu, bănuiesc că nu, răspunse Blaze, al cărui chip se lumină de un surâs şiret şi mulţumit.

— Dacă în lipsa mea vei avea nevoie de ceva... în afară de asta, se corectă el, văzându-i sprânceana înălţată pe jumătate. Şi ţine minte — adăugă pe un ton glumeţ, deşi în fond era extrem de serios — părerea mea cu privire la drepturile teritoriale este primitivă.

— Merge şi Lună-Mică?

— Nu ştiu.

— Dacă merge şi ea, nu ulta că am şi eu concepţii tot atât de riguroase ca şi tine referitoare la drepturile teritoriale, declară Blaze cu ton categoric.

— Al cuvântul meu de onoare, rosti Hazard solemn.

Şi când braţele lui puternice se închiseră în jurul ei, Blaze simţi că iubirea din întreg universul era a ei.

Cu toate acestea, când Hazard plecă, ea nu dădu dovadă de cine ştie ce curaj, ci se aruncă plângând în braţele lui. El o sărută tandru şi, departe de a socoti că lacrimile ei erau prosteşti, îi veni şi lui să plângă. Era prima lor despărţire.

— Vei *fi* atent?

— Întotdeauna sunt atent, minţi el.

— Fără eroisme!

— Nici unul.

— Eşti sigur că vă sunt necesari mai mulţi cai?

— Necesari?! exclamă el, uitându-se la ea mirat. Este un joc, *bia*. Nevoia nu are importanţă.

— Şi cu nevoia mea cum rămâne?

— Asta, zise el cu un glas cald, e altă problemă.

Se priviră în ochi, ca doi copii mici care pun la cale o şotie. Ea avea să-şi amintească toată viaţa vraja acelei clipe.

— Pană-Roşie o să aibă grijă de tine. Să fii cuminte.

— Şi dacă n-o să fiu?

— Pentru ce crezi că-l iau pe Duh-de-Vultur cu noi?

— Nu ai încredere în mine?

— Ba sigur că am, o linişti el.

— Şi dacă mă plictisesc?

— Mă voi înapoia înainte ca plictiseala să fie mortală. Îţi dau cuvântul meu că aşa va fi.

Trase o pană de vultur din ornamentul ce-i împodobea capul şi l-o înfipse pe după ureche. Indienii absarokee considerau că pana de vultur era simbolul succesului. Hazard se uită în jos, la chipul femeii lui — se uită îndelung, doarece era posibil să n-o mai vadă niciodată. Apoi o sărută şi, după o clipă, era deja plecat.

Hazard şi douăzeci de viteji înarmaţi cu puşti, cu şeile împovărate de saci plini cu carne şi îmbrăcaţi în veşmintele de gală ale războinicilor, se îndreptau spre muntele Marele Albastru. În timp ce călărea împreună cu tovarăşii săi prin câmpia tăcută şi pustie, inima lui Hazard era plină de cântec. În adâncul sufletului său creştea iubirea profundă faţă de acest pământ pentru care poporul lui luptase şi murise. Mile întregi de pelin şi iarbă grasă, mile de păşuni unduitoare pentru bivoli, foşnind uşor, coline, şi râuri şi câmpii. Plopi tremurători, şi sălcii, şi pini. Întinderi vaste şi tăcute sub cerul albastru, atât de aproape. Şi măreţia munţilor, care făcuseră atât de mult parte din copilăria lui, atât de vitali pentru educaţia lui încât nu-şi putea închipui că, fără ei, ar fi reuşit să supravieţuiască în Boston.

Lup-Răzvrătit, ţinând pasul alături de el, îi adresă un zâmbet scurt.

— Doi-Cai zice că-i vom ajunge din urmă înainte de Scoica Midiei.

Era o bucurie să călărească avându-l lângă el pe cel mai bun prieten. Asemenea glasului vântului de noapte abia auzit, pe care nu-l poţi înţelege, ci doar îl simţi, tot aşa era şi Hazard pătruns de plăcere.

— Pariez, zise zâmbind la rândul lui, cu o siguranţă plină de voioşie, că nu-i vom întâlni pe Versantul Nordic. Miza va fi calul pe care-l călăreşti.

— Adu-ţi aminte, azi-dimineaţă eu am stat de vorbă cu lupii. Tu-ţi făceai ochi dulci cu femeia ta.

— Ochi dulci? repetă Hazard cuvintele, zâmbin
Pentru cineva care şi-a petrecut cea mai mare parte d
cele două zile înşirând vorbe dulci lui Briza-Vântului-d
Sud, pe malul râului în locul tău nu m-aş grăbi să arun
primul piatra.

— S-ar putea ca eu să fi înşirat vorbe dulci — zis
Lup-Răzvrătit înălţându-şi sprâncenele — dar nu cred c
m-a auzit cineva pomenind cuvântul căsătorie. Asta
pentru bărbaţi îndrăgostiţi lulea, îl tachină el.

— Aveam motivele mele ca să mă însor cu ea.

— Sigur că da; oricine se uită la ea ştie, replică se
Lup-Răzvrătit.

— Erau motive serioase.

— Fă-ţi singur iluzii, dar pentru oricine cu veder
bună este o slăbiciune sentimentală.

— Spune-i cum pofteşti, răspunse Hazard senin, da
niciodată n-am fost mai aproape de paradis.

Sprânceana i se ridică sarcastic.

— Slăbiciune pe care ţi-o recomand şi ţie; este
senzaţie unică.

— Dacă are o soră geamănă, m-aş putea lăsa convins
i-o întoarse Lup-Răzvrătit strengăreşte. Altminteri, capcan
căsătoriei nu-i pentru mine. Mie îmi place varietatea.

— Într-o bună zi vei găsi pe cineva care să schimb
situaţia asta.

— Poate, zise Lup-Răzvrătit cu un rânjet şiret, dar n
prea curând.

În următoarele două zile, Blaze trecu alternativ de l
încrederea oarbă în iscusinţa lui Hazard de a supravieţu
la o teamă paralizantă. Nu ştia ce ar face dacă l-ar pird
după ce cunoscuse o asemenea dragoste şi împlinire
Dintr-o femeie care întotdeauna simţise numai o enorm
încredere în ea însăşi şi în propriile-i puteri, Blaze ajunses
acum să-şi considere viaţa ca fiind numai o jumătat
dintr-un întreg — completă numai cu Hazard alături de e

Şi mai avea încă o teamă, care se adăuga senzaţiei ei de nesiguran. *Dacă Hazard sădise o viaţă în trupul ei, oare va primi el cu bucurie paternitatea?* se întreba şovăitoare. Oare, va ajunge să-l întrebe? Înălţă spre înaituri ruga ei tăcută.

— Se va întoarce, nu-i aşa, Pană-Roşie? întrebă ea doar la câteva minute după piecarea lui Hazard. Nu-i nici un motiv de îngrijorare, nu?

Pană-Roşie înţelese ruga din glasul ei. Îi văzuse în ochi iubirea şi teama, când Hazard îşi luase rămas bun.

— *Dit-chilajash* se va înapoia. Puterea e cu el.

Pană-Roşie fusese lăsat în mod ostentativ ca însoţitor al lui Blaze. De fapt, el se afla acolo pentru un singur scop: să păzească viaţa lui Blaze cu însăşi viaţa lui. Pentru starea de îngrijorare a lui Blaze, Pană-Roşie era un prieten neîntrecut. Cu sinceritatea lui de adolescent, se adapta la toanele ei schimbătoare, o distra cu tot soiul de activităţi, răspundea cu răbdare şi detaliat la întrebările ei pline de curiozitate cu privire la modul lor de viaţă. Şi în timp ce devenea prieten, paznic şi ajutor la toate al soţiei unchiului său, se îndrăgosti şi el puţin de ea.

Îşi petreceau dimineţile călărind de-a lungul şi de-a latul întinderilor paşnice ale reglunii. Pană-Roşie o învăţa pe Blaze denumirile tuturor florilor sălbatice. Călăreau de-a lungul pârâului Săgeţii, unde sturzii fluierau, chemându-se printre tufişuri şi ulmi. După-amiezile, când soarele era fierbinte, se odihneau la umbra colibei. Împreună exersau absarokee-ul lui Blaze. Pană-Roşie era un profesor plin de răbdare, darnic cu laudele, şi se bucura cu o plăcere adolescentină de rolul său de tutore. Dar părea foarte matur atunci când demonstra cum se cos mocasinii. Şi când Blaze întrebă uluită: „Şi *Dit-chilajash* şi-i coase?" el răspunse liniştit:„Desigur".

Când venea vremea de culcare, Pană-Roşie spunea întotdeauna politicos *noapte bună* şi pleca. Blaze nu ştia că el se ghemuia într-o cuvertură, sub cerul liber, şi continua s-o păzească.

Cea mai cumplită neliniştе o cuprindea noaptea, târziu.

Singură în vastul sat indian, având certitudinea că purt
în pântece copilul lui Hazard, se ruga: „Te rog, Doamne
fă să vină acasă teafăr!"

În dimineaţa celei de-a treia zi, Blaze fu trezită de u
scâncet slab, ce se auzea de foarte aproape. Pe jumătat
adormită, se întoarse pe partea cealaltă şi continuă s
moţăie. Peste câteva clipe, zgomotul o trezi din nou. La a
treilea scâncet limpede urmat de un nechezat slab, îş
trase peste cap rochia cu franjuri, se sculă din pat şi
străbătând coliba tăcută, ridică clapa de la intrare. Ur
superb palomino[1] auriu, cu pielea lucioasă strălucind ca
monedă de aur nou-nouţă, cu o frânghie împletită
petrecută pe după grumazul lui puternic, era legat d
stâlpul colibei. Şi prins sub frânghia care-i încercuia gâtu
era un buchet de flori de vară. *Hazard se întorsese!* Inima
tresăltă de bucurie.Şi abia când splendidul palomino
scânci din nou, primind ca răspuns mai multe nechezătur
din apropiere, abia atunci se uită Blaze dincolo de frumu
seţea aurie a calului legat de colibă. Numeroşi alţi ca
toţi la fel de frumoşi, erau legaţi ceva mai încolo.

— Îţi plac? întrebă peste umărul ei un glas familiar.

Ea se răsuci brusc în loc. La o distanţă de nici
jumătate de metru, Hazard stătea în picioare, zâmbind. Ş
ea îşi întipări în memorie imaginea lui din dimineaţa aceea
înalt, stăpân pe sine, gol de la brâu în sus, cu părul încă
ud după baia făcută în râu, învăluit de ceaţa matinală c
se ridica în jurul lui, în timp ce briza aducea trilurile une
păsări. Gâtul puternic îi era înconjurat de un colier împleti
din flori de susan sălbatic, care presărau o culoare auri
pe pieptul lui sculptural. Alergă spre el prin iarba udă d
rouă, cu chipul luminat de fericire.

El o strânse cu putere la pieptul lui răcoros şi se simţ

[1] *Palomino*: Cai de culoare crem sau aurie, cu coama sau coad
de un alb-gălbui, originar din sud-vestul Americii de Nord
Denumirea provine de la cuvântul spaniol *palomino* (porumbe
tânăr) (n.t.)

cuprins de o mulţumire imensă.

— Mi-a fost dor de tine, murmură el, sărutându-i părul.

Şi rămaseră îmbrăţişaţi, iubirea lor fiind ca o prezenţă binecuvântată şi tangibilă. Simţind pe piept lacrimi tăcute, el îi ridică faţa şi le şterse cu biândeţe.

— Nu-i nevoie de lacrimi, *bia*.

— Asta pentru că sunt fericită, zise Blaze trăgându-şi nasul şi străduindu-se să zâmbească.

— Nu s-ar spune, o tachină Hazard, îndepărtând o pată de polen de pe obrazul ei. Te bucuri şi de cadoul tău?

— Sunt superbi... şi florile...

— Acum, în clanul nostru, eşti o femeie bogată.

— Sunt, dacă zici tu, chicoti ea fericită.

— Atât de mulţi cai sunt consideraţi ca un gest extrem de generos, o tachină el în glumă.

— Odată cu gestul generos, mi se dăruieşte şi un paznic pentru herghelie? Pentru că eu n-aş fi în stare să îndeplinesc funcţia asta.

— Desigur, prinţesă. Soţiile de căpetenii nu se ocupă de herghelii.

— Mă simt uşurată să aflu asta, susură ea.

Nu se mişcaseră din loc, mulţumiţi să se ţină îmbrăţişaţi, stând de vorbă sub razele cu vârfuri trandafirii ale soarelui ce abia răsărea, fiecare dintre ei ştiind că în îmbrăţişarea celuilalt era bucurie.

Hazard dormi jumătate din zi, şi Blaze îl veghe, abţinându-se să-l atingă. În definitiv, nu dormise de două zile. Şi în timp ce stătea aiături de el îşi dădu seama, acum că el se înapoiase, ce teamă cumplită îi fusese. Când în cele din urmă Hazard se trezi, ea i se ghemui în braţe şi stătu aşa, cu trupul şi cu sufletul împăcate.

— Povesteşte-mi despre incursiune, spuse.

Şi el se supuse. În cuvintele alese cu grijă nefiind spusă povestirea reală: echipa de incursiune a Picioarelor-Negre intrase noaptea, târziu, într-un sat prietenos, de pe

teritoriul Picioarelor-Negre. Simţindu-se în siguranţă, înc
puseră să petreacă, şi când grupul lui Hazard îi ajunses
din urmă, cinci tobe băteau simultan, vastul platou fiin
plin de cai.

Hazard împreună cu alţi câţiva indieni absarokee s
furişaseră în tabără ca să subtilizeze câţiva dintre preţioş
cai ţinuţi în apropierea corturilor, în timp ce restul echip
înconjurau caii de pe câmpie.

Hazard văzuse calul palomino legat de un cort înal
ampiasat puţin mai departe decât celelalte. Imediat îşi pus
în minte să-l ia pentru Blaze. Calul păştea în faţa cortului
o funie legată în jurul gâtului său se prelungea până l
cort. Cineva îl iubea şi dormea cu mâna pe frânghi
Hazard se întinse cu burta pe pământ, lângă palomino, c
cuţitul gata ridicat să-i taie sfoara, când cineva se mişcă î
interiorul cortului. Deşi băteau tobele, ştia că nu putea st
acolo prea mult timp. Chiar dacă indianul Picioare-Negr
dinăuntru nu-l văzuse, era posibil să fie descoperit vreunu
dintre absarokee, şi atunci, când s-ar fi dat alarma, el a
fi fost prins şi ucis. Tocmai încerca să se decidă cât s
mai aştepte când auzise o împuşcătură, apoi alta.

Tăiase frânghia, sărise pe palomino şi o luase la goană
În timp ce îşi croia drum prin sat, primul absarokee p
care-l văzuse fusese Lup-Răzvrătit. Acesta îl aştepta
călare pe un cai murg. La vremea aceea tot satul era în
picioare, pocnetele puştilor răsunau.

— Ce s-a întâmplat? strigase Hazard.

— Tu erai ultimul rămas înăuntru, şi Duh-de-Vultur
din greşeală, a pus pe fugă caii nelegaţi.

Alergau amândoi către locul în care îşi lăsaseră
hainele, cu doi oameni care să le păzească. Biciuindu-şi
caii, se năpustiră în noapte. Calul palomino era iute, şi
Hazard ajunsese primul. Sărind jos de pe cal, începuse
să-şi îmbrace pantalonii de piele. Auzise tropotul copitelor
chiar mai înainte de a-şi fi legat centura împletită. Lup-
Răzvrătit se afla cu puţin înaintea „indicatorilor" — oameni
care călăresc în fruntea hergheliei pentru a ghida caii în

goană — şi imediat în urma lui veneau tropotind ca un tunet caii speriaţi, mânaţi de pe câmpie.

— Pe dracu' din greşeală! urlase Hazard, aruncându-i lui Lup-Răzvrătit pantalonii.

— Dacă scăpăm cu viaţă din asta, ar trebui să facem cu Duh-de-Vultur o plimbare până la râu! strigase ca răspuns Lup-Răzvrătit.

Ochii lui Hazard străluciseră în lumina lunii, şi izbucnise brusc în râs, aducându-şi aminte de o catastrofă asemănătoare petrecută cu mulţi ani în urmă, rezultat al geloziei dintre înclinaţiile lor amoroase.

— La Stânca-Clopot! strigase el, cu un rânjet larg. Hai să vedem dacă putem ieşi cu bine şi din asta. Vom încerca să urcăm pe malul abrupt al râului.

Hazard şi Lup-Răzvrătit săriseră fiecare pe calul său şi străbătuseră cu greu hoarda de cai, până în frunte. Duşmanul era pe urmele lor, puştile fulgerau în lumina lunii. Călărind ca vântul, se năpustiseră drept către peretele canionului. Creasta de unde terenul se prăbuşea în prăpastie era la o depărtare de numai câţiva metri. Trăgând aer adânc în piept, Hazard scoţând strigătul de război îşi biciuise calul palomino, făcându-l să sară peste marginea râpei. Pe murgul său, Lup-Răzvrătit se avântase şi el în aceeaşi clipă lansându-şi ţipătul în vânt. Ca un vârtej de frunze uscate purtate de furtună, cai şi călăreţi îi urmaseră, atingând din nou pământul cu şapte metri mai jos... cu toţii în viaţă!

Picioarele-Negre se opriseră, muţi de uimire, pe malul de sus al prăpastiei. Echipa de incursiune a lui Hazard sprintase spre pădure şi, ieşind din raza vizuală a duşmanului, se îndreptase agale spre casă.

Blaze ascultă povestirea laconică a lui Hazard, dar cuvintele nonşalante cădeau peste gânduri concentrate asupra altor lucruri, şi abia dacă auzea câte ceva. Unul fără celălalt, viaţa lor nu avea nici un sens.

— Au fost cele mai lungi zile din câte am trăit, şopti el, aplecându-se s-o sărute. Ţi-a fost dor de mine?

— Mi s-a părut că am petrecut şase luni ale unei ierni polare.

Apoi buzele îi se uniră şi gheaţa despărţirii lor se topi.

În seara aceea, toată lumea din tabără sărbători incursiunea profitabilă. Capturaseră două sute de cai, fără să piardă nici o viaţă omenească. Vizitatorii se perindau de la un cort la altul, toţi bucurându-se de triumf, şi Hazard, în calitatea lui de căpetenie, avu parte de cei mai numeroşi vizitatori dornici să-l felicite. De asemenea, toţi vroiau s-o vadă de aproape pe faţa-palidă, vrând s-o cunoască pe femeia căreia îi dăruise Hazard treizeci de cai.

Secure-Îndrăzneaţă şi familia lui sosiră târziu la festivităţi. El se scuză *sotto-voce* faţă de Hazard:

— A insistat să vină şi ea, zise, arătând spre Floare-Albastră. Crede că toţi caii pe care i-ai trimis sunt pentru ea.

— Erau pentru vechea noastră prietenie.

— Ştiu, bombăni Secure-Îndrăzneaţă, dar încearcă să i-o spui şi ei.

— Nu contează, spuse Hazard cu blândeţe. Peste câteva zile noi ne vom duce înpoi la mină.

În timp ce Hazard şi Secure-Îndrăzneaţă conversau în linişte, Floare-Albastră se uitase ţintă la Blaze, fără a-şi ascunde curiozitatea.

— Nici măcar nu face mâncare pentru el, îi spuse Floare-Albastră mamei sale, care îi aruncă imediat fiicei ei o privire de avertisment.

Nu era o remarcă răutăcioasă, doar o ironie uşoară. Pasiunea lui Floare-Albastră era totală şi plină de devotament, şi ea se mira că o soţie care îşi iubea bărbatul nu gătea pentru el. Ea însăşi ar fi fost mai mult decât fericită să-i prepare mâncarea, măcar dac-ar fi vrut-o ca o a doua soţie.

— Cine va avea grijă de el, o întrebă ea în şoaptă pe mama ei, când se va duce înapoi la mină, dacă ea nu e în stare să facă mâncare, nici să coasă?

Înainte ca mama ei să-i poată răspunde, un glas netulburat zise:

— Nu am nevoie să-mi poarte cineva de grijă, Floare-Albastră, dar îţi mulţumesc pentru preocuparea ta.

Floare-Albastră roşi — răspunsul timid al unei fete tinere. Hazard nu părea să remarce feminitatea debordantă, nici adoraţia din ochii ei. Dar Blaze le vedea. La urma urmei, îi stârneau un junghi de geiozie. Nu putea nega inocenţa de floare de măr a tinerei frumuseţi.

Cu diplomaţie, Hazard canaliză conversaţia într-o direcţie care era puţin probabil să pună în încurcătură pe cineva. Şi după un timp decent, familia plecă. În mai puţin de o oră, ultimul dintre oaspeţii veniţi în vizită plecase.

— I-ai văzut provocarea pasionată? Adoraţia *accea*? nu se putu abţine Blaze să spună, în glas simţindu-i-se o supărare nejustificată.

— Pe mine nu mă interesează adoraţia, *bia-cara*, replică Hazard pe un ton liniştitor.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul de salcie împletită cu măiestrie şi oftă din adânc.

— Sper că acesta-i ultimul dintre musafirii din seara asta, spuse el, schimbând în mod deliberat subiectul. Nu te-am avut numai pentru mine de ore întregi. Şi, prinţesă, vorbeşti un absarokee fermecător. Îţi mulţumesc că l-ai învăţat.

— Nu-i nevoie să mă încânţi cu complimentele tale, când chiar adineauri ai insinuat că eu nu te-aş adora, ripostă Blaze.

— În mod categoric, tu nu eşti o adoratoare, scumpa mea. Adorabilă, da; dar adoratoare? Oricum, pentru ce ai vrea să fii aşa?

— N-ai observat ochii aceia de căţeluş, fixaţi asupra ta? Te-ai fi putut îneca în privirea lor plină de veneraţie şi idolatrizare.

— Aş prefera să mă înec în ochii tăi enormi şi furtunoşi, Boston. Linişteşte-te, în orice caz nu-i vom mai vedea. Va trebui să ne gândim la reîntoarcerea noastră la mină.

— N-am putea să mai stăm puţin?

— Am stat deja mai mult decât plănuisem.

Hazard se lăsase şi el condus de emoţii. Ar fi trebuit să pornească înapoi încă de acum o săptămână.

— Când? întrebă caim Blaze, care îşi promisese că îl va spune lui Hazard de copil înainte de a se întoarce la cabană.

— Poimâine.

Aşadar mai avea o zi în care să-şi amâne dezvăluirea.

Trecuse bine de miezul nopţii. Hazard adormise, în timp ce Blaze rămăsese trează. Nu-i spusese. În ziua aceea începuse de zeci de ori, însă de fiecare dată îi lipsise curajul, neştiind cum va primi el vestea iminentei paternităţi. Dar ştia că trebuia să-i spună.

Când îl atinse, el se trezi şi, printr-o mişcare reflexă, întinse mâna să-şi ia cuţitul. Când văzu că erau singuri, îl vârî la loc în teacă.

— E ceva în neregulă? Un coşmar, *bia*?

În lumina difuză a lunii vedea cutele de îngrijorare deasupra sprâncenelor ei mătăsoase, şi mâinile ei încleştate, cu încheieturile degetelor albite.

— Nu, nici un coşmar, replică ea cu glas scăzut.

Hazard şedea în capul oaselor scrutându-i faţa cu ochii lui negri. Trupul lui puternic şi musculos se încorda, ca pentru a citi gândurile ei nerostite.

— Indiferent ce te-ar îngrijora, *bia*, spune-mi. Voi rezolva eu.

Şi spunea adevărul: pentru ea ar fi mutat şi munţii.

— Este vorba de... faptul că ne ducem înapoi?

— Nu-i asta, şopti ea.

— Atunci, ce, prinţesă? întrebă el cu blândeţe.

Mâinile lui suple cuprinseră mâinile ei încleştate, mângâindu-i dosul palmelor cu degetele mari.

Nu exista nici o modalitate subtilă prin care să-i spună ceea ce avea de spus, deşi în ultimele câteva zile se

gândise la o sută de posibilităţi.

— Sunt însărcinată, zise.

Degetele mari ale lui Hazard îşi încetară mişcarea, şi ochii lui îi întâlniră pe ai ei cu calm.

— Ştiu.

— *Ştii?*

— Mă gândeam, răspunse liniştit, că poate *tu* nu ştiai.

— Cum de-ai ştiut? întrebă ea de-a dreptul.

— Am fost cu tine în fiecare zi. Aş fi ştiut dacă ţi-ar fi venit ciclul lunar. Ceea ce nu s-a întâmplat.

— Eşti supărat? îl întrebă ea, fără a-şi ascunde teama care îi tăia respiraţia.

— Nu.

— Eşti fericit?

Şi-i aştepta răspunsul, cu inima plină de teamă.

Situaţia îl îngrozea, dar nu-i putea spune ei asta. Acum, pentru prima dată în viaţa lui era vulnerabil — vulnerabil faţă de teama de moarte. Întotdeauna ştiuse că destinul lui era să-şi salveze mult-iubitul clan sau să moară în această încercare. Acum, neutralitatea lui în faţa primejdiei era imposibilă, şi asta îl îngrozea. Trăgând-o aproape de el o ridică şi o aşeză pe genunchii lui, apoi îşi îngropă faţa în părul ei parfumat. Peste câteva clipe şopti:

— Sunt fericit, *bia-cara*, de copil. Acum spiritele noastre sunt contopite într-unul singur. Când tu respiri, simt şi eu; când zâmbeşti, căldura îmi atinge pielea; pulsul copilului nostru îşi are ecoul în mine.

— Trebuie neapărat să ne ducem înapoi? imploră ea, simţindu-se în siguranţă şi apărată aici, în munţi.

— Acolo se află datoria mea. Sunt obligat, spuse Hazard, simţind la gândul plecării aceeaşi tristeţe ca şi Blaze. O colibă în munţi, cu tine şi cu copilul nostru... cândva..

Ochii lui Blaze se umplură de lacrimi.

— Nu s-ar putea naşte copilul aici, în munţi?

Hazard dădu din cap, îndemnat de acelaşi impuls, dorind ca acest copil să se nască în pace şi iubire. El şi

Blaze găsiseră toată căldura posibilă aici, pe pământul poporului său, şi îşi dorea cu ardoare pentru copilul lor, să se bucure de aceeaşi dragoste.

— Făgăduieşte-mi — se rugă ea, vrând să se agaţe de acele cuvinte ca să lupte împotriva tremurului care-i copleşea mintea.

— Făgăduiesc, zise Hazard, fiindcă o iubea pe această femeie.

Era o promisiune în care voia să creadă, o promisiune pe care nădăjduia că va fi în stare s-o respecte.

Capitolul 29

Porniră pe drumul de întoarcere în zori, escortaţi de Lup-Răzvrătit şi de o duzină de războinici, deoarece după incursiunea făcută împotriva Picioarelor-Negre exista posibilitatea unei acţiuni de răzbunare.

Când ajunseră la terenul minei, găsiră cabana neatinsă, cu excepţia câtorva provizii pe care le adusese sus Jimmy. Intrarea minei era intactă — nici acolo nu fuseseră vizitatori. Lup-Răzvrătit cercetă întreaga zonă înainte de a o declara sigură: nicăieri nu se vedeau semne ale unor intruşi nedoriţi.

— Te simţi ca acasă, spuse Blaze, stând în picioare lângă prag, şi privind căsuţa mică şi primitivă.

— Primul nostru cămin, zise Hazard, venind în spatele ei şi înconjurându-i mijlocul cu braţele. Eşti obosită?

— Nu, călătoria de întoarcere a fost tihnită.

— Acum trebuie să ai grijă. Nu trebuie să faci prea multă treabă.

— Mă simt foarte bine.

— Mmm, aprobă el, strângând-o aproape şi aplecându-şi capul ca s-o sărute pe obraz.

Şi se întrebă, aşa cum făcuse adesea de când urcase ea pe munte cu atât de multe săptămâni în urmă, cum de existase el înainte de venirea ei. Ceea ce îl readuse în

minte un gând care, de când îi vestise Blaze copilul, îl preocupa, frământându-l într-una. Continuând s-o ţină îmbrăţişată, o întoarse cu faţa spre el şi spuse cu blândeţe:

— Acum, că soseşte copilul...

— Da?...

Expresia gravă a lui Hazard o îngrijora.

— Ar trebui să-l găsim pe tatăl tău. Ar trebui să ştie şi el de copil, de căsătoria noastră.

Sau, gândea Hazard, *dacă el este mort, ar trebui să i se spună lui Blaze, în aşa fel ca să nu-l mai tot aştepte să apară.*

— Mi-ar plăcea asta. Ştiu că tata s-ar bucura pentru mine, pentru noi. Întotdeauna spunea: „Când vei întâlni iubirea vei şti", dar până te-am cunoscut pe tine nu eram sigură că avea dreptate. Crezi că ar trebui să-i trimitem cumva un mesaj... poate prin Jimmy?

— O să verific situaţia, răspunse Hazard, convins că dacă Jimmy nu ştia unde se afla colonelul, Rose ar fi putut să descopere.

În aceeaşi seară în care Blaze şi Hazard se reinstalau la mină, Yancy şi Millicent Braddock discutau despre planurile lor de căsătorie.

— Ar *trebui* să aşteptăm un an, dragă Yancy. Cunoşti eticheta.

— Millicent, replică Yancy cu un zâmbet rugător. Nu pot aştepta un an. Te rog să nu insişti. Ştii de când am tot căutat o femeie ca tine?

Glasul lui avea o rezonanţă intimă, dar de când cuţitul lui Hazard îi străpunsese gâtul era răguşit. Yancy se zbătuse între viaţă şi moarte până când pândarii piăţiţi reveniseră la Confederate Gulch la scurt timp după atacul lui Hazard. O lună mai târziu se însănătoşise iar cadavrul colonelului se afla la antreprenorul de pompe funebre, aşteptând să fie transportat în est, de îndată ce îndurerata văduvă şi-ar fi găsit fiica.

Millicent se fandosi, privindu-l pe sub genele plecate.

— Ce drăguţ din partea ta!

— Este adevărul adevărat, pe Dumnezeul meu, scumpo, spuse Yancy, crezând în fiecare cuvânt rostit.

Toată viaţa lui căutase o doamnă bogată cu care să se însoare.

— Dacă ai fi acceptat ca el să fie înmormântat aici, am fi putut să ne căsătorim chiar după funeralii. Nimeni din afara regiunii Montana n-ar fi ştiut cu exactitate câte luni diferenţă erau între una şi alta.

— Uiţi de „Buhl Mining", iubitule, îi atrase ea atenţia cu prudenţă. Dacă ne-am fi grăbit să încheiem căsătoria asta mi s-ar fi închis toate uşile înaltei societăţi din Boston.

— Şi ce dacă? Oricum ne vom muta înapoi în Virginia.

— Fii practic, dragă. Deschiderea testamentului va dura luni de zile. Luni de zile la Boston, având de-a face cu prieteni de-ai lui William. În plus, proprietatea minieră este deţinută în comun cu toţi colegii lui din Boston. O întoarcere în Virginia este de domeniul viitorului deocamdată, toţi banii şi proprietăţile sunt blocate în Boston.

— Unde se află de fapt testamentul? se interesă Yancy.

— La avocatul lui William, Curtis Adams.

— Ştii cum sunt împărţite bunurile?

Exprimarea era amabilă, dar acum, în aşteptarea răspunsului, răguşeala glasului i se accentuase.

— Între mine şi Venetia, presupun.

— În cazul acesta avem într-adevăr nevoie de ea, admise el. Absenţa ei ar putea ţine în loc totul.

— Cred că în condiţiile morţii lui William — zise Millicent, uitându-se cu înţeles la Yancy — cazul nostru ar părea mai respectabil dacă fiica noastră s-ar înapoia în est împreună cu noi. O mamă şi o fiică în doliu, însoţite de un „văr îndepărtat" ar atrage mai puţine comentarii decât noi doi, revenind singuri cu cadavrul soţului meu. În general, indienii nu au acces la noile arme Winchester, şi minţile bănuitoare ar putea să bârfească. Prezenţa Venetiei ar fi liniştitoare pentru cei care ar avea îndoieli. Pe urmă, după ce se deschide testamentul şi dispunem de avere, sunt

sigură că Venetia ar putea fi instalată undeva — poate în Europa — cu un stipendiu modest. Dacă se dovedeşte a fi dezagreabilă, ne putem gândi la altceva.

— Planurile tale par a fi foarte complecte, murmură Yancy răguşit, ochii lui spălăciţi aprobând cu viclenie.

— Asta nu înseamnă că nu aş fi visat la asta şi înainte, zise Millicent cu glas mieros. Dar până a nu apărea tu, Yancy dragă, nu aveam pe nimeni căruia... să-i împărtăşesc gândurile mele.

Millicent era încântată de Yancy, dar amândoi erau şi mai încântaţi de perspectiva de a deveni milionari. Deşi îi apropia originea lor comună, adevărata legătură era lipsa lor comună de scrupule, şi în fond, căsătoria despre care discutau era în mod cert un aranjament practic. Era o împerechere de firi pătimaşe, pline de ură, o împerechere a unor oameni săraci şi cu pretenţii de rafinament, ahtiaţi să intre în posesia unei mari sume de bani. Mai presus de toate, era o împerechere a unor lăcomii nelimitate, o căsătorie de *extremă* convenienţă.

— În cazul acesta, Millicent, iubito, cred că ar trebui să ne gândim imediat la salvarea fiicei tale din mâinile răpitorului ei. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât va dura mai mult până vom ajunge la Boston şi vom lămuri problemele legate de proprietate.

— Ai deja adunaţi oamenii necesari?

— Îi am încă de când a fost adus din munţi cadavrul colonelului.

— Şi s-au înapoiat amândoi?

— În noaptea asta s-au aprins lumini în ferestrele cabanei, m-a informat pădurarul meu acum nu mai mult de o jumătate de oră.

— În fine! exclamă Millicent oftând.

Ea şi Yancy aşteptaseră în Diamond City mai bine de o săptămână, şi era scârbită de condiţiile primitive de acolo.

— Nu vreau să I se facă vreun rău. Reputaţia mea n-ar supravieţui morţii atât a fiicei mele cât şi a soţului meu.

— Fără îndoială, Millicent. Înţeleg.

Până când aveau să fie căsătoriţi, Yancy nu intenţiona să-i refuze nici cel mai mic capriciu.

— Va dura mult?

— Ar trebui să fim gata de drum pe la jumătatea după-amiezei. Sau a dimineţii, dacă totul merge bine.

— Am aranjat eu totul, zise ea, buzele schiţând un uşor zâmbet.

— Bravo.

Ochii lui Yancy se aprinseră de un foc interior. Mâine seară pe la vremea asta aveau să fie în drum spre Salt Lake City, în interiorul continentului. În mai puţin de două săptămâni, cu legături bune şi fără ghinioane, vor fi la Boston. Iar el va fi lângă bogăţiile de care nu avusese parte toată viaţa. Se ridică în picioare, gata de plecare, având grijă să păstreze aparenţele în acest mic oraş minier.

— Ah, şi încă ceva, dragă... Nu vreau să aflu nici un amănunt în legătură cu indianul. Şi nu uita biletul, îi reaminti ea, arătând spre masa de lângă fereastră. Dacă ar face cineva investigaţii, vreau să-şi închipuie că Venetia a plecat din propria ei voinţă.

Capitolul 30

Mica armată de scursori şi nemernici a lui Yancy urcă pe munte în dimineaţa următoare, după ce Hazard intrase în mină. Erau o sută, înarmaţi până în dinţi cu ultimele modele de puşti Winchester şi pistoale Colt. Un indian din tribul Picioarelor-Negre, duşman de moarte al lui Hazard, le era ghid. Deoarece atacul, care nu ţinuse seama cu brutalitate de prezenţa lui Blaze, avu loc în plină zi, Hazard fu luat pe nepregătite. Chiar dacă tatăl lui Blaze era mort, Hazard nu se aşteptase la o asemenea nepăsare faţă de ea — cu siguranţă unul din partenerii colonelului, măcar soţia lui, nu ar fi riscat viaţa fetei într-un mod atât de făţiş. Surprinderea fu totală şi imensă. Niciodată nu trebuie să subestimezi lăcomia rapace a omului alb.

Indianul Picioare-Negre ajunsese primul la cabană şi înăbuşi ţipătul îngrozit al lui Blaze. O ţinea strângând-o plin de cruzime, acoperindu-i gura cu una din mâinile lui mari, când ea îl auzi pe Hazard strigându-i numele, într-un urlet tot mai încărcat de îngrijorare şi spaimă.

Şi pe urmă, o sută de puşti traseră o serie neîntreruptă, de focuri ucigătoare, şi ea îşi pierduse conştiinţa.

Rezemat de stânca rece a galeriei sudice, Hazard, cu braţul stâng sfărâmat de la cot în jos, gâfâind din cauza durerii care părea că-i smulge capul, se uită cu groază în lungul celor cincizeci de metri de tunel. Vederea îi era tulbure. Frecându-şi ochii, îşi umplu degetele de sânge. Nu dispunea de mult timp, dar durerea se întindea în susul braţului său, împiedicându-l să judece limpede. Auzi hârşâiturile deasupra lui, în timp ce cele o sută de puşti aţintite asupra intrării minei întreţineau un baraj de foc susţinut, ca într-o ireală scenă de iad.

Îşi scuturâ capul şi vederea i se limpezi. Acum era sigur că Billy Braddock era mort. Şi în mod clar, Yancy Strahan nu murise la localul Rosei. Glasul care dădea ordine era răguşit şi aspru, dar accentul sudic era inconfundabil. Yancy Strahan stăpânea situaţia. Blaze se afla în mâinile lor. Copilul lor se afla în mâinile lor. Şi dacă pulberea neagră al cărei miros îl simţea el era mânuită de cineva cât de cât priceput la explozibili, el însuşi avea să fie îngropat de viu.

Hazard se strădui să se mişte, deşi se simţea ameţit şi-i era greaţă, şi oasele sfărâmate îl înţepau la fiecare tresărire, durerea silindu-l să se oprească şi să se odihnească după fiecare înaintare. Avea nevoie de proviziile lui înainte ca explozia să cufunde tunelul într-o beznă totală. Chiar în timp ce se îndrepta spre mica ladă de lemn cu lumânări, şocul primei explozii îl izbi de perete.

Când fumul se mai împrăştie, constată că jumătate din intrare era blocată. După asta încercă să se grăbească, apreciind că nu va mai fi necesară decât una, oricum nu mai mult de două explozii pentru ca lumina să dispară.

Încerca să-şi concentreze gândurile asupra lui Blaze, ştiind că trebuia s-o ajute. La numai o infimă distanţă de o totală cufundare în inconştienţă, creierul lui amorţit reţinea senzaţia înnebunitoare de panică pe care i-o evoca numele ei. Însă nu mai era în stare să formuleze mesaje coerente, nemaifiind capabil de raţionamente deductive. Numele ei plutea în jurul ceţoaselor peisaje interioare, la cele mai joase niveluri ale spaimei, şi îşi trimitea pur şi simplu ecoul, asemeni unui ţipăt viu, de-a lungul coridoarelor sfâşiate de durere ale minţii lui.

Oprindu-se, se sprijini gâfâind de peretele galeriei, trăgând cu greu aer în piept şi privind cum sângele îi picura pe vârfurile degetelor. Ameţit, nu ştia de cât timp stătuse proptit de perete, propriul său timp scurgându-se odată cu sângele lui. Îşi scutură de două ori capul ca să-şi limpezească vederea şi să-şi reactiveze creierul inert.

Cea de-a doua explozie îl trânti la pământ, şi abia după mai bine de cinci minute îşi găsi energia necesară ca să se salte în genunchi. Încercă să se târască, dar braţul sfărâmat şi fără viagă i se izbi din greşeală de solul aspru, provocând un spasm dureros, care urcă în spirală de-a lungul terminaţiilor sale nervoase, atât de intens, încât fu nevoit să zacă clipe îndelungate, cuprins de un tremur de nestăpânit. Încercă să se gândească la alte lucruri, se strădui să-şi îndepărteze mintea de la monstruoasa suferinţă, fie măcar şi pentru o clipă, în aşa fel încât să se poată ridica. Centimetru cu centimetru, în chinuri de neînchipuit, se împinse în susul peretelui până când ajunsese să stea în picioare. Atunci reuşi să vadă lada — o siluetă confuză la o depărtare de treizeci de metri. Următoarea explozie avea să-l biocheze înăuntru. *Nu gândi. Tot ce trebuie să faceţi este să mergeţi,* le porunci el membrelor sale. *Altminteri vei muri.*

Se prăbuşise chiar lângă lada cu lumânări, când detonă cea de-a treia explozie. Pe urmă simţi mirosul prafului de puşcă, dar nu mai vedea nimic. Se afla într-o beznă totală. Ca la un semnal, creierul lui lăsă să-i scape slaba

strânsoare cu care îşi menţinea propria-i lumină interioară, şi Hazard alunecă într-o stare de inconştienţă.

Când se trezi, Blaze o văzu mai întâi pe mama ei. Era un chip luminat de bucuria interioară a trimfului. O faţă pe care ea o recunoscu ca pe cea a unui duşman de moarte.

— *Tu,* o acuză calm şi cu amărăciune.

Millicent atinse perlele de la gâtul ei. Nu era un gest nervos. Era lent şi indiferent.

— Într-o bună zi, când vei fi mai în vârstă şi mai înţeleaptă, îmi vei mulţumi. Numai tinerele proaste fac greşeala de a se îndrăgosti de persoane indezirabile.

În somn, Blaze strigase cu gias tare, chemându-l pe Hazard, plângând pentru el. Şi Yancy descrisese cum se zbătuse Blaze să se elibereze înainte de explozie, când îl auzise pe Hazard strigând.

— El este de o mie de ori mai bun decât voi, replică Blaze cu asprime.

Hazard avea calităţi pe care oameni ca Yancy şi Millicent nu le-ar fi putut poseda niciodată, pe care lăcomia lor n-ar fi reuşit să le răscumpere.

Millicent izbucni într-un râs uşor.

— Copil încăpăţânat ce eşti! Îţi vei schimba felul de a gândi când te vei maturiza.

— Nu intenţionez să mă cert cu tine. Unde este tata? Vreau să-l văd pe tata.

Millicent nu se mişcă.Degetele i se opriră pe perlele sclipitoare de la gâtul ei, iar în ochii de un cenuşiu deschis se aprinse, strălucitoare, lumina bucuriei.

— A murit, răspunse.

Cuvintele o izbiră pe Blaze ca o lovitură fizică, încât trebui să se lupte să-şi recapete respiraţia. Când vorbi, nu reuşi să scoată decât o şoaptă îndurerată:

— Minţi.

— Cadavrul lui se află la Virginia City. Îl poţi vedea.

— L-ai ucis! exclamă Blaze, acuzator.

— Nu zău, ce copil dezgustător eşti! Bineînţeles că nu l-am ucis. Nu s-a mai întors viu din călătoria lui nebunească prin munţi, ca să te salveze pe *tine*. Fără îndoială că l-au omorât unul dintre renegaţii aceia sălbatici cu care convieţuieşti tu. Dacă vrei să învinovăţeşti pe cineva, tu eşti un candidat la fel de bun ca oricare altul. Yancy mi-a spus că *tu* ai fost cea care ai insistat să te duci sus, să discuţi cu sălbaticul acela. *Eu* aş zice, *domnişoară*, că moartea tatălui tău ţi se poate imputa ţie tot atât de bine ca oricui altcuiva.

— Ticăloaso!

— Sunt foarte imună la insultele tale, spuse ea liniştit, aranjându-şi manşeta de dantelă a rochiei sale de mătase. Este efectul banilor.

— Este singurul lucru de care ţi-a păsat vreodată, nu-i aşa? Nu de tata. Numai de banii lui.

— Ei bine, desigur, ce altceva m-ar fi putut interesa? Tatăl tău era un ţărănoi. Şi se pare că şi prin tine curge sângele lui. Ţi-a făcut plăcere să te culci cu indianul acela corcit al tău? întreabă pe un ton dulceag.

— Originea lui este mai pură decât a oricărui Hatton din Virginia.

— Era, dragă. Acum e mort de-a binelea.

Cu faţa albă ca varul, Blaze fu izbită de realitatea dură. Se gândise la Hazard închipuindu-şi-l viu, deşi îl cunoştea pe Yancy, în ciuda măcelului care distrusese mina. În străfundurile minţii ei, plănuise să părăsească patul acesta, camera aceasta, pe această femeie plină de ură, şi să se ducă înapoi pe munte, la cabană. *Sfinte Doamne, fă să se înşele!*

— Nu este adevărat!

În glasul ei calm se simţea cum se strecoară isteria.

— E mort.

— Nu. Este în viaţă. Trebuie să fie!

Inima lui Blaze se zbătea nebuneşte în coşul pieptului, palmele ei erau reci ca gheaţa.

— Mort şi îngropat în mina aia norocoasă!

— Nu! răsună slab şi sfâşietor strigătul de durere —

un strigăt primitiv şi vechi de când lumea. Nu, nu, nu, *nu*!

— Este mort şi îngropat sub tone de pietriş.

Blaze îşi tras peste cap o pătură, încercând să facă să tacă vocea calmă şi detaşată. Dar nu slujl la nimic. Fiecare cuvânt continua să-i sfâşie inima. Fiecare cuvânt îl zdrobea dorinţa de a trăi. Hazard mort! Hohotele de plâns îi zguduiau trupul firav. Hazard, care pentru ea devenise însăşi viaţa — mort! Lacrimile îl şiroiau pe faţă, Şi brusc, renunţă. Amorţită de durere, gândi cu jale: *Am murit.*

Trecură două ziie şi ea abia dacă mişca. Lacrimile se sfârşiseră. Nu mai putea să plângă, dar suferinţa crescuse. Hazard îl umplea gândurile, fiecare clipă, fiecare respiraţie, şi amintirile sfâşietoare îi transformau melancoiia într-un chin cumplit.

În după-amiaza ceiei de a doua zile, când mintea şi trupul îi erau copleşite de slăbiciune, fu lesne convinsă că ar trebui să însoţească trupul tatălui său la Boston.

Nu voia să stea de vorbă cu mama ei sau cu Yancy, dar Hannah îi aminti de datoria faţă de tatăl ei şi de amintirea acestuia. Blaze îşi golise în mod voit mintea de orice gânduri, ca să scape de durerea morţii lui Hazard.

— După aceea mă înapoiez, Hannah. De îndată ce tata va fi înmormântat aşa cum se cuvine, mă întorc aici.

Voia ca pruncul lor să se nască acolo unde se născuse Hazard. Voia să-l crească pe copilul lor în regiunea pe care Hazard o numise „acasă". Lui Hannah nu-i spuse toate acestea, dar bătrâna doică înţelese durerea ei pentru bărbatul pe care-l iubise.

— Este o regiune plăcută şi frumoasă, în care merită să te întorci. Dar deocamdată trebuie să te duci acasă.

— Pentru mine, aici este acasă.

— Ştiu, copilă, şi te vei întoarce, o linişti Hannah, aşa cum în trecut liniştise multe lacrimi copilăreşti.

Cu toate acestea, dorea din inimă ca tristeţea de acum să fi fost la fel de banală. O cunoscuse vreme de prea

mulţi ani pe Millicent Braddock ca să accepte orbeşte povestea despre o explozie accidentală. Iar Yancy îi făcuse încă de la început impresia unui criminal nemilos, oricât de măreaţă ar fi fost obârşia familiei lui.

Ea nu putea să schimbe ceea ce se întâmplase. Nu-i putea aduce înapoi lui Blaze *iubirea*. Dar avea să-i dăruiască tot ce-i dăruise întotdeauna: dragoste şi mângâiere.

În ziua în care Blaze părăsi Diamond City, Hazard începu să cioplească în roca verzuie a tavanului galeriei estice. Îşi încropise o atelă provizorie pentru braţul stâng, din două scânduri scoase dintr-o ladă veche pentru pulbere în jurul cărora înfăşurase fâşii de piele rupte din pantalonii lui. Treaba asta îi luase o jumătate de zi, fiindcă din cauza durerii leşinase de câteva ori. Braţul, care i se umflase ajungând la dimensiuni monstruoase, transforma în chin orice mişcare bruscă. Urmărise cum culoarea braţului său trecuse de la trandafiriu la roşu, şi în ziua aceea la un purpuriu urât, şi ştia din experienţă că dacă vârfurile degetelor se vor învineţi, avea să-şi piardă braţul. În acea primă zi, după ce reuşise să-şi fixeze atela, zăcuse într-un semileşin — mesajul trupului său, prin care cerea să se odihnească pentru a-şi recupera forţele în urma distrugerii pe care o suferise. Nu făcu nimic altceva decât să aprindă vreme de câteva clipe o lumânare, atunci când se trezea, ca să verifice înaintarea culorii pe braţul său, şi apoi sufla stingând flacăra.

Avea un vag plan, care se închega în timp ce dormea. În momentele lui de luciditate îl revedea, îl gândea şi iar îl refăcea, drămuindu-şi timpul în aşa fel încât să ţină seama de lumânări şi de lipsa lui de hrană şi apă. Trebuia să se odihnească. Trupul lui cerea asta alunecând în inconştienţă ori de câte ori îşi uza forţele peste măsură. Dar în curând trebuia să se mişte. Fără hrană şi neavând de băut decât umezeala care se aduna de pe stânci, nu

dispunea de mult timp pentru a-şi săpa un drum de ieşire. În fiecare zi, rezerveie de putere aveau să-i scadă. Dar dacă exista o caie de scăpare, dacă exista o modalitate prin care să ajungă la Blaze şi la copilul lor nenăscut, avea s-o găsească. Sau va muri în acea încercare. Aceasta avea să fie ultima lui încercare, şi el ştia asta. Jon Hazard Black împotriva morţii.

La vremea în care Blaze supusă şi zdrobită era ajutată să urce în trăsura închiriată, în zorii celei de a treia ziie de după explozie, Hazard muncea deja de cinci ore. După cât putea el să aprecieze, galeria estică se afia în punctul ei cel mai înălţat, la o adâncime de doi metri şi jumătate sub pământ. În ziua precedentă îndepărtase cioplind un strat de aproximativ o jumătate de metru şi pe urmă fusese nevoit să instaleze un soi de cofraj. Plănuise ca de acum înainte să-şi continue truda cu cât mai puţine pauze de odihnă, fiindcă ştia că zi de zi forţele aveau să-i slăbească. Şi cu viteza cu care înainta, problema era care avea să cedeze prima: piatra verzuie sau puterea lui.

Numai gândul la Blaze şi la copilul lor nenăscut îl ţinea în viaţă.

N-a fost nevoie ca Blaze să fie trasă cu forţa, plângând şi ţipând; ea părăsi Diamond City ca o umbră materială a ei înşişi. Dar în drum spre capătul de cale ferată refuză să le spună vreun cuvânt mamei sale şi lui Yancy, o mânie latentă sălăşuind adânc sub durerea acută a pierderii suferite. Şi de cum fu instalată în patul din vagonul tatălui ei, îi spuse foarte liniştit lui Hannah, într-o şoaptă ce nu putea fi auzită nici la doi paşi:

— Nu vor învinge.

— Aşa vreau să vorbeşti, fata mea! spuse Hannah, întinzând o mână bătucită de muncă şi vârstă ca să mângâie părul lui Blaze. Aşa te vreau, fetiţo!

Şi lacrimile străluceau în ochii ei la această primă scânteiere de viaţă de când plecaseră de la Diamond City.

— Tatăl tău n-ar fi vrut ca nemernicul ăla care tronează în salonul mamei tale să capete banii lui.

— Ştiu, zise Blaze cu calm. Şi nu-i va căpăta. Toţi sunt ai mei, tu ştii asta.

Şi pe urmă ochii lui Blaze părură câteva clipe lipsiţi de viaţă. I-ar fi fost atât de folositori lui Hazard! Dar acum era prea târziu... Lacrimile începură să-i şiroiască.

— Asta va fi o surpriză pentru ea, se grăbi Hannah să declare, încercând să schimbe direcţia gândurilor lui Blaze.

— Cu toate acestea nu mai contează, nu-i aşa?

Inima lui Hannah sângera văzând cum viaţa şi energia se scurgeau din tânăra femeie pe care întotdeauna o ştiuse frivolă şi veselă. Nu avusese de gând să pomenească despre asta, şi chiar şi acum ezită o clipă, nevrând să se vâre cu forţa în sufletul lui Blaze. Dar când lacrimile se revărsară peste obrajii palizi alunecând de-a lungul chipului slăbit, a cărui expresie arăta o retragere în faţa a orice în afară de durere, Hannah se hotărî să vorbească:

— Acum contează pentru micuţ, nu-i aşa?

Blaze îşi înălţă brusc privirea.

— Doar nu vrei ca ăia doi, de-acolo să ia ceea ce i se cuvine prin naştere copilului tău. Şi o vor face, copila mea, tot atât de adevărat pe cât este că respir, dacă tu te mulţumeşti să zaci în pat, aşa cum ai făcut până acum.

— De unde ştii? şopti Blaze...

— Asta-i o întrebare prostească, fetiţa mea. Te-am îmbrăcat şi dezbrăcat vreme de nouăsprezece ani.

— Crezi că ei ştiu?

Blaze se strădui să se salte în capul oaselor, şi un strop de culoare îi învioră pometii obrajilor, prea proeminenţi acum, după zece ziie în care abia se atinsese de mâncare.

— Nu, deocamdată ei nu ştiu, însă natura le-o va spune destul de curând. Acum, poţi să zaci acolo şi să-ţi usuci ochii plângând, sau te poţi scula să te asiguri că

pruncul tău va avea parte de averea la care are dreptul.

— Vor încerca, nu-i aşa...?

— Asta-i tot atât de sigur ca şi răsăritul soarelui în fiecare zi.

— Dar eu pot numi ca moştenitor al meu pe oricine.

Spatele i se îndreptase şi o culoare trandafirie, sănătoasă, îi invadase obrajii.

— În definitiv, sunt banii mei, adăugă ea.

— Va trebui să fii foarte isteaţă, copila mea, pentru ca lucrurile să rămână aşa.

Blaze se uită ţintă la Hannah, şi în privirea ochilor de safir se aprinse din nou focul.

— În cazul acesta, zise azvârlind cuverturile la o parte, aş face mai bine să mă îmbrac. Şi pe urmă cred că îmi voi reface testamentul. Mai este hârtie aici? Da.

Şi-i zâmbi lui Hannah. Primul surâs după zece zile.

— Găseşte-mi o rochie, un toc, şi încă un martor, Hannah. Adu-l pe bucătar. În el se poate avea încredere.

Blaze cea care coborî din tren la Boston era foarte diferită de cea care urcase în vagon în Nebraska. Millicent şi Yancy ar fi trebuit să observe, dar erau prea tare adânciţi în propriile lor planuri, prin care puneau la cale cum să cheltuiască moştenirea rămasă de la colonelul Braddock. Nu remarcaseră mersul uşor şi hotărât al tinerei femei care păşi înaintea lor pe peron.

Fu cea dintâi greşeală a lor în bătălia pe cale să înceapă.

Capitolul 31

Când cea din urmă lumânare a lui Hazard se stinse, el se sprijini de peretele puţului îngust pe care-l cioplea în roca verzuie şi lăsă să treacă primul val de teamă. Apoi deschise şi închise ochii de două ori. Îi trebui încă o bucată de timp ca să-şi combată cel de-al doilea val de panică. Se strădui să respire calm, refăcu caiculul zilelor de când fusese îngropat de viu; verifică dimensiunea cu

care înălţase puţul săpat prin plafonul galeriei estice, şi pe urmă, alungându-şi demonii spaimei, calculă încă o dată ecuaţia. Ar fi trebuit ca la nu mai mult de treizeci de centimetri deasupra capului său să existe aer, şi lumină, şi iarbă verde, şi libertate. Făcea o evaluare prudentă, pentru a-şi amortiza eventuala dezamăgire. Dar simţul lui lăuntric îi spunea că cel mai probabil era ca stratul de rocă rămas să nu depăşească douăzeci şi cinci de centimetri.

Mâna cu care strângea târnăcopul începu să alunece, pe măsură ce palma îi transpira din cauza temerilor... cumplita posibilitate de a fi greşit calculele. Nu mâncase de cinci ziie, şi acum avea nevoie de mai multă odihnă între reprizele de muncă. Ultima dată când moţăise avusese halucinaţii,. Acum, când cioplea număra, silindu-se să izbească de treizeci de ori înainte de a face o pauză. Reuşea de fiecare dată să ajungă la treizeci, deşi ultimele câteva lovituri erau însoţite de încleştarea dinţilor. Şi o dată, când nu nimerise roca şi târnăcopul îi alunecase pe braţul rupt, ecoul ţipătului său a răsunat clipe nesfârşite de-a lungul tunelurilor subterane.

Acum, nu mai era în stare să izbească decât de zece ori până când durerea îl silea să se oprească. Aproape că hohotea de plâns din cauza extenuării. Cu ritmul acesta mai lent avea să-i ia şi mai mult timp. Şi timp nu avea. Timpul era duşmanul lui în aceaşi măsură în care-i fusese duşman Yancy Strahan. Iar acolo unde nu reuşise Yancy, era posibil să reuşească oboseala. Nu îndrăzni să respire când simţi uşorul, subţirele suflu de aer proaspăt. *Dacă am iar halucinaţii?* se întrebă... şi îşi reţinu respiraţia, aşteptând, sperând. Aşa că încă îşi ţinea respiraţia când simţi cea de-a doua boare proaspătă. Dând lent drumul aerului din piept, murmură foarte, foarte încet:

— Blaze...

O secundă mai târziu, târnăcopul se roti în sus, şi roca verzuie şi dură cedă, stratul de nisip şi pământ începând să curgă înăuntru.

Lucrase deasupra capului, aşa că mai rămânea pro-

blema ieşirii lui, trăgându-se în sus, însă asta era o dificultate pe care o înfrunta cu mai multă plăcere. Începu să-şi croiască drum în sus cu precauţie, centimetru cu centimetru, căţărându-se prin apăsări alternative, umărul lui drept preluând aproape întreaga forţă cu care se împingea pe peretele opus al puţului îngust, cu picioarele, atât de arcuite încât călcâiele mai că-i atingeau fesele. Se înălţa cu greu, conştient tot timpul de umezeala pereţilor de stâncă. Nu-şi deplasa un picior până când nu era fixat bine celălalt. Dacă ar fi căzut, ar fi putu să se rostogolească peste braţul frânt, şi i-ar fi trebuit iarăşi ceasuri întregi până să fie în stare să se mişte. Nu-şi putea permite să cadă, şi nu numai din cauza timpului pierdut, ci şi fiindcă acum funcţiona doar pe bază de adrenalină, şi dacă ar fi fost nevoit să se caţere încă o dată prin puţ, era posibil să nu mai aibă forţa necesară. Să moară atât de aproape de libertate ar fi fost o tortură prea dureroasă ca s-o poată îndura.

Când umerii lui ieşiră la suprafaţă, inima îi bătea atât de tumultos încât putea să-i simtă vibraţiile în gură. Dar îşi sili picioarele să-şi continue ienta căţărare, până când braţul drept îi fu liber. Şi atunci, printr-un avânt supraomenesc, se săltă în afara puţului şi zăcu, gâfâind pe iarba de păşune, în timp ce o briză uşoară îi răcorea transpiraţia care-i acoperea trupul. În şoaptă, cântă imnul spiritului său, glasul lui adânc şi cu timbru cald înălţându-se deasupra munţilor asemenea aerului nopţii argintii. Când îşi sfârşi cântecul, se ridică în picioare cu greu, se întoarse spre cabană şi începu îndelungata-i coborâre.

Se opri în pragul intrării, cu silueta luminată de lună. Pretutindeni se vedeau urmele vandalismului. În felul acesta operau bandiţii plătiţi, aceştia simţeau o nevoie intensă să spargă, să sfarme şi să ucidă — o ostilitate pe care Hazard n-o înţelesese niciodată. Sperase că pistoalele lui Colt sau puşca Henry cu repetiţie să fie încă acolo. Nu

erau. Nimic nu rămăsese întreg. Ceea ce era prea mare pentru a fi cărat fusese sfărâmat. Masa şi scaunele erau făcute zob. Până şi soba cea grea fusese răsturnată.

Îl copleşi o tristeţe plină de melancolie. El şi Blaze trăiseră aici primele zile ale dragostei lor, în această încăpere care acum era deschisă intemperiilor şi animalelor, şi luminii lunii, ce se revărsa netulburată prin găurile ferestrelor sparte. Păşind peste alimente şi cioburi de sticlă, căută prin sfărâmături vreun indiciu care să-i poată spune ceva despre Blaze. De două ori trecu pe lângă plic până când o rază de soare îi scoase în evidenţă un colţ. Plicul se afla pe poliţa căminului.

Îl luă de-acolo, mâna lui mânjită de praf de puşcă şi noroi lăsând urme negre pe hârtie, şi ieşi cu el în pragul uşii. Nu era sigilat. Trase afară cu dinţii unica foaie de hârtie, lăsând să cadă plicul. Despături biletul şi citi:

„Hazard,
Nu sunt bună de ostatică. Ţi-am mai spus asta.
Mă duc înapoi la Boston.

Blaze"

De la părul său argintat de lumina lunii şi până la rana însângerată de pe gâtul său, Hazard se făcu alb ca varul. Uluit, reciti biletul. Citi fiecare cuvânt în parte, de pareă mesajul s-ar fi schimbat prin schimbarea ritmului. Dar cuvintele nemiloase îşi băteau joc de el, dezvăluind toată falsitatea dintre el şi frumoasa doamnă din înaita societate bostoniană. I se făcu frig, simţind cum o furie de gheaţă îi pătrunde până în măduva spinării, şi pe urmă un val de mânie clocotitoare crescu într-o clipă până ce luă dimensiunile unei violenţe nestăvilite, când îşi aduse aminte de înmormântarea lui de viu. Aşadar fiica milionarului se plictisise să se joace prin pustietăţi de-a sălbatica nobilă. Se plictisise şi se hotărâse să se înapoieze la Boston. Nu era prea frumos că, pe deasupra, încercase să-l ucidă.

Dar dacă se gândea mai bine, moartea lui ar fi rezolvat

definitiv problema drepturilor companiei „Buhl Mining" asupra bogăţiilor Montanei. Ar fi fost destul de uşor ca parcelele lui să revină copilului său. Pur şi simplu o parcelă de teren aurifer, moştenită în mod corect. Bineînţeles că niciodată nu-şi imaginase cât de premeditată fusese conceperea copilului. Era oare posibil ca Blaze să fi mers atât de departe pentru a salva terenul? Nu-i plăcea să se gândească la o înşelătorie atât de josnică. Dar văzuse atâta corupţie în legătură cu aurul — de obicei aurul altuia — încât ştia că, oricât de neimaginabilă, o astfel de posibilitate exista.

Mare păcat, gândi el cu răutate, lăsând biietul să cadă pe pardoseală şi strivindu-l în gunoi cu călcâiul, *că programul lor nu avea să se îndeplinească atât de uşor.* De cum i se va vindeca braţul, intenţiona să deschidă mina. Şi de data aceasta nimeni nu-l va mai prinde nepregătit.

Drumul de patruzeci şi cinci de minute până la Diamond City îl luă patru ore, trupul rămânându-i pe picioare numai prin puterea voinţei. Când peste câteva minute păşi în salonul Rosei, nu mai avu forţă decât atâta cât să străbată distanţa până la cel mai apropiat fotoliu. Prăbuşindu-se în el, îşi pierdu cunoştinţa, şi Rose îl găsi aşa câteva clipe mai târziu. Însângerat, murdar, cu braţul într-o eşarfă încropită ca vai de lume, cu capul răsturnat pe spate într-un mod atât de înspăimântător încât vreme de o clipă ea îl crezu mort. Dar în cele din urmă constată că respiră şi inima ei înspăimântată îşi încetini ritmul accelerat.

Aşadar Yancy Strahan se înşelase. Nici chiar o sută de bandiţi înarmaţi nu reuşiseră să-l ucidă pe Hazard. Şi pe urmă simţi că i se strânge inima. Ce avea să facă el când îşi va recăpăta cunoştinţa şi va descoperi că Blaze se înapoiase la Boston?

Însă când se trezi Hazard, târziu în dimineaţa următoare, Rose îi spuse ce se întâmplase. Cu glasul calm şi cu ironia lui obişnuită, el se mulţumi să zică:

— Ştiu. Doar că aş fi preferat ca prinţesa răsfăţată să fi plecat cu mai puţină fanfară.

Capitolul 32

Dar Rose surprindea în ochii lui o privire posomorâtă.

Când o vedea, expresia lui se schimba instantaneu, şi devenea acelaşi Jon Hazard pe care-l cunoscuse ea.

Însă Rose simţea că nu era indiferent faţă de Blaze şi când rămânea singur, expresia îi era tot întunecată şi posomorâtă.

În cele din urmă, în ziua în care el stătu pentru prima oară în picioare, afară, pe balcon, ea îl întrebă:

— Vrei să discutăm despre asta?

El se întoarse spre ea, cu ochii miraţi, ca şi cum ar fi uitat de existenţa ei, şi după o scurtă pauză, replică:

— Va fi nevoie de multă muncă pentru a redeschide mina.

— Nu la asta mă refeream.

— Îţi sunt foarte îndatorat, Rose. Până acum m-ai salvat de două ori.

— Nu-mi datorezi nimic, Hazard. Dacă n-aş fi vrut, n-aş fi făcut-o. Ai de gând să te duci după ea?

Urmă din nou o scurtă tăcere, în timp ce creierul lui căntărea răspunsuri posibile. Apoi una din sprâncenele lui negre se înălţă.

— Ai de gând — o întrebă el pe un ton glumeţ — să-i cedezi aceiui tânăr funcţionar care-ţi face ochi dulci de atâta vreme?

— Nu schimba subiectul, Hazard.

El ridică din umeri, şi, cu un zâmbet spuse:

— Sunt câteva zile de când îmi aruncă priviri ucigătoare. Mă aştept din clipă în clipă să fiu provocat la duel de acest căţelandru.

— Are doar cu patru ani mai puţin decât tine.

Pleoapele lui Hazard se deschiseră ceva mai mult, şi deşi glasul îi era vesel, în ochii negri i se ghicea melancolia. Ceea ce făcea era pur şi simplu să zâmbească şi

să vorbească pentru a stăvili întrebările ei.

— Aşadar ţi s-a făcut milă de el?

— Nu în felul acela.

— Ce alt fel există? Din experienţa mea...

— El a dus o viaţă la adăpost de necazuri, Hazard.

— Ceea ce nu-i cazul tău şi al meu.

— Nu.

— Eşti foarte drăguţă, Rose — zise asemenea unui unchi blând. Ar trebui să te porţi frumos cu acel tânăr.

— Aşa cum ar trebui să te porţi şi tu cu femeia ta. De ce nu pleci s-o aduci înapoi?

Ochii lui Hazard întâlniră privirea scrutătoare a ochilor ei violeţi, şi i-o susţinu un timp considerabil. Când răspunse, glasul îi era stăpânit şi blând.

— Ea a fost un pion în acest joc. Numai că a fost un pion într-un joc pe care ei l-au pierdut, de vreme ce sunt încă în viaţă. Asta face ca acum pionul să fie inutil — pentru mine, pentru ei, pentru oricine.

— Eu nu vorbesc despre mină sau despre un joc.

Colţurile gurii lui se ridicară, încercând să schiţeze ceva ce ar fi trebuit să fie un zâmbet, dar ochii lui aveau o răceală dezastruoasă.

— Eşti prea romantică, Rose. Doar asta a fost întotdeauna: numai mina şi jocul — „Buhl" contra Jon Hazard Black. Ce interes aş mai avea să mă duc după ea? Eu am mina mea, iar „Buhl" a recăpătat-o pe ea.

— Eşti sigur?

— Ei, bine, dacă am noroc, zise el zâmbind, ei nu-i vor da adresa mea următoarei femei plătite să mă convertească sexual. Ultima a făcut mai multe necazuri decât a merităt.

— Lasă mina, Hazard. Eşti sigur în privinţa lui Blaze Braddock?

Rose dorea să se convingă că Hazard într-adevăr nu avea nici un interes să se ducă după Blaze, şi asta datorită unor motive personale egoiste. Dar prea multă vreme avusese de-a face cu emoţiile omeneşti ca să ia de bun

răspunsul lui Hazard fără o cercetare mai profundă.

— Sunt sigur, afirmă el posomorât, gândindu-se la felul în care dragostea lui pentru Blaze pusese în primejdie nu numai viaţa lui, ci şi însăşi existenţa clanului său. Voi recunoaşte că a fost interesant, adăugă ridicând uşor din umeri. Ea avea instinctele morale ale unei pisici sălbatice, şi asta era uneori amuzant. Din păcate, avea şi nesinceritatea vicleană a pisicii. Chestia asta aproape că m-a costat viaţa. Experienţa mea adevereşte o dată mai mult un sfat în legătură cu feţele-palide: „Niciodată să nu iei seama la cuvintele lor; fii cu ochii pe degetul cu care apasă pe trăgaci". Cu excepţia celor prezenţi, desigur.

Bărbatul înalt şi suplu îi adresă un zâmbet strălucitor, apoi adăugă:

— Şi totuşi, mă întreb...

— Ce anume? zise Rose, cu calm.

— Crezi, întrebă el sec, că odrasla mea va avea părul roşu ca flacăra?

Expresia posomorâtă îi revenise în ochi şi, cu o mişcare nerăbdătoare, se uită spre soare, mijindu-şi pleoapele.

— Este prea devreme pentru un pahar? Braţul ăsta doare azi al dracului de rău.

Cuibărindu-şi în mâini coniacul, el se întreba ce ar fi făcut dacă Blaze n-ar fi plecat aşa cum o făcuse, şi dacă într-o zi ar fi trebuit să aleagă între clanul lui şi ea. Clanul trebuie să fie pe primul loc, fără îndoială, desigur.

Îşi goli paharul până la fund.

— Mai vrei unul? îl întrebă Rose, revenind din încăperea alăturată, unde îi dăduse cameristei instrucţiuni pentru masa de prânz.

Cu un surâs ruşinat şi un „Îmi pare rău" rostit calm, Hazard îşi ceru scuze pentru compania plictisitoare pe care i-o oferea.

— Oricine are ziie proaste, îşi exprimă Rose simpatia, turnând în paharul lui Hazard o porţie generoasă de coniac.

El izbucni în râs.

— Ziie proaste? Îmi place eternul tău optimism, Rose.

Ce frază moderată, cugetă el ridicându-şi la buze paharul, *pentru o căpetenie ursuză, care în inima sa ştie că, oricare ar fi fost situaţia, n-ar fi ales alternativa împotriva lui Blaze.* Care ştia şi că, în ciuda tuturor deosebirilor dintre ei, totul nu putea să se sfârşească decât aşa. Care ştia că, fiindcă o iubise, îşi uitase îndatoririle.

În dimineaţa aceea bău cea mai mare parte din conţinutul sticlei, dar acesta nu şterse amintirile, vechile întrebări rămase fără răspuns, şi catastrofa abia evitată.

Şi nici furia.

Capitolul 33

În cea de-a treia săptămână petrecută de Hazard la Rose pentru a se vindeca şi reface, în aceeaşi zi în care fu în stare întâia oară să-şi mişte degetele pe arma lui fără a fi inundat de sudoare rece, la Boston, Millicent Braddock, revoltată, se ridică exploziv în picioare în biroul lui Curtis Adams, unde tocmai fusese citit testamentul soţului ei, şi strigă, rânjind cu răutate:

— Trebuie să fie o eroare!

Curtis Adams fusese prietenul dar şi avocatul lui Billy Braddock. Ştia că nu era nici o eroare. Iar împrejurările morţii lui Billy, precum şi noul „văr" al lui Millicent, confirmau propria părere a lui Billy despre soţia lui.

De fapt nu fusese lăsată pe drumuri. Ca văduvă a lui putea să locuiască în casă oricât de mult ar fi vrut, şi avea să primească o alocaţie lunară adecvată. Personal, Curtis n-ar fi fost atât de generos. Însă Billy avea o inimă mai bună decât a lui.

— Vreau ca acest testament să fie anulat! porunci Millicent ritos, chipul ei exprimând o furie intensă.

Curtis îşi împreună calm mâinile pe tăblia lustruită a biroului său.

— Este legal, Millicent.

— Sunt sigură că voi reuşi să găsesc un judecător

care să nu fie de aceeaşi părere.

— Cum pofteşti, replică el politicos.

Apoi se întoarse spre Blaze.

— Vei continua să locuieşti în casa de pe Beacon Street?

— Nu multă vreme. Mă întorc în Montana.

Era îmbrăcată în mătase neagră, pielea îi era palidă, sub ochii obosiţi avea umbre uşor vineţii, şi totuşi era tot splendidă, în stare să atragă cu frumuseţea ei orice bărbat din Boston. În mod ciudat, doliul părea să-i accentueze frumuseţea. Fără podoabe, arătând şi mai delicată datorită palorii, cu părul ei bogat pieptănat simplu, cu ochii dominându-i faţa şi cu o nouă împlinire a trupului. Inocenţa şi melancolia coexistau în mod paradoxal cu o senzualitate profundă, care acum nu mai era o atitudine de flirt, ci ceva real. Acum era femeie, nu mai era fata din primăvara trecută, şi nu exista bărbat în viaţă care să nu fi simţit imboldul intens de a o consola, uşurându-i durerea. Dar Hazard o făcuse să n-o mai intereseze aiţi bărbaţi. Nici un alt bărbat nu se putea compara cu ei.

— Asta-i ridicol! protestă brusc Millicent. Vei rămâne la Boston, unde ţi-e locul!

— Mă voi duce unde-mi place, mamă.

— Vom avea noi grijă de asta, o contrazise Millicent cu răutate, aruncându-i fiicei sale o privire plină de atâta ură încât Blaze fu şocată de acel sentiment necamuflat.

Millicent era furioasă. Pe soţul ei decedat, pe Curtis Adams, pe Blaze, pe oricine şi orice stătea în calea ei către averea cu care se căsătorise în urmă cu douăzeci de ani. Făcând o pauză doar cât să tragă aer în piept pentru o predică, şuieră printre dinţi:

— Prefăcută mică şi...

— Nu te pripi, o avertiză Yancy, cu vocea blândă dar cu ochii ca două cuburi de piatră.

Luă mâna lui Millicent într-a lui.

— Este înnebunită de durere, îi explică lui Blaze, având grijă să-şi stăpânească propria-i mânie clocotitoare.

De data asta fusese atât de aproape... douăzeci şi

două de milioane de dolari! Şi Blaze îi căpăta pe toţi. Căţea mică şi vicleană! Probabil ştiuse asta tot timpul — nu părea surprinsă.

Cerându-şi scuze cu eleganţă, atât pentru el însuşi cât şi pentru Millicent, şi apelând la toate nuanţele bunelor maniere sudice, o cunduse pe aceasta, fără alte neplăceri, afară din birou.

Blaze rămase în urma lor ca să semneze documentele necesare, punându-şi cu meticulozitate semnătura pe fiecare hârtie. Pentru prima dată se îngrijoră cu adevărat pentru copilul ei. Până acum, niciodată nu mai văzuse atâta ură. O asemenea aversiune şi furie erau ceva neobişnuit. Îndeajuns de neobişnuit pentru a ucide.

Când Blaze se înapoiase de la biroul lui Curtis Adams, Yancy o urmă pe furiş până în camera ei şi o încuie înăuntru, în timp ce Millicent o oprea pe Hannah în camera de zi. Din respect pentru memoria colonelului, le dăduseră după-amiază liberă servitorilor de la etaj. Amândoi îi spuseră lui Hannah că Blaze plecase spre Montana imediat după citirea testamentului şi îi oferiră un avans generos din renta anuală pe care i-o lăsase Billy Braddock.

La început, Hannah protestă.

— Blaze n-ar fi plecat fără să-mi spună, insistă ea.

— În ultima vreme a fost foarte deprimată. *Tu* ştii asta. Cred că singurul lucru la care se gândea era să se ducă înapoi. I-am spus că era nepoliticos să piece fără a-şi lua rămas bun de la tine, dar tu o cunoşti pe Venetia. Tatăl ei i-a lăsat totul, şi acum este mai hotărâtă decât de obicei să se poarte după bunul ei plac. Dacă vrei, îl poţi întreba pe Curtis Adams. El a ajutat-o să urce în trăsura închiriată. Dacă crezi că-i necesar, te duc acolo.

Millicent îşi tamponă delicat ochii cu o batistă brodată.

— În ultima vreme a fost foarte nefericită, murmură ea. Ai vrea să discuţi cu Curtis?

— Biata copilă, spuse Hannah pe gânduri, mai puţin

îngrijorată de vreme ce se menţionase numele lui Curtis. Voia ca micuţul ei să se nască în ţinutul acela sălbatic, îşi aminti ea, vorbind pe jumătate pentru ea însăşi.

Singurul zgomot în vastul salon rămase tic-tac-ul orologiului de Meissen. Revenind în prezent după scurta ei clipă de visare, Hannah remarcă tăcerea încremenită.

— Încă nu vă spusese, nu-i aşa?

Cea dintâi care îşi recăpătă prezenţa de spirit fu Millicent.

— Nu, dar asta face totul şi mai lesne de înţeles... plecarea ei precipitată. În asemenea împrejurări, sărmana micuţă, adăugă ea cu falsă solicitudine, sigur că voia să se înapoieze imediat.

Millicent îşi îngădui un zâmbet matern, apoi continuă:

— Amândouă ştim cât de încăpăţânată este Venetia. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, Hannah. Cu milioanele tatălui ei, îşi poate permite cea mai bună îngrijire oriunde ar trăi.

— Sper ca micuţul să-i aducă pace.

Când era vorba de fericirea lui Blaze, Hannah parcă avea ochelari de cai.

— Sunt sigură că i-o va aduce, Hannah. Şi acum, ai prefera un cec sau bani gheaţă?

— Când veţi căpăta adresa ei, vă rog să mi-o daţi şi mie. Eu voi fi la sora mea, în Lancaster. O să vă dau adresa.

Şi Hannah scrise cu grijă strada şi numărul pe o foaie de hârtie pe care Millicent o trase din ruloul de pe birou.

— Uite, îi atrase Millicent atenţia, împăturind coala de hârtie. O voi păstra chiar aici, deasupra.

Şi puse peste ea un prespapier din cristal italienesc.

— Ar trebui să primim ştiri de la Venetia în legătură cu locul unde se află şi ce mai face peste trei sau patru săptămâni. Îţi mulţumesc, Hannah, pentru toţi anii tăi de serviciu devotat. Şi acum, Yancy, dragul meu, dacă vei avea grijă de bagajele lui Hannah, eu voi completa un cec pentru primele şase luni din renta ei... şi cred că poate ar fi bine, pentru început, şi o plată pe şase luni cu bani gheaţă. E-n ordine aşa, Hannah?

— E foarte bine, doamnă, dar bagajele mi le voi face

singură, replică Hannah pe un ton categoric.

La scurt timp după aceea, Yancy, tot numai zâmbete prietenoase, o însoţi pe Hannah până la trăsura parcată în faţa uşii de serviciu, avu grijă ca bagajele să-i fie aşezate bine, dădu instrucţiuni vizitiului, şi îşi flutură mâna în semn de adio.

De fapt, Hannah nu se lăsase păcălită de toată politeţea aceea exagerată. Ştia că nici unuia nu-i păsa dacă ea era vie sau moartă. Dar dacă Blaze şi copilaşul ei plecaseră, nu mai exista nici un motiv ca ea să rămână.

Yancy reveni în salon, închise cu grijă uşile duble, se sprijini de ele şi zâmbi cu mulţumire.

— Aranjând cu căţeaua asta bătrână, ne-am mai apropiat de cele douăzeci şi două de milioane, iubito.

— A mers destul de bine, nu-i aşa? conveni Millicent, stând la micul birou şi ridicându-şi privirea.

— Perfect, şi mulţumită ei, acum ar trebui să fie mult mai uşor s-o convingem pe draga de Venetia să vadă lucrurile aşa cum vrem noi. Nici o tânără mamă atât de decisă să se ofilească de dorul iubitului ei, aşa cum pare să fie ea, nu ar renunţa la copilul, eşti de acord? Ar fi ultima legătură cu marea ei iubire.

— Copilul ca mecanism de convingere, murmură Millicent gânditoare, rupând hârtia cu adresa lui Hannah. Dar cum obţinem noi banii? Testamentul e foarte explicit.

— Simplu. Va trebui s-o punem să semneze o împuternicire pe numele nostru. După aceea banii sunt ai noştri, zise Yancy, privindu-şi cu mulţumire vârful lustruit al cizmei.

— Şi ce se-ntâmplă pe urmă? Nu putem s-o ţinem închiată o veşnicie. Lumea va vorbi.

— Odată copilul născut dacă ea pleacă, să zicem în sudul Franţei, sau într-o locuinţă liniştită în Costwolds, i se va trimite o alocaţie, şi copilului nu i se va face nici un rău.

— Totul foarte curat, aprobă Millicent cu interes.

— Deocamdată, va trebui să spunem pur şi simplu că

ea s-a înapoiat în Montana. După ce se naşte copilul, vom avea grijă ca ea să piece în Europa. Şi pe urmă, tu şi cu mine vom avea cele douăzeci şi două de milioane de dolari, bune de cheltuit.

— Imaginaţia ta mi se pare încântătoare.

— A ta, fără îndoială, va găsi căile potrivite pentru a dispune de o sumă de bani atât de mare.

În seara aceea duseră la etaj tava cu cina pentru Blaze, după ce le explicară servitorilor că citirea testamentului tatălui ei îi provocase o prăbuşire emoţionaiă, care, sperau ei, avea să cedeze ea urmare a odihnei la pat şi a singurătăţii. Apoi, încuind cu grijă uşa pe dinăuntru, îi aduseră la cunoştinţă lui Blaze planurile lor.

Ea îi ascultă liniştită, deşi în minte căuta înnebunită o cale de scăpare.

— Aşadar, dacă vei coopera, încheie Yancy, totul se va termina cu bine.

— Pentru voi, replică ea scurt. Nu tot atât de bine pentru mine.

— Tu vei avea un copil.

— Iar voi veţi căpăta banii mei.

În realitate, lui Blaze nu-i păsa prea mult de bani. Avea fondul ei de credit, de care nici chiar ei nu se puteau atinge, şi acesta era mai mult decât suficient ca să aibă din ce trăi. O supăra totuşi lăcomia lor. Şi o şi speria. Cât de departe ar merge ei pentru a-şi satisface pretenţia asupra celor douăzeci şi două de milioane? Oare nu le ajungea moartea lui Hazard?

Dacă le-ar ceda lor moştenirea, copilul ei — copilul lui Hazard — ar pierde. Chiar în acea după-amiază legalizase testamentul pe care-l scrisese în tren. Acum, Curtis îl avea în dosarele lui. Dacă ea le dădea celor doi o împuternicire, copilul ei nu şi-ar mai câştiga niciodată drepturile cuvenite prin naştere. Pe de altă parte, dacă nu le-o dădea, era posibil ca ei să nu trăiască. Un copil

mic ar fi mult mai uşor de ucis decât Hazard. Şi dacă acesta nu fusese în stare să-i împiedice, cum ar putea s-o facă ea?

— Vreau să mă gândesc la propunerea asta, spuse cu glas calm.

— Să nu dureze prea mult! îi porunci Yancy. Îţi dau trei săptămâni, zise el. îndreptându-se spre uşă, s-o descuie.

Millicent îl urmă, şi după ce uşa fu zăvorâtă, Blaze rămase singură. Hannah plecase. Hazard era mort. Lui Curtis şi prieteniior ei care ar veni s-o viziteze li se va spune că ea se înapoiase în Montana. Iar servitorii credeau că ea avusese o depresiune nervoasă şi era ferită de privirile curioase ale lumii. Ea şi copilul ei erau singuri... între Yancy, Millicent, şi cele douăzeci şi două de milioane pe care le râvneau ei. Nu-i plăcuse expresia din ochii lui Yancy când pronunţase cuvântul „insuportabilă". Mai văzuse şi altădată privirea aceea în ochii unor bărbaţi care nici măcar nu tânjeau după banii ei.

În noaptea aceea îşi dori, aşa cum numai un copil mic se roagă pentru împlinirea unei dorinţe, ca Hazard să nu fi murit. Îşi dori ca el, alături de ea şi de copilul lor să fi putut trăi în munţi cu creste senine; îşi dori ca ea să-l fi cunoscut fără ca între ei să intervină aurul şi lăcomia.

Şi pe urmă, ca şi cum dorinţeie i s-ar fi împiinit, Yancy veni în dimineaţa următoare cu tava pe care-i aducea micul-dejun şi cu ceea ce el numea un zvon interesant.

— S-ar putea să vrei să renunţi la capriciul tău în legătură cu întoarcerea în Montana, zise el, rezemându-se de canatul uşii.

— Se presupune că la această întrebare de început, eu ar trebui să întreb „de ce", nu-i aşa? E-n ordine, Yancy. Pot fi îndatoritoare. De ce?

— Pentru că iubitul tău şi-a găsit alt pat.

— Să fie asta vreo iluzie metaforică? Fiindcă dacă acesta-i cazul, mie nu mi se pare amuzantă.

Dar inima începu să-i bată năvalnic, deoarece Yancy nu era îndeajuns de subtil pentru aşa ceva. Când spunea

„pat" prin asta înţelegea „pat". Îşi dori din toată puterea voinţei ca mâinile să i se relaxeze înainte ca Yancy să le observe încleştarea.

— Nu se ştie cum, dar ticălosul a scăpat cu viaţă de sub o sută de pfunzi de pulbere neagră, zise Yancy mojicește.

Sufletul lui Blaze intona cântece de o fericire sălbatică, în timp ce spuse pe un ton detaşat:

— În cazul acesta, mai bine aţi lăsa uşa asta descuiată în permanenţă şi aţi şterge-o în Virginia. Nu cred că aici veţi fi în siguranţă.

— Nu m-ai auzit, aşa-i? o întrebă el pe un ton mieros, deşi glasul răguşit îi suna, dimpotrivă, aspru. Este în patul Rosei, la Confederate Gulch. Şi acolo a fost o lună.

Cuvintele lui o îngheţară. Trebuia să fie o greşeală. Ea era soţia lui. Aşa spusese el. Urmau să aibă un copil. Cu siguranţă el nu s-ar fi dus la Rose. Avea să vină după ea.

— Oferta mea rămâne în picioare, fetiţă bogată. Trei săptămâni. Atunci semnezi împuternicirea, sau, dacă nu, voi recurge la unele metode de convingere deloc blânde.

Blaze se ridică din fotoliul pentru două persoane şi se îndreptă spre fereastră înainte ca el să vadă cât de îndurerată era.

Dar ea aşteptă. În pofida afirmaţiilor vulgare ale lui Yancy, în pofida distanţei enorme care-i despărţea, în ciuda incertitudinii care zăbovea în mintea ei când încerca să gândească aşa cum ar fi putut gândi Hazard.

La sfârşitul celei de a treia săptămâni, Yancy veni în camera ei, conform promisiunii. În acest interval ea nu semnase. Trăsese de timp. Dar când îl văzu intrând în cameră în seara aceea, îmbrăcat în halatul său de mătase, cu un colac de frânghii împletite atârnat pe braţ şi cu o expresie înfometată în ochii lui spălăciţi, se întoarse pe jumătate cu spatele spre el şi privi o scurtă clipă afară, prin fereastra cu vedere spre râul Charles. Când se întoarse iar spre el, umerii ei mici erau puţin prăbuşiţi.

—Nu va fi nevoie de astea, spuse şoptit. O să semnez.

Yancy părăsi camera cu averea ei în buzunar.

Şi Blaze plânse până adormi. Lacrimile nu erau pentru pierderea moştenirii ei, ci pentru aceea a iubirii sale. Hazard nu venise s-o caute. Nici măcar de copil nu-i păsa. Dar, de fapt, Jon Hazard Black avea doi copii, precum şi iubite. Probabil că până acum îi uitase şi numele.

Yancy şi Millicent rămaseră treji mai toată noaptea, toastând pentru proaspăt dobândita lor avere.

— O fi fost el ţărănoi, draga mea, dar la vinuri se pricepea, remarcă Yancy, destupând încă una din sticlele bine păstrate în pivniţa perfect dotată a colonelului.

— O singură calitate pozitivă a unui personaj altminteri plin de defecte nu-i deloc suficientă pentru a ţi-l face drag, replică Millicent, nedispusă să recunoască meritele soţului ei, deşi îi era datoare pentru priceperea cu care adunase o avere de care se putea bucura ea acum. Sângele de ţăran tot sânge de ţăran rămâne, declară ea cu emfază.

— Ceea ce-mi aminteşte o propunere de a pune capăt respectivului sânge ţărănesc.

— Ai rămas în urmă, Yancy. Individul e mort şi îngropat de câteva săptămâni.

— Mă gândeam... la nepotul lui. O asigurare, împotriva unor pretenţii viitoare.

Stând în şezlongul ei, Millicent, perplexă, îşi îndreptă trupul. Îşi puse jos cupa de şampanie.

— Cum propui să facem asta?

— Există la New York o specialistă care se ocupă de fetele cu necazuri.

— Ea n-o să fie niciodată de acord cu un avort.

— Acum avem împuternicirea legală. Putem să-i *spunem,* nu să-i *cerem* ce să facă.

— Unde şi când? întrebă Millicent, dându-şi seama de siguranţa viitoare pe care le-o oferea o asemenea acţiune.

— Cea la care se duc toate cele de aici este *madame* Restell[XXI]. Există chiar posibiiitatea — adăugă Yancy — ca Venetia să nu supravieţuiască avortului.

— Destul, Yancy. Refuz să te mai ascult, replică ea, câtuşi de puţin tulburată, ci doar prudentă.

— Ştiu, iubito, îţi displac detaliile. Ei bine, nu-ţi face griji, de astea o să mă ocup eu.

— Sper că mai bine decât în cazul indianului.

Yancy înălţă din umeri, devenit nonşalant după trei sticle de şampanie.

— Ăla-i imposibil de ucis ca un om normal... dar două parcele mici nu mai contează acum, nu-i aşa?... Acum, cu milioanele pe care le avem.

Era uşor să nu ţii seama de Hazard, deoarece acesta se afla la o depărtare de două sute de mile, dar lui Millicent nu-i plăcea să lase lucrurile neduse până la capăt, mai ales pe cele care erau mult mai la îndemână, aşa că apăsând cu înţeles pe fiecare cuvânt, întrebă:

— Când te vei ocupa de actualul nostru amănunt?

— Mâine, răspunse Yancy zâmbind. E primul lucru pe care-l voi face mâine.

Capitolul 34

Hazard rămase la Rose ceva mai puţin de o lună, şi în acest răstimp vara lăsă încet locul toamnei. Yancy avusese dreptate când afirmase că Hazard folosise patul Rosei, însă implicaţiile şi împrejurările nu erau aceleaşi. Hazard ar fi putut să facă dragoste cu Rose, şi după ce braţul începuse să i se vindece, ea spusese asta, cu dezinvoltură:

— Fără obligaţii, Hazard, la fel ca întotdeauna. Dacă vrei. Voi înţelege şi dacă nu vrei.

Când ea adusese în discuţie acest subiect, amândoi erau culcaţi pe pat, şi Hazard se lupta să-şi alunge amintirile în care o revedea pe Blaze sub sălciile prin care se strecura soarele.

— Eşti prea al dracului de bună cu mine, Rose, recunoscu el, ruşinat.

Auzindu-i refuzul politicos, ea se întoarse pe o parte,

sprijinindu-se în cot, şi-l privi drept în ochi.

— Pentru ce — drăcia dracului! — nu te duci după ea?

— Fiindcă ea nu vrea asta, replică el sincer.

— De unde ştii?

— Un bilet pe care l-am găsit arăta limpede acest lucru.

— Crezi că avea cunoştinţă de planurile lui Yancy?

— Aşa se pare.

— Dar ea nu credea că vei supravieţui, ca să-l citeşti. Ce rost avea?

— Nu ştiu. Ce mai bună explicaţie pe care mi-o pot imagina este că biletul ar fi absolvit-o de orice amestec în moartea mea. O prevedere inutilă pentru ţinutul acesta, în care zilnic mor oameni fără ca măcar să se observe. Însă ei acţionau probabil ţinând seama de regulile procedurii juridice valabile în est. Niciodată nu strică să fii în siguranţă, mai ales dacă ea era interesată să obţină pentru copilul nostru moştenirea parcelelor.

— Asta te deranjează? Că acel copil va fi crescut acolo?

Răspunse răstit, pentru prima dată lăsând să i se vadă mânia.

— Mi-a spus că voia să rămână aici, să aducă pe lume copilul în munţi. Niciodată nu m-am considerat atât de uşor de păcălit, Rose, dar al dracului să fiu dacă n-am fost. Ca un adolescent cu caş la gură.

— Nu aveai cum să ştii.

— Dar am trăit în societatea asta mincinoasă din Boston. Ar fi trebuit să fiu în stare să-mi dau seama!

Când Hazard se înapoie la poporul său, nu găsi deloc alinarea pe care o căuta. Oriîncotro se întorcea, o revedea în amintire pe Blaze: purtând rochia ei din piele de elan, atingându-l în timp ce el lua parte la sfat, cu trupul cald lângă al lui în răcoarea nopţii.

Era singur şi ca atare oamenii vorbeau. Nu se culca niciodată cu nici o femeie. Nu lua parte la incursiuni. Când se ducea la vânătoare, vâna de unul singur. Clanul, rudele

şi prietenii lui îşi făceau griji. Era ca şi cum spiritul viu l-ar fi părăsit. Şi pe urmă, vizita pe care i-o făcu într-o seară lui Secure-Îndrăzneaţă linişti îngrijorarea: Hazard începea să iasă de sub vraja întunecată care-l dominase. Soiul acela de tratative era un semnal bun.

Ceea ce-l îndemnase s-o ceară în căsătorie pe Floare-Albastră fusese mai curând o dorinţă de apărare decât un sentiment. Avea nevoie de o barieră solidă, de fortificaţii inatacabile împotriva dorului său arzător. Floare-Albastră constituia fortificaţia lui, căsătoria era apărarea definitivă împotriva intensităţii cu care o dorea pe Blaze. În seara aceea, Floare-Albastră spusese bucuroasă *da*, şi Hazard o sărutase pe obraz uşor, ca un călugăr.

Primul îngheţ umplu de culoare plopii tremurători, frunzele fragile aprinzându-se de strălucirii aurii. Tufişurile de măceş şi oţetarii semănau cu nişte stropi de foc pe coastele munţilor. Hazard stătea tolănit sub un pâlc de plopi tremurători cu nuanţe de şofran, pe jumătate rezemat de trunchiul copacului, căutând o oarecare pace sufletească.

Doi copilaşi se jucau lângă mamele lor, care preparau mâncarea pentru masa de seară. Copiii mergeau şovăietor pe picioruşele lor durdulii şi nesigure. Se amuzau cu jucării noi, gângurind şi chicotind. Erau sănătoşi, fericiţi, iubiţi, şi se jucau sub un soare care strălucea deasupra unor pământuri ale tribului pentru care luptaseră şi pe care le apăraseră şaisprezece căpetenii. Şi, deodată, Hazard dori ca şi copilul lui să fie crescut aici, laolaltă cu poporul lui, cu el. Nu la Boston, unde îl cuprindea jalea la gândul zăpezii cenuşii, mânjite de funingine, al caselor înghesuite una într-alta, unde niciodată nu puteai vedea cum asfinţeşte soarele. Nu voia ca odrasla lui să fie crescută într-un morman de piatră de pe Beacon Hill, de către o mamă ale cărei cuvinte nu erau decât şiretlicuri de calcul rece al afacerilor. Dintr-o dată, gândul la copilul lui, crescând în oraşul cenuşiu şi aglomerat, îl făcu să i se zbârlească pielea.

Astfel că în ciuda oricărui argument raţional, în pofida logicii care de săptămâni de zile îl ţinea neclintit în Montana, se înapoiase la coliba lui şi începuse să-şi pregătească bagajul.

— Te grăbeşti să pleci undeva? îl întrebă Lup-Răzvrătit, stând în pragul inundat de soare.

— La Boston.

— Ai nevoie de vreun ajutor?

— Nu, mulţumesc. Ştiu cum să mă port cu ea.

Apoi, îndreptându-şi trupul, întinse braţul să-şi ia Colt-urile şi le înfipse în tocurile prinse de centura care-i încingea şoldurile.

— Cred că a sosit timpul — adăugă el calm, lăsând să i se strecoare în vorbe o uşoară aroganţă — ca domnişoara Venetia Braddock să afle că şi filcele de milionari pot simţi ascuţişul zăbalei. Destul s-a purtat numai după bunul ei plac. Îmi vreau copilul.

— Şi ce se-ntâmplă dacă Floare-Albastră...?

— Va face ce i se va spune, replică Hazard pe un ton tăios. O căţea obraznică pe an este maximum a ceea ce pot suporta. Ne vedem peste aproximativ o lună.

— Cu copilul tău?

Zâmbetul care fulgeră pe chipul lui Hazard fu crud.

— S-ar putea zice şi aşa.

Peste două zile luă diligenţa din Diamond City. Dacă ar fi mers călare, ar fi fost nevoit să se oprească pentru a se odihni. Aşa, dormi cea mai mare parte din drum, ghemuit în colţul poştalionului pentru a-şi proteja braţul încă sensibil, şi cu pălăria trasă peste ochi. Nu avea chef de conversaţie, şi când i se vorbi, pur şi simplu nu răspunse. Călătorii nu insistară să-i adreseze o a doua frază bărbatului cu ten întunecat, îmbrăcat în negru. În cea de-a treia zi, la est de Salt City, nişte tâlhari la drumul mare atacară diligenţa, şi Hazard, cu reacţia lui rapidă şi sigură faţă de violenţă, îi împuşcă — pe toţi trei — mai repede

decât i-ar fi trebuit unui ochi omenesc ca să-l urmărească. Tot ce văzură ceilalţi pasageri fu doar cum îşi înfigea el revolverele la loc, în tocuri, cu aceeaşi dezinvoltură cu care şi-ar fi pus câţiva bănuţi în buzunar, cum îşi trăgea pălăria ceva mai jos peste frunte, şi cum închidea iar ochii. După această demonstraţie, pasagerii îi lăsară un loc şi mai mare, dar el auzi şoaptele: „Pistolar plătit".

Ajunse la Boston în timp record: zece zile, şase ore şi treizeci şi două de minute.

Yancy nu-i vorbi lui Blaze despre planurile sale decât cu o oră înainte de-a o însoţi pe scară, coborând spre trăsura care deja îi aştepta

— Nu vreau să fac asta, zise ea tăios. Nu mă poţi sili.

— Nici nu-ţi închipui cât de multe tinere trec, împotriva voinţei lor, pragul doamnei Restell, replică Yancy. Presiunea din partea părinţilor este ceva foarte obişnuit. Nu vei fi decât una în plus într-un lung şir de femei care, fără pic de înţelepciune, au preferat să iubească pe cineva sub standardul social. O vei face, zise cu brutalitate, renunţând la orice pretenţie de politeţe, chiar dacă va trebui să te leg de masă eu însumi. Şi *madame* Restell[XXI] nu va pune nici o întrebare, când îi voi oferi o taxă dublă.

— O să-i spun totul despre voi.

— Nu te va crede. Şi oricum, nu şi-a clădit cea mai mare vilă pe Fifth Avenue refuzând afacerile bănoase. Plecăm peste o oră, aşa că nu-ţi obosi plămânii degeaba.

Dându-şi seama că o discuţie în contradictoriu era inutilă, Blaze se supusese. Măcar avea să iasă din camera ei zăvorâtă, şi o evadare era mai probabilă decât în condiţiile de până acum. Îşi alesese îmbrăcămintea cu grijă. Deoarece era în doliu, şiragul de perle negre nu avea să atragă atenţia. Ar fi vrut să-şi golească în geantă toată caseta de bijuterii, dar nu îndrăznea. Era posibil ca Yancy să-i cerceteze conţinutul, şi dacă ar fi descoperit că ea scotea din casă bijuterii valorând o avere, i-ar fi

distrus din faşă planurile. De trei săptămâni, astăzi era prima dată când i se îngăduise să iasă din camera ei, întâia oară când exista o cât de mică şansă de scăpare.

Pe tot drumul spre gară şi în cursul călătoriei spre New York, expresia ei rămase îndurerată, aşa cum se cuvenea, dar mintea ei examina febril nenumăratele amănunte ale evadării ei.

Timpul necesar pentru un avort trebuia să-i asigure cel puţin un mic avans înainte ca Yancy să descopere înşelăciunea. Dacă ea ar reuşi să ajungă la banca din NewYork a tatălui ei, ar putea retrage din fondul ei de credit o sumă necesară pentru călătoria spre vest. *Era preferabil să evite gările,* decise ea. Pentru primele două sau trei ziie avea să închirieze o trăsură cu vizitiu şi va căuta un loc de găzduire la Baltimore sau Washington. Nimeni nu se va aştepta ca ea să se îndrepte spre sud.

Capitolul 35

De sus şi până jos, Millicent Braddock avea înfăţişarea unei doamne aparţinând clasei suspuse. Purta o rochie de doliu din mătase brumărie, numai cu două şiraguri de perle mici, asortate. Părul ei de un blond imaculat era strâns într-un coc prins cu panglici, ţinuta îi era dreaptă, şi mâinile împreunate în faţă cu graţie. Tocmai puse deoparte prima ei ceaşcă de ceai şi stătea în picioare, la fereastră, admirând trandafirii târzii din grădină.

Uşa se dădu brusc de perete şi ea se întoarse, enervată, s-o certe pe servitoarea atât de imprudentă încât să intre fără ca mai întâi să bată.

— Unde-i ea?

O vreme îndeajuns de îndelungată pentru a părea grosolană, ea nu răspunse.

— Poftim? zise în cele din urmă. Cine te crezi, ca să intri aici fără să baţi la uşă?

El se mulţumi să se uite la ea cu o privire nimicitoare.

— Nu vrea să te vadă, declară Millicent pe un ton acru.

— Mă duc sus.

— Nu-i acolo, spuse ea ritos.

El se opri la jumătatea drumului spre uşă şi se răsuci brusc în loc.

— Atunci, unde este?

— E plecată.

— Evident. Unde?

— Voi pune să fii dat afară. Nu voi tolera această flagrantă violare a locuinţei mele. Dacă nu pleci imediat...

— Ai exact zece secunde ca să-mi spui unde este Blaze, sau o să te strâng de gât chiar acolo unde stai.

— Nu i-ai făcut deja destule?

El îşi ridică privirea de la ceasul din aur masiv pe care şi-l scoase din buzunarul vestei.

— Ţi-a spus ea asta?

— Da.

— Atunci avem păreri diferite în privinţa a cine şi cui i-a făcut ceva, zise Hazard, cu calm. Cinci secunde.

— Nu mă poţi intimida, sălbatic ce eşti!

— Trei.

— N-o să scoţi nici un cuvânt de la mine.

— Păcat. Două.

Plină de răutate şi sigură de sine, Millicent spuse:

— Yancy te va ucide, când se va întoarce.

— O secundă. Spune-ţi rugăciunile.

Închizându-i cu pocnet capacul, Hazard îşi puse în buzunar ceasul de aur gravat, şi străbătu încăperea cu o iuţeală uimitoare. Ea încercă să fugă, dar el îi blocă drumul.

— New York! scânci Millicent, care, când Hazard întinse mâna spre ea, se convinse de realitatea ameninţării.

— E un oraş mare, zise el cu nonşalanţă, strecurându-şi degetele în jurul gâtului ei şi trăgând-o spre el.

— La *madame* Restell, şopti ea, strânsoarea lui lăsând urme pe gâtul ei alb, în timp ce teama cumplită îi sfărâma pojghiţa de aroganţă.

La auzul numelui, Hazard simţi că-i vine rău şi îl

copleşi un val de greaţă.

— Când au plecat? întrebă, cu glas abia audibil.

— Acum o oră, reuşi ea să îngaime, deoarece degetele strângeau în continuare asemenea unei menghine.

O sudoare rece acoperi trupul lui Hazard. Îl cuprinse deznădejdea, şi câteva clipe cumplite retrăi ororile trecutului. Ceea ce-l trezi la realitate fu ciudatul sunet scos de cineva care se înecă. Lăsă mâinile în jos şi o luă la goană. Alerga mai repede decât alergase vreodată în viaţa lui.

Capitolul 36

Când ajunseră la casa din piatră cafenie, cu patru etaje, pe care o poseda *madame* Restell pe Fifth Avenue, Blaze fu împinsă pe furiş prin intrarea de serviciu şi condusă de o asistentă într-un dormitor bogat mobilat, în timp ce Yancy se întâlnea cu *madame* Restell în biroul de la parter. Cei doi pistolari plătiţi, păzeau şemineul de marmură ca doi gardieni de închisoare.

Lasă-l pe Yancy să spună tot ce pofteşte, îşi zise Blaze în gând, rotindu-şi privirea prin încăperea tapetată cu un brocart bleu pal. *Oferta finală o voi face eu.* Şi nimeni — ştia ea asta — nu-şi putea permite să refuze o sută de mii de dolari pentru a *nu* face un avort.

Auzi uşa deschizându-se şi se pregăti s-o cunoască pe cea mai celebră femeie din oraşul New York.

— Arăţi bine, domnişoară Braddock — zise un glas bine-cunoscut, pe care nu-l mai auzise de şapte săptămâni.

Blaze se întoarse brusc, cu degetele încleştate pe perlele negre. El stătea pe jumătate în umbră, îmbrăcat impecabil într-un pardesiu din stofă neagră al cărei guler de catifea lucea slab în semiîntuneric. Ochii priveau acuzator şi sub acea privire rece, imensa ei bucurie pieri, fiind înlocuită de un copleşitor sentiment de vinovăţie. Cum de o găsise? Oare ce gândea? Inima îi bătea nebuneşte.

— De unde ai ştiut că sunt aici? întrebă în şoaptă.

Dintre toate cuvintele cu care ar fi putut să-l întâmpine, erau cele mai prost alese.

Faţă de neaşteptata ei candoare, Hazard îşi înălţă aproape imperceptibil sprâncenele, şi apoi îşi aminti că asta era ceva caracteristic pentru genul ei de persoană — egoistă şi egocentrică. Răspunsul lui omise amănuntele mai puţin subtile ale felului în care îl obţinuse.

— Millicent este lesne de convins, spuse el calm, cu un glas tăios ca o lamă de cuţit.

— Cum ai aflat?

Mâinile lui Blaze părăsiră perlele şi se încleştară pe mătasea neagră şi grea a fustei sale, de parcă ţesătura apretată avea s-o ţină în picioare. În vocea şoptită i se simţea uimirea şi nedumerirea. Cu ideile lui preconcepute, el o interpreta greşit. *Tulburare şi ranchiună,* gândi el, explicându-şi tot atât de eronat şi pumnii ei încleştaţi.

— Femeia se laudă cu un venit care se numără cu şase cifre, şi trăieşte în stil mare, pe Fifth Avenue. Nu-i prea greu de găsit.

Vocea calmă, atât de bine cunoscută, mângâia nervii lui Blaze.

— Şi-n afară de asta, adăugă ei cu glas scăzut, eu am mai fost aici şi altă dată. *Madame* Restell este foarte apreciată de societatea bostoniană. Doar nu eşti singura fată de aristocrat întinată, care îşi petrece aici câteva ore.

— Ar fi trebuit să ştiu, zise Blaze, în a cărui voce calmă se strecură brusc o intonaţie tăioasă, în clipa în care în minte îl apărură, vii, imagini ale lui Rose şi Hazard. E de înţeles, cu recordul tău de urmaşi.

— Nu, nu ştii, ripostă el, tot atât de tăios. Spre deosebire de tine, eu îmi preţuiesc progeniturile. Am venit o dată aici cu Cornelia Jennings şi cu o prietenă de-a ei.

— Eu... zise ea, şi se opri înghiţind un nod. Iartă-mă...

Forţa cu care îşi încleşta mâinile pe mătasea mototolită slăbi, şi deodată i se strânse inima la vederea lui. Până la urmă venise... *Dar pare atât de distant,* gândea ea, privindu-l cum se rezema nonşalant de uşă. *Distant... şi jignit.*

— Yancy este aici, cu câinii lui de pază, îl avertiză în şoaptă, apropiindu-se de el cu un pas.

— Ştiu, zise el, luându-i respiraţia întretăiată drept o manifestare a temerii că i se ştia trădarea, nu a îngrijorării. Am intrat prin uşa de la terasa „doamnei". I-am spus că sunt adoratorul tău cu inima zdrobită, îi explică ei, pronunţând fiecare cuvânt cu silabe apăsate. Şi i-am dat aur în valoare de douăzeci de mii de dolari ca să mă lase să te văd.

— De ce?

— Pentru că zece mii nu au reuşit să-i clintească nici o geană, şi cinsprezece abia dacă au avut ca rezultat un zâmbet cu subînţelesuri. Paternitatea costă mult.

— Nu, de ce ai venit? După atâta vreme...

— Zi-i nostalgie a paternităţii, răspunse Hazard cu glas mieros. Aproape tocmai la timp, din fericire, deoarece se pare că, până la urmă, tu ai decis să nu devii mamă.

Ochii lui învăluiră într-o privire ironică silueta rotunjită a lui Blaze.

— Presupun, adăugă el, că îţi răpea din timpul de joacă mai mult decât avuseseşi în vedere.

— Nu-i ceea ce crezi, Jon.

— De unde să ştiu ce să cred? ripostă el atât de brusc încât ea se retrase cu o jumătate de pas. Ceea ce *cred* eu, domnişoară Braddock, continuă apoi cu un glas lipsit în mod voit de orice emoţie, este că e vorba şi de *copilul meu*, şi *nu voi permite aşa ceva*.

— Jon, îmi pare rău, şopti Blaze, cu ochii dintr-o dată plini de lacrimi şi cu buza inferioară tremurând.

Cu brutalitate, el rămase tăcut, oţelindu-se împotriva impulsului de a se îneca în ochii aceia imenşi şi rugători.

— Te înşeli... Eu n-aş... tu nu înţelegi, se bâlbâi ea, albă ca varul.

— Cum ai putut? întrebă el cu sălbăticie, mânios că ea reuşea şi acum să-l înduioşeze.

— Nu aveam de gând să ... adică... ei...

Ochii albaştri ai lui Blaze, plini de implorare, îţi sfâşiau inima. O vrăjitoare încă în stare să-l farmece.

— Nu-mi spune că ei te-au silit s-o faci, Blaze, protestă ei brusc, furia interioară opunându-se vrajei. Nu *tu*. Nu femeia care vrea să pună ea singură stăpânire pe întreaga lume.Recunoaşte, căţea ce eşti! — încheie el cu asprime, aţintindu-şi privirea dispreţuitoare pe faţa lui Blaze. N-ai vrut copilul meu.

— Nu, nu, asta nu-i adevărat. Nu este! Eu niciodată...

Şi în clipa aceea sentimentele o copleşiră. Săptămânile în care îl crezuse mort, dezamăgirea la auzul poveştii lui Yancy despre el şi Rose, destrămarea visului ei de fericire, şi acum, el era aici, la numai câţiva paşi de ea.

— Trăieşti cu adevărat! suspină ea, emoţiile răvăşind-o nebuneşte, neîncrederea şi teama asaltându-i mintea tulburată. Eşti viu, şopti printre hohote de plâns, atât de îndurerată încât nu-şi simţea lacrimile, şi nici nu-şi dădea seama că tremură.

El era hotărât ca de astă-dată să reziste acelui teatru cu tăria necruţătoare a unui bărbat care s-a ars o dată.

— Nu, îţi mulţumesc, scumpa mea — zise el tărăgănându-şi calm cuvintele. A fost totuşi o încercare iscusită, asta trebuie să recunosc.

Zgomotul îndepărtat al clopoţeiului de la uşa de intrare îi aduse brusc aminte de elementul timp. *Madame* Restell îi făgăduise că nu vor fi deranjaţi, dar el nu avea prea multă încredere în ea, odată ce-şi căpătase banii.

— Pune-ţi pelerina, îi porunci lui. Plecăm.

— Unde? murmură Blaze, ameţită, uluită, temându-se de Yancy, de paznici... temându-se pentru viaţa lui Hazard.

— În Montana, unde în altă parte? Şi grăbeşte-te!

— Pentru ce n-ai scris? întrebă ea, de parcă el n-ar fi vorbit. N-ai scris niciodată, gemu ea, cu glasul frânt, plin de nedumerire.

— Aveam impresia — replică Hazard pe un ton ferm, urmărindu-i cu atenţie chipul — după ce-ţi citisem fascinantul bilet, că nu te interesa să porţi o corespondenţă cu mine.

— Ce bilet?

O expresie de uimire se întipări pe faţa ei frumoasă şi palidă şi în ochii măriţi de mirare.

Hazard aplaudă uşor; în timp ce gura lui schiţa o grimasă batjocoritoare.

— Minunat, draga mea. Îţi admir talentul de duplicitate. Dar, de fapt, întotdeauna ai fost o actriţă foarte talentată, nu-i aşa... *bia*?

Rosti în şoaptă ultimul cuvânt, şi acesta pluti prin încăpere, evocând dulcile amintiri despre o cabană cu o singură încăpere dintr-un ţinut al nimănui, alcătuit din parcele, aur şi mulţumire. Ochii lui, de nepătruns, îi ţintuiră pe-ai ei vreme de o clipă îndelungată, recunoscând acum, în prezenţa ei, puterea acelor amintiri. Oţelindu-şi voinţa, înaintă hotărât şi luă de pe fotoliu eşarfa garnisită cu tresă.

— Cu siguranţă îţi aduci aminte de bilet, iubito, spuse sec, oferindu-i haina elegantă. Biletul pe care l-ai scris cu o zi înainte de atacul lui Yancy.

— Niciodată n-am scris nici un bilet. Jur! Arată-mi-l!

— Nu eram într-o dispoziţie să mă îndemne să-l păstrez.

— Îţi voi dovedi că nu eu l-am scris. Uite! O să scriu...

— Las-o baltă, Boston, acum nu mai contează.

— Jon, sunt sigură că-ţi pot explica...

— Nu-ţi răci gura de pomană, Blaze, spuse el punând capăt discuţiei şi aranjându-i haina pe umeri. Călătoria de la Montana până aici a fost lungă, şi cu câinii aceia pe urmele noastre drumul înapoi va fi şi mai dificil.

— Ne ducem înapoi... murmură Blaze cu ochii strălucind de fericire.

Îi spuseseră că el murise şi nu era adevărat. Nimic nu mai conta, decât că el trăia. Orice altceva se putea rezolva. Mânia lui, înţelegerea lui greşită, Rose... Se îndreptă spre el.

Mâna lui se ridică s-o oprească, atingându-i uşor umărul.

— Am venit după copilul meu. Vreau să se nască alături de poporul meu. Nu m-am întors pentru tine. Din nefericire, aitfel nu-i pot avea. După naştere, vei scăpa de mine. Dar până atunci, intenţionez să te ţin sub strictă supraveghere. Foarte strictă.

Blaze trase scurt aer în piept, starea de spirit modificându-i-se într-o clipă.

— Chiar aşa? întrebă ea, jignită şi supărată.

— Chiar aşa.

— Eu nu am nimic de spus în problema asta?

— Cred că în ultimele câteva luni dorinţele ţi-au fost îndeplinite îndeajuns. Redeschiderea minei va necesita săptămâni de muncă grea şi neplăcută. Ca să nu mai pomenesc de mica încercare de a-mi scurta viaţa. Poate că am fost un prost, dar la a fi un martir pun punct. Şi pun punct la asta, zise cuprinzând încăperea cu un gest larg al mâinii. S-ar putea ca tu să nu vrei copilul meu, dar eu îl vreau.

Blaze deschise gura ca să nege cu vehemenţă închipuirile lui eronate, dar Hazard continuă să vorbească:

— Nu te voi reţine mai mult decât va fi necesar. După ce naşti, vei fi liberă să pleci. Pot găsi în sat o doică.

Aroganţa plină de siguranţă, binecunoscutul lui ton poruncitor, o irită, ca întotdeauna.

— Aşadar, o iapă de prăsilă. Aşa e?

— Nu eu am vrut să fie aşa. Tu ai vrut-o. Biletul tău era cât se poate de clar.

— Naiba să te ia! Niciodată n-am lăsat vreun bilet!

— Ei bine, atunci l-a lăsat aitcineva, pe nume Blaze.

Sarcasmul lui o ustură.

— Şi dacă nu voi pleca... nu mă voi lăsa dată la o parte, după naşterea copilului? întrebă ea furioasă.

— Sunt sigur că vei prefera să pleci, ripostă Hazard pe cel mai nonşalant ton al său. Nu ai fi o primă soţie, *bia*. Şi, adăugă el aţintind asupra ei o privire rece, ca să fiu sincer, soarta unei soţii de-a doua nu e întotdeauna plăcută.

— Soţie de-a doua?

Blaze respiră atât de silenţios încât, chiar dacă în încăpere ar fi domnit o linişte totală, zgomotul răsuflării ei abia de s-ar fi putu auzi.

Jon Hazard Black îşi înclină capul.

— Trage aer în piept şi pământul o va lua iar din loc.

— E nevoie să întreb cine?

— Probabil că nu. Floare-Albastră îmi va creşte copilul. Logodna a avut loc acum trei săptămâni.

— Înţeleg, spuse Blaze.

— Îmi închipuiam că vei înţelege.

— Şi dacă eu nu sunt de acord cu interpretarea ta?

Ochii lui Blaze păreau lacuri vinete pe un chip lipsit de sânge.

— Te vei răzgândi după câteva luni în sat. Gândeşte-te, Blaze, zise cu sarcasm, tărăgănându-şi cuvintele, în timp ce privirea lui, devenită brusc neliniştitor de pătrunzătoare, făcea înconjurul încăperii. Nimic din toate astea... fără saltele de puf, fără servitori... Nici flori de seră nu avem în Montana. Cum vei supravieţui?

— Am supravieţuit destul de bine la vânătoarea de vară.

Inima ei tremura, mai să-i vină rău.

— A fost ceva temporar, şi tu eşti o actriţă bună. Nu spera să mă las păcălit a doua oară de acelaşi spectacol.

— N-a fost un spectacol, dracu' să te ia!

— Tu spui că n-a fost. Eu spun c-a fost. Acum hai să plecăm naibii de-aici. Putem discuta mai târziu despre cele o mie şi una de deosebiri dintre noi. Câte luni vei avea de aşteptat în Montana?

— *Du-te dracului,* Jon Hazard!

Lacrimi strălucitoare îi umpleau ochii. Frustarea părea că o înăbuşe ca un ghemotoc de vată.

— Îţi mulţumesc, doamnă, dar nu te voi lua în seamă.

Gura lui era doar o linie dreaptă şi subţire, glasul — scăzut şi dintr-o dată posomorât. *Aşa cum ar fi trebuit să fie chiar de la început,* gândi ei cu amărăciune.

— Ţi-e teamă de mine, afirmă Blaze cu intonaţia unei descoperiri.

— Nu, replică Hazard, îndreptându-se către fereastră, recunoscând în sinea lui că de astă dată provocarea era mai reală decât adevărul. Nu mă tem de nimeni... şi cel mai puţin de tine, scumpa mea.

Stingând lampa, trase perdelele şi deschise fereastra.

— Acum aşează-ţi fundul tău dulce aici şi urcă-te pe pervazul ferestrei. O să te cobor pe pământ.

— N-am terminat cu tine, spuse Blaze apropiindu-se de el.

— Nici eu n-am terminat cu tine, *bia*. Nu înainte de cinci luni de-acum încolo.

Şi trăgând-o lângă el, o ridică înconjurându-i mijlocul cu un braţ şi o trecu dincolo de fereastră.

Capitolul 37

Aurul lui Hazard le permise să obţină o trăsură, un vizitiu, şi cea mai bună pereche de cai din New York. În mai puţin de o oră se îndreptau spre vest.

— Mi-au luat toţi banii, îi spuse Blaze, după ce se instalaseră în fine în interiorul frumos tapiţat al trăsurii.

— Nu contează. Am eu destui.

— Nu asta vreau să zic. Am fost nevoită să semnez o împuternicire pe numele lor, pentru moştenirea de la tata. Ne-au ameninţat copilul.

Pleoapele lui Hazard se ridicară pe jumătate peste ochii lui negri şi obosiţi, care o priviră pe Blaze cu iornie.

— Iartă-mă dacă povestea ta mi se pare improbabilă, după ce te-am găsit la o specialistă în avorturi.

Pleoapele i se coborâră, plictisite, şi el îşi potrivi capul într-o poziţie confortabilă, pe pernele de catifea.

— Nu am chef de melodrame, murmură el, moţăind deja pe jumătate. Am fost pe drum unsprezece zile.

Şi în vreme ce Blaze încremenea la auzul acestui răspuns nedrept, gândindu-se la o replică destui de usturătoare faţă de o injustiţie atât de crasă, auzea ritmul respiraţiei lui încetinindu-se pe măsură ce el se adâncea în somn. Cu toată mânia ei, inima i se strânse. Ardea de dorinţa de a-l atinge, dar el ridicase bariere care o speriau. El credea că ea îl trădase, o învinula pentru atacul asupra minei, o vedea ca pe un duşman, la fel cum o văzuse când

se dusese prima dată la mina lui, în dimineaţa aceea de vară, cu multe luni în urmă. Dar atunci reuşise să-l facă să gândească altfel. Va izbuti încă o dată? Îl iubea — asta nu se schimbase niciodată. Şi faptul de a-l revedea nu făcea decât să întărească acea iubire. Cum putea el să vorbească despre căsătoria cu Floare-Albastră? Era al ei! *Zece zile,* gândea ea, *două săptămâni singuri, până când vor ajunge în clanul lui, până ce el avea s-o reîntâlnească pe Floare-Albastră. În acest răstimp trebuie să-l recapăt,* reflectă ea, încălzindu-se la gândul provocării. *Vom vedea noi care e prima soţie şi care a doua.*

În actuala ei stare de spirit, cu vechea ei siguranţă de sine revigorată de prezenţa lui Hazard şi cu dragostea ei copleşitoare, Blaze nu ar fi recomandat nimănui să parieze pe rezultatul acestei provocări.

La următoarea oprire, Hazard se trezi cu o tresărire bruscă, abia după o clipă amintindu-şi unde se afla. Îşi îndreptă trupul şi plecă să se ocupe de cai noi. Când reveni şi se lăsă să cadă în aceeaşi atitudine prăbuşită, Blaze, ai cărei ochi albaştri păreau extraordinari de mari pe faţa ei palidă, se grăbi să spună:

— Te rog, n-am putea lua totul de la început? Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Niciodată nu te-am făcut în mod intenţionat să suferi. Crede-mă, te rog.

— Ultima dată te-am crezut, murmură el, cu glas înăsprit de aversiune. Aproape că am murit. A fost o lecţie de trezire, scumpa mea.

Ridică o perdea laterală şi aruncă o privire afară.

— Cât de departe am ajuns?

Acum tonul îi era cel obişnuit într-o conversaţie, încercarea de împăcare a lui Blaze fiind dată uitării.

— Spune-mi cum ai supravieţuit exploziei din mină... cum ai ieşit afară. Ai fost rănit? Trebuie să fi fost. Spune-mi. Nu-mi pasă cât de departe am ajuns.

— Nu, bănuiesc că nu-ţi pasă.

Aruncă o ultimă privire pe fereastră, înainte de a lăsa să recadă perdeaua.

— Oricum, cred că-i putem lăsa în urmă, adăugă el,

de parcă întrebările ei rugătoare n-ar fi fost rostite. Îmi pare rău că te dezamăgesc, Boston, încheie el, uitându-se o clipă la ea, dar pe drumul acesta câştigăm cincizeci de mile.

— Fir-ar să fie, Hazard! explodă Blaze, nu există nici un motiv ca eu să fiu de partea lui Yancy. Dacă n-ai fi atât de încăpăţânat ai înţelege. Yancy şi mama ar prefera să mă vadă şi pe mine moartă. Atunci toţi banii ar fi ai lor, fără nici o manevră legală. Şi copilul îl vreau, Jon. Întreabă-l pe Curtis Adams. I-am lăsat prin testament totul copilului!

— Aşa zici tu, replică Hazard, în al cărui glas adânc se simţi o notă de iritare.

Dar fraza „i-am lăsat prin testament totul copilului" despică vreme de o clipă zidul solid al armurii lui defensive.

— Naiba să te ia, este adevărat!

— Este adevărat şi că eu mă aflu aici numai pentru că am reuşit să-mi cioplesc drumul prin doi metri şi jumătate de piatră, înainte să mor de foame, zise, un muşchi tresărindu-i pe maxiliar. Este adevărat — spuse cu glas foarte coborât — şi că scăparea mi-a fost întâmpinată de biletul tău. Nici nu ştiu cum ţi-aş putea descrie sentimentele de neşters pe care mi le-a gravat în inimă.

— Cum să te conving că nu eu am scris biletul acela?! exclamă ea, uitându-se la el cu un fel de mânie rănită, la care se adăuga o sfidare curajoasă. Oricum, pentru ce aş fi lăsat un bilet, dacă aş fi fost mână în mână cu Yancy?

— Ca să te aperi, presupun. Ei, drăcia dracului! Nu-mi cere mie să găsesc explicaţii. Am renunţat la asta de câteva săptămâni.

— Vorbeşte cu Hannah. Îţi va spune. Îţi va povesti despre mama şi Yancy, şi cum voiam să mor când am auzit că ai fost ucis.

— Hannah? Cine mai e şi asta? Încă una din şleahta ta? Renunţă, Blaze, zise scuturând din cap. Nimic din tot ce afirmi nu înseamnă nimic pentru mine.

Trăsura se clătină pentru câteva clipe, când caii porniră în galop, dar nici chiar asta nu deranjă trupul tolănit al lui Hazard din poziţia lui plină de indiferenţă.

— Sunt soţia ta, insistă Blaze, enervată de dezinteresul lui încăpăţânat. Nici *asta* nu înseamnă nimic?

— Nu vei mai fi pentru mult timp... dacă aşa am chef, veni răspunsul impasibil.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Tot ce am de făcut este să-ţi scot lucrurile în faţa colibei, şi căsătoria e desfăcută.

— Al dracului de convenabil pentru voi, bărbaţii!

— A, nu, ai înţeles greşit, o corectă el cu blândeţe. O soţie îi poate face soţului acelaşi lucru.

Blaze pufni, tot atât de indispusă şi enervată ca şi soţul ei când avea toane, şi devenind din ce în ce mai iritată de atitudinea nepăsătoare a lui Hazard.

— Poate că mă voi decide să-mi exercit opţiunea.

— Cum pofteşti, zise el rostindu-şi cuvintele răspicat. Tot ce vreau eu este copilul.

— Şi dacă-i vreau şi eu?

— Nu mă face să rîd, se hlizi Hazard. Adu-ţi aminte, te-am găsit acasă la *madame* Restell.

— A fost singura dată în trei săptămâni când mi s-a îngăduit să ies din camera mea. M-am dus acolo pentru că era unica mea şansă de a-mi recăpăta libertatea, şi mi-am luat cu mine perlele negre, continuă ea să insiste, pentru a-mi răscumpăra acea libertate de la *madame* Restell. Aceste perle valorează aproape de douăzeci de ori atât cât ar fi câştigat cu un avort. *Madame* Restell ar fi acceptat, *ştiu* asta, Jon. Martor îmi este Dumnezeu că *vreau* acest copil al nostru. De câte ori trebuie să-ţi spun că nu aveam de gând să merg până la capăt cu avortul?

— Degeaba-ţi baţi gura să mă convingi, spuse Hazard, începând să-şi piardă răbdarea. Ia-ţi câte aere de maternitate jignită pofteşti. Şterge lacrimile de modestie şi ruşine. Reia discuţia cu vizitiul trăsurii, după ce vom ajunge la St.Joe... Dar, *scuteşte-mă de teatrul ăsta*!

— Eşti imposibil!

— *Noi* suntem imposibili.

Apoi ridică din umeri cu nepăsare, aşa cum făcuse

probabil în primele zile ale captivităţii ei.

— Am spus asta încă din prima zi la mină. Aveam dreptate atunci şi am şi acum.

— Şi în timpul intervalului? insinuă Blaze.

De data asta înălţarea din umeri fu mai grăbită, un singur umăr ridicându-se puţin. Şi exprima dorinţa de a încheia discuţia.

— O nefericită eroare a raţiunii.

Dar gândurile îi zăboveau asupra amintirilor.

— Cum poţi numi dragostea noastră o nefericită eroare a raţiunii?

— Am avut timp s-o reevaluez, iubită soţie, în aceie cinci zile petrecute sub pământ, cioplindu-mi drumul spre ieşire. Ştii ce-i aceea o apreciere calculată? Asta a fost puţul săpat de mine către libertate, zise fără a-i aştepta răspunsul. S-ar fi putut tot atât de bine să mă fi înşelat cu un metru şi jumătate sau cu trei în minus în aprecierea mea, şi aş fi murit acolo. Genul acesta de experienţă tinde să-ţi tempereze iubirea.

— Spune ce vrei, replică Blaze, îndrăzneaţă şi sigură pe ea. Eu nu voi pleca după naşterea copilului. Niciodată nu te-am părăsit cu voia mea, şi niciodată n-o voi face. Aş putea să te avertizez de pe acum, ca să nu existe nici o înţelegere greşită. Cu toate erorile şi interpretările eronate din relaţia noastră, aş prefera să evit apariţia altora.

Ochii lui se întâlniră cu ai ei, susţinându-le îndelung privirea, dar ea nu tresări şi nici nu se uită în altă parte. El îşi aminti de tânăra virgină căreia el îi spuse, cu multe luni în urmă, să plece. Îl răspunsese cu aceeaşi privire fermă, şi spusese că va rămâne. Privirea aceea categorică a ochilor albaştri însemna Blaze Braddock şi hotărâre, şi era soţia lui Jon Hazard Black. Faptul că-i era atât de bine cunoscută provocă prima fisură în armura clădită din resentimente a lui Hazard, invizibilă deocamdată pentru o conştiinţă care nutrea o amărăciune profundă, dar era totuşi o spărtură.

— Asta-i destul de corect, zise el. Sunt prevenit.

Şi poate în chip de autoapărare împotriva unei inexplicabile senzaţii de căldură, ce-i agita terminaţiile nervoase, adăugă:

— Aminteşte-mi s-o avertizez şi pe Floare-Albastră. Sper că voi două vă veţi înţelege bine.

— O să-i scot ochii cu unghiile. N-o să rămână mult timp, deciară Blaze apăsat.

— Atunci va trebui s-o protejez.

— Îţi sugerez să te protejezi şi pe tine.

— Asta e o ameninţare, draga mea?

— Ia-o cum vrei, *dragul meu* soţ, replică Blaze pe un ton nervos, mai hotărâtă ca niciodată să aibă grijă ca Hazard să nu se însoare nicicând cu Floare-Albastră.

Dacă el îşi închipuia că ea avea de gând să-l împartă cu altă femeie, se înşela amarnic. Nu intenţiona deloc să-l dea, supusă, altei femei. Şi dacă Hazard şi-ar fi cercetat mai îndeaproape propriile-i sentimente, ar fi recunoscut aceeaşi dorinţă posesivă. Blaze îi aparţinea. Nici un alt bărbat nu putea s-o atingă. Şi deşi imboldul conştient pentru călătoria lui năvalnică spre est fusese copilul său, sub stratul de ranchiună şi ură se afla aceiaşi imperativ funciar de totdeauna.

Urcară în trenul spre *Michigan Central* şi *Great Western Railway*. Hazard rezervă unul din noile vagoane-salon „Puliman", de un lux superb şi bine mobilat, dar insistă s-o încuie pe Blaze înăuntru ori de câte ori o lăsa singură.

— Nu încerc să fug de tine, protestă ea o dată, când el se înapoie din obişnuitul tur de recunoaştere.

— Şi n-o vei face, fu tot ce spuse el, punându-şi cheia în buzunar şi exprimându-se cu glas tot atât de reţinut ca şi expresia feţei. Cel puţin cu ceva suntem de acord.

— Am fi de acord asupra mai multor lucruri dacă n-ai fi de o intoleranţă atât de perversă.

— Nu sunt intolerant, ci doar practic. Îmi amintesc de toate vorbele tale dulci de mai înainte.

În timp ce o ţinea pe Blaze sechestrată, Hazard căuta şi el să rămână neobservat. În mod cert, Yancy avea să fie pe urmele lor.

În cea de-a doua zi, Blaze avu una din rarele ei crize de greţuri matinale, şi când Hazard îi aduse micul dejun pe o tavă, ea aruncă o privire asupra mâncării şi se repezi spre mica sală de baie.

El deschise uşa trântită de ea şi vreme de câteva clipe contemplă chipul ei nefericit şi înverzit. Apoi se aplecă s-o susţină cât timp vomită. După aceea o purtă în braţe până la bancheta ei şi o aşeză confortabil, potrivindu-i două perne sub cap.

— Îţi este deseori rău? o întrebă îngrijorat.

— Nu, răspunse Blaze cu glas slab. Cred că-i din cauza mişcării trenului. Juniorul obiectează, adăugă zâmbind şters.

— Îmi pare rău, spuse Hazard, calm.

— În legătură cu juniorul?

— Nu, pentru asta e prea târziu. Îmi pare rău că nu te simţi bine. Dacă aş putea face ceva...

Blaze ar fi vrut să spună: „Iartă-mă pentru toate... pentru societatea minieră, pentru mama, pentru Yancy..." Dar chiar şi în atitudinea lui atentă şi tandră simţea o constrângere, şi nu îndrăzni.

— Să nu mai aduci micul dejun înainte de ora 10, zise în schimb, cu un uşor zâmbet.

— Niciodată n-o să mai greşesc, *bia*, replică el, cu obişnuitul lui zâmbet dezinvolt.

Dar imediat îşi ascunse privirea, când realiză cum i se adresase. Ridicându-se brusc, se duse spre bancheta din faţa ei şi se cufundă într-o tăcere posomorâtă.

Când peste câteva ore Blaze se plânse că se plictisea, el îi cumpără câteva cărţi, profitând de oprirea trenului la Chicago. Când se plânse de prea multă tăcere, el se mulţumi să-şi ridice privirile şi să spună:

— Mă gândesc.

În după-amiaza următoare, Blaze deschise fereastra, azvârli cărţile afară şi ceru:

— Vorbeşte-mi!

Hazard deschise ochii şi mişcându-se extrem de încet, se ridică pe jumătate din poziţia comodă în care moţăise. În cursul nopţii se sculase la fiecare oprire a trenului, ca să-i verifice pe pasagerii care urcau. Cu cât se apropiau de St.Joseph, în Missouri, cu atât mai probabil era să dea peste Yancy.

St.Joe era punctul de ramificaţie al drumurilor spre vest şi Yancy ştia asta. De aceea dormise foarte puţin în noaptea precedentă.

— Vorbeşte-mi, repetă Blaze. Suntem de două zile în trenul ăsta şi abia dacă ai spus o duzină de cuvinte.

— Nu avem multe despre ce să discutăm.

Dar Blaze nu avea de gând să se lase ignorată şi în a treia zi.

— De la Council Bluffs vom merge cu diligenţa?

— Cel mai probabil, răspunse el.

— Te-am auzit azi-noapte plecând mai des decât de obicei. Pentru ce?

Şi când ochii lui părură pe punctul de a se închide din nou, ea adăugă pe un ton categoric:

— Vreau un răspuns.

Din câte se părea, Blaze nu avea de gând ca astăzi să se lase ignorată.

— Verificam cine urca în tren.

— Yancy?

— Nu încă.

— Chiar crezi că ne va urmări? N-ar fi mai raţional din partea lui să rămână în Boston şi să-mi cheltuiască banii?

— Yancy nu mi-a făcut niciodată impresia că ar fi un individ moderat. Este mai iacom şi mai răzbunător decât majoritatea oamenilor. Sunt convins că va veni după noi.

— Putem ajunge în Montana?

— Ne vom da al dracului de mult silinţa să reuşim.

— Aş putea merge călare.

— Nu acum.

— Sunt abia în luna a patra de sarcină.

— Asta n-ar fi o plimbare plăcută prin ţinut. Nu poţi rezista în şa până la optsprezece, douăzeci de ore. E prea primejdios pentru copil.

— Numai pentru copil?

— Şi pentru tine, evident.

— Îţi mulţumesc pentru grijă.

— Ca persoană care ai fost găsită la cea mai scumpă specialistă în avorturi din ţară, nu discuta despre *grija* mea.

Răspunsul lui fusese dur şi tăios.

— Până la urmă nu aş fi acceptat avortul.

— Dar era posibil şi să te răzgândeşti. Dintotdeauna se ştie că femeile îşi schimbă deciziile. Eu unul nu mi-aş asuma acest risc... încă o dată.

Brusc, ochii lui părură să concentreze asupra unui gând interior... şi dureros.

— Încă o dată? şopti Blaze, cuvintele acestea părând să conţină taine nedezvăluite.

Hazard spuse simplu:

— Există şi alte metode, în afară de cea a *madame*-lor Restell din întreaga lume. Toate culturile au metodele lor.

— Soţia ta...? murmură Blaze, înţelegând deodată semnificaţia rochiilor împachetate şi păstrate cu grijă.

Hazard nu se mişcă, abia respira. Când în cele din urmă vorbi, vocea îi era desprinsă de trup, vorbind peste distanţa timpului.

— S-a rănit de moarte pe ea însăşi şi pe copilul nostru... copilul meu, spuse foarte încet.

Tăcu, toate amintirile şi durerea revenind tot atât de pregnant ca petele de sânge pe zăpadă. După o bucată lungă de timp, îşi înălţă privirea.

— Avea şaisprezece ani, şi era puternică, îşi reluă apoi calm vorba. I-a trebuit o săptămână ca să moară. Am ţinut-o de mână şi am privit-o cum mă părăsea lent. O iubeam foarte mult. După căsătorie eram inseparabili. Ea venea cu mine, în incursiuni. Când a descoperit că era gravidă nu mi-a spus. N-aş mai fi lăsat-o să mă însoţească. Aşa că a încercat să-şi provoace un avort...

Ochii i se ridicară şi surprinseră privirea îngrozită a lui Blaze.

— Aşa că să nu faci nimic prostesc, îi spuse cu glas blând şi plin de un nesfârşit regret. Şi nu-mi pomeni despre posibilitatea de a călări, aşa cum ar trebui s-o facem pentru a nu ne lăsa ajunşi din urmă de Yancy. Nu ţi-aş permite.

— Îmi pare rău. Niciodată n-aş fi vorbit despre asta dacă aş fi ştiut. Te rog, Hazard nu mă urî, murmură Blaze, într-o şoaptă abia audibilă şi îndurerată. *Nu mă urî,* repetă ea în gând, *pentru greşeala altcuiva.*

Hazard oftă şi contemplă peisajul ce aluneca pe lângă ei.

— Putem fi prieteni, măcar... deocamdată? întrebă ea, dorind să fie posibil să-l îmbrăţişeze şi să-i aducă alinarea de care avea nevoie.

— Voi încerca, răspunse el după o clipă.

Nu era mult, gândi Blaze, *însă era o domolire a mâniei crunte de la început, un pas în direcţia bună.* Şi Hazard îşi respecta întotdeauna cuvântul, aşa că avea să încerce.

În cursul zilelor petrecute în tren, el avusese grijă să iasă din compartiment când Blaze se pregătea de culcare, şi când se scula şi se îmbrăca dimineaţa. Îşi însuşise bine lecţia — o învăţase pe propria lui piele. Şi nu avea de gând să fie ispitit sau vrăjit din nou de frumuseţea şi senzualitatea lui Blaze.

Capitolul 38

Iadul întreg explodă la Boston când Yancy se întoarse cu vestea că Blaze dispăruse.

Millicent sperase că Hazard nu va ajunge în timp util la *madame* Restell, ba chiar sperase vag că el nu va găsi adresa. Însă niciodată nu se gândise că el avea să treacă peste toate piedicile, ajungând la Blaze, şi în plus, că nu se va lăsa prins de ei. Millicent merse atât de departe cu

mânia încât să declare furioasă, cu câţiva decibeli mai tare decât cei consideraţi ca fiind politicoşi:

— Eşti un biestemat de dobitoc, Yancy Strahan!

— Individul a revenit, nu va fi uşor s-o recuperez, replică Yancy cu bruscheţe.

— Cât? se răsti Millicent. Spune-mi cât va costa?

Erau parteneri într-o aventură care le-ar fi putut aduce milioane. Încă mai era posibil. Deocamdată nici unul din ei nu voia să renunţe. Ea avea nevoie de el, şi lui îi era necesară ea: forţa iui musculară, banii ei, şi amândoi cu o dispoziţie clară, făţişă, de a nu lăsa să stea nimic în calea averii pe care-o râvneau. Şi sub exteriorul lor dur, îşi purtau unul aituia un straniu respect, la care se adăuga uneori o ciudată atracţie erotică. Ticăloşia atrasă de viciu.

— Am nevoie de oameni care să meargă pe urmele lui, de cai şi de provizii. Mi-a luat-o înainte, dar în St.Joe îl pot angaja pe Hyde, aşa că n-o să-mi scape. *Nici unul* din ei nu va scăpa. Hyde este în stare să dea de urma oricui.

— Zi-mi o cifră şi fă-ţi bagajele. De data asta, cei doi *nu* trebuie să mai scape. Pricepi?

Yancy dădu scurt din cap. Înţelegea foarte bine.

— Cu cât ţi-au luat-o înainte? întrebă Millicent cu violciune, pornind deja spre biroul ei.

— Cu o zi sau două, până mă voi fi organizat, dar, având-o pe ea, Hazard n-o să poată călători rapid.

— Ce te face să fii atât de sigur că ei se îndreaptă spre vest? întrebă ea rostind apăsat cuvinteie.

— El este indian, replică Yancy, cu simţ realist.

Capitolul 39

Blaze fu cea care insistă să rămână peste noapte la St.Joseph. Pentru a obţine acordul lui Hazard, invocă motivul oboselii, al sarcinii şi o duzină de aite simptome.

— Vreau să dorm pe un pat adevărat, nu pe un raft tapiţat, agăţat de perete.

El nu voia să rămână. Viteza era singura lor speranţă de a nu fi ajunşi din urmă de Yancy, şi îi explică şi ei acest lucru.

— Sunt foarte obosită, Jon. Chiar va conta o noapte?

Pe ultima porţiune a călătoriei lor pe calea ferată schimbaseră de două ori trenul — mai întâi pe ruta Chicago, Burlington şi Quincy, şi apoi cu feribotul până la ruta Hannibal şi St.Joseph — şi drumul începea s-o obosească pe Blaze.

Stăteau în picioare, într-un refugiu adăpostit, în apropiere de platforma vagonului, şi priveliştea, zgomotele şi mirosurile oraşului St.Joe în orele după-amiezei contribuiau la oboseala creată de forfota din jurul lor. Hazard nu s-ar fi simţit în siguranţă decât dacă ar fi închiriat o diligenţă şi ar fi plecat în următoarele cinci minute. Dar se uită la Blaze cu o privire cercetătoare şi remarcă cearcănele vinete de sub ochii ei şi paloarea obrajilor. Calculând rapid primejdia posibilă în comparaţie cu fragilitatea sănătăţii ei, încuviinţă.

Nu se aştepta ca ea să se repeadă să-l îmbrăţişeze. Dacă s-ar fi gândit la o asemenea reacţie, ar fi evitat-o, aşa cum evita orice contact fizic cu Blaze de la plecarea din New York. Îi simţi trupul cald şi moale lângă al său, şi ezită doar o clipă înainte ca braţul să i se ridice involuntar, înconjurându-i spatele. Se uită la ea, strânsă în braţele lui, şi instantaneu simţi în inimă arsura dorinţei.

Blaze îşi înălţă faţa, ochii li se întâlniră, şi ea îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc, zise.

— Pentru puţin, răspunse el, combătând dorul care-l topea şi oferind doar o replică reţinută.

Iată-l aici, în St.Joe, fugind să scape de urmăritori, în cel mai circulat loc din oraş, cu întreaga-i viaţă atârnând de un fir de păr, şi singurul lucru la care era în stare să se gândească era faptul că o dorea. Era o nebunie. Nu-şi putea permite aşa ceva.

— Ar trebui să plecăm, zise.

Blaze scuturâ din cap, vârându-şi trupul în ei. Braţele

lui înconjurându-i trupul îi dădeau o nouă forţă şi o umpleau de bucurie. *Fă, Doamne, să dureze!*

Mulţimea de călători se îmbulzea pe lângă ei. Câteva clopote de biserică începură să bată undeva, în centrul oraşului.

— Aici nu suntem în siguranţă.

Şi ea îi simţi strânsoarea slăbindu-se.

— E primul loc în care ne-ar căuta, spuse Hazard pe un ton destinat s-o convingă de primejdie. Se eliberă cu blândeţe din braţele ei.

— Trebuie să plecăm.

În trăsură, nici unul din ei nu scoase vreo vorbă. Deşi blândă, respingerea lui Hazard era evidentă, şi Blaze, rănită de refuzul acela, îşi întoarse capul în altă parte, în timp ce lacrimile îi şiroiau în tăcere pe obraji. Hazard era cufundat mai mult ca oricând în calcule, şi în acea stare de spirit era practic inabordabil. Pentru prima dată după fericirea ce-o invadase când îl văzuse la New York, ea începu să aibă îndoieli că ar avea iscusinţa necesară pentru a-l înduioşa. Toate vechile argumente continuau să fie valabile, şi acum, cel suplimentar, al presupusei sale complicităţi cu Yancy, părea insurmontabil.

Cea pe care i-o prezentă Hazard Lydiei Bailey, în mica locuinţă de fermă a acesteia, situată la nord de oraş, fu o soţie supusă. Ascultătoare, mai palidă decât de obicei şi părând mică şi fragilă alături de silueta impunătoare a lui Hazard.

— Să-ţi fie ruşine, Hazard, spuse Lydia în clipa în care dădu cu ochii de Blaze. Biata copilă este practic epuizată. Nu ştiu pentru ce voi, bărbaţii, nu înţelegeţi niciodată că nu poţi conduce o femeie ca pe un cai indian.

Vreme de câteva clipe, Hazard păru ruşinat.

— Cred că am nevoie să-mi aminteşti asta din când în când, recunoscu el înclinându-şi capul în semn de penitenţă.

— Blestemat să fii dacă n-o să ţii minte.

Şi Lydia Bailey, care chiar şi la şaizeci de ani îşi ţinea spinarea dreaptă şi îl privea pe Hazard aproape ochi în ochi, îi aruncă o uitătură încruntată şi supărată.

— Acum du-te să descarci trăsura iar pe sărmana micuţă o s-o culc în pat, zise, conducând-o pe Blaze de-a lungul coridorului.

— Hai să mănânci, îi spuse lui Hazard, înainte de a se îndepărta cu Blaze. Pari şi tu puţin tras.

— Voi aştepta, zise Hazard. Cu ea va fi totul bine?

Nervii încordaţi se trădau clar în glasul lui, şi în sinea lui se blestema că fusese atât de obtuz.

— Nu are nimic ce nu ar putea fi vindecat cu puţină mâncare şi cu odihnă, răspunse Lydia, punând o mână blândă pe braţul lui Hazard, pe care-l simţi încordat, cu muşchii tari ca oţelul. Linişteşte-te, Hazard, se va simţi perfect.

Şi plecă grăbită, să se ocupe de Blaze.

În următoarele douăzeci de minute fu într-un continuu du-te-vino, încărcând o tavă, aducând apă caldă. La un moment dat întrebă prin uşa dincolo de care Hazard stătea nemişcat, pe treptele de la intrare.

— Ea are bagaje?

— Nu, răspunse el, ridicându-se pe jumătate. Dacă trebuie ceva...

— Las-o baltă. Acum mănâncă, Hazard, şi fă bine de mă ascultă; e un ordin.

— Mulţumesc, Lydia, o să mănânc.

Dar nu se mişcă din loc. Şi păru că trecuse mult timp până când Lydia deschise uşa şi anunţă:

— Acum poţi s-o vezi.

Blaze stătea proptită într-un pat mare cu saltea de puf, îmbrăcată într-una din cămăşile de bumbac, ale Lydiei, şi îşi sorbea cuminte laptele cald pe care aceasta îi dăduse instrucţiuni să-l bea înainte de culcare.

— Ai voie să stai de vorbă cu ea cinci minute, Hazard. Pe urmă o să tragă un pui de somn. S-a înţeles?

Îi aşteptă să dea afirmativ din cap, şi abia pe urmă

trecu pe lângă el, în foşnetul fustei, întorcându-se în bucătărie cu acelaşi pas energic pe care i-l văzuse Hazard întâia oară, cu zece ani în urmă, când o cunoscuse la un târg pe care îl organizase soţul ei, Joel, în apropiere de râul Pulberii.

Hazard rămase în picioare în uşă, capul ajungându-i la numai câţiva centimetri de pragul de sus, iar lăţimea umerilor lui făcând ca deschiderea să pară foarte îngustă.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama cât de obosită erai.

— E-n ordine, replică politicos Blaze, ţinând în mâini cana cu lapte cald şi dorind ca ei doi să înceteze să se poarte ca nişte străini. Eu... de fapt...

Conştient şi el de penibilul situaţiei, Hazard se străduí să înjghebe o conversaţie.

— Cum te simţi?... Vreau să spun... copilul.

— Cred că bine, zise Blaze roşind. Nu ştiu la ce să mă aştept.

Arăta înduioşător de tânără,îmbrăcată toată în alb, cu părul de un roşu ca flacăra căzându-i în bucle libere pe umeri, şi cu mânecile cămăşii de noapte, mult prea mare pentru ea, sufiecate la manşete.

Pentru prima dată de când părăsiră New Yorkul, pe Hazard îl izbi gândul că ea era Blaze, soţia iui. Înaintă câţiva paşi către fereastra care dădea spre livadă şi se uită la şirurile regulate de meri, la frunzele verzi şi lucioase şi la fructele coapte, care căpătau culoarea roşie aprinsă a toamnei. Oare faptul că se dusese după ea fusese o greşeală? Nu era imun, aşa cum îşi închipuise. Nu era în stare s-o socotească pur şi simplu ca fiind femeia care îi purta copilul. O idee în principiu viabilă acolo, în Montana, unde luase el hotărârea de a pleca în est, era mult mai complexă aici, în prezenţa ei.

— Trebuie să fii obosit şi tu.

— Nu, zise el, mă simt perfect.

Era un răspuns asimilat de el cu mulţi ani înainte, educat prin migraţiuni dificile şi incursiuni lungi de câte două săptămâni, şi printr-un cod de rezistenţă bărbătească.

— Dar acum ai face bine să dormi. Lydia zice că aşa trebuie.

— Aşadar sunt obligată?

— Absolut, confirmă el, cu un uşor zâmbet. Eu unul n-am îndrăznit niciodată s-o contrazic.

— Ţi-e teamă de ea? îl întrebă în glumă Blaze, urmărind cu vârful degetului bordura cănii din porţelan simplu.

— Mi-e teamă de o mulţime de lucruri.

— Dar de mine, nu.

— A, ba şi de tine, *bia*, şopti Hazard foarte încet. *Poate mai mult decât de orice altceva,* îşi zise în gând. Acum dormi... Eu o să mă ocup de cai.

După plecarea lui, Blaze îşi termină de băut laptele, cugetând la replica exprimată de el în şoaptă. Cel care o rostise era Hazard cel sincer, şi nimic din ce-i spusese el în timpul călătoriei nu o încălzise aşa cum o încălzeau cuvintele acestea. Pentru prima dată după săptămâni de ziie dormi iiniştit, şi se lăsă în voia unor visuri minunate şi luminoase despre ei ca familie: ea, Hazard şi copilul lor, undeva în munţi, undeva în siguranţă, cu săicii prin care străbătea soarele şi o apă curgătoare limpede.

După ce adormise Blaze, se îndură şi Hazard să mănânce.

— Nu poţi s-o pui să străbată ţara în aceiaşi ritm cu care eşti obişnuit tu, Hazard, spuse Lydia.

— Ştiu. Dar nu pot merge nici prea agale.

— De ce? Vin necazuri din urmă? Rude ale unui soţ mort? întrebă Lydia.

Văzuse veşmintele de doliu şi primele semne ale sarcinii, şi ambele observaţii dădeau naştere unor întrebări.

— Doliul este după tatăl ei.

— Există un soţ?

— Nu *în urma* noastră.

— Atunci, ce fel de necaz?

— O mamă lacomă şi prietenul ei, care pentru un bănuţ, ar ucide pe oricine.

— Drăguţă pereche.

— Te îndeamnă să-ţi grăbeşti călătoria, zise Hazard pe un ton sec.

— Unde o duci?

— Înapoi, la poporul meu.

— Este soţia ta?

El confirmă dând din cap, apoi se uită în altă parte.

— Probleme? insistă Lydia, feiul în care el ocolea răspunsul fiind prea evident ca să-i scape. Copilul e al tău?

— Da.

Un răspuns categoric, şi de astă-dată el o privi drept în ochi.

— Dacă vrei să primeşti sfaturi de la o doamnă care a fost căsătorită patruzeci de ani cu un neguţător de blănuri irascibil şi cu pasiune pentru călătorii, aş zice că poţi să realizezi aproape orice... dacă vrei cu tot dinadinsul.

— Mulţumesc pentru sfat. Mă voi gândi la asta, zise el, contemplându-şi vârfurile prăfuite ale cizmelor.

— Te iubeşte, să ştii.

Privirea lui se ridică lent, întrebătoare.

— Nu, nu mi-a spus-o direct, dar tot ce ai de făcut este să-i urmăreşti ochii, când se uită la tine. Este iubire, Hazard, şi sper că tu nu eşti atât de prost încât să nu ştii. Lăsând la o parte copilul tău şi toate celelalte, ea are nevoie de tine. Acum, mai mult ca oricând. Ar trebui să ştii asta. Eu am avut opt.

Era o deschidere pentru Hazard, dându-i posibilitatea să schimbe subiectul conversaţiei. Acum totul era prea tulbure pentru a-i fi uşor să răspundă unor întrebări, indiferent care ar fi fost acelea. Ştia că, pentru Lydia, tema preferată de conversaţie o constituiau copiii şi nepoţii ei.

— Ce mai fac copii tăi?

Lydia îi spuse. Cu amănunte. Hazard îi cunoştea toţi copiii, deşi majoritatea lor erau mai în vârstă decât el. Şi când Lydia îşi încetinea din când în când ritmul relatării

referitoare la ultimele lor păţanii, el o îndemna cu o nouă întrebare. Membrii familiei Lydiei locuiau toţi în apropiere, deşi băieţii îşi însoţeau deseori tatăl în călătoriile întreprinse pentru negoţ. Aşa că Hazard punea întrebări, iar Lydia vorbea. Sistemul acesta lăsă la o parte problemele cu care se confrunta el — chiar dacă numai pentru o vreme. Când Blaze se trezi din somn, cei doi încă mai stăteau pe verandă schimbând între ei amintiri.

Păşi pragul uşii şi străbătu pardoseala de lemn a verandei, lustruită de uzura celor patruzeci de ani cât fusese călcată de picioare de copii, şi sporovăiala încetă brusc. Cămaşa de noapte, mult prea mare, se târa în urma ei şi Hazard, cu ochii atraşi de frumuseţea şi prospeţimea tinereţii ei, întrezări o rapidă imagine a ceea ce trebuie să fi fost Blaze cu mult înainte să o fi cunoscut el.

— Un leagăn! exclamă ea, cu o voce voioasă.

Se îndreptă spre el, trecând pe lângă Lydia şi Hazard, care stăteau la o măsuţă, în umbra unei viţe de vie încărcată cu ciorchini.

— Ţii minte, Jon, „baiul regional"? Era şi acolo un leagăn pe verandă.

Instalându-se, îşi trase în sus poalele prea lungi ale cămăşii şi puse scrânciobul în mişcare, făcându-şi vânt cu picioarele ei goale. *Picioare mici cu tălpi calde, catifelate, pe care el le sărutase* îşi aminti Hazard.

Cum el nu răspundea, ea îşi ridică privirea spre el şi zâmbi — un zâmbet timid, un surâs de fetiţă, care făcu să zvâcnească inima lui Hazard, accelerându-i bătăile. Îşi amintea noaptea aceea — şi, toate zilele, de când o văzuse — cu foarte mare claritate.

— Îmi aduc aminte, spuse cu glas liniştit.

— De ce să nu vă las eu pe voi doi să vă retrăiţi amintirile, şi să mă apuc să pregătesc ceva pentru cină, zise Lydia, cu un surâs uşor.

— În cămaşa de noapte a Lydiei pari un copilaş.

— Dar nu mă simt ca atare, replică Blaze. Cămaşa asta mă face să fiu foarte conştientă de sarcina mea. Nu-i

aşa că-ţi place o soţie grăsană? adăugă ea zâmbind. Iar tu semeni cu un pistolar plătit, costumat în negru, aflat din greşeală pe veranda asta scăldată în soare. Un pistolar slăbănog... Vom face o pereche grozavă.

Vorbea aşa cum îi era felul întotdeauna — cu umor, sinceră — şi amintirile din cabană îl invadau pe Hazard.

— Înainte vreme ne era întotdeauna uşor să facem dragoste, zise Hazard, înălţând o sprânceană.

— Şi acum nu mai e?

— Eu nu pot.

— Şi dacă eu vreau?

— Tu întotdeauna ai vrut. Ăsta nu-i un motiv.

— Este un început, Jon. S-a mai întâmplat şi înainte, şi se poate întâmpla din nou.

— Nu vreau să reînceapă. În săptămânile de după explozie am avut destui timp să mă gândesc, şi nu am putut găsi nici măcar un singur motiv logic pentru a fi împreună.

— Ce zici de un motiv ilogic, cum ar fi... dragostea?

— Maturizează-te, Boston. Tu şi cu mine nu avem decât probleme.

— Nu sunt de acord cu tine.

— Niciodată n-ai fost, Boston, replică el, zâmbind pe jumătate înveselit. Asta-i o altă problemă.

Apoi împingându-şi spre spate scaunul, se ridică în picioare.

— Mă duc să fac o plimbare înainte de cină.

Sărind peste balustradă, se îndepărtă cu paşi mari.

Capitolul 40

— Să te-ajut cu ceva? întrebă Blaze, intrând în bucătărie.

Apoi, cu mai multă sinceritate, zise:

— Aş avea nevoie de-un sfat.

Lydia se întoarse de la fereastra prin care îl văzuse pe Hazard dispărând pe drumul către râu.

— O ceartă de îndrăgostiţi?

— Aş vrea eu să fie atât de simplu.

Şi Blaze îi relată în fraze succinte tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni.

— Totuşi a venit înapoi, după tine.

— Nu după mine. A venit după copilul lui.

— Asta e ceea ce îşi spune el însuşi.

— Nici măcar nu s-ar apropia de mine.

— E prudent, ca un lup care s-a rănit într-o capcană. Dar, ţine la tine!

Blaze zâmbi şi îşi apăsă mâinile pe obraji. Simţea urcând căldura îmbujorării.

— Dacă încă mai ţine la mine... şopti ea.

— Nu-i nici o îndoială. Se uită la tine ca... ei bine, aşa cum niciodată nu l-am văzut pe Hazard uitându-se la vreo femeie.

— Îl cunoşti de mult?

— De când avea cincisprezece ani. A venit cu tatăl lui şi cu un grup de tineri, să facă negoţ pe râul Pulberii. Auziseră că Joel avea câteva animale bune de prăsilă. Hazard ieşea în evidenţă încă de pe atunci, în grupul acela de tineri viteji. Indienii *Crows* au faima de a fi poporul cel mai chipeş de pe Câmpii. Dar băiatul acesta îţi lua ochii.

Chiar şi după zece ani, Lydia surâse aducându-şi aminte. Apoi îşi reluă povestirea.

— Ei, şi i-am vândut primul lui cal de prăsilă, şi a zâmbit atunci tot atât de plăcut cum zâmbeşte acum.. Pe urmă i-am pierdut urma vreme de câţiva ani. Auzisem că s-a însurat, apoi că i-a murit nevasta, şi după aceea, deodată, uite-l c-a apărut iar la râul Pulberii... la trei, patru ani mai târziu, cu părul tuns, în haine de-ale albilor. Voia ca Joel să-l ajute să ajungă la est de St. Louis. Tatăl lui îl trimitea la şcoală. Băiatul era tare necăjit, dar s-a dus. De dragul tatălui său, presupun. Oricum, după aceea, ne vizita în fiecare an când se ducea la şcoala aia din est.

Blaze dădu din cap, încercând să şi-l închipuie pe Hazard la cincisprezece sau la optsprezece ani.

— Şi i-am spus deja — continuă Lydia, curăţând

fasolea verde pe care o pregătea pentru cină — că indiferent ce probleme aveţi voi doi, ele se pot rezolva. S-ar putea să mă pricep. De-a lungul anilor, Joel şi cu mine am avut o mulţime de probleme, dar odată rezolvate sunt încheiate şi uitate. Cel mai bun lucru într-o căsnicie, dacă mă-ntrebi pe mine, este să ai o memorie proastă pentru lucrurile rele.

— Totuşi, nu-i vorba numai de noi, explică Blaze, sprijinindu-se de spătarul unui scaun. Mai sunt toate obligaţiile şi îndatoririle lui în calitate de căpetenie a clanului său, şi pe urmă compania minieră. Şi Yancy, care este într-adevăr cel mai primejdios. Această combinaţie a făcut ca totul să fie imposibil.

— Ei bine, la mine acasă poţi da uitării toate problemele. Cel puţin vreme de o noapte, spuse Lydia făcându-i cu ochiul.

— *Cel puţin pentru o noapte.* Ar fi frumos, şopti Blaze.

— Este greu pentru un bărbat şi soţia lui să rămână supăraţi când dorm în acelaşi pat.

— Dar el nu doarme cu mine.

— În noaptea asta va dormi, declară Lydia cu tărie.

Adună păstăile în mâinile ei mari şi le aruncă într-o oală.

— Şi acum, biscuiţii. Vrei să-i faci tu? Cei mai mulţi dintre bărbaţi sunt obişnuiţi cu biscuiţii făcuţi de soţiile lor.

Blaze se îmbujoră la faţă.

— Nu mă pricep la bucătărie.

— Dumnezeule Sfinte, fetiţo! exclamă Lydia, cum poţi spera să-l păstrezi, dacă nu eşti în stare să-i faci mâncare? Bărbaţii n-au decât să spună orice-or vrea despre pofte trupeşti şi iubire, dar mâncarea bună îi îngenunchiază mai repede decât o cămaşă de noapte din mătase în fiecare zi. Fii atentă acum, copilă, şi o să-ţi arăt cum să faci cel mai buni biscuiţi de la vest de Mississippi.

Blaze se uită cu atenţie şi apoi încercă ea însăşi să întindă aluatul cu făcăleţul şi să taie biscuiţii, până când în cele din urmă Lydia se declară mulţumită.

— Bravo, în foarte scurt timp o să te descurci de

minune. Mai e nevoie doar de puţină practică. Acum du-te să te speli şi fă-te frumoasă. Aruncă rochia aia neagră. Abby a mea are aproape măsura ta. În dulapul din camera ta au mai rămas una sau două rochii de-ale ei. Şi tatăl tău nu se va supăra. Din câte spui, cel mai mult şi-ar dori să fii fericită.

La scurtă vreme după ce Blaze plecase să se schimbe, se înapoie Hazard.

— Plăcut râu pentru înot, spuse. Ca întotdeauna.

— Leagănul de frânghie e tot acolo sus, unde l-ai pus tu, Hazard. Nepoţilor le place mult.

— Într-o zi caldă, nimic nu se compară cu un leagăn de frânghie.

— Cu totul de acord cu părerea ta. Ia loc şi bea puţină limonadă. Eu sunt aproape gata cu masa.

Ochii lui Hazard se măriră instantaneu când Blaze intră în bucătărie, câteva minute mai târziu. Apoi zâmbi şi îşi aminti.

— Imprimeul cu flori mici pe care-l căutam în Diamond City. Îţi stă bine.

— Mulţumesc, spuse Blaze, schiţând spre el o uşoară reverenţă şi zâmbindu-i la rândul ei.

— Ar trebui să facem rost de rochii ca asta pentru tine. Aminteşte-mi cum se cheamă materialul.

— Stambă, îl lămuri Blaze, înfoindu-şi fusta în jurul picioarelor.

— Exact. Stambă. Am putea obţine aşa ceva, Lydia?

— Luaţi rochiile lui Abby.

— Blaze? întrebă Hazard, vrând să-i afle părerea.

— Dacă eşti sigură că nu te deranjează, îi zise ea Lydiei.

— Nu mă deranjează absolut deloc. Îţi vine bine, copilă.

Şi era adevărat, gândea Hazard, *tot aşa cum soarele se potriveşte cu vara.* În picioarele goale, cu părul revărsându-i-se pe umeri în şuviţe mătăsoase, îmbrăcată într-o rochie de stambă imprimată cu rămurele galbene, Blaze părea exact opusul femeii pe care o văzuse cu patru zile în urmă în casa doamnei Restell.

— Jon, de ce să nu păstreze Lydia perlele mele negre, pentru ospitalitatea ei? Oricum eu nu le-aş mai putea folosi.

— Dumnezeule, nu, copilă! protestă Lydia.

— Primeşte pur şi simplu rochiile şi binecuvântarea mea. Acum luaţi loc şi mâncaţi. Hazard arată de parcă i-ar prinde bine o masă bună.

Hazard se ospătă ca un om care vreme de două săptămâni nu mâncase decât pe apucate. Şi după cină, stătură toţi trei pe verandă şi priviră cum amurgul se transforma în noapte. Lydia sporovăia; Hazard, care cu vechea sa prietenă îşi exterioriza cel mai bun comportament al său, răspundea câte unei întrebări ce-i era adresată când şi când, şi îşi exercita iscusinţa des pusă în practică de a fermeca. Blaze asculta, şi în cele două ore de înserare află mai multe despre trecutul lui Hazard decât în tot timpul cât trăise cu el. Aici, pe veranda Lydiei, îl văzu lipsit de mantia de căpetenie, atât de dominantă în Montana. Părea că-i fusese luată o greutate de pe umeri. Era doar un bărbat, care se relaxa într-o regiune rurală din statul Missouri, bucurându-se de lumina tot mai scăzută a amurgului.

Când se făcu ora de culcare, Lydia spuse de-a dreptul:

— Cât timp te afli sub acoperişul meu, Hazard, poţi uita orice probleme aţi avea, tu şi Blaze. În noaptea asta vei dormi împreună cu soţia ta în camera de oaspeţi, şi dacă îmi înşiri vreo prostie, o să vă încui înăuntru. A dracului să fiu de n-o s-o fac!

Lydia era extrem de serioasă şi dintr-o dată, el se simţi din nou ca un adolescent. Avea putere asupra lui... întotdeauna avusese. În timp ce reflecta în tăcere asupra opţiunilor sale faţă de ceea ce suna ca un ordin, Lydia, îndreptându-şi trupul în toată înălţimea ei, care era doar cu vreo opt centimetri mai mică decât a lui Hazard, adăugă:

— Şi să nu-ţi închipui, Hazard, că nu te pot sili să-mi dai ascultare. Am treizeci de pfunzi mai mult decât tine, şi te depăşesc cu numărul anilor de experienţă.

O astfel de hotărâre puse rapid capăt cugetărilor lui Hazard, care, zâmbind, spuse:

— Şi mai ai şi un croşeu de stânga pe care-l invidiez.

— Asta-i foarte adevărat. Şi nu mă tem să-l folosesc împotriva ta.

— Ai reuşit să mă sperii de moarte, Lydia.

Zâmbetul lui fu sincer când se întoarse spre Blaze şi se înclină, mimând o politeţe plină de curtenie:

— Ai vrea să mergi la culcare , scumpă soţie?

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse Blaze, surâzându-i timid, şi îşi întinse mâna spre braţul oferit de Hazard.

— Îmi mai dai şi alte instrucţiuni, Lydia? întrebă în glumă Hazard. N-aş vrea să te dezamăgesc.

— Hm! pufni Lydia, cufundându-se în balansoarul ei şi imprimându-i o mişcare viguroasă.

— În legătură cu asta, tu, Hazard, nu aveai nevoie de nici un fel de instrucţiuni cu multă vreme înainte să te fi văzut eu. Acum, şterge-o.

—Da, doamnă, murmură Hazard.

Apoi o trase pe Blaze după el dincolo de uşă şi îşi continuă drumul de-a lungul coridorului.

După ce intrară în dormitor, îi eliberă mâna pentru a închide uşa, şi apoi se sprijini cu spatele de aceasta, rămânând cu degetele încleştate pe clanţa de proţelan.

— Îţi cer scuze, dacă modul îndrăzneţ de-a vorbi al Lydiei te-a făcut să te simţi jenată, spuse cu prudenţă, aşa cum i-ai explica unei cunoştinţe noi comportamentul ciudat al unei rubedenii.

— Câtuşi de puţin, replică Blaze, rezemându-şi mâinile pe speteaza sculptată a patuiui şi stând faţă-n faţă cu Hazard.De fapt, cred că este foarte amabilă.

Privirea lui Hazard deveni dintr-o dată bănuitoare, şi în glas i se strecură o timidă blândeţe.

— A fost ideea ta?

— Niciodată nu mi-ar trece prin minte să te îndemn cu de-a sila să te culci cu mine. Pentru a-i convinge pe bărbaţi există şi metode mai subtile, replică ea.

— Şi tu ar trebui să le cunoşti — veni riposta, înainte ca el să se poată opri.

— Eşti gelos?

— Nu.

— În cazul acesta, iată o remarcă ciudată din partea unui bărbat care cunoaşte toate subtilităţile modului de a se purta cu femeile. Cam ca povestea cu dracul care râde de porumbe negre. Şi dacă îţi aminteşti, toate relaţiile mele cu bărbaţii au fost absolut nevinovate. În definitiv, eram virgină... până a te întâlni, replică Blaze glacial.

— Ai cerut-o într-o duzină de moduri diverse, din câte-mi aduc aminte, zise Hazard cu grosolănie.

— În privinţa asta nu despic firul în patru. Dar nici tu n-ai refuzat.

— Am încercat, spuse Hazard pe un ton sec.

— Dar n-ai refuzat.

Urmă o scurtă tăcere.

— Ce facem ? Cercetăm a cui e vina?

— Absolut deloc, răspunse Blaze pe un ton tăios, foarte conştientă de propria ei iniţiativă. Numai să nu-ţi atribui o nefirească postură de om caritabil. Atâta tot.

Ochii lui se aţintiră asupra ei, câteva clipe cât durară aducerile aminte. Apoi, străduindu-se să-şi păstreze calmul, răspunse liniştit:

— Destui de corect. Îmi pare rău că te-am jignit.

— Şi mie, dacă te-am jignit — replică îndată cu un surâs tot atât de blazat, dar care îi contrazicea tristeţea din ochi. Şi acum, crezi că am putea dormi în acelaşi pat, în condiţii cât de cât amicale? Este adevărat că ai prefera să n-o facem, dar nu are nici un rost să rănim sentimentele Lydiei. A fost foarte bună cu noi amândoi. Aş vrea — oftă Blaze — să fi avut o mamă ca ea.

Şi apoi îşi desprinse mâinile de pe pat şi se îndreptă spre fereastră, ca să-şi ascundă umezirea ochilor. *Cât de diferită ar fi putut să fie viaţa,* gândi ea, trăgând nervos de cordonul perdelei de volane. În loc de aşa ceva, ea avea o mamă decisă să obţină cu orice preţ banii tatăiui său. Realiză brusc că din viaţa ei privilegiată lipsiseră tocmai lucrurile cele mai importante. Căldura şi afecţiunea sinceră

a Lydiei o făcuse să realizeze acest lucru, inspirându-i o acută senzaţie de pierdere a ceva foarte preţios.

— Că veni vorba despre mama ta, voi verifica încă o dată ruta. Plecăm la răsăritul soarelui.

Când se înapoie, Blaze era în pat. Încăperea era cufundată în semiîntuneric, doar lumina lunii de curând răsărite strecurându-se prin perdelele trase.

— Totul pare în perfectă ordine, spuse el, descheindu-şi centura care-i susţinea pistolul, nebănuind senzaţia de pierdere care o măcina pe Blaze. Trăsura se află în hambar. Lydia este proprietara unor terenuri îndeajuns de întinse, aşa că în apropiere nu există vecini.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi scoase cizmele.

Blaze îl privea cu atenţie, întrebându-se: *oare el se schimbase?* Privirea ei îi urmărea goliciunea, musculatura încordată şi nervoasă, dar plină de supleţe; forţa vibrantă, chipul nezâmbitor. Era mai slab, cu părul o idee mai lung, şi silueta îi devenise mai osoasă şi mai dură. Iar paşii lui, în seara aceasta, fuseseră aproape un du-te-vino agitat. Fascinată de neliniştea lui, care-i amintea de animalul de pradă de la care îşi primise porecla, fu cuprinsă de o senzaţie tulburătoare. Nu-l cunoştea. Nu ştia cine era acest bărbat tăcut şi violent pe care îl numise soţul ei.

După ce-şi pusese cu grijă revolverul deasupra pernei, Hazard îşi ridică privirea şi văzu ochii ei fixaţi asupra lui.

— Noapte bună, spuse, cu glasul lipsit de orice emoţie.

Şi se strecură sub cuvertura croşetată de mână.

Rămaseră amândoi tăcuţi, fiecare cât mai departe cu putinţă de celălalt, la câte o margine a marelui pat cu pilotă, dar intens conştient de prezenţa celuilalt. Tăcerea era neliniştitoare, ca şi cum nişte degete invizibile ar fi bătut toba cu nervozitate. Hazard îşi ţinea mâinile împreunate sub cap, şi ochii lui erau aţintiţi în tavanul tapetat, în timp ce pulsul care-i zvâcnea în ceafă semnala faptul că nu ignora apropierea lui Blaze. *Cum dracu' o să dorm în noaptea asta?*

Pe Blaze o copleşi o imensă disperare, învingând

ultima ei fărâmă de speranţă, şi nu-şi mai putu reţine lacrimile ce-i umpleau ochii. În timp ce stătea culcată pe o parte, la numai câţiva centimetrii de singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, acestea îi alunecau tăcute pe obraji şi de-a lungul nasului, picurând pe pernă. Niciodată nu se simţise atât de nefericită şi singură, şi lacrimile constituiau recunoaşterea, în cele din urmă, a faptului că nici toată dorinţa din lume nu avea să-l aducă înapoi pe Hazard. „Noapte bună", se muiţumise el să spună. Ca şi cum ei doi ar fi fost nişte cunoştinţe întâmplătoare, pe care soarta le azvârlise, nu se ştie cum, alături. Era imposibil să continue să fie tare. Suferinţa era prea mare. Păstrase aparenţele cu preţul unor eforturi teribile şi resursele îi scăzuseră. Se luptase luni de zile împotriva lui Millicent şi a lui Yancy, pentru moştenire, pentru copil şi pentru propria ei viaţă. Şi brusc, obosise să mai lupte, obosise să tot fie sfâşiată emoţional, nu mai era capabilă să înfrunte întreaga lume cu hotărârea ei de altă dată. Nu avea pe nimeni la care să apeleze. Nici chiar lui Hazard nu-i va păsa vreodată de ea.

Aşa că lacrimile veniră, dar ea îşi reţinu suspinele. Poate că nu-i mai rămăsese multă tărie, dar o fărâmă de mândrie mai avea încă.

După ce-i sesiză plânsul, el continuă să stea culcat, şi se întrebă de câtă vreme plângea ea. Blaze se ghemuise departe de el, cât mai la marginea patuiui, şi el nu-şi dăduse seama, până când nu-i scăpase un uşor zgomot. Ferestrele erau deschise spre noaptea de toamnă, şi o boare de vânt agita perdelele de muselină. Poate că zgomotele nocturne acoperiseră plânsul tăcut. Mai posibil — aşa cum o cunoştea el pe Blaze — ea şi-l înăbuşise. Nu era genul de femeie care primea cu plăcere mila.

Ezită doar câteva ciipe, apoi întinse mâinile spre ea şi o cuprinse în braţe, săltându-se parţial în susul tăbliei patului, astfel că o ţinea la piept, înfofolită în toţi acei metri ai cămăşii de noapte, ca pe un copil mic. Simţea pe pieptul lui gol lacrimile ei calde, apropierea obrazului ei

catifelat umezindu-i pielea, şi inima i se deschise spre ea. Blaze era nefericită, şi deodată acest lucru deveni important pentru el.

Faptul că Hazard o ţinea la piept, braţele lui puternice cuprinzând-o după săptămâni întregi, nu făcu decât să transforme lacrimile şiroinde într-un şuvoi năvalnic. În timp ce stătea culcată, la adăpostul îmbrăţişării lui, o revelaţie îi pătrunse cu o formidabilă simplitate în mintea, trupul şi sufletul ei, adevărul subit fiind atât de úluitor, de netăgăduit şi înspăimântător, încât vreme de câteva clipe, fu cuprinsă de teamă. Fiindcă înţelegea în sfârşit cât de mult îl dorea, cât de mult conta pentru ea dacă el ţinea sau nu la ea; cât de puţin însemna orice altceva pe lume fără el. Cât de *singură* fusese fără el.

— Ce nu-i în ordine, *bia*? Spune-mi, şopti glasul răguşit.

Degetele lui preiungi îi mângâiară părul. Aplecându-se, el îi sărută rotunjimea delicată a tâmplei.

— Spune-mi.

Copleşită, trăgând cu greu aer în piept printre suspine, ca un copil care a plâns prea mult, ea nu era în stare să răspundă. El aşteptă, ţinând-o în braţe, dar cu grijă, de teamă să nu-i facă vreun rău. După atâtea săptămâni în care fusese lipsit de căldura şi de senzaţia catifelată a corpului ei, ca şi de prezenţa ei tangibilă, ar fi vrut s-o strivească, să-şi contopească trupul cu al ei.

În cele din urmă plânsul lui Blaze se domoli, capul ei se rezemă de umărul lui.

— Am obosit, spuse într-un târziu cu un glas aproape stins şi lipsit de orice expresie.

— Ştiu, prinţesă. Ultimele zile au fost un iad.

Trase cearşaful în sus şi-i şterse lacrimile. Feţele le erau apropiate, şi ochii umezi ai lui Blaze păreau insuportabil de transparenţi.

— Nu vreau să fiu tare, şopti ea. Nu mai pot.

Şi lacrimi noi se porniră să curgă.

El înţelegea: prea multe poveri, într-un răstimp prea scurt.

— Nu trebuie să fii tot timpul tare, prinţesă. Oricine

greşeşte din când în când. Te-ai comportat foarte bine, numai că totul a fost prea mult — să ai grijă de tine şi de copil, şi în plus să te păzeşti de ameninţările lui Yancy. Dar acum nu mai eşti singură. Aşa că odihneşte-te. Sprijină-te pe mine. Voi avea grijă de tine şi de copil.

Rostea cuvintele fără să gândească... şi le spunea din suflet, totul fiind dat la o parte în afară de intensitatea cu care dorea ca ea să fie a lui.

— Adevărat? şopti Blaze, neîndrăznind să creadă, temându-se că erau doar vorbe goale, dar sperând din tot sufletul ca Jon Hazard Black să fie acum credincios firii lui — sincer şi cinstit.

— Adevărat, confirmă el calm. În trecut au existat prea mult înţelegeri greşite. Dar nici nu vreau să mă mai gândesc la ele.

. Ridică mâna şi-i mângâie uşor obrazul.

— Spui că nu vrei să fii tare tot timpul. Eu, *bia-cara*, nu mai vreau să fiu tot timpul absorbit numai de datorie. Nu pot împiedica acest lucru. Te iubesc, şopti el. Şi chiar de mi-aş pierde viziunea protectoare, clanul şi sufletul, pe tine trebuie să te am.

— Sunt a ta... până când brazii se vor îngălbeni, îl încredinţă ea murmurând străvechea expresie absarokee care defineşte infinitul. Să nu mă părăseşti niciodată, adăugă abia audibil, din adăpostul braţelor lui.

— Niciodată... începând din această clipă.

Cu duioşie, îi sărută buzele.

— Prima noastră noapte împreună — şopti, şi înghiţi anevoie ca să-şi reţină lacrimile — în lungul şi captivantul nostru drum. Mă pot lupta cu toţi, prinţesă... dacă eşti lângă mine.

— Sunt... voi fi... Ah, Jon, te iubesc atât de mult! zise ea cu glasul încălzit de speranţă. *Putem* lupta, să ştii.

Hazard, fermecat ca întotdeauna de optimismul ei inocent şi hotărât, răspunse privind-o cu tandreţe:

— Sigur că putem, Boston. Tu şi cu mine împotriva întregii lumi, cum ar fi posibil să pierdem?

Răspunsul lui semăna cu cel al unui veteran îmbătrânit în războaie către un tânăr şi proaspăt recrut, încă neîntinat de măruntele răutăţi ale omului. Şi în timp ce spera din tot sufletul ca ea să aibă dreptate, în sinea lui un scepticism precaut punea sub semnul întrebării sănătatea mentală a fiecăruia dintre ei.

— Totuşi — murmură el cu calm, în noaptea asta nu existăm decât noi doi.

— E ceva ce a spus Lydia. Cum de a ştiut?

— Îi suntem foarte îndatoraţi acestei femei dârze.

— Altminteri ai fi rămas la fel faţă de mine... adică, în noaptea asta?

Era o întrebare de femeie care încerca să măsoare iubirea. Era o întrebare caracteristică lui Blaze, mergând drept la ţintă.

Hazard tăcu câteva clipe, apoi scutură din cap. Dar strânsoarea lui se întări, şi ea ştiu că deşi căpetenia spunea *nu*, bărbatul spunea *da*.

— Niciodată n-am scris biletul acela, Jon.

Pentru scurtă vreme mânia lui se reaprinse — putea să îndepărteze demonii, dar nu să şi uite. Vremurile acelea nu trecuseră cu adevărat, deşi el dorea s-o creadă.

— Acum s-a terminat, zise încordat, abţinându-se să-şi exprime toate frânturile atât de complicate ale îndoielilor. Nu vreau să discutăm despre asta.

— Când devii atât de plin de aroganţă masculină şi de condescendenţă, îmi vine să-ţi trag un pumn, ripostă Blaze, al cărei simţ de dreptate era tot atât de uşor iritabil.

Şi îşi însoţi vorbele cu fapta.

Hazard îi prinse cu uşurinţă pumnul mic, doar cu puţin înainte ca acesta să-şi atingă ţinta, şi i-l cuprinse în mâna lui mare. Uitându-se zâmbitor în ochii ei furioşi, declară în glumă:

— Deocamdată am o idee mai bună. Dar îţi făgăduiesc — murmură în timp ce gura lui cobora ca s-o atingă cu gingăşie pe-a ei — că după aceea vei putea să-mi ataci condescendenţa dacă...

Limba lui alunecă peste curbura superioară a buzelor ei, înainte de a-şi încheia fraza.

— ... dacă vei mai avea destule forţe.

— Te-ai gândit — replică Blaze în şoaptă, tachinându-l, cu buzele umede de înaintarea ientă a iimbii devastatoare a lui Hazard — că s-ar putea să te fi însoţit cu o femeie diabolică şi vicioasă, care n-ar fi exclus să fi încercat să te ucidă?

Îi simţi pe gât răsuflarea caldă, în timp ce el îi muşca uşor pielea fragedă.

— Vicioasă sună *interesant* — şopti el uşor, provocându-i fiori de-a lungul spinării — ca şi epitetul de diabolică.

Capul lui brun se ridică şi genele lungi îi mângâiară bărbia, în timp ce el se uita apreciativ la fermecătorul ei chip cu ochi albaştri, frumos şi proaspăt ca o dimineaţă de primăvară. Privirea lui seducătoare deveni ispititor de veseiă, şi el râse uşor, atât ca s-o tachineze, cât şi de propriile-i îndoieli ridicole.

— Cu diavolul şi cu tine, frumoasă prinţesă a lunii mai, mi-aş încerca norocul, o încredinţă el. Şi singurul mod în care mă poţi ucide în noaptea asta, femeie cu dulce mireasmă — şopti el în timp ce degetele lui cafenii descheiau gulerul cămăşii ei de noapte — este o moarte plăcută, pe care o primesc bucuros.

Desfăcând ultimul nasture, petrecu veşmântul larg peste umerii lui Blaze, degetele lui răsfirându-se şi alunecând pe braţele ei ca nişte mângâieri catifelate.

— Mi-a fost cumplit de dor de tine, murmură el. Ştii cât de mult timp a trecut?

Respiraţia îi era grăbită, şi Blaze simţi cum erecţia lui începe să crească, îl simţi căldura şi vibraţia.

Mâinile îi erau eliberate din mâneci, şi Blaze se gândi, ca de fiecare dată când o atingea Hazard, că o asemenea blândeţe era ca o plăcere lichidă. Cum putea un bărbat învăţat să poarte războaie să aibă mâini care se mişcau pe trupul ei creându-i o senzaţie atât de catifelată?

— Prea mult! suspină ea încet. Mult prea mult, îi

spuse cu glas scăzut, plin de promisiuni.

Şi ţinându-i capul în palmele ei îl sărută de parcă în minutul următor ar fi fost sfârşitul lumii. Când limba ei îi invadă gura, cu o uşoară insistenţă, braţele lui se închiseră în jurul ei, unul din ele înconjurându-i cu putere gâtul şi umerii, trăgând-o mai aproape, strivind-o de trupul lui cu o dorinţă nedomolită de multe săptămâni.

Ceea ce se întâmpla în noaptea aceasta, reflecta el, *era ceva dincolo de raţiune sau analiză, oricare ar fi fost cruzimile sau greşelile. Era inevitabil. Şi faptul că putea fi şi lipsit de speranţă nu mai conta.* O ţinea în braţe cu bucurie. Cu bucurie şi nelinişte, şi cu o tandreţe fierbinte.

Era soţia lui. Nu exista nici o întoarcere.

Era ca şi cum ar fi plutit prin aer. Era o nebunie.

O pătrunse şovăitor, de parcă ar fi fost un băiat, nesigur de sine. Şi alunecă în umezeala ei fierbinte atât de lent încât Blaze protestă.

— Jon! strigă ea uşor, arcuindu-se în sus ca să-l simtă, cerând mai mult, trăgându-l mai aproape. Te rog...

— Nu vreau să te doară, murmură el, retrăgându-se.

— Ah, Jon, te rog, *te rog*! N-o să mă doară. Nu doare. Voi muri, Jon, dacă nu mă laşi să te simt. Te rog, Jon!

Dar *te rog*-ul se sfârşi printr-un suspin exploziv când Jon Hazard Black făcu ceea ce dorise să facă încă de când îşi zărise încăpăţânata soţie la New York. Se îngropă în frăgezimea ei catifelată.

— *Di awatsiciky* (Te iubesc), şopti lângă urechea ei.

Era acasă.

Blaze nu voia să-i dea drumul, nu voia să-l lase să piece. Era iubitul ei, prietenul ei, soţul ei. Voia să se bucure de toată atenţia lui, şi o avea. Mult mai târziu în acea noapte, când Hazard se rostogoli jos de pe trupul ei, o tachină remarcând:

— E doar o pauză, *bia*... nu te speria.

Patul părea scena unei lupte.

— Uitasem cât de nesăţioasă eşti, pisicuţo, îi zise el în glumă, întinzându-şi braţele în sus şi îndoindu-şi spatele.

— Te plângi? susură Blaze, netezindu-şi o şuviţă de păr.

El întoarse capul şi se uită la ea. Era îmbujorată, ciufulită, adorabilă... şi a lui. Zâmbi încet.

— Arăt eu oare a fi prost?

Capitolul 41

În dimineaţa următoare, foarte devreme, pe când Blaze încă mai dormea, Hazard se scăldă în râu şi apoi îşi luă micul dejun împreună cu Lydia.

— După cum arăţi, s-ar zice că aţi reuşit să vă lămuriţi neînţelegerile, remarcă ea.

Zâmbetul lui Hazard era luminos ca soarele.

— Mulţumită ţie.

— Nu-i nevole de mulţumiri. Mai devreme sau mai târziu v-ar fi venit vouă înşivă ideea. Ea mai doarme?

Cu gura plină de slănină şi ouă, Hazard dădu din cap în semn că da.

— Nu fi prea dur cu ea, Hazard.

Chiar pe sub pielea foarte bronzată a lui Hazard, uşoara roşeaţă fu vizibilă. Observându-i jena, Lydia se grăbi să se corecteze.

— N-am vrut să spun asta... mă refeream la drumul lung care vă aşteaptă. Este dârză, e-adevărat, dar mâinile alea n-au dat de muncă grea ...niciodată.

Hazard îşi lăsă furculiţa pe masă şi replică foarte calm:

— Ştiu asta mai bine decât tine. A fost unul din motivele pentru care mi-am spus să mă ţin departe.

— Nu zic că nu e în stare să muncească, Hazard. Dar la început ia-o mai cu blândeţe, asta-i tot.

— O să mă străduiesc, răspunse el ridicând din umeri, dar e clar că ceilalţi ne vor da de urmă în curând.

— Rămâneţi aici, dacă vreţi.

— În felul acesta lucrurile ar fi doar amânate. De îndată ce vom ajunge la poporul meu, Blaze va fi în siguranţă... ca şi copilul.

— Nu te gândeşti să faci vreo prostie, nu-i aşa, Hazard?

— Este necesar ca el să fie ucis fără întârziere. Yancy Strahan este genul de om care nu încetează decât atunci când moare.

— Ascultă de sfatul unei bătrâne, Hazard. Crima nu rezolvă întotdeauna problemele, aşa cum îţi închipui tu.

Hazard îşi ridică privirile de la cornul pe care începuse să şi-l ungă cu unt.

— Deplnde, spuse cu glas scăzut — pe cine ucizi.

— Mai bine gândeşte-te la soţia ta şi la copilul care va veni, înainte de a deveni erou. Vă cunosc eu pe voi, afurisiţii de absarokee, şi simţul vostru de dreptate.

Hazard puse pe masă cuţitul şi contemplă untul care se topea pe cornul lui.

— Deocamdată nu mă interesează decât să ajungem cu bine în sat. De Yancy o să mă ocup mai târziu.

Deodată, buzele i se destinseră într-un rânjet.

— Mai întâi ar trebui să ne ajungă din urmă, şi pentru moment sper al dracului de tare să nu reuşească. Şi dacă aş şti să mă rog la duhul-dulgher în care credeţi voi, aş adăuga rugilor mele o astfel de rugăciune.

— Presupun că o rugăciune nu face nimănui rău, dar dacă aş fi o femeie cu înclinaţii pentru jocurile de noroc, aş paria pe Colt-urile tale.

— Să sperăm că nu vom avea nevoie de nici una dintre ele, spuse cu diplomaţie Hazard, luând o îmbucătură de corn.

Câteva minute mai târziu, după ce înhămase cei doi cai, Hazard cără în braţe spre trăsură o Blaze adormită.

— Drum bun! îi strigă Lydia lui Hazard, când acesta se sui pe capra vizitiului.

Hazard îşi flutură mâna în semn de adio şi apoi biciul pocni pe deasupra capetelor cailor şi cupeul ieşi din curtea fermei. Urmând instrucţiunile Lydiei, Hazard evită drumurile principale. La prânz, când se trezi Blaze, făcură popas la un pârâu, ca să se răcorească atât ei cât şi caii. După ce mâncară gustarea de prânz pregătită de Lydia, Blaze se îmbrăcă în veşminte de călătorie şi urcă pe capră,

împreună cu Hazard. În restul zilei merseră pe drumuri puţin umblate, însă la căderea nopţii aşezările omeneşti fuseseră lăsate în urmă, nemairămânând decât şoselele.

Lăsând-o pe Blaze în interiorul trăsurii, cu perdelele trase, Hazard conduse până la următoarea staţie de diligenţe — un mic sat cu nu mai mult de o duzină de familii, şi încheie târgui pentru trăsură, o nouă echipă de cai şi doi vizitii. De aici mai departe nu exista decât un singur drum spre vest, şi Yancy l-ar fi recunoscut, dacă le dăduse de urmă până în acest punct. Până la graniţele teritoriului indienilor absarokee aveau să gonească într-o viteză formidabilă.

Nimeni nu-i puse vreo întrebare indianului îmbrăcat ca un alb. În preerie, aurul era limbajul comercial universal, şi fabuloasele filoane găsite în Montana în ultimii trei ani făcuseră ca un comportament ciudat să devină ceva des întâlnit. Glasul aurului era puternic, iar Hazard avea mult aur în desagii lui. Poate că unii se uitau cu ochi pofticioşi la desagii grei prinşi de şa şi la bărbatul care îi deţinea, însă acesta era înconjurat de o aură primejdioasă şi purta revolvere înfipte într-o centură prinsă jos pe şoldurile lui, cum obişnuiau să şi le poarte pistolarii care trăiau vieţi îndelungate. Cu astfel de forţe paipabile, nimeni nu îndrăznea să se atingă de el, aşa că Hazard, plin de autoritate şi îmbrăcat ca pentru drum greu, îşi obţinu trăsura, caii proaspeţi şi cei doi vizitii.

Şi nimeni nu făcu vreo remarcă privitoare la faptul că ceruse două perne, şi nici la şoapta prin care comandase struguri. Reuşiră să-i facă rost de câţiva de la magazinul văduvei Brown, şi indianul cel înalt mulţumi cu glas scăzut şi-i plăti văduvei Brown dublul preţului cerut de ea.

Era aproape întuneric când porniră iar la drum, lumina tot mai slabă a soarelui ce asfinţea lăsând doar o geană de strălucire la orizont. În noaptea aceea Hazard călători în interiorul trăsurii, după ce dăduse instrucţiuni să se meargă fără oprire. Cei doi vizitii se puteau înlocui unul pe altul, iar Hazard cobora la fiecare poştă de

diligenţe ca să se târguiască pentru cai noi. Îi alegea întotdeauna cu grijă, fiind atent la energia şi viteza lor.

Considera că a călători etapă cu etapă pe un drum foarte circulat era cel mai greşit mod posibil de a-l evita pe Yancy şi pe urmăritorii angajaţi de acesta, dar ţinând seama de prezenţa lui Blaze nu avea de ales. La opriri cumpăra întotdeauna cea mai bună hrană pe care-o putea găsi, şi moţăia doar întâmplător, după ce adormea Blaze. Dacă aveau noroc, vor reuşi să ajungă la pământurile indienilor absarokee, şi el îşi zicea că după aceea va putea să doarmă.

Era după-amiaza celei de-a doua zile petrecute pe drumul diligenţelor când el zări în spate, la orizont, micul nor de praf. Se urcă pe acoperişul trăsurii şi supraveghe peisajul din urma lor vreme de aproximativ douăzeci de minute. Ceilalţi erau atât de departe în urmă, încât dacă n-ar fi avut experienţă de cercetaş, învăţat să descifreze cele mai mici schimbări intervenite la orizont, acestea n-ar fi putut fi descoperite.

După dimensiunile norului de praf înălţat, Hazard bănuia că era vorba de circa opt sau zece oameni. Şi călăreau rapid. Poate că până într-o oră, aprecia el, aveau să devină îndeajuns de desluşiţi încât să poată fi număraţi.

Înaintând spre partea din faţă a acoperişului diligenţei, le explică celor doi vizitii ce anume avea de gând să facă şi le repetă ce aştepta din partea lor — pentru o primă generoasă, desigur.

Printr-o balansare, intră înăuntru pe fereastră, şi începu să-i aducă la cunoştinţă lui Blaze situaţia în care se aflau. Între timp, îşi scotea cizmele.

— Câţi sunt? întrebă Blaze.

— Opt, poate zece. Dar nu-ţi face griji, se grăbi să adauge când văzu panica apărându-i în ochi. Ca să vină după noi, vor fi obligaţi să se împartă.

Îşi încălţă mocasinii şi îşi legă din nou micul său sac, continuându-şi vorba.

— Nu vor ştii dacă noi am părăsit diligenţa, sau dacă

cei ce au făcut-o sunt vizitii. Şi dacă avem într-adevăr noroc, s-ar putea ca nici ei să nu ne observe urmele. Ne apropiem de un râu, şi dacă reuşesc să fac caii să-l treacă destul rapid, le-o vom lua astfel înainte. Acum dă-mi un sărut, *bia*, şi fii gata să ieşi pe portiera asta când voi ajunge eu în dreptul ei, călare.

Sărutul fu dulce şi cald.

— Putem reuşi, o asigură Hazard, aruncându-şi pe după unui din umeri cureaua sacului său din piele şi săltându-şi desagii pe celălait.

Îi adresă lui Blaze un zâmbet de încurajare şi după aceea îşi luă avânt şi ieşi prin fereastră. Vreme de una sau două clipe rămase atârnat, văzându-se doar cum i se balansau mocasinii cu franjuri împodobite cu mărgele roşii, apoi se săltă pe acoperişul trăsurii.

— Nu uitaţi să mergeţi cu toată viteza până la următoarea staţie de diligenţă, le repetă Hazard vizitiilor înainte de a se instala printr-o săritură uşoară, pe spatele celui mai apropiat dintre caii laterali. Restabilindu-şi în scurt timp echilibrul, cu o incredibilă măiestrie, făcu un salt până pe murgul lateral din mijloc şi, fără ezitare, de parcă ar fi păşit pe un teren solid, sări pe spinarea calului înaintaş. Avea deja cuţitul în mână înainte de a fi încălecat bine, şi tăie harnaşamentul ce-l lega pe înaintaş de caii din mijlocul echipei. După încă şase izbituri scurte ale cuţituiui, cu o forţă herculeană şi cu o precizie miraculoasă desprinse perechea de cai înaintaşi de diligenţă şi înaintă în plină viteză.

Cei doi cai goniră pe lângă tovarăşii lor de grajd până când Hazard termină de tăiat harnaşamentul, dar brusca uşurare a hamurilor îi luă prin surprindere, şi rămaseră în urmă.

Cu hăţurile încă la locul lor, Hazard mână calul înaintaş, pe care încălecase, trăgându-l după el pe cel de-al doilea, cu hăţurile înfăşurate de două ori în jurul încheieturii mâinii. Dădu pinteni caiuiui său, îndemnându-l să-şi mărească viteza, şi în curând ajunseră din urmă

diligenţa, dar fu nevoit să stăpânească cu putere animalul speriat, pentru a-l sili să se apropie de trăsură, în ciuda zgomotului şi a portierei care se trântea încolo şi-ncoace, înspăimântându-l.

Ţinându-se cu putere de ambele laturi ale portierei trăsurii care se zgâlţâia nebuneşte, fiind trasă în galopul dezlănţuit nebuneşte pe care-l poruncise Hazard, Blaze îl privise îngrozită pe Hazard cum elibera caii tăindu-le hamurile. *Era imposibil,* îşi zicea în gând tot timpul cât el dansa ca un acrobat pe spinările cailor, *avea să cadă şi să moară; avea să fie zdrobit de caii ce veneau din spate, înainte de a putea să elibereze caii nedumeriţi de ceea ce li se întâmpla.* Şi pe urmă — Slavă Domnului! — el scăpă cu bine. Se apropie încetul cu încetul, recuperând terenul pierdut, strunind calul îngrozit, silindu-se să se apropie la vreo treizeci de centimetri de trăsura care se baiansa într-o parte şi-n aita. Apoi îl îndemnă să înainteze în paralel cu portiera şi cu Blaze.

Nu avea decât o mână liberă, deoarece spre deosebire de caii indieni, care puteau fi conduşi cu ajutorul genunchilor călăreţului, calul lui Hazard avea nevoie ca hăţurile să-i fie ţinute cu o mână fermă. Dar reuşi să menţină animalul înspăimântat lângă trăsură pe durata a zece metri străbătuţi în galop şi apoi, aplecându-se, o prinse zdravăn pe Blaze, cuprinzându-i mijlocul şi, prin zgomot şi prin praf, strigă:

— Sări!

O ţinea. Cinci secunde mai târziu, trăsura trecuse în viteză pe lângă ei. Lăsând caii să-şi încetinească puţin goana, Hazard o săltă pe Blaze, aşezând-o pe genunchii săi. Zâmbea.

— Am zis eu că vom reuşi, nu-i aşa?

— Eşti un nebun! protestă ea.

— Nebunul *tău,* dragă, până când vom trece obstacolele, îi reaminti el, zâmbind ironic.

— Dumnezeule, voi avea de lucru până peste cap!

— Eşti o fată norocoasă, o tachină el în glumă.

Apoi, îndreptându-şi privirea spre apa mâloasă din faţa lor, biciui calul silindu-l să intre în râu.

— Eşti în stare să călăreşti o oră sau două? o întrebă, după ce calul său începuse să pieoscăie râul puţin adânc.

— Şi mai mult, dacă-i nevoie.

— Am primit ordine din partea Lydiei... aşa că vom începe lent.

Oricum, următoarea oră avea să fie critică, cugetă Hazard, dar nu-i împărtăşi lui Blaze acest gând. Până într-un ceas aveau să ştie dacă erau sau nu urmăriţi. Şi dacă erau, vor şti şi de câţi oameni. Şi dacă urmărirea se confirma, aveau să fie nevoiţi să stea în loc şi să lupte, deoarece Blaze nu avea putere să călărească zi şi noapte pentru a-şi menţine avansul faţă de nişte urmăritori profesionişti.

Asigurându-se că Blaze stătea comod pe caiul lui, Hazard trase alături al doilea animal şi, dintr-un salt, îl încălecă. Îl dădu pinteni, făcându-l să preia conducerea, şi Blaze îl urmă de-a lungul râului puţin adânc şi zgiobiu.

Capitolul 42

În regiunea ce se întinde de la nord de Platte şi până la sud de râul Pulberii[XXII], preeria era înlocuită de zone deluroase şi petice de terenuri sterpe. Hazard avea ca ţintă o stâncă înaltă folosită de generaţii de indieni ca punct de observaţie, şi după aproape o oră de mers călare, îşi lăsă caii să iasă din râu pe prundişul spălat de ape, pe care copitele cailor nu imprimau decât puţine urme. Clonţul de gresie aspră se înălţa deasupra lor, aşternând umbre prelungi peste lăstărişul de plopi tremurători şi sălcii de sub el.

Instalând-o pe Blaze la umbra răcoroasă, Hazard se căţără pe vârful zgrunţuros de piatră pal-gălbuie. Privind înapoi, pe drumul pe care veniseră, nu-i trebui mult timp ca să-i descopere.

Îi numără de două ori, apoi scrută cu grijă ţinutul

înconjurător, să vadă dacă nu mai erau şi alte grupuri, căiărind pe flancuri. *Nu mai erau*, observă el cu uşurare.

Înaintau încet de-a lungul râului, căutând semne, şi deşi el se străduise să fie atent, orice urmăritor cu experienţă putea să-i depisteze. Primejdia îi spori adrenalina, şi se sili să rămână calm. *Măcar de-am fi avut un avans de o zi,* îşi spunea, *chiar şi o jumătate de zi, am fi putut ajunge pe teritoriul lakota.* Şi deşi ar fi fost periculos să traverseze ţinutul duşmanilor indienilor absarokee, primejdia ar fi fost mult mai mare pentru cei patru urmăritori înarmaţi până în dinţi. Armele, mai ales cele noi, erau întotdeauna la mare preţ în ţinuturile indiene, şi o pradă atât de bogată ar fi fost văzută de la cinci mile. Ori s-ar fi ocupat indienii lakota de problema lui Hazard în locul acestuia, ori urmăritorii ar fi făcut cale întoarsă. Ochii lui Hazard explorară ţinutul înconjurător... avea nevoie de un loc propice pentru a atrage într-o ambuscadă patru bărbaţi bine înarmaţi.

După câteva minute de cercetare atentă, fu nevoit să tragă concluzia că stânca înaltă oferea singura posibiilitate — lucru de care ar fi trebuit să-şi dea seama încă de acum o oră. Nu era o soluţie foarte bună pentru cineva care ar fi avut de ales, dar pentru ei era singura.

După ce alunecă de-a lungul pantei abrupte însoţit de o prăvălire rapidă de pietriş rostogolit, o ajută pe Blaze să urce poteca stâncoasă şi înşelătoare, şi o ascunse, la adăpost, în spatele unei fortificaţii naturale.

— Să nu faci nici un zgomot. Mă întorc imediat.

— Avem vreo şansă? Adevărul, te rog, zise ea, expresia fiindu-i o ciudată combinaţie de teamă şi sfidare.

El oftă şi se uită în depărtare, gândindu-se ce minciună să-i ofere. Dar se răzgândi. Întorcându-şi spre faţa ei privirea ochilor lui negri, spuse simplu:

— O şansă slabă. Te pricepi să tragi cu arma?

Cu ochii aţintiţi asupra bărbatului împreună cu care dorea să trăiască o viaţă lungă şi fericită, Blaze trase adânc aer în piept şi adunându-şi curajul de care niciodată nu fusese nevoită să se folosească, zise:

— Binişor. Exerciţii de tras la ţintă.

— Dacă va fi nevoie, vei putea să tragi?

Ea ştia ce anume îi cerea el. În joc erau vieţile lor.

— Da, răspunse. Dacă voi fi nevoită.

El zâmbi — o strălucire rapidă, care dispăru aproape înainte ca ea s-o vadă.

— Bun. În cazul acesta, ia puşca. Mă voi întoarce peste câteva minute. O să încerc să-i fac să se împartă în grupuri, în aşa fel încât să punem mâna pe doi dintre ei înainte să aibă timp să ajungă la adăpost. Atunci şansele vor fi egale şi eu mă voi simţi cu mult mai bine.

— Sunt patru?

El numără muniţia din Colt-urile sale şi confirmă doar dând din cap. Apoi, ridicându-şi privirile, spuse:

— Nu te mişca de-aici până când nu revin.

— Dacă revii, replică ea aproape inaudibil, tristeţea răsunându-i în glas limpede ca un clopot.

— *Doar atunci*, repetă el apăsat. Îţi dau cuvântul că mă voi întoarce. Acum fă-te mică şi supraveghează râul în punctul în care am ieşit pe mal. Eu voi lăsa unul din caii noştri acolo, iar pe celălalt la baza stâncilor. E posibil ca, pentru a se apropia de ei, urmăritorii să se despartă. Cel puţin sper din toată inima ca ei să fie îndeajuns de prudenţi.

Stând în picioare în mijlocul râului, Hazard fixă unul din hăţuri între două stânci mari, îndemnă calul să se depărteze cu vreun metru, în aşa fel ca hăţul să fie întins, şi lăsă cel de-al doilea hăţ să atârne în apă. Spera să creeze impresia că animalul se împiedicase şi se oprise în loc accidental. Nu era o manevră foarte subtilă, dar uneori, când erai extrem de precaut, aşa cum spera el că erau urmăritorii, chiar şi lucrurile evidente păreau suspecte. Pe celălalt cai îl lăsă liber într-un mic luminiş din apropierea stâncilor. Iarba era deasă şi bogată — calul nu avea să se îndepărteze.

Cățărându-se iar sus, o ușură pe Blaze de povara puștii, o instală în siguranță în spatele redutei redându-i arma și îndreptând cătarea acesteia spre calul ce stătea în mijlocul apei curgătoare. Trebuia să scape imediat de cei puțin doi dintre urmăritori. Îndemnând-o pe Blaze să nu facă nici un zgomot, se așeză jos, în așteptare.

Când cei patru deveniră vizibili, îl recunoscu pe conducătorul urmăritorilor — un metis cheyenne pe nume Hyde, care în război luptase alături de armata lui Price. Acum se angaja ca cercetaș sau urmăritor. Mexicanul cunoscut sub numele de Montero —„Vânătorul" — călărea împreună cu el, cu doi pași în urmă. În spate se aflau doi albi, voinici, îmbrăcați în costume de călărie caracteristice estului — în mod evident erau oameni de-ai lui Yancy. Hazard știa că cei din față erau capabili să depisteze un fluierar de râu pe un teren din granit masiv spălat de ape în timpul unei ploi furtunoase. Constatarea aceasta măcar anula orice dubiu referitor la opțiunile lor. Cu aceștia doi, le-ar fi fost imposibil să fugă. Ar fi putut tot atât de bine să se stabilească aici definitiv.

Știa pe cine trebuia să-l ucidă mai întâi. Reputația de măcelar și cuțitar a lui Hyde îl făcea să fie cel mai primejdios; mexicanul fusese și el implicat în trecut în unul sau două măceluri — va trebui să fie el următorul. Cei doi se apropiau de calul din râu, care părea prins ca prostul într-o cursă.

Încă aproximativ zece metri și avea să aibă o țintă neobstrucționată. Hazard auzea respirația lui Blaze, și propria lui respirație se opri o clipă. În timp ce urmăritorii înaintau în susul râului, el număra în minte pașii. *Hai, hai,* îndemna el în tăcere. *Încă cinci pași... patru... trei... nu te opri, Hyde... mergi mai departe...* Și apoi degetul său pus pe trăgaci apăsă o dată, de două ori. Pe râu explodă infernul, două trupuri căzură, caii nechezară, se cabrară, cei doi albi smuciră hățurile cailor lor, îmbrâncindu-i în loc și gonind în căutarea unui adăpost. Hazard mai trase două focuri, dar acestea nu fură decât un gest — nu era destul

timp pentru ochire. Era norocos că-i nimerise pe ceilalţi.

— Acum, spuse întorcându-se spre Blaze, începe distracţia.

— Oamenii lui Yancy?

— Exact. Cât de binişor ştii să tragi?

— Am spus „binişor" numai în comparaţie cu demonstraţiile uluitoare pe care le fac indienii tăi absarokee gonind în galop caii lor de război.

Zâmbi, vechea siguranţă de sine înlocuind teama de mai înainte.

El fu plăcut surprins.

— Nu mi-am dat seama că ai fi fost cât de cât modestă, zise zâmbind ironic.

Revenirea la vechile relaţii părea mai certă cu fiecare secundă.

— Sunt doar practică, iubitule. Răspundeam la întrebarea ta având în minte standardele tale. Tata m-a învăţat să nimeresc centrul ţintei de nouăzeci de ori dintr-o sută — desigur, dintr-un punct stabil, *nu* de pe un cai în galop.

Hazard se uită la mama copilului său, îmbrăcată în stambă, şi decise că era un bărbat foarte norocos.

— Niciodată n-ai încetat să mă uimeşti.

Ea îl aruncă o scurtă privire grăitoare.

— În interesul continuării acestei plăceri, spune-mi cum vom reuşi să ieşim de-aici.

El oftă uşor şi începu să numere pe degete, uitându-se din când în când la zona împădurită în care erau ascunşi oamenii lui Yancy.

— Mâncare nu, apă nu — n-am putea rămâne prea multă vreme; s-ar putea ca ei să ne aştepte la ieşire; au timp — noi nu. Când Yancy va descoperi că nu suntem în trăsură, se va înapoia, urmărindu-ne cu cea mai mare viteză. O să cobor şi o să-i întâmpin. Tu ia puşca şi acoperă-mă.

Aşteptă răspunsul ei şi ea dădu din cap.

— Ne presează timpul, spuse apoi. E posibil ca Yancy

să fii pornit deja în urmărire. Mai avem aproximativ patru ore de mers până la terenurile de vânătoare ale indienilor lakota. De acolo ne vom duce acasă. Trage drept, îi spuse el în şoaptă, şi se lăsă să alunece dincolo de marginea stâncii atât de repede şi fără zgomot încât păru că dispare pur şi simplu din ochii ei.

Cu puşca rezemată pe un bolovan mare, Blaze se ghemui atât de jos încât numai ochii ei scrutau regiunea ce se întindea la picioarele stâncii. Vreme de zece minute nu auzi nici un zgomot şi nu văzu nici o mişcare în afara celor obişnuite pentru o zonă împădurită, deşi ştia că Hazard se află undeva, acolo jos.

Apoi, brusc, Hazard se năpusti în luminişul dintre stânci şi râu. Manevra lui îndrăzneaţă îi făcu pe cei doi să sară în picioare din ascunzişurile lor. Blaze verifică frenetic cătarea puştii şi după un timp care i se păru că durează cât o viaţă de om, izbuti să o prindă şi ochi spre bărbatul care se afla în spatele şi la stânga lui Hazard. Nu era timp de gândire, trebuia doar să reacţioneze. Apăsă trăgaciul în clipa în care Hazard se rostogolea spre dreapta, cu amândouă Colt-urile scuipând foc asupra individului din faţa lui.

Câţiva corbi şi cintezoi ţipară şi îşi exprimară dezaprobarea faţă de grindina de gloanţe care sfâşia lăstărişul zburând, cârâiturile lor pline de reproş fiind singurele zgomote ce tulburau o tăcere de moarte. Când fumul se risipi, Hazard îşi părăsi poziţia ghemuită din spatele unui arbore prăbuşit de vânt şi ridicându-se în picioare, cu pistoalele pregătite, se apropie încet de cei doi albi, ca să se încredinţeze că erau morţi. Făcu acelaşi lucru şi cu cei doi urmăritori care zăceau cu faţa în jos în râu.

Apoi se întoarse spre Blaze, a cărui siluetă se profila sus, pe fundaiul cerului albastru, şi îi trimise din vârful degetelor un sărut.

În nici zece minute se îndreptau spre nord-nord-vest, având cu ei patru cai suplimentari încărcaţi cu alimente, arme, provizii destule cât să le ajungă până acasă. Blaze

îşi schimbase rochia, îmbrăcând pantalonii din piele cumpăraţi de Hazard pentru ea la ultima staţie de poştă la care se opriseră, şi stătea comod, călare pe calul indian ce-i aparţinuse cândva metisului Hyde.

— Te voi lua oricând să mă acoperi, domnişoară Venetia, declară Hazard tărăgănându-şi cuvintele şi privind cu un zâmbet apreciativ noua ei vestimentaţie şi frumuseţea-i exotică.

Călăreau unul lângă celălalt prin iarba unduitoare a preeriei, şi un vânt uşor le răcorea feţele.

— Dacă aş fi ştiut — continuă el — că domnişoareie din Boston sunt atât de al dracului de iscusite, le-aş fi privit cu mai multă seriozitate şi pe celelalte debutante.

— Pentru informarea dumitale, celelalte nu sunt tot atât de talentate, aşa că poţi renunţa la toate amintirile acelea vechi. Eu, domnule Black — replică ea imitând cu preţiozitate afectarea unei debutante din Boston — sunt unică prin calităţile mele.

— În problema aceasta nu există nici o discuţie, *bia*, zise Hazard mângâind-o cu tandreţe pe obraz. Eşti unică în toate privinţele.

Blaze era totodată foc şi gheaţă, oţel şi catifea. O adora. Zâmbi. Zâmbi şi ea. Se simţeau împăcaţi cu întregul univers şi cu ei înşişi, deşi erau pe punctul de a intra în teritoriu inamic.

În următoarea oră discutară în linişte, la întâmplare, despre planurile lor imediate, referitoare la următoarele trei zile, când aveau să străbată ţinutul lakota. Printr-un acord nerostit dar comun, nici unul din ei nu tulbură tihna aceiui ceas prin vreun plan pe termen lung.

Yancy era încă în viaţă, Floare-Albastră se afla în satul de munte aşteptând întoarcerea mirelui ei. Blaze îşi pierduse moştenirea, iar mina lui Hazard avea să necesite săptămâni întregi de muncă insuportabil de grea pentru a putea fi redeschisă.

Faptul că, pentru moment, chiar şi obstacole atât de înspăimântătoare nu puteau să le umbrească fericirea

era ceva caracteristic iubirii.

Odată ajunşi în regiunea râului Pulberii, nu mai călăriră decât ziua. Hazard cunoştea existenţa unor adăposturi în peşterile din terenurile sterpe şi a unor prăpastii abrupte în care puteau fi feriţi de orice priviri scrutătoare obişnuite. Era împotriva principiilor lui să preiungească o călătorie îndeiungată, aşa cum era a lor — împotriva principiilor lui, a unui raţionament sănătos şi a experienţei — dar Blaze dorea să fie ţinută în braţe în timp ce dormea, şi el nu fusese în stare niciodată s-o refuze. Aşa că îi făcea pe plac, continuând să fie atent la oricine s-ar fi apropiat de refugiul lor. Iar după ce ea adormea, satisfăcută, el rămânea treaz, gândindu-se la felul în care apăruse ea în viaţa lui şi cât de multe schimbase. La schimbările pe care fiecare din ei le adusese în viaţa celuilalt. Şi se gândea la copilul lui. Viitorul primejduit al copilului său îi îngrozea mai mult decât imensa bucurie pe care i-o producea copilul însuşi. În precedenţii trei ani, în Montana se stabiliseră mai mulţi albi decât în ultimele trei milioane de ani. Şi odată veniţi, cei care se stabileau acolo nu mai plecau niciodată. Minerii plecau atunci când se termina aurul, dar agricultorii nu plecau niciodată.

În timp ce Cele-Şapte-Stele (Marele Scufundător) se roteau în jurul Stelei-Care-Nu-Se-Mişcă (Steaua Polară) şi noaptea se deplasa spre vest, Hazard, stând treaz în capul oaselor, privind în întuneric şi ascultând răsuflarea liniştită a femeii pe care o iubea, se întreba cât timp vor mai exista soluţii pentru poporul lui, înainte ca o întreagă generaţie să se nască în captivitate.

Şi atunci îl copleşea oboseala — un războinic experimentat, născut prea târziu. Prea târziu pentru a-şi trăi viaţa potrivit vechilor datini. Prea târziu ca să oprească inexorabilele valuri ale civilizaţiei. Prea târziu ca să cunoască pacea tristă a tatălui său într-un ţinut plin de bivoli şi îmbelşugat.

Şi pe urmă, când problemele generale fură lăsate neexplicate, incerte şi nerezolvate, rămaseră celelalte —

iminente şi dramatice: cum avea să se descurce cu viitoarea lui soţie, Floare-Albastră?

Capitolul 43

Peste încă patru ziie, se confruntă direct cu această problemă când ei şi Blaze intrară călare în sat, obosiţi dar teferi. Hazard era aproape de epuizare. Se împlinea aproape o lună de când nu dormise decât pe apucate, câteva ceasuri din când în când. În uitimele zile o purtase pe Blaze în braţe când era obosită, o veghease în timp ce dormea, şi îi oferise cea mai mare parte din alimentele de care dispuneau.

Mai puţin iritabil decât de obicei datorită stării sale de epuizare, spera să poată ajunge în adăpostul colibei lui şi să doarmă câteva ceasuri înainte de a da ochii cu Floare-Albastră. Totuşi, când sosiră acolo, Floare-Albastră aştepta în prag, îmbrăcată superb, ca o tânără mireasă şi întâmpinându-l zâmbitoare. Adunându-şi toate resursele pe care le mai avea pentru a se abţine, Hazard, adresându-i-se lui Blaze, spuse în mod voit cu o voce supusă şi rugătoare:

— Eşti obosită. Sunt obosit. Serviciul pe care ţi-l cer este foarte mare, dar dacă mi-l vei face fără nici o discuţie în contradictoriu, ţi-aş fi veşnic recunoscător.

Blaze întoarse capul spre el, văzu oboseala de pe chipul lui, i-o auzi în glasul răguşit şi privi în ochii lui negri, aţintiţi plini de speranţă într-ai ei.

— Te rog, fu tot ce zise el cu gias şoptit şi blând, sfâşietor prin intensitatea nevoii pe care o exprima.

În tăcere, ea îşi dădu consimţământul printr-o înclinare a capului şi Hazard îi mulţumi printr-un zâmbet. Un zâmbet şters, care-i trăda starea de epuizare.

— Va trebui să dormi în aceeaşi locuinţă cu...?

Privirea lui Blaze o învălui pe tânăra fată care stătea în picioare, cu o atitudine posesivă, lângă coliba lui Hazard.

— Nu, se grăbi Hazard să-i întrerupă vorba. Dar e posibil să fiu plecat câteva ore. Speram că asta va putea să aştepte până...

Făcu o pauză şi oftă. Apoi îşi încheie fraza:

— ...până mai târziu.

Explicaţia pe care avea să i-o dea lui Floare-Albastră şi familiei acesteia l-ar fi solicitat din greu pe cel mai iscusit diplomat, şi Hazard ştia că era prea obosit pentru a fi în cea mai bună formă a lui. *Dar* — îşi zise el, îndreptându-şi umerii — *era ceva ce trebuia să fie făcut.*

— Aş vrea să pot spune că-mi pare rău, zise Blaze, dar nu pot. M-aş fi luptat pentru tine, şi încă mă voi lupta dacă va fi nevoie.

Fermecătorii ei ochi azurii străluceau plini de patimă.

Printre toate celelalte lucruri care îi plăceau la ea lui Hazard, era forţa ei interioară. Era o femeie tot atât de puternică şi de hotărâtă ca şi el. Prin cele mai complicate maşinaţii ale sorţii, ei îşi găsise perechea potrivită, din cele patru colţuri ale lumii. Şi în străfundurile mistice ale fiinţei sale, le mulţumi spiritelor. Când răspunse, zâmbi uşor:

— Nu va fi necesar, *bia.* Dar îţi mulţumesc. Şi eu aş lupta pentru tine.

Ceea ce chiar sunt pe punctul de a face, gândi el.

Înainte de a o saluta pe Floare-Albastră, o coborî pe Blaze de pe cal — ceea ce constituia o tăcută declaraţie deschisă privitoare la intenţiile lui. Era de asemenea o primă mişcare în cadrul procedurilor complicate care aveau să urmeze, şi el voia ca intenţiile sale să fie foarte vizibile pentru toţi membrii satului.

Când, peste câteva clipe o salută pe Floare-Albastră, adoraţia din ochii ei fu pe moment descumpănitoare. Deoarece el personal nu era interesat, uitase că poligamia era ceva acceptat în educaţia unei femei. Unora, acest lucru le plăcea mai puţin decât altora, în timp ce multe, care erau surori, trăiau fericite şi în armonie împărţind acelaşi soţ. Firea însăşi a femeii determina măsura în

care accepta situaţia. Hazard îşi dădu seama cu jale că uitase şi cât de pasivă, cât de *tânără* era Floare-Albastră.

Aceasta deschise uşa colibei pentru Hazard şi pentru Blaze şi îi urmă înăuntru. Locuinţa lui era imaculată, mâncarea fierbea pe foc,veşmintele lui erau aranjate toate în ordine lângă patul lui. Chiar şi punga cu talismanele lui preferate atârna la loc de cinste. O clipă, el se întrebă stânjenit cât de multe ştia ea despre el.

— Întinde-te, mănâncă şi odihneşte-te, îi şopti lui Blaze.

Apoi, întorcându-se spre Floare-Albastră, îi vorbi acesteia rapid în absarokee. În termeni convenţionali, îşi ceru scuze pentru înfăţişarea lui, îi mulţumi că avusese grijă de coliba lui pe durata absenţei sale, şi apoi o întrebă dacă nu vrea să facă o plimbare împreună cu el.

Ea acceptă, încântată să fie văzută de tot satul cu logodnicul ei, supusă din fire şi gata să îndeplinească orice cerere pe care i-ar putea-o face el. O conduse spre cortul tatălui ei şi, după un îndelungat ceremonial de bun sosit pe care Hazard fu nevoit să-l îndure în numele politeţei şi care îi sărăci şi mai mult resursele de energie şi diplomaţie, îşi exprimă propunerea. Ceva mai ritos decât avusese de gând. Cu ceva mai multă grabă decât intenţionase. Îndulcită printr-un dar enorm, mult mai generos decât era necesar.

Dar era mânat de oboseală şi urgenţă, depăşind limitele unor calcule raţionale asupra a ccea ce se cade şi ce nu. Şi se simţea mai vinovat decât se aşteptase. Le dărui toată herghelia lui de cai, păstrându-i doar pe Peta şi calul palomino pe care i-l dăduse lui Blaze. Îşi ceru scuze pentru purtarea lui grosolană — era nepoliticos să oferi un cadou în mod direct. Ar fi trebuit să recurgă la serviciile de intermediar ale unei rude, dar era pe drum de douăzeci şi opt de zile, se scuză el, şi spera că îi vor ierta bădărănia.

Secure-Îndrăzneaţă îşi aminti de primul refuz al lui Hazard şi acum îi înţelese simţămintele. Cunoştea cinstea şi integritatea lui Hazard, ştia că fiica lui era prea tânără şi

frumoasă pentru a fi afectată grav. Acceptă cu bunăvoinţă propunerea lui Hazard. Totuşi, când acesta plecă, Floare-Albastră plângea şi, la vederea lacrimilor ei, Hazard simţi în inimă un junghi ascuţit de părere de rău.

— S-a terminat, spuse Hazard respirând uşurat când intră iar în coliba lui.

— Slavă Domnului! oftă Blaze în şoaptă.

— Să-i mulţumim lui Secure-Îndrăzneaţă pentru înţelegerea lui, replică Hazard, trăgându-şi cămaşa peste cap. Povestea asta ar fi putut da naştere unor resentimente pe durata a ani de zile.

Îşi azvârli mocasinii din picioare şi se prăbuşi pe pat.

— Sunt prea obosit ca să mă scald.

Închise ochii şi respiră adânc de două ori, apoi deschise pleoapele şi zise:

— Îmi pare rău.

— Eşti iertat.

— Ai mâncat?

Blaze dădu din cap în semn că *da*.

— Eu sunt prea obosit ca să mănânc.

— N-ar trebui să te culci fără...

Mâna lui cafenie şi subţire se ridică, şi privirea ochilor lui întunecaţi ca noaptea o făcu să tacă.

— Simplul fapt că acum eşti singura mea soţie — spuse Hazard, cu un zâmbet tineresc care-i îmblânzea trăsăturile clasice marcate de oboseala călătoriei de-a latul ţării — nu-ţi dă dreptul de a mă bate la cap.

— Ce-ai zice de o convingere prietenească? ripostă Blaze cu un foarte uşor surâs ironic, ca întotdeauna căutuşi de puţin intimidată de Hazard.

— Asta este îngăduit, replică el, deschizându-şi iarg braţele, în timp ce zâmbetul îi încreţea colţurile ochilor pe jumătate închişi.

— *Cât* de prietenească? îl tachină Blaze, lăsându-se să cadă în îmbrăţişarea lui.

— Obişnuita ta purtare prietenească va fi mulţumitoare. Şi o prietenie ultraprietenoasă n-ar fi deplasată în această unică ocazie din viaţa noastră, când pentru a-ţi menţine poziţia de soţie unică, mi-am micşorat averea cu trei sute de cai.

Fusese o nemaiauzită cerere de scuze, care-i costase totalitatea cailor lui.

— Trei sute de cai? repetă Blaze, uluită.

— Pe toţi pe care-i aveam, în afară de Peta şi palomino-ul tău.

— Asta-i foarte frumos din partea ta, zise Blaze, dându-i un sărut uşor. Ia te uită: valorez trei sute de cai?

— Prima noapte dormită în întregime, după douăzeci şi opt de zile a meritat trei sute de cai, ripostă el în glumă.

— Chiar ai de gând să dormi *toată* noaptea? se grăbi Blaze să întrebe, pe un ton înduioşător de jalnic.

Hazard se uită la ea. La femeia pentru care străbătuse patru mii de mile, pentru care luptase şi ucisese: femeia pentru care plătise trei sute de cai şi care aproape că-i costase viaţa.

Se uită la femeia care făcea ca viaţa să merite să fie trăită şi zâmbi.

— O oră? întrebă el cu îngăduinţă.

Capitolul 44

Hazard intenţiona să deschidă mina, abia la vremea când îşi iau zborul gâştele sălbatice către sud, spre soarele de iarnă, dar în anul acela prima zăpadă venise devreme, în noiembrie, şi îi amână planurile. Odată cu primele zăpezi, clanul se împărţi în unităţi mai mici, care migrară către locuri adăpostite din valea râului Vântului, unde vânătoarea şi păşunatul cailor erau mai lesnicioase. Hazard şi Blaze preferară să piece singuri în tabăra de iarnă.

Nu-i păsa că îi fuseseră zădărnicite planurile de

vijeliile timpurii. Minele de pretutindeni erau închise pe durata iernii. Pentru a funcţiona, mineritul avea nevoie de apă, şi când râurile şi pâraiele îngheţau, lucrările încetau. Hazard şi Blaze întâmpinară cu bucurie pacea şi singurătatea. Rămăseseră vreme de o lună în tabără, dar acum se simţeau bine într-o mică vale de munte, cu suficientă iarbă de păşune pentru a le ajunge celor doi cai ai lor pe durata iernii, şi cu un râu în care el tăia zilnic copci pentru a asigura apa necesară şi scăldatul lui. Hazard improviză pentru Blaze o cadă din piele de bivol sprijinită pe un suport pliant făcut din lemn, frecată cu grăsime până când devenise etanşă la apă. Seara o privea cum se scaldă sau o ajuta să facă baie la lumina focului, şi urmărea creşterea copilului său. Aveau provizii de hrană destule, suficiente lemne de foc pe coasta muntelui cât să le ajungă mai multe vieţi, mocasini îmblăniţi şi halate calde din piele de bivol. Cortul, încălzit de un foc de lemne, era confortabil şi cald, ferit de zăpadă, vânt şi frig. Aşa că atunci când zăpada acoperi pantele muntelui şi când orice ramură, arbore sau tufiş începu să trosnească de ger, şi când până şi apele năvalnice ale râului Echeta Casha îngheţară cu totul, zilele scurte de iarnă petrecute de ei la Yellowstone le aparţineau numai lor doi.

Iarna petrecută în singurătate fu o lună de miere — perfectă, plină de veselie, departe de lumea de afară, cu iubire şi cu copilul lor crescând puternic şi sănătos în mijlocul frumuseţilor patriei lui Hazard.

De Crăciun, mercurul rămase neclintit la douăzeci de grade sub zero, şi aurora boreală luminase cerul vreme de aproape o săptămână. Hazard aduse în cort un brad mic pentru Blaze şi ea îl împodobi cu şiraguri de fructe de pădure. În ajunul Crăciunului, Blaze insistă ca el să fie primul care să-şi despacheteze cadoul şi, ca un copil mic, ea îl urmări cu ochii plini de plăcerea dăruirii cum desfăcea cu grijă pachetelul învelit în blană. Îşi deşirase perlele negre şi le cususe în formă de floare pe punga de tutun ceremonial a lui Hazard. Împunsăturile erau nere-

gulate şi într-unele locuri înnodate — niciodată nu-şi însuşise în copilărie îndemânarea necesară, preferând activităţi mai puţin sedentare — şi toate imperfecţiunile tehnicii ei rudimentare de cusut erau expuse cu candoare pe pielea fină şi uşoară. Hazard atinse floarea asimetrică, cu petale înclinate uşor mai mult într-o parte decât în cealaltă parte, îşi petrecu uşor degetele suple peste preţioasele perle negre şi îşi ridică privirile spre multiubita lui soţie, a cărei expresie era plină de aşteptare, şi spuse cu blândeţe:

— Este cea mai frumoasă pungă de tutun pe care am văzut-o vreodată. Când o voi purta la ceremonia de la primăvară, toţi se vor înverzi de invidie.

Ea străluci toată de fericire, şi el o iubi mai mult ca niciodată.

— Deschide-l pe al meu, o îndemnă, arătând cu bărbia pachetul mare înfăşurat în piele de căprioară, pe care-l pusese lângă ea.

Nu fusese gândit ca un cadou de Crăciun, dar când Blaze începuse foarte de timpuriu să vorbească despre Crăciun, el îl păstrase ca să i-l dea atunci.

Datorită emoţiei, ea se luptă cu sforile din piele până când Hazard o ajută cu calm să desfacă nodurile. Peste câteva secunde pielea de căprioară fu aruncată la o parte şi până şi fiica milionarului rămase câteva clipe mută de uimire. În tăcere, desfăşură hermina superbă, aşternând-o în falduri largi şi bogate pe genunchii ei.

— Este magnifică, şopti în cele din urmă. Absolut magnifică!

Fuseseră îmbinate sute de piei, cu împunsături atât de fine încât erau invizibiie, alcătuind o capă cu glugă, căptuşită cu catifea neagră brodată cu tradiţionalele modele geometrice absarokee.

— Îmbrac-o. Sper să ţi se potrivească.

Ridicându-se în picioare, o luă şi i-o ţinu să o poată îmbrăca.

Blana îi înconjura moale umerii. Strângându-şi-o sub

bărbie, ea se roti încet în faţa lui Hazard, blana cea suplă sclipind în lumina focului.

— Vine bine, prinţesa mea din Boston.

— Cum de te-ai gândit la aşa ceva? îl întrebă Blaze, îngropându-şi bărbia în moliciunea pufoasă.

— N-aş fi vrut ca prinţesei mele să-i fie frig în iarna asta. Mai e ceva şi în buzunar, adăugă el.

Blaze îşi strecură mâna în adâncul buzunar interior şi scoase o cutie mică făcută din coajă de mesteacăn. Ridicând capacul, găsi o perlă micuţă, prinsă de un lanţ de aur, pe un culcuş moale de muşchi verde.

— Este foarte frumos, spuse ea, scoţând medalionul.

— Recunoşti perla? o întrebă Hazard.

Blaze se uită la ea, puţin nedumerită. Deşi în colecţia ei de bijuterii avea perle, niciodată nu posedase o singură perlă.

— Ar trebui? se miră.

— Este de pe rochia ta...

— De la „balul regional"!

— Am găsit-o după ce ai fugit din bucătăria de vară. Nu ştiu... nu ştiam atunci pentru ce am păstrat-o. Probabil că spiritele au ştiut încă din acea noapte cum aveau să evolueze vieţile noastre. Atunci te-am sărutat pentru prima oară. Îţi aminteşti?

Ea dădu din cap.

— Nimeni nu mă mai sărutase aşa vreodată.

— Eu niciodată nu mai sărutasem aşa pe cineva, spuse Hazard, bărbatul care în toată viaţa lui fusese favoritul femeilor.

— Mai arată-mi o dată, ceru ea diabolic, apropiindu-se de el cu un pas.

— Cu plăcere, murmură el, îmbrăţişând-o strâns. Crăciun fericit, *bia-cara*. Şi fie ca să sărbătorim încă o mie de Crăciunuri.

— La anu' vom avea o altă persoană pentru care să cumpărăm cadouri, îi reaminti ea.

— Ce frumos! zise el cu simplitate, deşi inima îi

deborda de dragoste pentru ea. Acum sărută-mă, să văd dacă ai făcut progrese, de când cu noaptea aceea din Virginia City, adăugă ca s-o tachineze.

— Ştii bine că sunt cea mai bună din câte ai avut vreodată, ripostă ea cu o dulce îngâmfare.

— Ştiu, recunoscu Hazard.

Şi foarte, foarte lent, o sărută.

Era o noapte pe la începutul lui Martie, cu un vânt puternic care sufla peste munţi, când Blaze îl trezi pe Hazard şi-i spuse:

— Mă simt ciudat.

Înainte ca ea să termine de vorbit, el fu pe deplin treaz.

N-ar fi trebuit să mă iau după ea, fu prima lui reacţie, sub efectul panicii. *N-ar fi trebuit să fim aici singuri, când moaşa se află la Zăgazul Castorului.*

— Ce ţi se pare ciudat? o întrebă el cu calm, deşi inima lui îşi accentuase bătăile.

— Nu ştiu. Nu pot să dorm. Mă doare spatele.

— Lasă-mă să ţi-l frecţionez. Întoarce-te pe partea cealaltă... aici? Acum e mai bine?

— Mmmm... e mai bine.

Hazard îşi aduse aminte de cuvintele lui Pavăză-Galbenă: „O va durea spatele, în partea de jos. Atunci vei şti că a început".

Amândoi discutaseră cu moaşa, femela-vraci din satul lor, încă din toamna trecută. Ea le explicase la ce să se aştepte şi le dăduse instrucţiuni cu privire la naştere. Blaze fusese cea care voise să fie singuri, care voia ca Hazard să aducă pe lume copilul, care nu voia ca vreun străin să fie singur cu ea când avea să nască pruncul. Hazard încercase s-o convingă să-şi schimbe decizia, discutase serios cu ea despre toate acestea, neconsiderându-se competent pentru o asemenea treabă. Dar în cele din urmă cedase, când văzu cât de important era pentru ea ceea ce-i cerea. După aceea Pavăză-Galbenă

venise şi le descrisese ce avea să se întâmple, astfel ca el şi Blaze să ştie ce să facă. Hazard o condusese pe bătrână înapoi, până la cortul ei.

— Acum vorbeşte-mi despre probleme, spusese el. Dacă vom fi singuri acolo, va trebui să ştiu.

Aşa că ea îi dăduse explicaţiile necesare. Hazard îşi notase pe hârtie şi memorase totul. De atunci îşi repetase în minte sfaturile lui Pavăză-Galbenă de o sută de ori. Făcuse toate pregătirile cu săptămâni în urmă, dând la o parte zăpada şi aducând salvie şi cetină de brad de care aveau să aibă nevoie, asigurându-se că aveau mulţi recipienţi pentru apă caldă, verificând iar şi iar blănurile moi care aveau să-i fie necesare copilului.

În curând fură amândoi siguri că Blaze începuse să aibă contracţii, şi Hazard o ridică în picioare.

— Acum trebuie să mergi.

— Nu prea am chef de aşa ceva. Spune-mi că totul va fi bine.

— Totul va fi bine. Acum umblă, *bia*, te rog. Sprijină-te de mine.

Aşa că umblară, oprindu-se din când în când pentru ca Hazard să fricţioneze spinarea şi picioarele lui Blaze, şi când durerile deveniră prea rapide şi intense şi Blaze nu mai fu în stare să meargă, el o purtă până pe pieile de bivol stivuite între doi ţăruşi înfipţi în pământ. Lăsând-o jos în poziţie îngenuncheată, o rezemă de pieile înălţate grămadă în faţa ei.

— Ţine-te de stâlpi. Pune-ţi coatele pe pieile astea. Te iubesc.

O, Dumnezeule! gândi îngrozit, *oare cum aveau să se descurce?*

„Acum" spusese Pavăză-Galbenă „poţi să-i dai leacul." Hazard îi ceruse ceva ca să-i uşureze durerile. „Este sănătoasă" îi explicase bătrânei femei-vraci „dar nu-i obişnuită cu greutăţile, n-a fost crescută ca noi, să reziste la suferinţă şi lipsă de confort. Vreau ceva care s-o ajute." Astfel că acum turnă sucul de rădăcină de *batse kice* în gura lui

Blaze, câte o lingură pe rând, ca să-i domolească durerile.

După aceea Blaze pluti într-o ceaţă tulbure şi piăcută, care nu era nici o nirvană celestă, nici cumplita durere care o sfâşiase cu câteva clipe mai înainte, ci ceva între una şi alta şi suportabil. Leacul avea gust de lemn dulce şi făcu să-i dispară orice teamă. Hazard era cu ea, era sănătoasă şi puternică, şi ori de câte ori deschidea ochii din lumea interioară în care plutea, Hazard se afla acolo ca să-i zâmbească, să o sărute sau să-i şoptească vorbe de iubire. În ea exista spiritul lui, copilul pe care îl aducea pe lume, şi ca şi tatăl lui, chiar şi în călătoria lui spre viaţă exista blândeţe. Blaze auzise multe despre durerea, groaza şi primejdiile naşterii, şi simţise primele pumnale ale chinurilor. Dar pentru ea, acum nu mai rămăsese decât foarte puţin din toate acestea.

— Încă o lingură, *bia*, şoptea Hazard, a cărui răsuflare o simţea caldă pe obrazul ei, în timp ce degetele lui îi înlăturau buclele alunecate peste faţă.

Şi când ea deschidea gura, el îi turna pe limbă încă o porţie din siropul acela dulce.

— Te iubesc, dragostea mea. Te descurci de minune.

Fusese prevenit în privinţa dozajului, aşa că îi urmărea ochii şi pulsul şi cunoştea contracţiile. Dar nu voia ca Blaze să sufere, nu voia ca el să fie cauza nici unei suferinţe, aşa că ţinea un echilibru atent pe muchia subţire dintre prea mult şi prea puţin. Din când în când îi spunea: „Deschide ochii, iubito", ca să-i poată vedea pupilele, şi Blaze îl asculta supusă, genele ei ridicându-se încet şi lăsând să se întrezărească ochii de un albastru închis şi catifelat.

— Simt copilul, spunea ea. Vom avea un copil.

Şi zâmbea, şi cerea să fie sărutată.

Dacă Hazard ar fi putu să-i dea atunci întreaga lume, şi soarele, şi stelele, i le-ar fi dat. Blaze era în inima lui, în sufletul lui, fiind mai importantă pentru el decât propria lui viaţă. O săruta cu o intensitate calmă, care umplea de cântec simţurile amândurora.

— Simt şi dragostea ta, şi pe cea a copilului. Nu-i aşa că suntem norocoşi, Jon?

Geneie ei dese se ridicară, şi ochii albaştri, calzi, asemănători cu lumina soarelui, îşi îndreptară privirea spre el.

Hazard clipi ca să-şi alunge umezeala care-i înţepa ochii. Norocoşi — era unul din acele cuvinte americăneşti rostite fără efort, sincere. Exprimând mai puţin decât ceea ce simţea el, meschin şi mărunt faţă de plinătatea simţurilor sale, dar privi la rându-i zâmbitor în ochii radioşi şi, îndatoritor, îi dădu dreptate.

— Norocoşi... cei mai norocoşi oameni de pe pământ, şopti el.

Şi la sfârşit, când nici măcar siropul cel dulce nu mai putu să domolească junghiurile chinuitoare care îi copleşeau mintea şi trupul şi fiecare nerv, ca o avalanşă, Blaze se înspăimântă brusc şi îl chemă în ajutor.

Hazard, cuprins şi el de panică, se strădui să-i spună cuvinte liniştitoare.

— Sunt aici, iubito. Deschide ochii. Sunt aici.

Însă cu tot calmul lui, pentru prima oară în viaţă se temea. Era posibil s-o piardă. Prin minte îi trecură vag amintiri înspăimântătoare.

— Niciodată nu te voi părăsi, *bia-cara*. Sunt aici.

Şi când degetele lui atinseră blând fruntea lui Blaze, trupul ei încordat şi chinuit de teamă se relaxă.

Când apăru capul copilului, inima lui Hazard bătea atât de nebuneşte încât îşi simţea sângele gonindu-i prin vene. Blaze gâfâia, mâinile ei palide strângeau cu putere ţăruşii, mintea îi era concentrată asupra contracţiei cumplite, care îşi înfigea ghearele în trupul ei. Şi pe urmă un mic umăr se eliberă, alunecând, şi peste câteva clipe, Hazard măsură o lungime de trei degete pe cordonul ombilical umed, îl reteză, şi îşi ţinu în braţe fiul. Era mic, fără nici un cusur, sugându-şi alene degetul mare de la mână, cu ochii strâns închişi, indiferent la lumea în care tocmai intrase, mulţumit şi liniştit. Hazard zâmbi

uitându-se la acea fărâmă de om umedă, îndeajuns de mică pentru a dormi comod în mâinile lui mari. Cu un zâmbet care exprima propria-i mulţumire, şopti:

— Bine ai venit, *bara' kbatse'*, în lumea noastră.

Înfăşurându-l deocamdată într-o mică blană de miel, Hazard o culcă pe Blaze comod pe patul alcătuit din piei şi o aşteptă să deschidă ochii.

— Avem un fiu, spuse cu un zâmbet larg.

I-l arătă pe băiat lui Blaze, care declară imediat:

— E cel mai frumos copil născut vreodată, şi cel mai puternic şi cel mai bun, şi cel mai minunat! Nu eşti de aceeaşi părere?

Ochii îi erau plini de duioşie şi iubire.

— Categoric, *bia-cara*. Un miracol ce mi-a pătruns în viaţă, ca şi tine.

— Să nu mă părăseşti niciodată, murmură Blaze, brusc speriată de atâta fericire.

— Niciodată, pisicuţo.

Îşi ridică privirile spre el şi simţi că o să-i explodeze inima.

— Spune-mi că lucrurile vor merge bine... pentru fiul nostru.

Avea nevoie de această asigurare. Singură cu Hazard, departe de lumea agitată, plutea într-o binecuvântată şi nespusă fericire, şi dorea acelaşi lucru şi pentru fiul ei.

Râseră amândoi, simţindu-se, în bucuria de după naşterea fiului lor, la adăpost, şi binecuvântaţi, şi invincibili.

Blaze îşi coborî privirea spre copilul de lângă ea şi, pe jumătate cu mirare, pe jumătate în serios, zise:

— Este îngrozitor de mic!

Buzele lui Hazard schiţară un zâmbet.

— Şi pentru asta ar trebui să fii recunoscătoare. Chinurile au fost atât de îndelungate încât mai mult de-atâta n-aş fi vrut să îndur.

Blaze se uită la el.

— Ţi-a fost teamă?

— Mai curând aş înfrunta o mie de indieni lakota. Prin

asta ţi-am răspuns la întrebare? zise el, fără ca în glas să i se simtă obişnuita ironie zeflemitoare. Eşti foarte curajoasă, draga mea, adăugă în şoaptă, întinzând mâna să-i atingă obrazul. Îţi mulţumesc... pentru fiul nostru.

— Cu foarte mare plăcere, acum că totul a trecut, replică Blaze.

Ţinea între degete o mână micuţă, şi o sărută uşor.

— Crezi că ar putea deschide ochii în curând?

Naivitatea ei neprefăcută îl făcu să râdă.

— Poţi fi sigură de asta, iubito.

— O să stau să-l veghez. Va dura mult?

— De ce nu dormi atâta timp cât poţi? Când se va trezi, va dori să fie hrănit.

— A!... exclamă Blaze.

Apoi zâmbi şi adăugă:

— Ştiam eu asta.

Zâmbetul lui Hazard fu fermecător.

— Asta-i bine, pentru că aşa ceva nu pot face în locul tău. Cu gătitul şi curăţenia mă mai descurc, dar problema aceasta tu eşti singura în măsură s-o rezolvi.

— Cu ajutorul tău?

— Da, copil leneş ce eşti, replică el cu blândeţe, învăluind-o într-o privire caldă. În toate felurile în care sunt eu în stare s-o fac.

Apoi o spălă pe Blaze şi o culcă aproape de foc, ca să doarmă.

În timp ce Blaze moţăia, el îşi scăldă cu grijă fiul, îl unse cu grăsime şi îl pudră de la coapse până la genunchi cu un praf fin pe care i-l dăduse Pavăză-Galbenă. Respectând cu conştiinciozitate instrucţiunile pe care şi le memorase în săptămânile precedente, puse după aceea un strat de păr de bivol de jur împrejurul copilului şi îl înfăşură într-o piele moale de căprioară, după care îl culcă pe o fâşie de piele de bivol rigidă, pentru a-i susţine căpşorul, nelăsându-l să cadă spre spate. Pe urmă îşi înfăşură fiul în piele de viţel argăsită şi îl ţinu în braţe, vorbindu-i, în timp ce strălucirea focului lumina un cap

brun aplecat asupra altuia, cu mult mai mic.

— Pentru tine, *bara' kbatse'*, fiul meu, nu va fi nici un Drum al Lacrimilor. Pământurile strămoşilor tăi vor fi ale tale. Drepturile şi privilegiile unui fiu de căpetenie vor fi ale tale.

Expresia lui Hazard era plină de durere şi hotărâre şi de dorinţă tot atât de încăpăţânată ca şi inima lui.

— Nu-ţi voi înşela aşteptările.

Intensitatea ambiţiei sale pentru copilul lui se îmbina cu dorinţa neastâmpărată ca patria şi poporul lui să poată scăpa de exploatarea şi luptele cu care ştia că se confruntau.

Şi vreme de câteva clipe îşi îngădui să viseze — visul lui drag, un vis de unitate, în care toate rasele vor putea trăi în pace. În clipa naşterii fiului său, acest vis îl mângâia, chiar dacă ştia că nu era decât o viziune improbabilă a viitorului. Bănuia că obţinerea păcii trebuia plătită cu un preţ greu, ce va trebui să fie dat an de an şi zi de zi până când spiritele aveau s-o anunţe.

Însă, oricum, îşi visă visul, lăsându-se în voia fericirii pline de strălucire care-i invada simţurile. Şi în tot acest timp îi vorbea fiului său, povestindu-i despre iubirea şi dorinţele lui, şi despre speranţe, nedându-şi seama că faţa îi era inundată de lacrimi neştiute.

— Fiu mult-iubit! şopti el.

Şi aplecându-şi capul, îşi sărută cu blândeţe copilul. Acum alcătuiau o familie.

Numele copilului lor veni tot atât de uşor ca şi naşterea lui. Era comoara inimilor lor, suma şi diferenţa dintre spiritele lor, contopite într-o mică fiinţă iubită fără nici o reţinere. Copilul deveni *Baula-shela*, Comoara-de-Aur, nume prescurtat foarte curând prin utilizarea zilnică, la

mai comodul Trey.[1] Ochii lui, când îi deschise la câteva ore după naştere, nu erau nici negri ca ai tatălui său, nici albaştrii ca safirul, precum cei ai mamei sale. Aveau — când nuanţa li se stabili, câteva săptămâni mai târziu — culoarea argintului, încălzită de sclipiri căprui. Părul, deşi brun, era acum ca o mătase pufoasă, fără a avea deja luciul de satin negru al părului tatălui său. Nasul lui mic era drept şi fin, şi la trup îi semăna tatălui, prin proporţii şi mărime.

Dar pe măsură ce creştea, ochii lui argintii aminteau tot mai mult de nişte valuri neliniştite, iar sprâncenele mătăsoase şi genele dese ce-i înconjurau aveau senzualitatea îndrăzneaţă a trăsăturilor mamei sale.

— Este clar că-i al tău! remarcă Blaze, când copilul îşi ceru pentru prima dată hrana.

— Niciodată nu m-am gândit să-mi neg paternitatea, iubito. Şi ce, n-am fost un tată perfect? o tachină el.

— Eu una consider că perfecţiunea este revoltătoare, aşa că nu te aştepta la vreun compliment, replică Blaze cu voioşie.

— Ce pot să spun? Voi, feţele-palide, nu vă ridicaţi la nivelul înalt al standardelor noastre, o provocă uşor, cu o sclipire în ochi.

Deşi remarca era spusă în glumă, era adevărat că standardele personale ale lui Hazard fuseseră întotdeauna recunoscute ca fiind numai de excepţie.

— Poate că nu, dar unele dintre noi, faţele-palide, facem copii frumoşi, trebuie să fii de acord, ripostă Blaze cu umor.

Hazard îşi părăsi poziţia comodă şi se aşeză faţă-n faţă cu Blaze, care stătea de cealaltă parte a focului, ţinându-l pe Trey la sân.

— În privinţa asta nu încape discuţie, zise blând, cu ochii plini de adoraţie. Absolut nici una.

[1] Prescurtarea îşi are sensul în textul original, deoarece în limba engleză cuvântul „Comoară" este *treasure*, de unde *Trey* (n.t)

În fiecare seară, lui Trey îi erau scoase toate veşmintele, era spălat, uns din nou şi lăsat să-şi agite picioruşele în timp ce mama şi tatăl lui se jucau cu el şi-i vorbeau, iar el le răspundea printr-un gângurit irezistibil. Amândoi se extaziau de ochii lui, vioi şi plini de viaţă în lumina focului, exclamau entuziasmaţi de perfecţiunea unghiilor lui micuţe, sau a degetelor de la picioare, sau a genelor, şi decideau în unanimitate că era într-adevăr o comoară.

— Oare toţi copii sunt atât de adorabili? se întrebă Blaze cu glas tare.

— Cred că le-ar fi de ajutor dacă ar fi înrudiţi cu tine, replică Hazard zâmbind.

Dar amândoi erau de acord că fiul lor era cel mai reuşit copil din lume.

Capitolul 45

În anul acela primăvara veni foarte târziu, dar tuturor li se păru că era prea devreme. Soarele cald topea gheaţa şi zăpada, pe tufişuri apărură muguri, în locurile mai joase dădu colţul ierbii, şi fiecare albie de pârâu bolborosea de ape ce coborau zglobii spre câmpie. Trecătorile munţilor fură ultimele care deveniseră accesibile şi atunci ajunse primul vizitator.

Lup-Răzvrătit deveni naşul neoficial al lui Trey, şi potrivit tradiţiei clanului lui Hazard un înlocuitor al tatălui.

— Fie ca mocasinii lui să lase multe urme în zăpadă, îi spuse el lui Hazard.

Blaze zâmbi auzind vechea urarea absarokee.

Hazard luă mâna prietenului său şi, cu glas scăzut, spuse:

— Inima ta şi-a mea şi-au vorbit întotdeauna ca doi

fraţi, şi aşa va fi mereu cât timp zăpezile vor continua să cadă deasupra capului meu. Îţi mulţumesc din partea fiului meu.

Pe lângă felicitările pentru fiul lor, Lup-Răzvrătit aduse şi veşti noi. Îi vorbi lui Hazard despre asta în după-amiaza primei zile a vizitei sale, când părăsiră amândoi coliba ca să verifice topirea gheţei de pe râu.

Yancy Strahan se afla iarăşi la Diamond City. Iarna îl silise să se înapoieze la Boston, dar revenise pe la mijlocul lui aprilie, şi cu o săptămână în urmă pornise împreună cu un cercetaş *cheyenne* către teritoriul indienilor lakota.

— Crezi c-ar trebui să ne ducem după el?

— Nu, răspunse Hazard, a cărui răsuflare înălţa în aer spirale de aburi. Îl vreau eu.

— S-ar putea să piece.

— Aşa lacom cum este, se va întoarce. Sunt sigur că va mai face o încercare să pună mâna pe mină... şi se va strădui încă o dată să-şi însuşească moştenirea.

— E posibil să fi renunţat. Se vorbeşte că s-ar fi găsit aur pe pământurile triburilor lakota. Poate că pentru asta se duce acolo.

— Yancy Strahan are în trecutul său eşecuri care necesită tot mai mulţi şi mai mulţi bani, pentru ca el să se împace cu ele, replică Hazard. Niciodată nu are destui. Un cusur al caracterului pe care abia aştept să i-l corectez... când îl voi ucide, adăugă el pe un ton calm.

— Şi dacă te ucide el pe tine mai întâi?

— Aici nu mă poate atinge, răspunse Hazard fără grabă, iar în afara muntelui, la şes, de astă-dată voi fi însoţit de o gardă de corp.

— Vom merge la mină?

Hazard confirmă dând din cap.

— Trebuie să fie redeschisă, deoarece cu cât cumpărăm mai curând terenuri şi le înregistrăm, cu atât e mai bine. Vreau să cumpăr tot imediat şi să trec înregistrarea pe numele lui Blaze. Dacă treaba se face rapid, cei din

legislatură nu vor avea timp să scoată o lege prin care să declare cumpărarea ilegală. Clanul meu nu va fi închis în nici o rezervaţie. Am văzut „teritoriul indian" de la nord de Texas — este un adevărat iad. Mai curând m-aş omorî.

— De data asta Blaze nu se va afla la mină, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Cum a reacţionat?

— Încă nu i-am spus. O să fie o discuţie infernală. Dar e prea primejdios. De astă-dată vreau să dispun de „lupi" douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şi dacă suntem norocoşi şi filonul nu se termină, în două sau trei luni, având în vedere şi rezervele de care dispunem deja, vom avea destul aur ca să cumpărăm tot pământul şi locuinţele şi caii de care vom avea vreodată nevoie. Pe urmă, dacă Yancy nu va fi venit să mă caute, mă voi duce eu după el. Avea de gând să-mi ucidă copilul, ştii bine. Aş vrea să am tăria necesară pentru a supune oamenii la torturi — ar fi un candidat ideal. Aşa cum stau lucrurile, mă voi consola trimiţându-l în iadul lui veşnic, cu ajutorul unui glonţ bine ţintit. Nu merită asta, dar noi, indienii absarokee, suntem prea al naibii de civilizaţi.

Blaze protestă, dar judecând logic ştia că Hazard avea dreptate. Până când Yancy nu va fi mort, ea şi Trey vor fi mai în siguranţă în sat.

— Nu va dura mult. Lup-Răzvrătit şi cu mine luăm cu noi douăzeci de războinici, şi eu mă voi întoarce ori de câte ori voi putea să petrec aici două zile. Pe la mijlocul verii — adăugă Hazard ridicând din umeri — e probabil să mă înapoiez definitiv.

Era ultima săptămână a lunii mai când Hazard se pregăti să părăsească satul. Ochii lui Blaze erau umezi de întristare, şi cu un suspin uşor se sprijini de pieptul lui.

— Nu vei lipsi mult, nu-i aşa?

— Nu. Câteva săptămâni. Voi veni să vă vizitez ori de

câte ori voi putea.

În braţele lui, Blaze părea mică şi neajutorată. Faţa ei era cenuşie.

— Ştiu că trebuie să pleci. Ştiu asta, dar...

— Nu va fi pentru totdeauna, *bia*. Ai grijă — am nevoie de tine. Şi ai grijă de fiul nostru. Şi el are nevoie de tine.

— Nu pot veni şi eu?

— Nu încă, spuse el cu blândeţe. *Nu înainte ca Yancy să fie mort,* adăugă în sinea lui. Când copilul va fi mai mare, veţi putea veni amândoi.

— Nu mă lăsa să aştept prea mult.

Mâinile lui îşi întăriră strânsoarea îmbrăţişării, simţindu-şi inima plină de ea. Blaze părea delicată şi fragilă. O iubea mai mult decât ar fi trebuit.

— Maximum două săptămâni, îi făgădui.

Asigurându-se ca de astă dată mitrallera să aibă servant douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, Hazard lucra în mină în ture de zi şi noapte. Voia să scoată destul aur pentru a cumpăra terenul, şi după aceea avea să adopte un ritm mai lent. Dacă îi surădea norocul — şi când era vorba de filoane de aur norocul reprezenta un factor predo-minant — mina avea să le asigure tuturor bunăstarea pe toată viaţa.

Capitolul 46

Treizeci de zile mai târziu, o lună plină strălucea deasupra minei cât şi deasupra satului absarokee de pe râul Cenuşii.

Hazard dormea, înainte de a pleca în schimbul trei, la miezul nopţii.

Blaze îl lăsase pe Trey cu Pană-Roşie şi exersa câteva cuvinte noi în limbaj absarokee în cortul mamei lui Lup-Răzvrătit.

Intenţiona să-i facă o surpriză lui Hazard, vorbind bine în limba lui atunci când avea să se întoarcă.

În seara aceea câinii lătrară o dată — un lătrat puternic, gălăgios, care răsună peste râu dar încetă aproape tot atât de brusc cum începuse, neobservat.

Când, două ore mai târziu, Blaze porni spre casă sub lumina argintie a lunii, un vânt rece de primăvară sufla dinspre munţi, aducând cu el mirosul ploii.

Un mic fior de nelinişte, slab şi neclar, tremură în mintea ei când câinele-lup ai lui Hazard nu apăru s-o întâmpine la uşa colibei. Hazard îl crescuse încă de când fusese pui, şi era cel mai credincios câine de pază.

Blaze îşi alungă presimţirea iraţională, enumerând în tăcere o duzină de motive pentru care animalul nu se afla acolo, s-o întâmpine. Ridică perdeaua de la intrarea colibei şi păşi înăuntru.

Şi scoase un ţipăt.

Pană-Roşie zăcea într-o baltă de sânge la numai câţiva centimetri de picioarele ei. Câinele-lup, cu blana năclăită de sânge, murise cu colţii dezgoliţi ca pentru atac.

Leagănul lui Trey era smuls din cadrul lui.

Copilul dispăruse.

Cel de-al doilea ţipăt al ei sfâşie noaptea senină, scăldată în lumina lunii, ca un strigăt din infern.

Hazard primi vestea după treisprezece ore. O reţea de transmisie formată din cai făcuse drumul până la el într-o viteză sinucigaşă, gonind toată noaptea şi în primele ore ale dimineţii.

Yancy. Nimeni altul nu l-ar fi ales pe fiul lui ca să-l răpească. Ştia de ce era în stare Yancy, ştia că pentru el brutalitatea nu însemna nimic altceva decât un mijloc pentru a-şi atinge un scop. Şi închizând ochii, îşi adună curajul ca să asculte ultimele cuvinte ale mesagerului. Când cea din urmă frază se încheie, se apropie de Peta şi îşi îngropă faţa în căldura moale a grumazului ei, până când i se potoli senzaţia de greaţă şi până ce creierul i se limpezi de întunericul ce-i cuprinsese. Apoi încălecă

pe calul lui preferat şi străbătu ţinutul aspru şi sălbatic, cu mult înaintea trupei ce fusese trimisă să-l aducă.

Când o strânse în braţe, Blaze tremura. Era gata să se prăbuşească. Suspinând, îi spuse că se găsise un bilet, lăsat pe o lance de război înfiptă în pământ, în apropiere de vadul râului.

Lui Hazard i se adussee deja la cunoştinţă conţinutul mesajului.

— O să-l ucidă! O să ne omoare copilul! plângea ea, agăţându-se de Hazard cu forţa sălbatică a isteriei.

— Nu, nu-l va ucide. Nu-l va omorî, o liniştea Hazard nefiind el însuşi convins de adevărul acestor cuvinte, dar rostindu-le. El vrea mina. Trey constituie răscumpărarea pentru mină. O să-i dăm mina, asta-i tot. Şi-l vom avea din nou pe Trey.

Mâlnile lui mari mângâiau părul lui Blaze, umerii ei, cu blândeţe, liniştitoare, deşi propriul lui creier era chinuit de groază.

— Îl poţi găsi? Unde mi-au dus copilul? şopti Blaze, ridicându-şi faţa spre Hazard. Unde este? Trebuie să fie hrănit. Jon, şi dacă n-o să-l hrănească nimeni?

— Îl va hrăni, *bia*. Ca să capete mina, Yancy are nevoie de el viu. Nu plânge, dragostea mea. Îl voi găsi.

Începu să-i desprindă braţele cu care se agăţa de el.

— Acum trebuie să plec. Sunt aşteptat. Lumină-de-Perlă va avea grijă de tine. Te rog, iubito... zise, când mâlnile ei îşi întăriră strânsoarea. Contează fiecare minut.

— Vin şi eu!

El îşi coborî privirea spre ea şi, încet dar hotărât, spuse:

— Nu.

Chiar dacă ea ar fi fost îndeajuns de rezistentă, aşa cum probabil nu era la atât de scurtă vreme după naşterea lui Trey, Blaze reprezenta primejdii suplimentare. Yancy ar fi preferat s-o vadă şi pe ea moartă. Hazard nu-i

subestimase niciodată lăcomia brutală.

Blaze se îndepărtă de el, apoi, cu aceeaşi rapiditate se înapoie, cu ochii strălucind febril.

— E copilul meu! strigă ea.

Hazard îşi acoperi ochii cu mâinile şi trase aer în piept. Peste o clipă îşi lăsă braţele în jos, dădu lent drumul aerului şi vorbi, glasul răsunându-i răguşit şi aspru:

— Dacă tu ai rămâne în urmă, nu te-aş putea aştepta, îi spuse. Vreau să înţelegi asta.

Era încordat şi neclintit. Fiul lui era în mâinile lui Yancy, şi fiecare minut pierdut însemna pentru el o primejdie.

— Nu va trebui să mă aştepţi, replică Blaze, cu un glas neflresc de calm. Voi rezista.

Îşi îndreptă trupul, superbă în hotărârea ei — zveltă, palidă, dar acum fără să mai tremure.

Privirile li se întâlniră şi el întinse braţele spre ea. Rămaseră îmbrăţişaţi o scurtă clipă, apoi Hazard o ridică în braţe şi ieşi cu paşi mari din colibă.

— Încă şase cai! porunci, purtând-o către călăreţii care-l aşteptau. Şi aduceţi palomino-ul!

Goniră într-o viteză înspăimântătoare, fără oprire, trecând din mers pe un cai proaspăt când cel pe care-l călăreau era vlăguit.

Blaze îşi păstra locul ei alături de Hazard. El îi lăuda curajul. Dacă ea s-ar fi clătinat, ar fi fost nevoit s-o lase acasă, cu o escortă. Înţelegeau amândoi acest lucru. Era în joc viaţa fiului lor. Grupul de indieni lakota angajaţi de Yancy pe care-l urmăreau era mare şi se îndrepta în goana cailor spre propriul lor teritoriu. Când pe la mijlocul după-amiezei zilei următoare ieşiră din ţinutul tribului absarokee, făcură un scurt popas ca să-şi verifice armele şi apa pentru cai, stabiliră o protecţie de călăreţi pe două flancuri şi trimiseră o echipă de cercetaşi care să le-o ia cu câteva minute înainte. Hazard răspândi în linişte cuvântul de ordine ca, dacă vor fi atacaţi, toţi să strângă rândurile în jurul lui Blaze.

Nu se aştepta să întâmpine probleme, dar nu strica

să fie pregătit pentru o asemenea posibilitate. Biletul lui Yancy fusese îndeajuns de concis, şi un atac nu părea probabil, cel puţin nu înainte de semnarea unui act prin care să-i predea mina. Cu condiţia ca Yancy să-i poată stăpâni pe aventurierii lakota pe care-i angajase.

Triburile lakota erau mult mai numeroase decât cele din neamul absarokee, şi Hazard era însoţit doar de nouăzeci de războinici din micul lui clan. Dar nici una din aceste posibilităţi nu avea importanţă: era în joc viaţa fiului său.

Călăriră fără odihnă şi fără să se ascundă drept spre tabăra indienilor lakota. Când zăriră satul, Hazard îi dădu instrucţiuni lui Lup-Răzvrătit — dispoziţii succinte privitoare la Blaze. Apoi se pregăti de acţiune. Porni singur spre sat, călare pe calul său de luptă.

Aşa cum cobora peste colina văluroasă şi înverzită din partea de est a satului, era vizibil de departe. Şi era urmărit cu priviri atente. Era vopsit în ocru de la păr până imediat sub ochi, restul feţei fiindu-i vărgat cu dungi negre şi verzi, iar pieptul, braţele şi picioarele erau vopsite în fâşii de un roşu aprins. Aşa vărgat ca pentru bătălie, până la pânza cu care-i erau înfăşurate şoldurile şi de acolo, până la mocasini, culorile de pe trupul lui zvelt constituiau un mesaj plin de mânie, extrem de explicit sub razele soarelui ce cobora spre asfinţit.

Toate fantomele care îi bântuiseră gândurile în timpul rapidei sale călătorii spre est dispărură. Era un războinic pornit la luptă, gata de atac şi conştient de iminenţa acţiunii; mintea lui preluă comanda cu o hotărâre neclintită. Înainta călare către sat pentru fiul său.

Ceilalţi îl urmăreau, în timp ce cobora încet valea. Înarmat, vopsit ca pentru bătălie, inspirând curajul unui spirit dumnezeiesc; calul lui era tot atât de superb ca şi el, cu singurul hăţ de război împodobit cu pene şi ciucuri de argint. Hazard tocmai intra în primul cerc de corturi când un murmur tot mai puternic, provenit din mulţime, îl făcu să se întoarcă.

Un palomino auriu, sclipind în lumina portocaliu-aprinsă a amurgului gonea îndemnat de bici, coborând *colina înverzită*. În spatele îndrăzneţului călăreţ flutura în vânt o coamă de păr de culoarea focului, strălucitor ca arama topită. Cu o uşoară apăsare a unui genunchi, Hazard o opri pe Peta şi îşi aşteptă soţia.

Era o învoială cu diavolul, rapidă, nebunească, oarbă şi încăpăţânată. Dar era o Blaze pe care el o înţelegea mult mai bine decât varianta tremurătoare care se agăţa de el şi pe care o văzuse cu o zi în urmă. Era soţia lui, şi o aşteptă cu calm, înconjurat din toate părţile de duşmanii lui de-o viaţă.

Când ea se apropie de el, mulţimea se desfăcu în două, şi când ea îşi opri calul la o jumătate de metru de Peta, Hazard îi zâmbi în semn de bun venit. Intrară călare în cercul interior, amândoi aiături, unul brun şi cu înfăţişare războinică, cealaltă — o rază strălucitoare de frumuseţe aurie. Nici unul din ei nu se miră văzându-l pe Yancy lângă căpeteniile lakota. Descălecară.

Hazard li se adresă căpeteniilor, ignorându-l pe Yancy. Braţele lui puternice, prinse în brăţări la încheieturi şi în jurul bicepşilor şi vopsite în fâşii negre ce-i simbolizau durerea, descriseră cu dezinvoltură un larg gest de salut. Şi pe urmă, mâinile lui zvelte vorbiră rapid în limbajul prin semne comun tuturor triburilor din preerie. Le spuse că venise după fiul său. Adăugă că Yancy Strahan era un hoţ şi un ucigaş. Încheie declarând că nu intenţiona să părăsească tabăra fără fiul său. Şi cu un gest spectaculos, care provocă scurte exclamaţii de uimire din partea gloatei adunate, o biciui pe Peta.

La început, calul de luptă nu se mişcă, ci întoarse capul să se uite la Hazard. Acesta îşi petrecuse mult timp singur cu calul lui de război. Peta luptase cu el, răbdase de foame laolaltă cu el, şi îi cunoştea inima. Albii nu credeau că un cai are suflet, dar indienii ştiau că asta era adevărat. Privind-o pe Peta, Hazard îi văzuse de multe ori sufletul în ochi. Şi astăzi, în mijlocul indienilor lakota,

Hazard ştiu că Peta îl înţelege.

— Pleacă — o îndemnă în şoaptă. Trebuie!

Peta ezită încă o secundă, apoi se răsuci în loc şi se îndepărtă în galop.

Toţi pricepură că Hazard avea de gând să rămână acolo şi să moară dacă va fi necesar. Acest act de curaj ce le depăşea pe toate celelalte şi era văzut doar arareori într-o viaţă de om era foarte rar folosit. Prin el Hazard îşi câştigă un nespus respect şi admiraţie. Puteau fi duşamni, dar curajul — un curaj remarcabil — era ţinut la mare stimă potrivit codurilor onoarei ale tuturor războinicilor.

Cu ajutorul interpretului său, Yancy vociferă cu indignare. Nu voia să i se atribuie nici o glorie lui Hazard, voia să capete semnătura lui pe actul de vânzare al minei şi pe urmă voia să-l vadă mort.

Hazard înţelegea engleza, desigur, şi prinse destul de mult şi din lakota. Deşi Yancy insista energic, căpeteniile lakota discutau între ele, cântărind plata în puşti oferită de Yancy în raport cu valoarea lui Hazard. Erau de acord cu răpirea, cu folosirea ostaticilor, puţin le păsa de lăcomia cu care Yancy îşi dorea mina, socotind-o o prostie de-a albilor, dar se simţeau obligaţi să respecte contractul privitor la puşti.

În timp ce ei discutau, optimismul lui Hazard spori. Ştiuse că numai o extraordinară îndrăzneală ar cântări în favoarea lui, şi îşi jucase toate cărţile din prima mână. Şi cu cât se prelungea discuţia, cu atât el avea şanse mai mari să-şi ducă la îndeplinire misiunea. Se gândise să se târguiască pentru viaţa fiului său cu Yancy, oferindu-i acestuia un preţ mare, dar renunţase, decizând nu numai că nu te puteai încrede că Yancy ar respecta o învoială, dar o asemenea abordare a problemei n-ar fi făcut decât să-l micşoreze în faţa duşmanului.

— Dacă lucrurile merg prost, îi şopti el lui Blaze, care stătea în picioare lângă el, sări pe calul tău şi dă-i bice. Lup-Răzvrătit te urmăreşte cu un binoclu. El împreună cu alţii vor lupta venindu-ţi în ajutor.

— Dacă... Mai bine nu spune asta.

— Sunt nevoit s-o spun. Fii atentă la Lup-Răzvrătit. *Ţine minte asta!*

Ea nu răspunse, nevrând să se gândească la eventualitatea de a pleca fără Hazard. În schimb, întrebă:

— Ce vor face? Yancy pare furios.

— E posibil ca lucrurile să nu-i fie favorabile. Despre asta discută acum ceilalţi. Le voi oferi o provocare, zise, urmărind cu ochii conversaţia căpeteniilor. Dacă acceptă, voi încerca să obţin să-ţi fie adus Trey. Indienilor lakota nu le pasă de mină. Asta nu-l interesează decât pe Yancy. Aşa că acum, când eu mă aflu aici, Trey a devenit inutil ca ostatic. Dacă — adăugă el, uitându-se la ea cu o privire plină de iubire şi regret — dacă voi striga să pleci, pleacă. Ia-l pe Trey şi biciuieşte-ţi calul astfel încât să dea tot ce poate.

— Jon, nu...

— Să nu eziţi. Pentru nimic în lume.

Văzu cum groaza alungă orice urmă de culoare de pe faţa ei.

— Nu voi spune asta decât dacă voi fi nevoit.

Şi ştia că dacă avea să fie nevoit să rostească acel cuvânt, pentru el va fi sfârşitul.

— Acum făgăduieşte-mi, insistă el. Trebuie să ştiu că tu şi Trey aveţi o şansă. Că tu vei fi acea şansă. Fără eroisme din partea ta — aşa ceva nu mă va salva. Dacă-ţi spun să pleci, pleacă. Hai, spune *da*. Aproape că au terminat cu târguiala.

Îi atinse mâna, strângându-i vârful degetelor vreme de câteva clipe.

— Îmi ceri să...

— Sfinte Dumnezeule, *bia*, crezi că ţi-aş cere-o dacă aş avea de ales? Te rog, gândeşte-te la Trey. El este viitorul. Spune *da*.

Îi scrută chipul, privind-o cu ochi gravi şi neclintiţi.

Cuprinzându-i degetele într-ale sale şi ţinându-le strâns, Blaze dădu din cap.

— Fir-ar să fie! Nu-i cinstit! Împuşcă-l pur şi simplu pe Yancy. El este cauza tuturor necazurilor din viaţa noastră.

— Aici sunt altfel de reguli.

— Vă vreau şi pe tine şi pe Trey... pe amândoi.

— Ştiu, prinţesă, spuse Hazard cu blândeţe, dar dacă norocul nu va fi de partea noastră, nu vreau ca tu şi Trey să muriţi fără a încerca să scăpaţi. Măcar încearcă — asta-i tot ce-ţi cer.

Ea era incapabilă să vorbească, o înăbuşea o tristeţe neputincioasă, şi se întreba în sinea ei pentru ce există oameni de felul lui Yancy.

— Hai, spune o rugăciune pentru diplomaţia mea, zise Hazard, strângâdu-i mâna. Acum e-acum.

Şi cu blândeţe, îşi desprinse degetele dintr-ale ei.

Hazard propuse ca, pentru viaţa fiului său, să provoace la luptă orice bărbat din tribul lor — cu orice fel de arme, şi cu o condiţie suplimentară: dacă ar câştiga el, îl voia pe Yancy. Nu să-i fie predat, nu în mod nedrept. Avea să se lupte şi cu el, unul contra celuilalt.

Când interpretul îşi termină explicaţia, Hazard îl auzi pe Yancy respingând oferta. Văzu hârtiile pe care acesta le scoase la vedere, cele pe care voia ca Hazard să le semneze. Dar hârtiile nu aveau nici o valoare faţă de perspectiva unei confruntări directe, propusă ca o mănuşă azvârlită ce aştepta să fie ridicată. Era o chestiune de onoare. Şi dacă Yancy nu accepta sfidarea, credibilitatea lui ar fi fost pierdută.

Aşa că propunerea fu primită.

Şi atunci începură delicatele tratative prin care urmărea ca fiul lui să fie adus acolo. După treizeci de minute de încordare nervoasă şi argumentări precaute, raţionale, calme şi pline de tact, Trey fu adus în braţele mamei sale.

Hazard îşi îngădui câteva clipe în care să-şi salute fiul şi să-şi ia în tăcere adio pentru cazul în care spiritele ar alege ziua aceasta ca să-l părăsească. Punându-şi uşor palma mare pe căpşorul pufos al copilului, îi vorbi într-un

murmur blând copilului său. Sub atingerea binecuvântată, ochii de argint priviră în sus şi, în ciuda vopselei ocru şi a dungilor verzi care subliniau simetria feţei, îşi recunoscu tatăl. Genele delicate ca nişte fuigi fluturară şi gura micuţă schiţă un zâmbet lent. Tatăl lui îi zâmbi la rândul său şi şopti un ultim cuvânt. Apoi braţul musculos brăzdat cu fâşii roşii ca sângele şi încercuit cu brăţări negre, se lăsă în jos. Hazard îi spuse ceva în şoaptă femeii cu părul ca flacăra, din ai cărei ochi izvorâră lacrimi, şi după aceea trecu în mijlocul spaţiului lăsat liber pentru luptă.

Stând acolo, în picioare, Hazard ştia că se afla în faţa încercării esenţiale a calităţilor lui de războinic: iscusinţa şi curajul lui, şi cunoştinţele însuşite în legătură cu uciderea. Dar mai întâi avea să se confrunte cu campionul lakota. Neavând nici o pică personală, ca Yancy, căpeteniile se deciseră asupra unei lupte corp la corp între Hazard şi favoritul lor. Era de ajuns pentru a-i pune la încercare, şi pe ei îi interesa mai puţin cine câştiga şi cine pierdea decât perspectiva unui spectacol distractiv. Nu aveau nici un interes întemeiat nici în privinţa copilului, nici în legătură cu duşmănia dintre albul acela şi căpetenia absarokee. Preocuparea lor era vagonul încărcat cu puşti, şi cu un dezinteres dezinvoit faţă de rezultatul luptei, respectaseră în mod onorabil condiţiile contractului lor cu Yancy Strahan.

În faţa lui Hazard aştepta războinicul lakota ales să-şi reprezinte tribul. Stătea în picioare, cu trupul uşor aplecat — un bărbat mai înalt şi mai voinic decât Hazard, cu părul împletit în cozi legate la spate şi cu trupul musculos uns cu ulei.

Cu mişcări lente, amândoi începură să-şi dea roată, fiecare cu ochii îngustaţi, cu trupul ghemuit, înaintând în cercuri din ce în ce mai mici. Şi deodată, ca un şarpe care atacă, indianul lakota se năpusti şi îl cuprinse pe Hazard ca într-o menghină ucigătoare. Îmbrăţişarea de oţel îl încercui şi apoi se strânse, şi Hazard fu ridicat în

aer ca un animal prins în cursă. Cu faţa albă ca varul, Blaze se uită în altă parte.

Hazard era încă viguros şi înainte ca aerul să-i fie gonit din plămâni, sufocându-l, îşi repezi genunchiul în sus cu toată puterea. Ai fi putut auzi bufnitura loviturii. Un bărbat mai scund s-ar fi prăbuşit, dar indianul lakota icni şi se împletici, slăbindu-şi strânsoare îndeajuns ca Hazard să se elibereze. Sau să se elibereze pe jumătate, deoarece în timp ce se răsucea ca să se depărteze, mâna dreaptă a adversarului se împlântă în umărul lui şi reuşi să-i încetinească mişcarea destul cât să-l poată prinde din nou. În timp ce-l izbea, se prăvăliră amândoi la pământ, Hazard nimerind dedesubt. Mulţimea scoase murmure de aprobare. Un zumzet de comentarii dădea ocol terenului de luptă.

Picioarele lui Hazard erau libere şi, trăgând aer în piept, îşi săltă trupul, folosind toată forţa de împingere a picioarelor. Greutatea de desupra lui abia dacă se mişcă, dar răsucindu-se în timpul neînsemnatei ridicări, mâna lui Hazard ţâşni în afară şi se încleştă în cozile împletite. Indianul lakota scoase un urlet răguşit, şi Hazard reuşi să se elibereze.

O cădere. Fără ţintuire la pământ.

Într-o tăcere cumplită, se postară faţă-n faţă, şi de astădată indianul lakota se repezi spre el cu mare viteză, ţintind cu degetul mare îndreptat înainte, drept spre ochiul lui Hazard. Capul acestuia zvâcni într-o parte, ca să se apere, şi acum lakota fu cel care îşi înfipse mâna în părul lui Hazard, trăgându-i spre pământ. Hazard căzu în genunchi, mâinile lui întinse reuşind să-i ferească faţa doar cu puţin înainte de a se izbi de sol, şi adversarul fu imediat deasupra lui, prinzându-l într-o priză clasică. Hazard îngenunche în noroiul întărit, gâfâind, cu respiraţia sacadată, şi îşi încordă muşchii, încercând să reziste forţei cumplite care se străduia să-l apese spre pământ. Apăsarea sporea clipă de clipă, trupul greu de deasupra lui zdrobindu-l, iar transpiraţia indianului lakota îi picura

pe faţă. În timp ce presiunea creştea, mâna lui Hazard începu să înainteze lent, centimetru cu centimetru, spre piciorul încălţat în mocasin înfipt ca un stâlp lângă genunchiul lui. Îi atinse, îşi împinse trupul spre el cu ultima picătură de forţă şi, cu un icnet, îl înşfăcă, îl răsuci, şi îl săltă, în aşa fel încât indianul lakota se ridică, zbură prin aer şi căzu cu o bufnitură la pământ. Capul îi zvâcni o dată tare şi încă o dată mai uşor, şi pe urmă trupul îi rămase nemişcat.

Cu o pasivitate de bună creştere, mulţimea primi şocul în tăcere.

Liniştea încremenită o făcu pe Blaze să-şi rotească privirea, şi îl văzu pe Hazard clătinându-se puţin, ridicându-se în picioare... dar viu... Şi încă tremurând, reuşi să scoată un slab suspin de uşurare.

Ochii lui cercetară mulţimea în căutarea ei, şi găsind-o, îi oferi un scurt zâmbet.

Acum era rândul lui Yancy. Mai decis să ucidă, acesta alesese ca arme pentru confruntarea lor cuţitele. În sinea lui, Hazard se bucură de acea alegere.

Trupul lui Hazard lucea de transpiraţie, şi acum ţinea în mână un cuţit. Mânerul părea alunecos în strânsoarea lui, dar în această zi — ziua lui de încheiere a socotelilor — îl simţea zdravăn şi liniştitor. Se uită spre Blaze — o scurtă privire grăbită, să vadă dacă ea şi Trey erau încă teferi. Îndoindu-şi genunchii şi trăgând adânc aer în piept, se relaxă câteva clipe şi gândi: *Acum avea să pună la încercare şira spinării lui Yancy, dacă acesta avea aşa ceva.* Balansându-şi cuţitul — un gest familiar şi dătător de încredere — îşi şterse cu mâna liberă sudoarea de pe ochi şi trecu la ofensivă.

I se părea că toată viaţa aşteptase clipa asta, ca şi cum ar fi venit vremea să ceară o parte cât de mică de satisfacţie de la cei care răvneau să-i ia pământul, soţia, copilul şi viitorul. De parcă Yancy ar fi reprezentat toată lăcomia şi prostia care schimbase pentru totdeauna universul poporului său.

Dar Yancy nu trăise atât de îndelung în lumea lui agresivă fără să-şi fi dezvoltat unele însuşiri necesare autoapărării. Era în bună formă fizică, îndrăzneţ, şi ceva mai crud decât majoritatea oamenilor. Capul lui masiv cu păr de culoarea nisipului se înălţa drept pe umerii săi laţi, iar trupul i se proptea pe două picioare solide ca nişte trunchiuri de copac.

— După ce vei muri, o voi duce acasă la mine, mârâi el, ca să împartă acelaşi pat cu mă-sa şi cu mine.

Ochii îi erau plini de ură, dar nu întâlniră decât o privire rece, întunecată şi dispreţuitoare.

— Nu prea cred — spuse Hazard, care, aşa cum era vopsit, semăna ca două picături de apă cu spiritul lui, puma neagră din viziunea lui — că vei supravieţui acestei încercări. Acum ea ştie să ucidă. De când cu cele întâmplate la râul Pulberii, preciză el cu prefăcută blândeţe.

Aţâţat de acel dispreţ calm, înfuriat că un sălbatic îndrăznea să-l înfrunte, Yancy se năpusti înainte ca un taur care atacă, ridicându-şi ameninţător cuţitul. Hazard se azvârli într-o parte la timp... aproape la timp. Lama lui Yancy provocă prima curgere de sânge, lăsând o dâră roşie pe coastele lui Hazard.

Mulţimea scoase un oftat de încântare, Blaze îşi înăbuşi un strigăt de spaimă, iar Hazard înjură în şoaptă. Repezindu-se la Yancy înainte ca acesta să aibă timp să-şi încheie mişcarea de răsucire, cuţitul lui Hazard sfâşie pânza care acoperea braţul lui Yancy, intrând adânc în muşchi. Yancy răcni răguşit, ca un porc înjunghiat, şi sângele îi înroşi cămaşa albă, însă fentând spre stânga, îl lovi în mişcarea de înaintare cu mâna pe Hazard. Acesta se clătină, dar îşi reveni şi se propti bine pe picioare, la o lungime de un braţ de Yancy.

— Cineva trebuie să-ţi dea o lecţie, băiete, bombăni Yancy, al cărui braţ rănit îi sporea furia.

— Dar nu tu! replică Hazard calm.

Vorbea desluşit, deşi gâfâia. Lupta corp la corp îşi

luase preţul, şi din rana recentă îi şiroia sângele. Aşteptă cu atenţia încordată, ţinând neclintit cuţitul în mână, şi întâmpină următoarea năvală a lui Yancy printr-o mişcare rotitoare a braţului întins înarmat cu lama tăioasă. Trupul mătăhălos şi transpirat a lui Yancy fu brăzdat de încă o dâră roşie.

Hazard auzi cu o secundă prea târziu ţipătul de avertisment, glasul lui Blaze. Pe urmă o cizmă de piele prevăzută cu un pinten înzestrat cu o rozetă mare, mexicană, îl izbi în vintre, dintr-o parte şi din diagonală. Dacă lovitura ar fi fost drept din faţă, nu s-ar mai fi ridicat niciodată în picioare. Un spasm cumplit îi încordă abdomenul, şi pe urmă durerea chinuitoare năvăli făcându-l să-şi îndoaie trupul, silindu-l să îngenuncheze. Cu un trâsnet care parcă-l orbi, cizma cu pinten îi izbea coastele. Hazard se rostogoli mai departe, dar durerea, reflectându-i-se în craniu ca un fier înroşit în foc, îl coborî la pământ, de care se lovi cu rana cea proaspătă, ceea ce-l făcu să-şi piardă respiraţia. Lăsă să-i scape cuţitul din mână. Dându-l la o parte cu piciorul, Yancy îl copleşea triumfător cu înălţimea lui.

Hazard era aproape inconştient, şi în durerea lui i se părea că priveşte printr-un tunel de lumină înconjurat de beznă, în timp ce un monstru fără formă şi cu ochi cu pleoape roşii se ivea nedesluşit deasupra lui.

— Uită-te la el pentru ultima oară! jubilă Yancy. Cred că o să li-l las sioux-ilor pe ticălos!

Creierul lui Hazard se limpezi şi Yancy reveni în câmpul lui vizual.

— Pe bucăţica aia drăgăstoasă o s-o iau cu mine.

Hazard avea o singură şansă. Ştia că data viitoare când ar cădea la pământ nu se va mai ridica.

— Mă întreb cum e să faci dragoste cu o fiică vitregă! chicoti Yancy.

Sângele lui Hazard începu să zvâcnească, adrenalina revărsând căldură şi pompându-i sânge în vine. Îl încălzea. Simţea valul de energie coborându-i până în degetele

picioarelor. Vreme de câteva clipe nu auzi decât zgomotul propriei sale respiraţii chinuite, şi pe urmă, cu ochii aproape obosiţi de durere, se ridică de pe solul îmbibat cu sânge atât de repede încât Yancy nu reuşi să se depărteze. Hazard îl nimeri în vintre cu un pumn zdrobitor, încovoindu-i trupul în două. Ceea ce urmă — pumni şi lovituri de picioare şi o izbitură seacă în ceafă — încheie lupta în patru secunde. Gâtul lui Yancy se frânse chiar deasupra şirii spinării. Un sânge spumos îi curse din gură pe iarba strivită, trupul prăbuşindu-i-se încet, cu gura căscată, cu capul bălăbănindu-i-se, ca o jucărie ruptă. Hazard se uită câteva clipe la faţa lui ce se învineţea, apoi treptat, se lăsă în genunchi, abia mai respirând, cu părul îmbibat de praf şi sudoare, cu sângele şiroindu-i fără încetare din răni.

— Tu... nu-i...poţi...avea...spuse în cele din urmă, cu un glas epuizat dar exprimând o hotărâre neclintită.

Yancy murise, şi odată cu el pierise fanfaronada, lăcomia rapace, cea mai făţişă ameninţare împotriva proprietăţii lui Hazard.

Yancy fusese chintesenţa a tot ce era mai josnic în firea omenească, a tot ce era mai rău în domeniul iniţiativei şi al spiritului de pionierat. Măcar de-ar fi fost posibil să rezolve tot atât de decisiv cu toţi duşmanii cu care se confruntau poporul şi viaţa lui.

Îl copleşi o subită slăbiciune, înceţoşându-i privirea până când rândurile de indieni lakota se contopiră într-o masă confuză şi informă, plină de ochi cu priviri fixe. Pe urmă slăbiciunea trecu şi mintea i se limpezi. Hazard trecu din genunchi din nou pe călcâie, încet, verificându-şi reacţiile trupului; apoi, cu greu, se ridică în picioare. Când acestea îi preluară întreaga greutate, se clatină, dar se sili să stea perfect nemişcat. Trebuia să se ducă la Blaze, să-i urce pe ea şi pe copil pe cal. Să încaiece şi el cumva. Părea o perspectivă înspăimântătoare. Îl durea tot trupul. Îşi înăbuşi geamătul adânc în gâtlej.

Războinicii lakota priveau cum căpetenia absarokee

se ţinea drept printr-un efort şi cum făcu un pas şovăitor. Cel de-al doilea, şchiopătând, fu însoţit de un icnet ascuţit de durere, şi Hazard spera să nu-şi supraestimeze puterile. Mai gâfâia încă, braţele atârnându-i fără vlagă. Înălţându-şi privirea o văzu pe Blaze, şi atunci închise ochii şi îşi dori să fi avut ceva de care să se sprijine. *Blaze,* repeta creierul lui obosit, de-a lungul coridoarelor minţii sale. *Şi Trey.* Încă nu se terminase. Trebuia să se mişte. Nu doar să se ţină pe picioare. Trebuia să meargă. Îşi redeschise ochii. Adunându-şi voinţa din rezervele pe care nu şi le sondase niciodată până acum, Hazard făcu un pas spre Blaze, care stătea în primul rând al mulţimii, ţinându-l în braţe pe Trey. Nu se mişcase. Nimeni nu se mişcase. Nimeni, în afară de Hazard, ca şi cum aceasta ar fi fost ultima încercare a curajului său. Aşteptau în *tăcere să vadă dacă va reuşi.*

Sângera dintr-o duzină de răni, sudoarea şi sângele curgând în şiroaie lucitoare amestecându-se cu vopseaua stridentă — simbolul războinic — de pe pieptul, braţele şi faţa lui. Fiecare muşchi al trupului său armonios se încorda sub simplul efort de a sta în picioare. Şi când făcu următorul pas, toţi cei din mulţime îşi ţinură respiraţia. Va reuşi să *mai facă încă unul?*

Izbuti în cele din urmă, şi apoi încă mulţi alţii — dureroşi, insuportabil de obositor de privit, străbătând încet cei douăzeci de metri care-l despărţeau de Blaze. Ea ar fi vrut să alerge spre el şi să-l ajute, dar se temea să se mişte.

— Jon, abia suflă Blaze, când ajunse destul de aproape de ea.

Fu singurul cuvânt, plin de speranţă, teamă şi curaj.

Ochii lui îi susţinură doar o clipă privirea, şi buzele îi schiţară numele, dar fără a scoate vreun sunet — tot sufletul şi-l utiliza pentru a merge.

Când se apropie mai mult, mâna lui se ridică să se agaţe de coama palomino-ului, şi rămase acolo, respirând greu, cu degetele însângerate petrecute în coama aurie.

— Acum plecăm, murmură în cele din urmă, şi slăbindu-şi strânsoarea, se aplecă s-o ajute pe Blaze să încalece. Se clătină nesigur, apoi, adunându-şi puterile, reuşi să stea nemişcat.

— Urcă, spuse.

Ţinând copilul cu un braţ, Blaze îşi puse piciorul în mâinile lui Hazard, ţinute căuş, se prinse cu putere de coama calului, şi simţi cum Hazard o saltă. Efortul aproape că-l doborî. Îndreptându-şi trupul, se sprijini de cal până când urechile încetară să-i ţiuie. Simţindu-se neputincioasă şi înspăimântattă, Blaze întinse mâna spre el.

— O să cobor, îi spuse, şi o să te ajut.

El clătină încet capul dintr-o parte într-alta, continuând să-şi rezeme fruntea pe grumazul calului. Trecu mai bine de un minut până să-şi ridice capul.

— N-o să cad, zise cu glas foarte slab şi vorbind nespus de lent. Urc şi eu.

Şi, cu mişcări nesigure, se săltă pe cai, în spatele ei.

Porniră călare, calul dând semne de nervozitate din cauza mirosului sângelui lui Hazard, care-i pătrundea în nări. Hazard ţinea hăţurile uşor într-o mână, cealaltă, înconjurând mijlocul lui Blaze şi tare ca oţelul, o ţinea aproape de trupul lui. Şi în drumul lor în afara satului ea fu cea care, ca o ancoră în strânsoarea de menghină a braţului lui, îl menţinea drept. Rezemându-se de el, îi simţea bătăile repezi ale inimii, şi căldura.

Trupul mic al lui Trey era adăpostit în braţele ei, şi o uşoară adiere a vântului de seară îi ciufulea părul moale şi negru.

— Nu te uita nici la stânga, nici la dreapta. Ţine-ţi capul sus. Plecăm încet.

Instrucţiunile lui Hazard erau calme, rostite în şoaptă, efortul din ultima oră trădându-se prin respiraţia lui şuierătoare.

Blaze mai degrabă simţi decât văzu sângele care-i picura pe braţ, alunecându-i de-a lungul pielii. Hazard era crunt rănit, cu tăieturi de cuţit sângerânde, mânjit de

sânge, transpiraţie şi pământ. El îşi scutură o dată capul, azvârlindu-şi părul lung peste umeri, ca să-şi limpezească vederea împăienjenită de rana care-i sângera deasupra ochiului drept.

Ca prin minune, de parcă viitorul i-ar fi fost într-adevăr asigurat de curajul plin de îndrăzneală şi devotament al tatălui său, Trey dormea liniştit în braţele mamei sale.

Ajunseră acum la jumătatea drumului ce străbătea satul. Strânsoarea lui Hazard se întărea în mod reflex de fiecare dată când iapa palomino trăgea într-o parte sau se cabra neliniştită, readucând-o pe direcţia dreaptă, silind-o să înainteze prin mulţimea care-i privea amuţită, strunind-o prin apăsarea mâinii şi a picioarelor. Ea voia s-o ia la goană, rostogolindu-şi ochii şi lipindu-şi urechile de cap.

Blaze stătea foarte ţeapănă, conştientă că eforturile lui Hazard de a stăpâni calul îi făceau rănile să sângereze mai abundent.

— Cum te simţi? îl întrebă, temându-se de gravitatea rănilor lui, nesigură dacă el va avea forţa necesară să-i scoată afară din tabără.

— Afurisitul de cal nu-i învăţat cu războiul... sângele îl face să intre în panică.

— Te-am întrebat cum te simţi *tu*!

Întinse mâna spre spate şi îi atinse braţul.

— O să mă descurc, răspunse el.

Apoi înjură, strunind calul care îşi scutura înnebunit capul.

— Chiar ne vor lăsa să plecăm?

— Avansăm pas cu pas, *bia-cara*... asta-i tot ce ştiu.

Fu o lentă şi anevoioasă trecere prin furcile candine, de care le depindea viaţa. Dar în cele din urmă preeria se întinse verde şi nesfârşită în faţa lor, cerul de amurg întâlnindu-se cu colinele unduitoare în sărutul liliachiu al înserării... şi libertatea le deschise larg braţele. Când ajunse la cel mai îndepărtat cort, la o duzină de metri dincolo de ultimul grup de indieni lakota, Hazard îndemnă

iapa palomino cu călcâiele, lăsând-o într-un galop mic.

Menţinu calul în pas uşor, dând dovadă până la sfârşit de o încredere lipsită de teamă.

Vreme de multe zăpezi se vorbi despre el în jurul focurilor indienilor lakota. Şi despre femeia cu părul ca flacăra care venise acolo împreună cu el ca să-şi salveze copilul. Povesteau despre îndrăzneala lui, cum intrase călare în tabără de unul singur, cum îşi biciuise calul, gonindu-l; au pictat povestea luptei lui pe corturile lor, ca pe o cronică comemorativă. Hazard, Puma Neagră, era pictat întotdeauna mai mare, asemenea spiritului-zeu, şi cu trecerea timpului povestea a devenit folclor.

Capitolul 47

Când ajunseră la Lup-Răzvrătit şi la restul grupului, nu zăboviră, nefiind siguri de cât timp vor dura sentimentele de cordialitate ale indienilor lakota. Hazard trecu pe Peta, iar Lup-Răzvrătit îl luă pe Trey. După prezentarea primelor felicitări, merseră călare, gonind în tăcere până ce pătrunseră în ţinutul tribului absarokee.

Hazard o ajută pe Blaze să descalece, i-l aduse pe Trey, şi apoi îşi cuprinse în braţe familia şi-i sărută pe amândoi. În sfârşit erau în siguranţă. Ceva mai târziu, după ce îi văzuse instalaţi confortabil, se prăbuşi. Pierduse prea mult sânge, suprasolicitându-şi inima, mult peste puterile ei, iar slabele resurse ale enormei lui voinţe nu mai erau de ajuns.

Hazard zăcea, cu ochii deschişi dar lipsiţi de vedere, însângerat din cap până-n picioare, şi ţipătul îngrozit al lui Blaze nu-şi găsi alinare decât atunci când Lup-Răzvrătit, care stătea îngenuncheat lângă trupul lui Hazard, faţă-n faţă cu ea, îşi ridică privirile şi spuse:

— Trăieşte.

Cusură, prinseră, spălară, scăldară, şi făcură întreaga şi îngrozitoarea cârpire, în timp ce el era inconştient, iar

după aceea aşteptară. Blaze îi urmărea îngrijorată respiraţia superficială, nesigură dacă el dormea, dacă era în comă, sau mai rău... şi în Lup-Răzvrătit nu mai avea încredere că i-ar spune adevărul. Dar spre amiază, respiraţia lui Hazard deveni mai profundă. Cu timpul, rănile încetară să sângereze şi, când o dată, ea îl atinse cu prudenţă, temându-se să nu-i provoace durere, ochii lui negri şi obosiţi se deschiseră, şi foarte departe, în adâncul lor, străluci un zâmbet.

— Te iubesc... acasă, şopti el, şi apoi se cufundă iar în somn.

După aceea dormiră cu toţii, în afară de războinicii lăsaţi de pază.

Când se trezi câteva ore mai târziu, Hazard insistă să se spele în râul de munte cu ape îngheţate din apropiere. Era un ritual al tradiţiei lor de lecuire, dar reveni foarte palid. Cele două răni mai grave sângerau din nou. Una, în partea de sus a braţuiui stâng, era deschisă şi zemuia; cealaltă, care îi descria un arc peste carcasa toracică, arăta îngrozitor, ca o linie vopsită într-un roşu închis. Rămaseră acolo încă două ziie, până când Hazard fu destul de în putere ca să meargă spre casă călare. Câţiva cercetaşi plecaseră înainte, astfel că întreg satul era afară să le întâmpine sosirea triumfală, şi sărbătorirea victoriei dură toată noaptea. Pană-Roşie era şi el pe cale de vindecare, după două zile de îngrijorare în care oscilase între viaţă şi moarte, şi prima acţiune a lui Hazard, după ce ajunse acasă, fu să-i dăruiască în mod oficiai tânărului său nepot primul lui baston pentru o faptă vitejească, în semn de recu-noaştere a meritului de a-i fi apărat pe Trey.

Hazard îşi ceru scuze în numele lui şi al lui Blaze, retrăgându-se de la festivităţi când steaua dimineţii apăru, palidă, spre răsărit. Străbătură iarăşi tabăra plină de petrecăreţi voioşi şi se înapoiară în coliba lor. Blaze îl puse pe Trey, care dormea mulţumit, în leagănul lui suspendat prin frânghii împletite din piele. Hazard, aproprilndu-se de ea pe la spate, o cuprinse în braţe, şi amândoi rămaseră

tăcuţi, mândri şi recunoscători, lângă fiul lor adormit. Genele dese ale lui Trey se odihneau pe obrăjorii dolofani şi catifelaţi, şi în timp ce ei îl vegheau, el zâmbi uşor, în somn.

— Nu mi-am închipuit că aş putea să iubesc pe cineva tot atât de mult cât te iubesc pe tine, *bia-cara*, dar deşi în alt fel, acesta-i adevărul. El este tu şi eu, totuşi este el însuşi, şi eu vreau să-i dăruiesc totul. Ceva nerealist... dar e visul unui tată.

Aplecându-şi capul, îşi frecă încet bărbia de părul ei, cuprins dintr-o dată de un val de tot felul de îndoieli.

— Este şi visul unei mame, replică Blaze în şoaptă, răsucindu-se în braţele lui, astfel încât să-l privească în faţă. Îi putem dărui o viaţă în aceşti munţi. O viaţă de libertate şi virtute. *Putem* face asta.

Hazard zâmbi vag.

— Îngerul meu plin de hotărâre! zise, sărutând-o uşor pe frunte. Dar vom încerca.

Şi îşi jură să-i apere întotdeauna.

— Când ne ducem înapoi la mină? întrebă Blaze.

— Ai rostit un *ne* plin de convingere.

— De ce nu? Yancy a dispărut, aşa că suntem în siguranţă.

— Atât pe cât vom putea fi vreodată, răspunse el, ambiguu.

— Nici să nu te gândeşti să te întorci acolo singur. Venim cu tine.

Şi-l fulgeră cu privirea aşa cum numai ea era în stare, până când, ştiind că a învins, încruntarea îi fu înlocuită de zâmbetul ei minunat.

Braţele lui Hazard se strânseră în jurul ei şi amândoi se simţiră împăcaţi sufleteşte. Îi zâmbi şi el, lent, fără grabă.

— Oare îmi spui că ai de gând să te ţii după mine tot restul vieţii mele?

— Tot restul vieţii tale, Jon Hazard Black; ce părere ai despre asta?

Iubirea creştea între ei, de neînţeles, de nestăpânit,

dar asemenea unei victorii pașnice într-o lume atinsă de nebunie... o victorie numai a lor.

Zâmbetul lui îi încălzea ochii.

— Cred — spuse Hazard cu glas foarte, foarte blând — că sunt un om remarcabil și accentuă cuvântul următor, imprimând slang-ului american inflexiunea tocmai potrivită — remarcabil de *norocos*.

Acolo, afară, dincolo de peretele colibei, dincolo de marginea satului, se afla viitorul.

EPILOG

Prin 1872, la numai nouă ani după cea dintâi descoperire a unui mare zăcământ de aur din teritoriul Montana, indienii absaroke, care hoinăriseră liber pe pământurile lor vreme de un mileniu, se aflau în rezervaţii.

Cu o excepţie.

Aurul lui Jon Hazard Black cumpărase siguranţa pentru micul său clan, sub forma a o mie de acri de teren muntos. Moştenirea lui Blaze, recăpătată în urma unei scurte şi necontestate hotărâri judecătoreşti date de tribunalul din Boston, a adus o suprafaţă suplimentară, ambele parcele fiind înregistrate pe numele ei. În plus, din mină s-au obţinut valori îndeajuns de mari, aşa încât clanul lui Hazard a prosperat. Indienii absarokee fuseseră întotdeauna cei mai buni crescători, negustori şi maeştri în cursele de cai — preocupări acceptabile în statul care se dezvolta în jurul ţinutului lor. Procesul de asimilare începuse de pe vremea tatălui lui Hazard. Hazard şi Blaze au contribuit la realizarea lui, iar Trey a moştenit o zonă de frontieră în plină schimbare rapidă, bucurându-se de privilegiul bunăstării şi succesului.

— Nu crezi, *bia* — protesta din când în când Hazard, când fiul lor ajunsese la vârsta bărbăţiei — că i s-a dat prea mult?

— Prostii! replica mama plină de adoraţie faţă de băiat. N-a primit mai mult decât atât cât aveam noi doi.

Dar fiind născut din asemenea părinţi, ambii mai curajoşi şi mai îndrăzneţi decât media oamenilor, Trey-

Braddock-Black era într-adevăr copilul lor, răsfăţat şi nepăsător şi — spuneau unii — nu destul de bine ţinut în frâu. Însă era de asemenea cald, blând şi înzestrat cu un farmec ce te uimea, asemenea focului unei meteorit. iar când a devenit adult, în acele prime ziie grele şi turbulente ale creării statului Montana, a tăiat o brazdă lată de o milă, ajutat de averea părinţilor săi şi sprijinit de o armată semiparticulară — o armată de războinici absarokee, la care se referea ca la o „familie".

Pe vremea aceea, politica din Montana era un talmeş-balmeş de certuri interminabile, puterea fiind încredinţată pe diverse durate, unor oameni care nu ştiau cum s-o utilizeze, o foloseau greşit sau abuzau de ea. Armata personală a lui Hazard i-a asigurat clanului său o modestă influenţă în colţul de stat în care se afla şi l-a apărat pe fiui lui împotriva unor interese care priveau fără simpatie existenţa unui moştenitor de sex mascuiin şi în viaţă al vasteior averi ale lui Hazard.

Odată cu reintrarea lui Trey în înalta societate locală, după anii petrecuţi la şcoli îndepărtate, circulară zvonuri, şi gurile rele cievetiră exprimând neîncredere faţă de purtările lui impetuase şi nesocotite. Taţii îşi pregăteau nervoşi revolverele când Trey le arăta fetelor lor prea mult interes nepăsător şi indiscret, iar mamele debutanteior se rugau ca foarte frumosul şi bogatul fiu al lui Jon Hazard Black să se aşeze în cele din urmă la casa lui.